PARLAMENTUL

VICTOR MARTIN

Colecția Science-Fiction #65

PAVCON

PARLAMENTUL

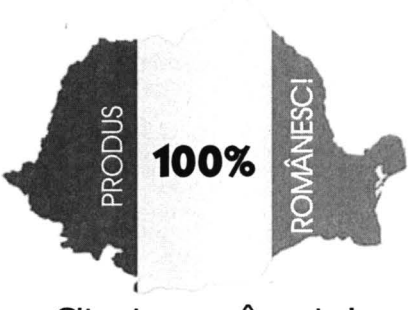

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

65

Victor Martin
PARLAMENTUL

© 2018, Editura PAVCON
© 2018, Victor Martin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARTIN, VICTOR
Parlamentul / Victor Martin - Bucureşti: Pavcon, 2018
ISBN 978-606-8879-92-5

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-92-5

VICTOR MARTIN

Parlamentul

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Ucigă-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

I

După mai multe salturi hiperluminice, cu escale cu tot, călătoria până la Pământul promis dură numai 62 de zile terestre.

Recunoscură satelitul natural al Pământului și plasară nava pe partea întunecată.

— Fantastic, spuse astonautul Ian Nicer. Sunt mult mai mulți sateliți geostaționari decât am lăsat în urmă când am plecat.

— Și mult mai multă lumină, spuse Angela Nicer, soția sa, privind prin geamul gigantic al cabinei de comandă. Îți vine să crezi că nu mai sunt pete întunecate între marile orașe?

— Vreți să coborâm aici sau să mergem pe partea luminată de soare? întrebă comandantul Andin Utar.

— Ne e indiferent, spuse astronautul și îi tastă transmisionistului codurile de comunicare.

— Nu răspunde nimeni, spuse ofițerul.

— Nu-i nimic. Să ajungem noi pe Pământ și vom mai vedea! Misiunea noastră a avut un caracter secret. Aici, în mod oficial, noi nici nu existăm. Lumea știe că nu s-au făcut decât câteva zboruri de la Pământ la Lună și retur.

Angela consultă hărțile electronice și le spuse că nu era deloc rău să asolizeze pe continentul Icasura, aflat între oceanele Amoportuna și Icoria, mai puțin populat, și să nu mai ia legătura cu nicio bază.

— Cum adică „mai puțin populat"?! se miră Ema Standvic.

— Adică acolo, pe continentul Icasura, densitatea populației e mai mică decât pe continentul Miroopa, de unde am plecat noi, spuse Ian.

— Cred că nu ați înțeles, spuse comandantul Andin Utar. A trecut ceva timp. Pământul de unde ați plecat a suferit câteva modificări substanțiale. Nu mai e nicio ființă superior organizată.

— A avut loc vreo teraformare?

— Cam așa ceva. La o scanare completă, rezultă că nu mai sunt decât câteva grupuri de ființe asemănătoare omului prin păduri, dar nu au un limbaj articulat. Până la urmă, descendenții voștri vor vâna acești sălbatici și îi vor folosi în scopul evitării homozigotării.

Crezând că e o glumă, Ian, Angela și androidul Anita Jup, se urcară în lift și coborâră, împreună cu Andin Utar, Ema Standvic, chelnerii și gardienii lor, la cel mai de jos nivel al uriașei nave, sub magazia de materiale și arsenalul greu, unde se găseau navetele autonome de zbor.

Pregătită de zbor și alimentată cu energia pentru care și soții Nicer munciseră ca proștii, o naveta de mare capacitate îi aștepta. Se urcară, părăsiră nava cosmică aflată pe orbita Pământului, inițiară scutul de protecție și intrară în stratosferă.

În scurt timp, apropiindu-se foarte mult de scoarța terestră, aterizară pe o autostradă în construcție. Coborâră cu toții, gardienii dădură onorul, iar chelnerii scoaseră, din mai multe lăzi de lemn, paharele și șampania.

— Și noi vă salutăm! strigară într-un glas cuferele lui Ian și Angela.

— Ce faceți? întrebă Ian.

— La ce te referi?! întrebă Ema Standvic.

— De unde aveți șampania?!

— Din rezerva comandantului. Ați uitat că e nava voastră?

— Mă mir ce v-a găsit, spuse astronautul. Voi beți doar alcitrar clorotic.

— Pentru despărțirea de prieteni, bem orice.

— Prin aceasta, punem bazele unei nezdruncinate prietenii de pahar, spuse un chelner.

— Normal că „de pahar", spuse gardianul Albi. Nu ne apucăm acum să bem șampania cu găleata.

— Sănătate să fie, spuse Ian și goli paharul.

— Bună și sănătatea, dar mult mai bună e inteligența, spuse comandantul Andin Utar. Sănătatea e o scuză pentru proști.

— Noi să fim fericiți! le ură un gardian.

— Ce faci cu inteligența dacă nu ești sănătos? întrebă Angela.

— Exact ce faci cu sănătatea dacă nu ești inteligent, spuse un chelner.

— Exact ce faci cu fericirea dacă nu ești sănătos și inteligent, spuse un al doilea chelner.

— Exact ce faci cu inteligența dacă nu ești sănătos și fericit, spuse un al treilea chelner.

— Și așa mai departe, spuse un gardian.

— Despărțirile sunt triste, spuse gardianul Cori, bând direct dintr-o sticlă. Mai bine să sărbătorim finalizarea tronsonului de autostradă pe care ne găsim!

— Mie mi se pare o petrecere de sfârșit de lume, spuse Ian.

— Deloc. Lumea nu se sfârșește niciodată. Din când în când, se mai stinge câte o lume sau se naște o alta, dar ca părți ale întregului.

— Ciudat, spuse Angela. Pe Icasura, nu s-au construit niciodată autostrăzile pe bucăți, ci de la un cap la altul. Ceva nu e în regulă.

— Nimic nu e în regulă, spuse Ema Standvic. Drumul nostru se sfârșește aici.

— Drumul nu se sfârșește niciodată atunci când se termină asfaltul, spuse Andin Utar. Sunt o grămadă de autovehicule trase pe dreapta, în perfectă stare de funcționare, acolo, lângă utilajele alea pentru construcții, aflate în stare de repaus.

— Vorbești despre utilajele alea ca despre niște ființe vii.

— Vii nu; doar autonome. Mâine dimineață, își vor relua lucrul la autostradă.

— Dacă vin muncitorii la lucru și nu lenevesc pe undeva, spuse Ian.

— Nu vreți să înțelegeți. Suntem doar noi pe acest Pământ și mai multe triburi de hominizi prin păduri. Aceștia nu intră în orașe; îi sperie lumina.

— E greu de crezut. Cine ține în viață toate orașele feeric luminate?

— Nimeni, spuse comandantul. Totul se autoîntreține. Ziua se acumulează energie solară și eoliană, apoi se consumă pentru a menține totul în funcțiune.

— În folosul cui?

— În folosul vostru și al celor care vor veni după voi. Sunteți primii oameni, în accepțiunea voastră.

— Până se populează toată planeta, lucrurile astea se vor degrada. Se va termina energia din clădiri, vegetația parazitară va invada culturile și parcurile.

— Nu se va întâmpla așa ceva. De data asta, energia nu se va termina niciodată. Pădurile, parcurile, culturile și fauna vor rămâne intacte. Întâi vor fi îngrijite numai de utilajele în funcțiune, apoi, în paralel, de populația în formare. Când se vor înmulți, oamenii nu vor avea altceva de făcut decât să trăiască până la adânci bătrâneți. E un Pământ pentru leneși.

— Vreți să vă întoarceți pe Pământul vostru? întrebă Angela.

— Nu. Acolo putem fi acuzați de subminarea economiei sistemului. Nava noastră ne așteaptă pe orbita Pământului.

— Nava noastră?!

— Nu, spuse Utar, nu nava voastră. Nava noastră, rechiziționată de la voi, motiv pentru care vă mulțumim încă o dată. Vouă nu v-ar folosi la nimic; nu aveți echipaj. Ați fost simpli ingineri la serviciul tehnic.

— Și?

— Și nimic. Vedem noi unde mergem.

— Pe unde mai e cartea care ne prezice viitorul? întrebă Ian.

— E la mine, spuse Ema.

— Ia, uită-te, ce se mai întâmplă! Șefa chelnerilor scoase cartea și se duse la ultimele pagini.

— Nu se mai îmtâmplă nimic, spuse. Totul se sfârșește odată cu asolizarea noastră aici, pe tronsonul ăsta de autostradă. Dacă vreți, țineți-vă romanul! Poate mai apare ceva. Întinse cartea astronautului Ian Nicer, iar acesta o luă și o puse într-un buzunar interior. Mai mulți chelneri umplură paharele și aruncară sticlele în șanț.

— Alcoolul este cea mai bună legătură de prietenie! strigă Ian și trânti paharul de asfalt. Păcat că nu vreți să mai stați.

— Poate mai venim.

— Nu vred că ne mai găsiți în viață.

— Ultima zi este în fiecare zi. Dacă urmașii voștri nu vă vor pomeni în cronici, o vom face noi. Băură cu toții mai multe rânduri, iar Angela își aminti că îi era foame.

— Nu am adus nimic de mâncare, spuse Utar. Când ajungeți în oraș, găsiți orice aveți nevoie.

— Nu avem niciun ban. Presupun că banii fabricați de microorganismele de sinteză nu merg aici, iar băncile nu ne recunosc cărțile de credit valabile pe Lila.

— Nu aveți nevoie de bani. Toate magazinele sunt deschise și la dispoziția voastră. Găsiți și ceea ce n-ați visat.

— Incredibil.

— Prin faptul că sunt incredibile, chiar adevărate fiind, unele lucruri par niște minciuni.

— Și, nu sunt minciuni?

— Vă veți convinge.

— Cum ajungem în orașul-minune?

— Cu oricare dintre automobilele de pe marginea drumului. Am dat ordin gardienilor să introducă datele voastre în automobilul acela de teren, unde pot să încapă și cele două cufere. Am înțeles că nu mergeți niciunde fără ele. Pe cele 5 rânduri de scaune, aveți destul loc; și portbagajul e foarte mare. După o porțiune de drum de câteva zeci de kilometri pe pietriș, ieșiți la o stradă cu două benzi, o luați la stânga și o țineți tot înainte. Puteți să vă instalați în oricare dintre clădiri. Puteți să goniți cu viteză pe străzi. E un loc destul de drăguț.

— Cum merg mașinile astea? Niciuna nu are volan, nici pedale.

— Merg singure. Puteți folosi oricare automobil de pe marginea drumului; merg la comandă verbală. Sunt un fel de heliotaxiuri. Unele au tot felul de accesorii din evoluția automobilului

până azi. M-am gândit că sunteți nostalgici și v-am găsim o mașină cu volan și pedale, lucruri nefuncționale, decorative. În câteva ore, se încarcă pentru mai multe zile. Până vă prindeți cum funcționează totul, v-am pregătit mașina aia. Nu se poate să nu înțelegeți cum funcționează lucrurile pe acest nou Pământ; sunteți fizicieni.

— Asta e o planetă a leneșilor. Păcat că nu suntem decât noi.

— Nu e nevoie de prea mulți leneși; intrați în concurență și tot la muncă ajungeți. Lenea se întreține prin muncă.

— V-am plantat mai multe recipiente cu energie pură în câteva puncte strategice de pe glob, în cazul în care se întâmplă ceva cu sistemul de sateliți, spuse gardianul Albi. Acestea controlează sistemele de producere a energiei eoliene sau solare și captează, la rândul lor, energia solară. Câteva secole, de acum încolo, urmașii voștri nu vor avea nevoie de nimic. Se vor naște, vor sta la soare sau la umbră o viață întreagă, vor consuma ce se produce, se vor înmulți și vor muri.

— Dacă se îmbolnăvesc? întrebă astronauta.

— Spitatele sunt complet echipate și cibernetizate, ca tot ce vă înconjoară.

— Trai, nu glumă! Și ne aliniem și legilor inactivității, promovate de cei 120, fie-le numele așa și pe dincolo, precum și directivelor Uniunii Intergalactice Experimentale.

— Este? zâmbi Utar. Gardienii începură să se urce în navetă, apoi îi urmară chelnerii și Amalia Standvic. Ultimul care le strânse mâna fu comandantul Andin Utar. Urmăriră cum se închide puntea mobilă, cum se ridică în aer vehiculul astral și cum se pierde în întuneric, în drum spre nava cosmică.

— Cam intempestiv, spuse Angela.

— Deloc, spuse androidul. Au spus că pleacă, au plecat. Extratereștrii nu mint. Numai în condițiile de pe Pământul strămoșilor voștri minciuna era un adevăr, condiții în care nu avea niciun rost să spui adevărul.

— Care Pământ?! Până mai ieri, noi eram extratereștri.

— Da, dar în condițiile lor. Se urcară în automobilul de teren și, cum închiseră ușile, acesta își aprinse toate farurile și plecă de pe loc, cu mare viteză, în direcție opusă. Când ajunse la șosea, vira la stânga și își mări viteza.

— E minunat să te plimbi cu o mașină din asta, să nu ai nicio interdicție privind viteza, iar tu să stai și să privești pe geam, spuse Angela. Ajunși în dreptul primelor clădiri ale orașului, îi spuse mașinii să meargă mai încet, să poată savura priveliștea nocturnă a străzii și, dacă exista așa ceva, să oprească în dreptul unui magazin cu autoservire. Coborâră, făcură aprovizionarea prin mai multe magazine nepăzite, deschise și luminate ca ziua, nereușind să scape de senzația stranie că îi urmărește cineva și, în scurt timp, sunt interpelați de polițiști înarmați și arestați pentru furt. Nu se întâmplă nimic, iar liniștea în care erau învăluiți deveni și mai apăsătoare.

— Să nu uităm că nu a trecut prea mult timp de când ne-am căsătorit, spuse Ian. Căută într-o pungă plină cu bijuterii și îi dărui soției un inel de platină cu briliant. Se sărutară, se felicitară, apoi îi făcu Anitei cadou un colier de perle naturale.

— Ce e asta? întrebă Anita.

— Un simbol al feminității. Până una alta, ești un android cu format de femeie.

— Ce trebuie să fac?

— Îl pui în jurul gâtului, îi arătă astronautul. Puseră plasele în portbagaj, se urcară și închiseră ușile.

— Ce facem? întrebă Angela.

— Când i-am spus să meargă mai încet, automobilul a micșorat viteza, spuse astronautul. Are dreptate Utar; merge la comandă verbală.

— Și?

— Cred că ar fi bine să-i spunem ce vrem, spuse Ian.

— Eu nu mai vreau nimic.

— Nu cred că vrea asta. Cred că ar trebui să ne exprimăm o dorință și să vedem ce face.

— Eu am obosit, spuse soția. Nu mai sunt în stare de nimic. Aș vrea să dorm.

— Nu se mișcă. Cred că am înțeles. Ar trebui să mergem undeva, unde să putem mânca și dormi, adică ne trebuie o casă.

— Corect, dar sunt mii de case pustii în jur, luminate de parcă acum ar trebui să iasă oamenii din ele. Mi-ar plăcea o casă pe jumătate încastrată într-un vârf de deal, cum am văzut într-o revistă, cu alei în jur, cu garaj la parter, sufragerie și bucătărie deasupra. Dormitoare să fie la nivelele 3 și 4! Să fie o casă complet autonomă energetic!

Fără niciun preaviz, mașina porni de pe loc, cu mare viteză. În scurt timp, ieși din oraș, gonind nebunește prin localități mai mari sau mai mici și pe câmpurile dintre acestea. Ajunși într-o regiune colinară, străbătură serpentine mai largi sau mai strânse și se opriră la marginea unui orășel, într-un cartier select, în fața unei case pe gustul femeii. După o scurtă ezitare, ușa garajului se ridică și automobilul de teren intră în clădire. Angela deschise portiera mașinii, se dădu jos și, ca teleghidată, se urcă pe scara rulantă ce ducea în sufragerie. Ceilalți doi luară cumpărăturile din portbagaj, o urmară și trântiră plasele direct pe podea. În scurt timp, îi urmară și cuferele. Ian se întinse pe o canapea, în timp ce androidul își rotea privirile prin încăpere, căutând o sursă de energie.

— Fantastic, spuse Angela. Cunosc vila asta. O am în imaginație; baterii solare, pile termodinamice, pile termoelectrice, totul. Automobilul a înțeles ce îmi doresc. Fiind pe jumătate îngropată în pământ, casa e protejată de vânt și îngheț. Are ferestre termoizolante și un sistem evoluat de recirculare a aerului. Panouri solare, boilere, sistem de încălzire cu apă caldă, sistem de circulare și recirculare a apei menajere, instalație de reciclare a apei menajere, panouri solare fotovoltaice, panouri cu infraroșii în dormitoare, mori pentru captarea energiei eoliene. E o adevărată minune ecologică.

— Ce faci acolo?

— Reglez temperatura într-un dormitor și intensitatea luminii. Pe panoul ăsta, se găsește totul; trebuie să fii tâmpit să nu înțelegi. E și o schemă a casei afișată aici.

— Simțiți-vă ca acasă, se auzi o voce.

— Ce mai e și asta?! sări bărbatul.

— Am declanșat vreun sistem de radiofonie.

— Credeam că am vreo nălucire, vreo voce interioară, ceva, dar văd că ai auzit și tu.

— Sigur că am auzit.

— Nici post de radio nu era. Ni se adresa direct, spunându-ne să ne simțim ca acasă.

— Nu sunt post de radio, auziră. Nu mai sunt posturi de radio sau televiziune integrate și interactive. Totul e reluare. Nu mai are cine să transmită. Chiar peretele din fața ta funcționează ca un imens ecran de televizor inteligent, dar programele sunt înregistrări din alte timpuri, din vremea când aceste case erau locuite, când planeta era suprapopulată, supra-aglomerată, iar oamenii nu mai aveau loc unii de alții. Dinozaurii au dispărut și nu vor ști niciodată de ce. Rasa umană, la fel. Puteți inițiа orice film documentar sau de ficțiune din acele timpuri, apăsând pe butoanele de pe tabloul din stânga.

— Dacă nu ești vreo înregistrare radio, ce ești?

— Sunt vocea casei, nimic sintetizat. Când se va face lumină și veți ieși în grădină, veți auzi vocea pământului.

— Cum să mă simt ca acasă atunci când aud tot felul de voci?

— Nu suntem decât două voci. Suntem pe o străduță lăturalnică, dar, dacă ajungeți pe o șosea principală, veți putea auzi vocea străzii.

— Și?!

— Și ce?

— Ce trebuie să facem?

— Nimic. Planeta Pământ se autogestionează. Voi nu trebuie decât să stați și să leneviți.

— Dacă te deranjează vocea asta, ne putem muta în altă casă, spuse Angela. Presupun că sunt destule case libere.

— Toate casele sunt goale, au toate facilitățile și sunt la dispoziția voastră, auziră vocea.

— Dacă tot e să auzim voci, eu pot să le aud și din bucătărie. Vreau să pregătesc ceva de mâncare.

— Deși totul pare în ordine pe planeta Pământ, fără oameni, aceasta mi se pare varză, spuse bărbatul.

— Da, dar nimic nu se compară cu o porție de varză cu cârnați.

— Ai dreptate. Să ne coborâm cu picioarele pe Pământ. Avem așa ceva?

— Sigur. Totul e în conserve. Le încălzesc și te chem. Ieși din sufragerie, iar soțul ei o urmări un timp cu privirea, sperând că vocea dispare.

— Dacă te plictisesc, pot s-o ajut pe soția ta cu un sfat bun, auzi. Cunosc funcționarea tuturor dispozitivelor din bucătărie.

— Nu e nevoie. Se descurcă.

— Cum vrei.

— Vreau să faci liniște, spuse Ian.

— Asta rămâne la latitudinea mea.

— Toate casele au voci din astea?

— Sigur, spuse glasul.

— Tot felul de voci?

— Nu. Mă veți auzi tot pe mine. Reprezint vocea casei, nu vocea uneia sau alteia dintre case.

— Dacă optez să nu locuiesc în nicio casă? întrebă bărbatul.

— Unde vrei să locuiești?

— Pe stradă.

— Atunci, vei auzi vocea străzii, spuse glasul.

— Vocile astea se aud și în automobil?

— Sigur.

— Automobilul cu care am venit nu vorbea, spuse Ian.

— Automobilul cu care ați venit e cam leneș, dar are și el vocea lui: vocea automobilului.

— Dacă nu ne convine modul ăsta de existență, ce altceva putem face?

— Dacă nu vă convine modul ăsta de existență, puteți să vă băgați în cuferele personale, spuse glasul. Acolo, drumurile sunt mai simple, dar există și drumuri fără întoarcere. E mare pericol.

— Dacă vreau să stau aici, dar nu vreau să lenevesc?

— Atunci, poți executa lucrări ușoare prin grădină, dar cu multă grijă, să nu depășești un anumit prag al consumului de energie. Ai unelte în garaj.

— Hei, trezește-te! o auzi pe Angela. Am pregătit câte ceva de mâncare. Speriat, Ian tresări și văzu că ațipise pe canapea. Se uită împrejur și văzu că soția lui pusese masa în bucătărie, iar scriitoarea-android despacheta restul cumpărăturilor, punându-le într-un dulap sau în altul.

— E plăcut să stai, în timp ce muncește altul pentru tine, spuse bărbatul.

— E o reacție tipic umană să muncească altul pentru tine, spuse androidul. Cred că m-am umanizat, dar a început să-mi placă să stau și să consum energia degeaba. Nici eu nu vreau să mai muncesc. M-am săturat să fiu magazioneră, oficiantă, scriitoare de science fiction, șefă de institut de cercetare a calității vieții sau orice altceva. Vreau să mă plimb cu un automobil cu comandă-program sau să stau pe canapea, cum stai tu, și să ascult voci.

— Credeam că am visat, spuse Ian. Vocile astea sunt reale?

— Cum ai vrea să fie?

— Speram să fie doar un vis.

— Obositoare lume, spuse Angela. Cred că am să mă duc la culcare. Pic de somn.

— Bine. Mănânc ceva, apoi urc și eu.

— Ați mai citit? întrebă Anita. S-a mai întâmplat ceva în romanul meu? Ian deschise cartea și îi spuse că textul era același, cu sfârșitul știut.

— O pun aici, pe etajeră. Mai uitați-vă și voi prin ea! Poate se mai întâmplă ceva. Ian se ridică de pe canapea, iar soția îi spuse că pregătise mai multe feluri de mâncare și îl sfătuia să

fie foarte cumpătat, mai ales la băutură, după vicisitudinile prin care trecuseră pe acel alt fel de Pământ și pe Lila.

— Sunt foarte cumpătat; mănânc și beau mult, dar cu măsură, glumi bărbatul. Angela, soția lui Ian Nicer, urcă la ultimul etaj al vilei, intră într-unul dintre dormitoare și se duse la culcare, în timp ce soțul ei se îndrepta spre bucătărie. Nu după mult timp, Anita Jup, androidul de sex feminin care îi însoțise până pe acest Pământ, aflat în cine știe ce viitor, intră și ea într-un dormitor de la etajul 1, la întâmplare, își reglă consumul energetic la minim opt ore și se întinse pe pat. După ce termină de mâncat, în loc să se ducă la culcare, Ian deschise televizorul care ocupa unul dintre pereți și urmări, în picioare, câteva filme documentare care anticipau iminenta dispariție a populației de pe Pământ. Imaginile cvadridimensionale de pe ecran veneau peste el. Se sperie, închise televizorul, se așeză pe canapea, în semiîntuneric, și începu să se gândească. De frică, i se făcu foame, dar nu se putea ridica să meargă în bucătărie. Încercă să se concentreze, fără niciun succes, apoi renunță.

Microorganismele minuscule de sinteză, ființe invizibile ale unei rase albe, de origine extraterestră, înzestrate cu rațiune, componente ale hainelor lui Ian, începură să părăsească țesătura uniformei unisex pe care o alcătuiau. Lenjeria, cămașa, sacoul și ghetele albe se descompuseră și începură să ciuruiască salopeta neagră de miner de deasupra. Împrăștiindu-se peste tot, pătrunseră în canapea, în podea și în trupul omului, descompunând totul și recompunând după altă matriță.

Apărută ca din pământ, Anita fu luată de vârtej, împreună cu Ian, și urcată în automobilul de teren cu care veniseră.

Deși ar fi vrut să protesteze împotriva abuzului săvârșit de rasa microorganismelor invizibile, mașina nu putu să scoată un sunet. Porni de pe loc, cu mare viteză. În scurt timp, ieși din oraș, gonind prin localități mai mari sau mai mici, pe autostradă, pe șosele mai puțin importante, pe drumuri neasfaltate sau pe câmpurile dintre acestea.

Ajuns într-o regiune colinară, străbătu serpentine mai largi sau mai strânse, printre dealuri stâncoase, reintră pe autostradă și, după mai multe sute de kilometri, frână la marginea unei păduri.

Portierele se deschiseră și, în virtutea inerției, Ian și androidul fură ejectați. Se rostogoliră până la baza dealului, unde rămaseră mai multe zeci de ore, cuprinși de o somnolență inexplicabilă.

Într-un târziu, trezit dintr-un somn profund, Ian Nicer se ridică în picioare, se uită în depărtare, apoi întoarse privirea spre Anita Jup. La rândul ei, aceasta se uita la el, curioasă și derutată.

II

— Ce facem aici? o întrebă Ian Nicer pe Anita.

— Nu știu prea bine. Cred că s-au răzvrătit ființele extraterestre minuscule, invizibile și parazitare, care ne-au însoțit. Ajunse pe acest fel de Pământ, au scăpat de rigorile contractului cu Ministerul Sănătății și Institutul pentru Cercetarea Calității Vieții de pe planeta Lila. Au făcut un fel de revoluție.

— Ce revoluție putea face o aglomerare de ființe aproape inefabile?

— Nu-mi dau seama prea bine, spuse androidul. Când drepturile devin privilegii, apare dictatura. E posibil ca aceste ființe să ne dicteze existența. În condiții noi, și-au permis luxul de a se organiza în două entități distincte, adică tu, o ființă umană, și eu, un android de sex feminin. E posibil ca noi doi să fim altceva, iar originalele, Ian și Anita să fi rămas acolo, la vilă. E intuiție, dar, la o ființă cu circuite superior organizate, intuiția nu dă greș. Nu știu cum și când am ajuns din dormitor în holul de lângă bucătărie, unde ai adormit pe canapea, dar ultimul lucru pe care l-am văzut a fost faptul că salopeta îți era făcută ferfeniță și îți apăruseră găuri adânci în tot corpul. E posibil să mi se fi întâmplat același lucru.

— Microorganismele de sinteză s-au orientat punctual. Angela nu e cu noi.

— Am văzut că soția ta lipsește.

Involuntar, întoarseră amândoi deodată privirile spre automobilul de teren ieșit de pe carosabil, cu portierele dinspre ei larg deschise.

— Te gândești că ar putea fi în mașină, spuse Anita. Nu cred că este.

— Dacă nu aș ști că automobilul ăsta e o mașinărie înzestrată cu inteligență artificială, aș trage concluzia că am condus până aici, am adormit la volan, am ieșit în câmp și am fost proiectați în afară.

— Nu văd cum s-ar fi putut întâmpla lucrul ăsta. Eu, ca android, nu adorm decât dacă vreau. Când am ajuns în casa aceea multifuncțională, mi-am reglat consumul de energie la minim, ceva asemănător cu somnul oamenilor, și mi-am sintetizat un vis. Nu știu cum am ajuns lângă tine, să văd cum ești descompus și recompus de această forță invizibilă. E posibil ca eu să fi fost supusă aceluiași proces. M-am trezit aici, ca și tine, fără să știu ce s-a întâmplat. Poate am fost într-un imaginar colectiv, iar acum am revenit la realitate.

— E imposibil, spuse bărbatul.

— Când e supus procesului gândirii, imposibilul devine cât se poate de posibil sau, cum spune un coleg al generației mele de androizi, „Cât timp nu-l forțăm, orice e posibil".

— Îmi pare rău că nu e și Angela cu noi. E însărcinată. Sunt îngrijorat. Planuiam să aducem pe lume un prim exemplar al rasei noastre.

— E mai bine că a rămas acolo, spuse Anita. Exista pericolul ca o destructurare, urmată de o restructurare, să-i afecteze sarcina. N-ai auzit? În afară de voi doi și eu, androidul de serviciu, mai există pe acest Pământ și câteva grupuri de ființe asemănătoare omului. Trăiesc în păduri și nu au un limbaj articulat. Îți alegi un exemplar de sex feminin și faci câți copii vrei.

— Nu e același lucru. Nu poți înțelege.

— Pune-mă la încercare!

— Sună insinuant, spuse Ian.

— Este insinuant. Sunt android, dar funcționez ca o femeie perfectă.

— Hei, ce faceți aici?! auziră o voce necunoscută. Ați rămas în pană sau ați avut un accident?

Ian și androidul înmărmuriră. După mai multe minute de tăcere, ridicară ochii spre automobilul oprit în dreptul lor. De la volanul acestuia, le zâmbea un tip blond, pe fața căruia nu se putea citi vârsta, îmbrăcat într-un costum albastru.

— Ce ați rămas așa?! întrebă omul. Sunteți în regulă?

— Ca entitate tehnică, n-ar trebui să reacționez așa, se trezi Anita spunând. Nu am avut niciodată emoții atât de puternice. Când îmi introduc în program, îmi permit orice fel de trăiri umane.

— Suntem bine, spuse Ian. Suntem cât putem noi de bine. Nu știm cum am ajuns aici. Ne-a adus automobilul de teren aflat acolo, pe culmea dealului.

— Dacă vreți, vă ducem noi în oraș, spuse o femeie, aflată pe scaunul din dreapta șoferului.

— Ce oraș?! Nici noi nu știm din ce oraș venim. Doar automobilul care ne-a adus știe. E posibil să aibă înregistrate vocile străzii... Sau microorganismele minuscule de sinteză, ființe ale unei rase albe, de origine extraterestră, înzestrate cu rațiune, ființe care au luat-o razna și nu mai vor să respecte nicio lege, nicio înțelegere, nicio regulă, nici-un contract.

— Ce glumă mai e și asta?! întrebă blondul. Eu vorbesc despre capitala planetei, orașul aflat dincolo de pădure. Dacă nu ne grăbim, putem fi atacați de sălbatici. Și pe șosea e pericol de a fi atacați cu pietre.

— Nu e nicio glumă. Noi știm că Pământul nu e populat decât de triburile primitive la care cred că te referi, Știm că trăiesc în pădurea asta și nu au ajuns nici măcar la limbajul articulat.

Faptul că vorbiți a șocat-o până și pe Anita, care, ca android, își ține firea în mod automat.

— Dacă exersați vreun rol din vreo piesă de teatru science fiction, ar trebui să o lăsați mai moale. Ajungeți să credeți că realitatea e aia, imaginată de voi. În plus, nu se face să glumiți așa cu noi. Nici nu ne cunoașteți. Faptul că noi te cunoaștem e de la sine înțeles. Cine n-a auzit de Ian Nicer, scriitorul de science ficțion?

— Nu știu despre ce science fiction vorbești, spuse Ian. Eu nu scriu așa ceva. E absurd. Nu aveți de unde să-mi cunoașteți numele.

— Toată lumea din redacție știe că ești un mare scriitor de literatură de anticipație științifică. Ești redactorul nostru șef. Nu ai de unde să ne știi. Noi suntem de la serviciul de contabilitate. Faptul că ești îmbrăcat de parcă ai participa la o cursă automobilistică nu te face de nerecunoscut.

— Mă confunzi. Anita Jup, aici, de față, se ocupă cu anticipațiile științifice, iar ea produce astfel de scrieri în mod mecanic pentru că e android. A scris un roman unde noi suntem personajele, un fel de roman viu, unde acțiunea o ia înaintea noastră. Când vrem să știm ce se va mai întâmpla cu noi, ne uităm în el. Uneori, viitorul e bine anticipat; alteori, nu. Chiar, unde am pus jurnalul?

— L-ai pus pe o etajeră și acolo a rămas, spuse Anita Jup.

— Nu l-am lăsat niciunde, spuse Ian pipăindu-și unul dintre buzunarele interioare ale uniformei. E aici.

— Dacă microorganismele au considerat că ne va fi folositor, au resintetizat romanul la locul știut de tine, spuse androidul. Asta înseamnă că sunt în stare să umble la bagajul nostru de informații și să-și ia de acolo orice le e de folos.

— Jurnalul science fiction ne poate fi de mare ajutor. Putem afla ce avem de făcut în continuare.

— Cum vrei; tu ești șeful, îi spuse blondul lui Ian, uitându-se scurt și sugestiv către femeia de lângă el. Mergeți în oraș?

— Nu știu.

— Cum nu știi? Dacă mașina cu care ați venit nu mai merge, trimitem depanarea. Nu poate fi deranjată decât la partea de soft.

— Habar n-am dacă automobilul de teren mai merge sau nu mai merge, dar cert e un lucru; nu am venit noi cu el, ci el cu noi, spuse Ian. El ne-a adus până aici. E complet robotizat, merge singur. Pedalele și volanul sunt decoratice și nu știu ce fel de sistem de aprindere are; nu e vizibil. Mașina e un fel de heliotaxi. În câteva ore, se încarcă pentru mai multe zile. Merge cu comandă verbală.

— În principiu, toate automobilele merg la fel, spuse contabilul. Diferențele sunt minore. Se dădu jos din mașina lui și se urcă la volanul mașinii care îi adusese pe Ian și Anita până acolo, apoi o porni și o scoase pe autostradă.

— Merge, le spuse. Are un buton de pornire, cum am eu; nu l-ați văzut. Pornește la comandă verbală, cum pornește și mașina mea, dar se blochează când nu înțelege ce vrei. Prezența a tot felul de coduri sau chei e menită să te ferească de furt. Volanul e funcțional, pentru schimbarea direcției de mers, doar atunci când nu cunoaște bine traseul sau nu știe ce-i spui. Atunci se blochează și trece pe manual. Nu se întâmplă prea des, dar se întâmplă. Eu sunt un nostalgic; duc dorul modelelor mai vechi. Sunt contabil și nu am habar cum funcționează modelele din ce în ce mai noi. Dacă se strică un senzor, ți se blochează un întreg sistem mecanic, alimentația, distribuția, răcirea, sistemul de frânare sau orice altceva. Am ajuns să duc dorul automobilelor simple, la care sistemele mecanice nu se autoreglau. Nu mai vorbesc de robotul care conduce în locul tău; dacă o ia razna, ai mari necazuri. Mașina mea e setată să meargă doar la comanda mea verbală. Dacă n-ai setat-o, răspunde la orice comandă verbală.

— Extratereștrii cu care am venit mi-au spus că pot lua orice mașină îmi place și, în același timp, au băgat datele noastre personale doar în asta. Ciudat. După cele spuse de tine, putem trage concluzia că toate mașinile de pe aici merg cu oricine are nevoie de o mașină. Mie îmi place automobilul ăsta de teren

deoarece e spațios și are vocea ei interioară proprie. Vorbește puțin. Mă enervează vorba multă. Spre deosebire de vocile caselor, vocile străzilor sau vocile pământului, sâcâitoare, în stare să spună numai prostii, automobilul ăsta e mai reținut; nu comentează tot timpul.

— Nici nu mai știu când glumești sau când vorbești serios, spuse contabilul.

— Nici eu nu-mi dau seama dacă tu glumești sau vorbești serios când spui că sunt scriitor de literatură science fiction și redactor-șef cine știe unde. Ne-am speriat când v-am văzut. Știam că nu mai există nicio ființă superior organizată pe Pământ și au rămas doar grupuri de ființe primitive, asemănătoare omului, prin păduri, ființe fără un limbaj articulat.

— Nu glumesc deloc. Și eu, și soția mea, cu toate că nu am schimbat niciodată mai mult de câteva vorbe, te-am văzut zilnic pe culoarele revistei unde lucrăm.

— Nu-mi aduc aminte să fi lucrat vreodată la vreo revistă, spuse Ian. Nici să fi scris vreodată proză science fiction. Sunt fizician și astronaut. După o călătorie foarte lungă prin spațiul cosmic, după nenumărate peripeții, pe planete aflate la distanțe inimaginabil de mari de Pământ, am fost aduși aici, înapoi. Am găsit orașe feeric luminate, am găsit șantiere în lucru, am găsit utilaje care merg singure, am găsit un sistem energetic bine pus la punct, dar n-am găsit oameni. Am găsit magazine deschise, la dispoziția noastră, automobile pe marginea drumului, case luxoase, frumos și complet mobilate. Ni s-au plantat mai multe recipiente de energie pură în câteva puncte strategice de pe glob, în cazul în care se întâmplă ceva cu sistemul de sateliți. Aceștia controlează sistemele de producere a energiei eoliene sau solare. Totul merge cu forme de energie neconvențională. Câteva secole, de acum încolo, urmașii noștri nu au nevoie de nimic. Se nasc, stau la soare sau la umbră o viață întreagă, consumă mai mult decât produc, se înmulțesc și mor.

— Asta nu e posibil decât în vis.

— Nu e vis. Acolo, undeva, ne-am ales o casă complet autonomă energetic. Totul mergea de minune până în momentul în care și-au băgat coada microorganismele minuscule de sinteză aduse de noi. Nici n-am adormit bine și m-am trezit aici.

— E posibil ca alt fel de microorganisme de sinteză să fi dus la extincția rasei umane, spuse Anita.

— Nu e nicio extincție, spuse contabilul. Acolo, unde spuneți voi că aveți o casă, nu e decât un deșert de câteva milioane de kilometri pătrați. Nimeni nu știe ce e dincolo de deșert. Nimeni nu e curios să știe.

— Asta e o prostie, spuse Ian. Noi venim de la milioane de ani lumină, iar voi nu sunteți în stare să traversați un deșert.

— La ce ne-ar folosi?!

— V-ar folosi pentru a ști. Curiozitatea este baza existenței. Dacă nu ești curios ce se va întâmpla cu tine în viitoarea secundă, peste un minut, mâine, peste un an, mai mulți ani și chiar întreaga viață, ești ca și mort. Oricum, nu e nici un deșert. E o civilizație tehnologică inimaginabilă, Orașe feeric luminate, unde totul e funcțional. Păcat că nu mai e nici țipenie de om. Te simți de parcă ar fi dispărut cu toții cu o secundă mai devreme și ar fi uitat tigaia pe foc.

— Puteți să mergeți unde vreți, acolo unde spuneți că e casa voastră sau acolo unde spun eu că e casa ta, în capitală, spuse contabilul. Știu unde stai. Ți-am adus odată o sumă de bani de la un coleg și știu unde locuiești. Dacă vrei, pot să vă duc cu mașina mea și să trimit pe cineva s-o aducă, mai târziu, pe a voastră.

— Mergem acasă, îi spuse Ian androidului și se urcă în mașină. O recuperăm pe Angela și, dacă am o existență paralelă, într-o capitală ipotetică, mergem și acolo. Îi salutară pe cei doi străini și se urcară pe scaunele din față ale mașinii cu care veniseră.

— Sunt curioasă ce mai scrie în jurnalul meu science fiction, spuse Anita după ce portierele se închiseră singure. Ian scoase cartea din buzunarul hainei și o dădu androidului. Acesta o deschise și, câteva zeci de minute, citi cu multă atenție.

— Ei, unde spune că mergem?! întrebă bărbatul.

— Spune că mergem acasă.

— Așa mă gândeam și eu, spuse astronautul, punând cartea la loc. Dădură ordin mașinii să o ia la dreapta, pe autostradă, către un presupus deșert sau către o presupusă casă multifuncțională, complet independentă energetic. După câțiva kilometri, automobilul se întoarse brusc, în mijlocul străzii, la prima întrerupere a gardului care despărțea direcțiile de mers, și o luă înapoi, cu viteză maximă. Ajungând-o din urmă, mașina lor urmări mașina unde se găseau contabilul și soția lui. Contabilul îi văzu și micșoră viteza. Automat, automobilul de teren încetini și el.

— Ce mai e și asta, se dezmetici Ian.

— Nu știu. S-a răzgândit. Merge împotriva destinului.

— Poate nu i-a fost clară noțiunea de „acasă". Poate chiar sunt ceea ce pretind ăștia, un redactor la o revistă. Deoarece se făcea întuneric, automobilele își aprinseră farurile și își micșorară viteza până la limita evitării oricărui fel de accident.

— Era ziuă, spuse Ian.

— Am intrat în pădure.

— Aici e mai întuneric decât într-o noapte.

— Nu e o pădure obișnuită, spuse Anita. Arborii sunt neobișnuit de înalți și de stufoși. Coroanele lor se împletesc deasupra autostrăzii și formează un tunel întunecos. Pe autostradă nu se vedea niciun automobil, nici din față, nici din spate. Drumul devenise monoton, iar pe Ian îl apucă somnul. Adormi și se trezi de câteva ori, speriat, neștiind, pe moment, unde se afla.

— Tunelul ăsta e nesfârșit.

— Destul de lung, dar nu nesfârșit, spuse androidul. Se luminează.

— În sfârșit. Mă obosește lâncezeala. După mai multe zeci de kilometri, dincolo de pădure, circulația deveni mai animată. Văzură automobile cu forme ciudate, colorate fistichiu, venind din spate sau din față, pe cele patru benzi ale direcției de mers.

Automobilul lor urmărea îndeaproape automobilul contabilului. La intrarea în capitală, o luară la dreapta, pe o șosea mai îngustă, de două benzi pe direcția de mers, străbătură mai multe cartiere de vile și se opriră în parcarea unui bloc de 50 de etaje.

— Ce facem aici? întrebă Ian, dându-se jos.

— Aici locuiești, spuse contabilul, venind spre ei. La etajul 4.

— Aș putea locui, dar nu sunt eu cel care locuiește aici. În concluzie, nu am cheile de la apartament.

— Nici nu e nevoie. Toată redacția știe că bătrâna de la apartamentul vecin îți gătește, îți face curățenie și îți udă florile contra unei sume de bani. Ca să facă aceste lucruri, trebuie să aibă un rând de chei.

— Pare logic ce spui, spuse Ian.

— Nu pare; este logic. Deoarece liftul nu mergea, urcară scările celor patru etaje și sunară la bătrâna de alături. Aceasta le dădu cheile, deloc mirată de faptul că domnul Nicer le pierduse din nou pe ale lui.

— Ieri am observat că nu ați venit acasă și am crezut că lipsiți mai multe zile, că sunteți într-o delegație, ceva, sau sunteți la vreun congres de literatură și nu v-am făcut nimic de mâncare, dar aveți tot ce vă trebuie în frigider. Am făcut curățenie și am udat florile, ca de obicei.

— Domnul șef a înțeles, spuse contabilul și îi dădu femeii suma de bani solicitată. Aceasta zâmbi larg, schimbă amabilități convenționale cu cei prezenți și intră în apartamentul ei. Ian încercă mai multe chei din legătura dată de vecină și reuși să deschidă. Intră primul și deschise ușile interioare, curios să vadă unde stă. Își propuse să salveze toate aparențele până plecau colegii de redacție. Apartamentul era mai mult o garsonieră, cu o sufragerie spațioasă, funcționând, totodată, ca dormitor, birou și bibliotecă, exact ca acela de pe vremea când era student la fizică astronomică și nu se gândea încă la faptul că, într-o bună zi, va pleca într-o misiune în spațiul cosmic, misiune în care spațiul locuibil de pe navă era mult mai generos. După

un hol mare, sufrageria se afla în stânga, bucătăria în față și W.C.-ul în dreapta, dincolo de un hol mai mic și o debara. Luă rolul de gazdă, îi invită pe toți să ia loc pe fotolii și intră în bucătărie. Găsi fără probleme mai multe feluri de cafea și ceaiuri, o tavă și niște cești. Mulțumi cerului că plita cu inducție se încălzi instantaneu când puse ibricul pe ea, prepară o cafea, puse în cești, apoi luă tava o duse în sufragerie.

— Îți înapoiez banii când iau salariul, îi spuse contabilului și îmi cer scuze. Presupun că, dacă sunt redactor-șef, am un salariu acolo, la revistă. Am uitat să plătesc la timp serviciile vecinei.

— A, nu trebuie să te scuzi atâta, spuse contabilul. E de la sine înțeles. Anita se uită la cafea și zâmbi forțat.

— Ah, am ajuns până aici și nici nu ne-am prezentat. Eu sunt Anita Jup, iar pe el îl știți, că e șeful vostru, Ian Nicer.

— Eu sunt Gabriela Scort, iar el este soțul meu, Silviu Scort, spuse soția contabilului, sorbind din ceașcă. Am înțeles că jucați rolul androidului în vreo scriere a domniei sale.

— Se poate spune și așa. Suntem încântați de cunoștință.

— Și noi suntem încântați, spuse Silviu. Acum, cred că e timpul să plecăm și noi acasă. Vă mulțumim pentru cafea.

— Noi vă mulțumim că ne-ați condus până aici, spuse Anita. Poate mai veniți la o cafea.

— Sigur, de ce nu? spuse contabilul. Acum, e sfârșit de săptămână și nu vrem să deranjăm, dar pot să trec luni de dimineață, pe la 8,45, să-l iau pe domnul Nicer. E în drumul meu spre redacție.

— O, mulțumesc pentru amabilitate! spuse Ian. Vă aștept luni, la 8,45, jos, în parcare.

— Nu e nevoie. Urc până aici. Nu e niciun deranj. Cinci minute în plus sau în minus nu contează. Se ridicară, Ian îi conduse până la ieșire și închise ușa în urma lor.

— Iată-ne într-un apartament care nu e al nostru, râse Anita, pe un Pământ care nu este al tău. Sper să nu mai aibă baba un alt rând de chei.

— Eu sper să nu apară adevăratul proprietar. Am pus siguranța la ușă.

— Am înfruntat noi încercări și mai grele.

— Dacă ne intrăm bine în rol, îi putem păcăli, spuse bărbatul. Am văzut că nu sunt deloc suspicioși. Sunt genul de oameni care iau lucrurile așa cum sunt.

— Într-un anumit moment, când vedem că se îngroașă gluma, ne facem nevăzuți.

— Încep să cred că nu avem controlul, spuse Ian. Ai văzut că numărul de înmatriculare al automobilului nostru e asemănător cu numerele automobilelor din parcare? E număr de capitală.

— Am observat, spuse Anita. O fi vreo trăznaie a microorganismelor de sinteză. Ce să caute un automobil în deșertul invocat de ei. Deșertul e o minciună. Ăștia ascund ceva acolo.

— Aș pleca chiar acum, dar mi-e frică să nu ne mai facă automobilul vreo festă. Ce scrie în romanul tău?

— Ah, bine că nu l-am uitat în mașină, spuse androidul. L-am pus pe aici, pe undeva.

— Nu știu când ți l-am dat. Uite-l, acolo, pe măsuță! Anita luă jurnalul, îl deschise la ultimele pagini și se adânci în lectură. În timpul ăsta, Ian căută prin frigider și își încropi un mic dejun consistent. Se așeză pe un fotoliu și începu să mestece în tăcere, urmărind-o pe Anita cum citește.

— Ce spune? întrebă. Plecăm sau mai stăm?

— Spune că mai stăm.

— Doar atât?! Citești de vreo zece minute și nu mai termini. E ceva interesant?

— Nu, răspunse Anita.

— Nu cred.

— Bărbatul îi smulse jurnalul, puse tava cu resturi deoparte și căută ultimele anticipări.

— Dacă te plictisești, ia-ți ceva de mâncare!

— Nu trebuie să râzi. Ai văzut ce mutră a făcut nevasta contabilului când a văzut că nu mă ating de cafea?

— Am văzut, spuse Ian râzând. Bine că nu s-a prins. Scrie aici tot ce se va întâmpla. De-asta vrea domnul Scort să urce până aici, să vadă dacă mai ești.

— Viitorul se schimbă tot timpul și, în consecință, se schimbă și conținutul romanului.

— După cum te-ai aprins când l-ai văzut prima dată, nu aș prea crede.

— A fost o tulburare trecătoare, spuse Anita. Aveam energia reglată la minim.

— Acum, cum o ai reglată?

— Tot la minim. De ce întrebi?

— Nu avem decât un dormitor, spuse bărbatul.

— Ca android, pot să fac economie de energie și stând pe un scaun.

— Nu se face. Ești un robot umanoid. Aș spune chiar că te umanizezi tot mai mult în condițiile astea.

— Să lăsăm vorba și să mergem la culcare! spuse androidul și trase transperantele ferestrei de la dormitor.

— Bună idee.

Ian își dezbrăcă salopeta de miner, haina și pantalonii micro-organismelor de sinteză, apoi puse deoparte ghetele și ciorapii. Când vru să-și scoată lenjeria, încercarea îi fu zadarnică; aceasta nu era numai lipită de piele, ci una cu pielea. Dacă încerca să tragă de maiou sau de marginea chiloților, simțea o durere atroce, ca și cum ar fi încercat să-și jupoaie pielea.

La fel păți și androidul. Până la lenjerie, putu să dea jos salopeta neagră, rochia de sub ea, pantofii și ciorapii, dar sutienul și chiloții erau la fel de lipiți de piele ca și la bărbat.

— Să te ajut? întrebă Ian.

— Nici să nu te gândești!

— Domnul contabil nu va fi prea mulțumit de gradul de umanizare la care ai ajuns.

— Nici Angela nu va fi mulțumită de gradul tău de robotizare, spuse Anita.

— Nu cred că e vorba de umanizare sau dezumanizare. Cred că rasa albă de microorganisme parazitare, roboți microscopici vii, ființe extraterestre minuscule sau ce-or fi ele se distrează pe seama noastră. Au început să depășească limita bunului simț.

— Cred că au depășit măsura în momentul în care ne-au luat din somn și ne-au relocat în mașină. Nu am ce să fac. Poate consideră că, odată ajunși pe altă planetă sunt ființe libere de contract.

— Ar fi tragic, spuse astronautul. E posibil să fim un blestem pentru planeta asta. E posibil să fi adus cu noi o boală mortală. E posibil să producem extincția rasei umane cu aceste ființe parazitare.

— Nu e imposibil. Când devine realitate, nimic nu mai este imposibil. Încerc să construiesc o ambianță intimă, în care să ne simțim bine, cu rasele noastre extraterestre cu tot.

— Cred că nu ai de gând să bagi microorganismele în vreun program sexual.

— Asta am de gând să fac. Dacă micile ființe s-au luat după mine până aici, înseamnă că funcționează după vreuna dintre matricele mele psihologice, spuse androidul, băgându-se sub plapumă, lângă om.

III

Luni, la 8,45, Silviu Scort fu prezent la ușa lui Ian.

Astronautul transformat în redactor-șef îi deschise și îl întrebă dacă nu vrea o cafea.

— Bem la serviciu. La 9,00, trebuie să fim acolo.

— Nici redactorul-șef nu are voie să întârzie?

— Nu știu, spuse contabilul.

— Care e mai mare pe acolo?

— Directorul, dar e un bețiv și nu impune respect.

— Deci, eu sunt cel mai mare, spuse Ian.

— Mai e patronul, dar se spune că acela nu discută decât cu tine, numai la videotelefon, pe skype sau pe cine știe ce spații de socializare profesională folosiți.

— Deci, eu nu știu cum arată.

— Știi cum arată? întrebă Silviu. Toată ziua ești pe videotelefon. De când ne-am întâlnit, nu te-am văzut niciodată să vorbești cu cineva. E un lucru ciudat.

— L-am întâlnit vreodată personal?

— Nu pot ști.

— Nici eu. Cred că am pierdut videotelefonul pe undeva.

— Îți dau eu un aparat. Am mai multe.

— Nu, mulțumesc, spuse Ian.

— Văd că ai mai multe computere personale pe aici. Ian văzu și el laptop-ul uitat deschis pe masa din bucătărie și se gândi că va intra pe el la întoarcere, să vadă pe ce lume se află.

— Integrarea asta informațională are avantajul că nimic nu poate rămâne secret, spuse contabilul. Colegii au aflat deja că v-am salvat dintr-o zonă interzisă. Cred că mi-a crescut foarte mult prestigiul.

— Cui i-ai spus? întrebă Ian.

— M-am folosit de cea mai simplă metodă. I-am povestit la videotelefon unui coleg poreclit „Trompetă" și a aflat toată redacția. Dacă îi spui unuia ca ăsta ceva, știi precis că află toată lumea. Nu mai ai nevoie să citești ziarul.

— Ce căutai într-o zonă interzisă?

— Ce căutai și tu, spuse Silviu.

— Eu nu căutam nimic. Ți-am spus; am venit din spațiul cosmic în urmă cu o zi și locuiam într-una dintre miile de case pustii din zonă.

— Și eu am simțul umorului.

— Mă bucur pentru tine, spuse Ian.

— Cu cine locuiai?

— Cu soția mea, Angela Nicer, și Anita Jup, androidul.

— Ești singur? întrebă Silviu.

— Nu sunt singur. Sunt căsătorit cu Angela, soția mea, cum am spus.

— Am vrut să întreb dacă doamna Anita Jup a plecat.

— Unde să plece? E aici. Întredeschise ușa de la dormitor, iar androidul ridică ochii din romanul ei science fiction și îi salută.

— Să mă scuzați că nu mă dau jos din pat, să vin la voi, le spuse androidul. Citesc încontinuu și nu mai termin. De când suntem aici, în apartamentul din orașul ăsta, finalul se schimbă de la o oră la alta. E infernal.

— Mai bine las-o baltă! spuse Ian. Dacă îți pui mintea cu jurnalul ăla, e în stare să își schimbe conținutul din ce în ce mai repede.

— Mai citesc puțin, mă uit prin computerele ce se găsesc aici, apoi fac un tur al televiziunilor, să văd pe ce lume suntem.

— Eu merg la redacție cu domnul Scort. Sunt foarte curios ce se mai poate întâmpla. După program, mă întorc. Încui tu pe dinăuntru sau încui eu pe dinafară?

— Încuie tu! Nu plec niciunde. Cred că îmi dau energia la minim câteva ore.

— Foarte bine.

— Despre ce jurnal vorbiți? întrebă Silviu.

— E o carte cu conținut science fiction, scrisă de androidul de sex feminin Anita Jup care m-a însoțit până aici. Romanul ei nu-și schimbă numai finalul de la o clipă la alta, ci chiar întregul conținut. Citești și nu mai termini.

— Înțeleg. Cartea însăși e un dispozitiv electronic.

— Poți înțelege ce vrei, spuse Ian. Eu nu înțeleg nimic. Cei doi bărbați părăsiră apartamentul, Ian închise ușa cu cheia și coborâră la parter. Se urcară în mașina contabilului, iar aceasta, setată dinainte, îi duse până în curtea redacției pe cel mai scurt drum. Nu se luă nimeni de ei că întârziară o jumătate de oră. Contabilul îl conduse la primul etaj, unde se găsea biroul lui de redactor-șef. Intrară în birou și, odată cu ei, intră și o brunetă drăguță, tunsă scurt, îmbrăcată cu un taior office, gri deschis. Ducea în brațe un set de mape de plastic.

— Cine e domnișoara? îi șopti Ian contabilului.

— E secretara ta. Cred că ai ceva acte de semnat.

— Mai bine ar face niște cafele.

— Nu se poate, spuse Silviu. Dacă îți schimbi exigențele, pierzi toată încrederea personalului. Treci drept un tip foarte corect, dar dur.

— Ce trebuie să fac?

— Semnează actele, apoi spune fetei să ne facă două cafele! La 10,00, e ședință de redacție.

— E aproape 10,00, spuse Ian.

— În cazul ăsta, să mergem! Astronautul semnă actele indicate de secretară și îl urmă pe contabil. Memoră faptul că sala de ședințe era în dreapta, pe partea lui, a treia ușă. Fu foarte mirat să constate că sala era plină. În jurul unei mese sub formă de elipsă, se găseau peste cincizeci de oameni și mai erau vreo douăzeci de-a lungul ferestei.

— Avem ședință cu profil economic? se auzi o voce.

— Nu avem nicio ședință economică, răspunse Ian. De acum încolo, participă și un reprezentant al serviciului de contabilitate, în persoana domnului Silviu Scort. Se așeză pe singurul scaun lăsat liber, îl rugă pe contabil să-și tragă un scaun și să se așeze în stânga lui, apoi dădu semnalul că ședința poate începe. Secretarul general de redacție se ridică în picioare și începu să citească o lungă și plictisitoare informare privind ratingul revistei săptămânale și impactul ultimelor patru numere asupra publicului.

— Care e directorul? se aplecă redactorul-șef spre contabil.

— Bătrânul cu mustăcioară de la capătul celălalt al mesei. Când termină ăsta, care e secretar general de redacție, ridicați mâna și spuneți că dați cuvântul domnului director. E tâmpit și vanitos. Va spune că nu are nimic de adăugat și ar fi mai bine să aflăm ce temă principală se propune pentru săptămâna viitoare. În acel moment, vom afla ce temă principală ni se propune și de către cine. Lucrurile se desfășurară exact așa cum spuse

contabilul și se ridică în picioare un tip înalt și chelios să propună tema principală a numărului viitor.

— Eu sunt șeful rubricii de fapte diverse, începu el, dar un fapt divers nu trebuie tratat cu dispreț sau în fugă dacă cititorul consideră că acesta poate acoperi chiar și cinci pagini de la începutul revistei, cu poze, comentarii, păreri ale unor somități în materie sau păreri ale oamenilor de pe stradă și din societatea civilă... Când un alt redactor se pregăti să-l apostrofeze că bate apa în piuă, vorbitorul anunță ceea ce jumătate din populația capitalei știa deja, de la televiziuni, de pe internet sau din publicații cotidiene. Populația capitalei era dezorientată. Nimeni nu știa ce să creadă. Adevărul nu era ieșit la suprafață. Totul era la nivelul datului cu părerea. Faptul divers care a zguduit chiar și sensibilitatea cinicilor era sfâșierea, în districtul lor, a unui copil de 4 ani de mai mulți câini fără stăpân.

— Avem material documentar nu doar pentru 4-5 pagini din numărul viitor, contină redactorul. Avem material documentar pentru mai multe numere. Putem acoperi fără probleme 4-5 numere, de acum încolo. Acest incident stârnește foarte multe patimi în rândurile populației. Au mai fost copii sfâșiați de câini și în alte districte, mai ales în nord-estul capitalei, dar niciunde nu au ieșit oamenii în stradă din cauza asta. S-ar putea să cadă guvernul.

— Guvernul nu cade din cauza asta. Astea sunt pretexte. Guvernul cade deoarece premierul nu înțelege că nu ajunge să faci câteva lucruri bune, ci trebuie să nu faci niciun lucru rău, spuse o redactoare de la rubrica sportivă.

— Nu cred că se ajunge atât de departe. Îndurerată, familia copilului cere anchetarea și băgarea în pușcărie a administratorului firmei în spatele căreia se găsește locul viran unde s-au petrecut faptele. Ei cer, de asemenea, consistente despăgubiri morale. Pentru asta, se invocă săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă. Urmează să se stabilească dacă acest loc, unde stăteau ascunși, într-o vegetație împâslită și luxuriantă, câinii fără

stăpân aparține firmei de alături sau e domeniu public. Se cere, de asemenea, și anchetarea conducerii domeniului public. Administrația domeniului public este acuzată că nu a făcut un gard între partea amenajată a parcului unde se afla copilul la început și locul viran unde se găseau câinii.

— E banal, sări un alt redactor. A fost sfâșiat de câini un ambasador al unor vaste teritorii subpământene dezvoltate și nu s-a făcut atâta gălăgie.

— Acum se face. Cazul e intens mediatizat și nu putem să rămânem noi mai prejos, spuse cheliosul. În plus, și presa s-a împărțit în două tabere. Unii abordează latura cinică, în sensul că părinții nu au avut grijă de copil, alții latura emoțională, în sensul că acest lucru fără precedent nu trebuie să se mai repete, cu toții având copii mici acasă. În ultimul caz, se dă vina pe toată administrația țării, de la primărie până la președinție. Latura emoțională e întărită de ingenuitatea și frumusețea copilului, precum și de relatarea amănunțită a rezultatelor autopsiei. Copilul a murit de hemoragie externă, prezentând sute de plăgi, sute de mușcături. Doar pe tălpi nu au fost găsite plăgi provocate de câini. Se presupune că băiețelul a fost omorât de câinii de pază ai administratorului firmei și sfâșiat de câinii fără stăpân care au simțit miros de sânge.

— Abureală, spuse un alt redactor. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu te-ai uitat și tu la televizor?! se enervă cheliosul.

— Nu m-am uitat. Spune-ne tu!

— Camerele de luat vederi îl arată pe micuț cum se joacă și aleargă împreună cu fratele lui mai mare cu doi ani. În parc, au fost cu bunica lor, dar aceasta nu apare în înregistrare. La un moment dat, copiii, alergând pe alee, dispar din cadru. După un timp, apare în cadru un bărbat, ducând de mână fratele mai mare. Se vede că se îndreaptă către un agent de pază, apoi, cei trei ies din cadru și se presupune că se îndreaptă spre locul unde e așezată, pe o bancă, bunica celor doi copii. Mai târziu, este găsit copilul de 4 ani sfâșiat de câini pe terenul firmei din apropierea parcului.

— Găsit de cine?

— Nu se specifică. Se specifică doar faptul că e băgată la mijloc și autoritatea pentru supravegherea și protecția animalelor din cadrul primăriei, care nu a gestionat cum trebuie situația câinilor fără stăpân. S-a creat o atmosferă de angoasă, lumea începe să protesteze. Au ieșit în stradă. Se caută vinovați peste tot. Polițiștii au amendat firma care deține terenul viran unde s-a produs atacul, reprezentanții firmei au fost amendați pentru că nu aveau plan de pază a proprietății, paznicul firmei a fost amendat pentru că nu avea atestat, nefiind calificat să presteze servicii de pază... A fost băgată la mijloc și o voluntară a unei firme, care a adoptat unul dintre câini și nu a avut grijă de el.

— Înțelegem că o bunică nu a avut grijă de un copil, copilul a ieșit din parc și l-au sfâșiat câinii fără stăpân, spuse redactorul unei rubrici de la pagina politică. Se înțelege că a ieșit din parc pe un maidan plin de buruieni și arbuști, unde se ascundeau câinii fără stăpân. Dacă ieșea în partea cu bulevardul și dădea o mașină peste el, iar în mașină se găsea președintele planetei noastre?

— Orice e posibil până în momentul în care se întâmplă, dar președintele umblă doar cu o coloană oficială, având în fața și în spatele acesteia câte patru polițisti pe motociclete.

— S-au interzis prin lege coloanele oficiale de când a căzut într-o groapă nesemnalizată un motociclist din coloana oficială a ministrului de interne. Așa, dacă ne gândim la probabilitatea asta, ar fi putut să dea peste copil și o limuzină cu o blondă la volan. Sau o bicicletă. Nu credeți se face din țânțar armăsar?

— Se face, admise secretarul general de redacție. Nimeni nu știe ce-o ieși de aici. S-a ajuns la acuzații de abuz în serviciu contra intereselor publice, delapidare, obținere ilegală de fonduri, deturnare de fonduri și altele. E un subiect complex. Revista noastră nu trebuie să-l rateze. Trebuie să scoatem ulei și din firul de praf. Un simplu fapt divers poate fi scânteia care să detoneze frustrările cetățeanului. Haosul generalizat din administrație poate să sară în aer. E multă lume nemulțumită. Fiecare e nemulțumit de ceva, fiecare așteaptă un semn să dea pe-afară.

— De ce au atacat câinii doar un copil? întrebă directorul.

— A fost atacat și copilul de 6 ani. A fost mușcat de picior, s-a speriat și a fugit să-și anunțe bunica.

— E o tragedie, dar nu e o tragedie neobișnuită. S-a mai întâmplat. Suntem alături de această familie, alături de durerea ei. E bine că nu cer decât daune morale.

— Cer daune morale, dar cam materiale, spuse cheliosul. Cer sume colosale. Sunt cam paranoici. Toți sunt vinovați, numai ei, rudele copilului, nu. De exemplu, baba care trebuia să aibă grijă de copii nu e vinovată cu nimic. Nici părinții nu sunt vinovați că au lăsat copiii cu o babă sclerozată.

— Se pare că paranoia unora e alimentată de paranoia altora, spuse un redactor de la rubrica de sport.

— La ce vă referiți? întrebă prezentatorul temei.

— La faptul că noi, cei din presă, suntem, de prea multe ori, mai paranoici decât cei pe care îi creionăm. Presa a creat isteria asta din jurul micuțului nefericit. Nicio revoluție nu mai e posibilă fără aportul televiziunilor, presei scrise sau internetului. Acum, ca un prost, să strângi semnături pentru repunerea într-o funcție pierdută a unui alt prost, nu e mare scofală. Abia când este pusă sub semnul întrebării însăși existența unei specii lucrurile se complică. Am auzit că, în urma acestui eveniment, guvernul este presat de o anumită parte a societății civile să înainteze un proiect de lege pentru eutanasierea tuturor câinilor fără stăpân și sterilizarea tuturor câinilor de companie, până la extincția totală. Cel mai bun prieten al omului a devenit, brusc, cel mai mare dușman al omului.

— Am auzit și noi, spuse un redactor de la rubrica de diverse. Au adunat toți câinii, i-au băgat într-un fel de lagăre de exterminare și se vaită că un câine fără stăpân costă mult mai mult decât un câine îngrijit de un om. Păi, sigur că da, dacă se fură din mâncarea câinilor, din medicamente, din salariile îngrijitorilor sau medicilor veterinari și se construiesc vile...

— Trebuie să existe o entitate superioară omului, spuse șeful rubricii de horoscop. Trebuie să-i pedepsească cineva, fără drept de apel.

— Până le dă soarta o mamă de bătaie, îi uită orice entitate de esență divină, fiindu-i silă de ei. Legea de care vorbiți voi că trebuie să ajungă în Parlament, nici n-a trecut pe la comisii și deja produce efecte. Mii de hingheri căsăpesc la ei. În loc să elaboreze legi organice, parlamentarii fac legi după cum bate vântul.

— Legile se elaborează, se votează și se pun în aplicare pe ascuns, să nu se prindă lumea, interveni șeful paginii politice. Așa și-au tras parlamentarii pensii nesimțite, așa au exterminat strămoșul omului.

— Cine consideri dumneata că e strămoșul omului?! se trezi că întreabă directorul publicației.

— Maimuța. Din cauza unor specii de primate, au omorât toate maimuțele.

— Eu nu consider că vreo specie de primate stă la baza formării omului, așa cum îl știm azi. S-au descoperit printre noi foarte mulți oameni care se trag din urși. Originea acestora e dovedită de ultimele cercetări privind ADN-ul acestora.

— Omul are multe puncte comune și cu porcul: știe să se adapteze, colonizează teritorii și, adesea, își strică propriul habitat, spuse șeful paginii politice. Porcul e apropiat de om din punct de vedere anatomic și fiziologic.

— Comparația cu porcul mi se pare de prost gust, dar ne putem trage din câini, spuse redactoarea paginii mondene. Cercetătorii au constatat că mai multe grupuri de gene de la om și câine, inclusiv cele legate de dietă și digestie, procese neurologice și boli, au evoluat în paralel de mii de ani. Această evoluție în paralel a fost determinată de mediile de viață comune ale oamenilor și câinilor. S-au luat secvențe din genomul canin și s-au comparat cu genomul uman. Secvențe corespunzătoare transportului de neurotransmițători, precum serotonina, colesterolul sau cancerul, sunt similare la oameni și câini. Împărtășesc

gene care se ocupă de dietă și comportament, împart aceleași boli, inclusiv obezitatea, tulburările obsesiv-compulsive, epilepsia și unele forme de cancer. Cu toate astea, studiul genomului uman comparativ cu cel canin are lipsurile lui pe alocuri. Cercetările continuă pentru că, fără comparații permanente între oameni și alte animale domestice, este greu să știi dacă evoluția paralelă a genomului la oameni și câini este unică sau nu.

— Așa e, spuse un redactor de la pagina de sport. Legătura dintre om și câine este mai profundă decât s-ar crede. După un timp de convietuire cu omul, câinele începe să semene cu persoana de care s-a atașat.

— Au o putere de adaptare foarte mare. Când omul nu va mai exista, asta va fi din cauza lui, nu din cauze externe. Câinele nu va pieri. Oamenii se mănâncă între ei; câinii nu fac asta. Oamenii ucid de plăcere, câinii din necesitatea de a supraviețui ca specie sau ca individ. Câinele nu-ți dă în cap; omul te omoară pentru nimic.

— Mie mi-e milă să văd câini înfometați, spuse directorul. Sunt doar piele și os. Au niște priviri triste. De frică să nu fie prinși și uciși sau otrăviți, aceștia nu mai primesc mâncare de la nimeni. Se retrag în cartiere mărginașe sau districte mai putin populate ale capitalei, se ascund prin subsoluri sau canalizări, prin locuri cu vegetație abundentă, unde omul nu are ce căuta. Sunt ca niște umbre pe pământ. Eu nu l-aș acuza pe proprietarul terenului de lângă parc, unde se ascund câinii prigoniți. E posibil ca omul să păstreze terenul pentru a-l vinde sau pentru a construi ceva când are bani. Ce idee au unii, să stai și să păzești un teren viran. Știe cineva ce salariu trebuie să-i dai unui paznic? În plus, câinii au obiceiul să ia în pază un teren nepăzit, unde pot supraviețui fără să fie deranjați de om. Înfometați, ei văd în om un intrus. Atacă de foame, dar nu se mănâncă între ei. De foame, doar oamenii se mănâncă între ei.

— Exagerați puțin, spuse șeful rubricii de horoscop.

— Nu exagerez deloc. Am găsit un text, într-un dialect ancestral, în care se povestește cum niște naufragiați s-au mâncat între ei.

— Cei de la Salvare au declarat că au găsit copilul mușcat la nivelul capului, trunchiului, membrelor, practic în totalitate, sfâșiat de câini, desfigurat, citi în continuare secretarul general de redacție din informarea pe care o avea în față. Terenul unde a fost găsit copilul e, de fapt, o zonă greu accesibilă, adiacentă unui lac, o râpă, nu o zonă de agrement sau promenadă. E o zonă cu vegetație abundentă, o râpă cu maluri de pământ, zona lacului fiind mult sub nivelul parcului sau carosabilului. Când a ajuns mașina de intervenție, nu mai era niciun câine. Coordonatorul de proiect din primărie a afirmat că au fost adunați toți câinii, iar aceștia aveau urme de sânge pe bot. În alt loc, se afirmă că nu avea sânge pe bot decât câinele adoptat de o organizație de protecție a animalelor.

— Și bunica, bunica ce făcea în timpul ăsta?

— La interogatoriu, a afirmat că stătea și aștepta să se întoarcă nepoții.

— Eu sper să nu fie promulgată legea de exterminare a „celui mai bun prieten al omului", spuse directorul. E o părere. Părerea mea nu trebuie să împiedice o abordare obiectivă a subiectului. Să scrie fiecare ce vrea! Să scrie fiecare după cum i-e felul!

— Dacă scrie fiecare după cum i-e felul, e o abordare subiectivă, spuse secretarul de redacție.

— Bună și o abordare subiectivă. Revista noastră nu cenzurează nimic.

— De când? întrebă șeful rubricii de umor.

— Te rog să nu fii ironic! spuse directorul.

— Cum să nu fiu ironic?! Eu sunt șeful rubricii de umor.

— Oricine ai fi, te rog, mai multă decență!

— Altfel ce?

— Altfel, te dau afară.

— Nu e nevoie. Tocmai plecam. Am foarte mult de lucru. Se ridică în picioare, își strânse hârtiile, închise notesul în care

schițase mai multe zeci de caricaturi și, înainte ca directorul să apuce să mai spună ceva, părăsi incinta.

— Sunteți niște câini, spuse șeful rubricii de cultură. Vă certați tot timpul. Înfuriat peste măsură, directorul încercă să spună ceva și nu reuși decât să facă spume la gură. Secretara personală îi turnă apă într-un pahar și îi dădu să înghită două pastile antistres.

— S-a inventat, în sfârșit, stresul pentru proști, se auzi o voce.

— Care vorbești, bă?!

— Nu te enerva, nu te enerva!, îi spuse secretara. Lasă-i pe ei să se enerveze! Viața e cel mai de preț lucru.

— O fi, spuse directorul, liniștindu-se, dar nici revista asta nu e de vânzare. E mai de preț decât viața multora de la această masă.

— Vă rugăm să exemplificați! spuse un scriitor de epigrame de la rubrica de umor.

— Nu dau nume. Se știu ei foarte bine.

— Păcat, spuse epigramistul. La revedere toată ziua și vă salut cu pălăria! Ne vedem la închiderea ediției. Părăsi și el sala de ședințe, bucuros că putea să bea o cafea și să comenteze cu șeful său direct ultimele penibilități, cât timp se mai întindea ședința de redacție. Câteva minute, se lăsă liniștea, majoritatea celor prezenți trăgând cu ochiul spre redactorul-șef, cel care dezamorsa orice conflict. Acum, acesta tăcea stânjenit.

— Cel care vrea să comenteze poate face asta fără nicio restricție, dar cu o condiție: comentariile lui să nu fie făcute de altul, spuse directorul într-un târziu.

— Cum adică, se auzi o voce.

— Adică să lăsăm coteriile, să nu exprimăm părerile unui grup sau altul. Să se exprime fiecare, direct, personal, aici, unde suntem cu toții, nu să șușotească pe la colțuri. Să vină fiecare cu ideile lui, nu cu prefabricate!

— Puteți să scrieți un eseu pe tema asta, spuse șeful rubricii de cultură.

— Sigur că pot scrie asta în rubrica mea de „editorial", dar tema zilei este raportul dintre om și câine. Nu pot rata o temă atât de generoasă.

— Maestre, vom lucra la cultul personalității dumneavoastră până vă vom convinge.

— Ce să mă convingeți?

— Că sunteți o personalitate. Impresionat, directorul fu cuprins de un acces de tuse. Bău din paharul cu apă și își roti privirea prin sală. Uimit, îl privi pe redactorul-șef, să vadă dacă acesta îl ia peste picior, ca de obicei. Ian Nicer părea interesat de tot ce se discuta în jurul lui. În realitate, era complet impasibil. Nu cunoștea pe nimeni. Îl durea în cot de micile tragedii cotidiene. Din când în când, mai schimba două vorbe cu Silviu Scort, să nu pară că stă ca o momâie în mijlocul câmpului. Directorul era derutat. Nu l-a văzut niciodată pe redactorul șef atât de tăcut. Și îmbrăcat cu un costum alb de cel mai prost gust. Iar contabilul?! Ce căuta contabilul acolo? El i-a invitat de nenumărate ori pe cei de la serviciul contabilitate să vină și ei la ședința de redacție, dar aceștia au refuzat indignați, pretextând că au, și așa, mult prea mult de lucru. Alungă avalanșa de gânduri, îndreptându-și atenția spre șeful de la cultură.

— Voi scrie un eseu pe tema „inimă de câine". Ce părere aveți? Puteți comenta această temă?

— Sigur, spuse un redactor de la rubrica de diverse.

— Așa cred și eu, spuse un redactor de la rubrica de religie postmodernă. Câinii au o inimă mai bună decât oamenii. Ei nu trădează niciodată. Sunt mai iubitori, mai sinceri și mai credincioși decât noi.

— Care noi?

— Noi, oamenii.

— E o poveste foarte încâlcită, spuse secretarul general de redacție, frunzărind grămada de file. Aparent, aici am toate datele problemei. În același timp, se pare că nimeni nu știe nimic.

— Când toată lumea știe totul, nimeni nu știe nimic, spuse un redactor de la rubrica de cultură.

— Fie-vă milă de noi! Am ascultat destul, se plânse o redactoare a paginii mondene.

— Da, așa e, spuse și un reporter de la diverse, uitându-se cu reproș către redactorul-șef. E mult de alergat. Suntem singurul săptămânal de aici, din capitală, unde redacția se întrunește în ședințe periodice, așa cum s-a spus, „să nu ne împrăștiem", „măcar în ziua ședinței să nu stăm în cârciumă", „să nu uităm unul de altul" și multe altele. Aveți impresia că ne scriem articolele doar cu date culese de pe internet. Fals. Eu alerg pe la toate unitățile de stat, administrație financiară, primărie, cadastru, protecția consumatorului, mediu, poliție etc.

— Spuneți-le ceva! se aplecă Silviu la urechea lui Ian.

— Ce să le spun?

— Orice. Sunt obosiți. Așteaptă să se termine ședința asta plicticoasă. La fiecare sfîrșit de ședință de redacție, le-ai recitat un discurs lung cât o zi de post. I-ai dresat așa. Acum, sunt foarte mirați că nu ai condus dezbaterile cu o mână de fier, cum ai făcut de fiecare dată, și l-ai lăsat pe director să-și dea în petec.

— Nu poți să le spui că nu mă simt bine și să terminăm?

— Nu e imposibil. Se ridică, făcu semn audienței să păstreze un pic liniștea și le comunică tuturor ceea îi spusese redactorul-șef. Sala începu să se golească. Majoritatea ieșeau nedumeriți, neștiind ce să creadă. Foarte puțini, apropiați ai adevăratului Ian, se opreau o clipă, dădeau mâna cu el și îi urau însănătoșire grabnică, îndepărtându-se la fel de bulversați ca primii.

— I-ați lasat cu gura căscată, spuse contabilul după ce ușa se închise în urma ultimului ieșit. Așa ceva nu s-a mai întâmplat. Eu nu vă cunosc prea bine, serviciul nostru neavând prea mult de-a face cu redacția și ședințele ei, dar vă cunosc din auzite. Plus că vă văd zilnic pe culoare. V-ați uitat ce mutre au făcut?

— Dumneata ce părere ai?

— Că păreți cam străin în acest film. Nu prea păreți a ști ce se întâmplă.

— Nici nu știu, spuse Ian. Ce am apucat să vă spun este adevărat. Eu și androidul de sex feminin Anita Jup suntem veniți din spațiul cosmic, nu suntem căzuți din cer, în sensul de săriți de pe fix.

— Ați spus că v-au adus niște extratereştri.

— Exact, asta am spus. E o poveste foarte lungă, poveste care s-a terminat printr-o călătorie de 62 de zile terestre, adică mai multe salturi hiperluminice. Pământul promis, seamănă și nu prea seamănă cu ceea ce am lăsat în urmă. Unele planete ale sistemului solar au mai mulți sateliți naturali decât știu eu. De sus, se vede partea întunecată a Pământului feeric luminată, dar nu ne-am imaginat că vom găsi zeci de localități funcționale părăsite. Nu e nici țipenie de om. Îi povesti că misiunea la care a participat el, împreună cu Angela, actuala lui soție, a avut un caracter secret, antrenamentele făcându-se prin zboruri neștiute de nimeni între Pământ și Lună. În mod oficial, ei nici nu existau. De aici, au tras concluzia că ar trebui să le spună extratereștrilor să-i lase undeva, pe continentul Icasura, aflat între oceanele Amoportuna și Icoria, într-o zonă mai puțin populată, și să nu mai contacteze nicio bază de nave cosmice.

— Nu am auzit niciodată aceste denumiri, spuse Silviu. Vorbești de parcă oceanele acelea se găsesc la suprafața planetei.

— Unde ai vrea să se găsească?!

— În subteran, în profunzimea solului, la 10 kilometri adâncime, acolo unde sunt.

— După atâtea călătorii prin spațiul cosmic, nu mă mai mir de nimic, spuse Ian. De fapt, ne-a spus Andin Utar, comandantul extratereștrilor, că a trecut ceva timp de la plecarea noastră și au avut loc modificări substanțiale, un fel de neoteraformare, dar s-a înșelat. A spus că nu mai sunt ființe superior organizate, iar voi sunteți destul de bine organizați. Presupun că nici de continentul Miroopa n-ai auzit.

— N-am auzit. Nu există decât capitala planetei, pădurile și zona interzisă, de unde, se pare că veniți voi.

— Și un subsol cu mări și oceane?!

— Și un subsol cu mări și oceane, dar n-am fost pe acolo, spuse contabilul.

— În ceea ce numești zona interzisă, ce căutai?!

— Curiozitatea m-a dus acolo, dar nu e voie. Ne-am dus doar până în apropiere. Nu am avut nicio clipă intenția să intru. Cei care ne-au interzis accesul știu ei ceva. Mulți oameni nu s-au mai întors, iar cei care s-au întors au murit de boli incurabile. Mulți au fost mâncați de oamenii pădurii. Sunt ființe primitive destul de periculoase prin păduri.

— Care nu au un limbaj articulat? întrebă Ian.

— Așa am auzit, dar nu am văzut niciunul. Nu am ce căuta în pădurile alea.

— În subsolul planetei e voie?

— Sigur, spuse Silviu.

— De ce n-ai fost?!

— N-am avut bani. Un concediu la mare e foarte scump. Până strângem bani, răsfoim prospectele turistice și visăm.

— Mi se pare neobișnuit să existe o lume în interiorul Pământului, spuse Ian. În copilărie, am citit o carte despre o lume subpământeană, dar era simplă imaginație.

— Imaginația nu e un lucru simplu. Tot ce poate exista e, mai întâi, imaginat. Imaginația e poezia științei.

— Foarte frumos spus.

— Tu știi mai bine, spuse contabilul. Ești un scriitor de succes.

Ian vru să-i spună că nu era niciun fel de scriitor de succes, dar se abținu.

— Marile talente apar de unde nici nu te aștepți, îi spuse contabilului. Meșteșugul cuvintelor te apropie de geniu doar atâta timp cât nu conștientizezi lucrul ăsta. Pun pariu că scrii pe ascuns. Poate chiar ai publicat ceva.

— Am scris câteva cărți, sunt chiar membru al uniunii tuturor scriitorilor, dar nu iau parte decât foarte rar la întâlnirile

literare. Vorbesc foarte puțin; nu am talent de orator. Mă știu foarte puțini în redacție. Sunt cunoscut mai mult la noi, în secția de contabilitate. Când aud că mă duc la vreo întâlnire cu literații, vin toți colegii mei de meserie. La o lansare de carte, mi s-a dat și mie cuvântul. Când mi se dă cuvântul, am în preajmă oameni care sunt curioși dacă mai sunt în stare să spun și altceva decât au auzit de la mine într-o luare anterioară de cuvânt. Asta, deoarece foarte puțini oameni caută să nu se repete, căutând, în același timp, să nu se refere la spusele antevorbitorilor sau colegilor de față de masă. Pe scurt, am vorbit despre apropierea pe care o fac între imaginație și știință. I-am luat cu binișorul, pornind de la politică; și anume, de la politica unicei noastre uniuni a scriitorilor, mai cu moț decât ligile, asociațiile sau societățile ce gravitează prin preajmă. Ideea paradoxală era că scriitorii de ficțiuni, dacă sunt considerați scriitori adevărați, trebuie băgați în uniune la secția de poezie, nu la aceea de literatură pentru copii și tineret. Asta l-a făcut pe un critic reputat să scape aproape involuntar: „Nu se poate domnule! Se inflamează poeții!". N-am vrut să spun nimic despre faptul că poeții sunt ca frunza și ca iarba. N-am vrut să spun nimic nici despre faptul că tineretul abia își ia și bacalaureatul „profesional", darămite să mai citească și să mai și înțeleagă ceva din speculația imaginativă. Am vrut să spun ceea ce am afirmat și mai înainte: imaginația este poezia științei. Am văzut cu toții, doctoratele în fel de fel de științe au fost demonetizate, lumea politică, economică, culturală, sportivă, juridică sau de orice alt fel s-a umplut de profesioniști fără imaginație, meseriași brutali. Mi se pare normal să se umple și lumea imaginației de profesori, ingineri, doctori, traducători, ziariști, activiști culturali sau vânzători de carte fără o legătură prea solidă cu talentul și imaginația, lianții care te fac scriitor.

— Poți face legătura dintre poezie și știință fără a recurge la postmodernism, suprarealism, chestii de-astea?

— Pot. Călătoriile pe Lună sau în jurul Pământului sunt poezie până în momentul în care se pot întâmpla. Într-o bună zi,

se vor întâmpla. Armele infernale imaginate de noi, scriitorii, sunt poezie până când sunt inventate și folosite în tot felul de războaie. Un obiect mai ușor decât aerul, cu care să ne ridicăm în aer, e poezie până când e inventat. La fel au fost și videotelefonul, sistemul de sateliți, computerele, bacteria, virusul, becul, penicilina, până s-au întâmplat. Până când se întâmplă, totul e poezie. Totul e încă poezie: universurile paralele, energia pură, particulele subatomice, inteligența artificială, transplantul de organe, vindecarea cancerului. Orice e imposibil până în momentul când se întâmplă. E fantastic să imaginezi ceva în știință. Lucrul imaginat poate să rămână lucru imaginat sau poate, la un moment dat, să devină realitate. S-a dovedit că scriitorii sunt mai dezinhibați decât oamenii de știință închistați în materie. E bine să fie scriitorul doctor într-o știință oarecare, dar e mult mai ușor să călătorești fără să părăsești locuința sau să-ți imaginezi că suntem atacați de un bacil fără să fii neapărat biolog. E mult mai ușor să fii contabil și să devii scriitor. Totul e să ai talent. E plină capitala de savanți. Scriitorii sunt mult mai puțini. Până să vină cei ce și-au imaginat că Pământul e rotund, acesta a fost plat. Abia după aceea au venit cei care au demonstrat matematic, pas cu pas, în mai multe secole, forma cunoscută azi. E la fel de fantastic să poți imagina ceva în mainstream. E mult mai greu să ajungi la concluzia că totul e poezie. E foarte greu să ajungi la poezia pură, nedefinind-o încă nimeni. Mai greu devii un poet celebru decât un poet al științei. Absurdul prinde, dar nu rămâne; seamănă mult cu delirul verbal. Din păcate, linia de demarcație între poeții vorbei goale și cei ai logicii poetice este tot o ceață. Deoarece nu se prea mai citește poezia, nu prea se mai scrie poezie; se scriu mai mult volume de versuri. La scriitorii cu imaginație, apele se decantează singure. Oricât ai afirma despre un poet al științei că e grozav, că are talent, că îl iubești, că ai băut cu el, că te-a lăudat la rându-i, timpul îl șterge într-o secundă, oră, an, deceniu sau într-o viață întreagă dacă nu consideră că are talent. Cunoștințele le poți

lua de peste tot, dar, dacă nu știi ce să faci cu ele, rămâi contabil, fizician, medic, chimist, sociolog, jurist sau simplu doctor. Suntem mici în fața berii. Azi, se mai laudă câte unul că trăiește din scris, dar se anticipează deja de cei ce se ocupă cu anticipația că, în curând, vor mai trăi din scris doar cei care, dacă nu ar scrie, ar muri, cei care scriu ce le-ar plăcea lor să citească, nu pentru un public tot mai atomizat. Cei ce vin către scris dinspre știință sau dinspre filologie vor afla că nu mai contează cine îți dă dreptate; contează să ai dreptate. Va conta dacă vom putea imagina altceva decât ceea ce știm, dacă vom ajunge la poezia științei mult înainte ca savanții să pună în practică ceea ce am imaginat noi. Va conta cum vom scrie; nu va interesa pe nimeni dacă am făcut o filologie sau alta. Din păcate, azi, lucrurile proaste evoluează mai ușor. Acesta e motivul pentru care, dacă vrem ca lucrurile să se întâmple, nu trebuie să le amânăm. Nici să ne cățărăm prea mult pe culmile sensibilității; din prea multă nerăbdare, să creăm fără să simțim. Aprins, contabilul nu o observă pe secretara redactorului-șef. Intrată în sala de ședințe, ducând tava cu sucuri și cafele, rămăsese mască.

— Vă rog să mă scuzați, spuse Silviu. Mă încing foarte rar. Când o fac, nu mă mai opresc.

— Ai vorbit foarte frumos, spuse femeia. Am citit cărțile tale. Mă gândesc tot timpul la ele, cum mă gândesc la cele ale domnului Nicer.

— Mulțumesc pentru apreciere! Nu poți da de citit fără să dai de gândit. Ai înțeles ce am vrut să spun?

— Sigur, spuse secretara. Când cititorul vrea să afle ce ai vrut să spui, poți fi sigur că ai spus ceva.

— Noi tocmai plecam, spuse Ian. Mergem cu mașina domnului Silviu Scort în documentare. Nu mai bem nicio cafea. Dacă vrei, poți merge și dumneata acasă. Vorbim mâine, la prima oră.

— Ah, am înțeles, se bâlbâi secretara. Toată lumea e interesată de afacerea asta a copilului mâncat de câini. Fâstâcită, împinse ușa, neștiind cum să părăsească mai repede sala, să nu se răz-

gândească șeful. Era fericită să fie liberă tot restul zilei. La așa ceva, nu se aștepta; domnul Nicer era considerat cel mai scorțos om din redacție.

IV

Ajunși în parcare, intrară în mașină și portierele se închiseră.

— Unde mergem? întrebă Silviu Scort.

— Aș vrea să merg acolo, acasă, unde ne-ai cazat.

— Vorbești de parcă nu ai locui acolo.

— Nu prea locuiesc acolo, spuse Ian. Orașul mi-e străin, dar nu asta e problema, ci faptul că am rămas aici, pe Pământul ăsta, împreună cu soția mea, Angela Nicer și un android de sex feminin, Anita Jup. Nu am liniște până nu-mi recuperez soția, iar în acest demers un rol important îl joacă androidul.

— Cum vi se pare orașul?

— Partea asta de metropolă e cam murdară, fără cap și fără coadă. Blocuri de 50-100 de etaje, băgate unele în altele. Traficul e destul de aerisit, dar aerul greu de respirat. În rest, magazine, de tot felul, case printre clădirile de apartamente... Ce să mai zic?

— E un tablou corect, spuse contabilul. Nu știu cât de mare e capitala noastră și pe unde îi sunt marginile deoarece eu locuiesc aici, în partea de nord, redacția fiind foarte aproape. Poate să aibă un diametru de 200 de kilometri, poate să aibă 2000 de kilometri, cine știe? Nu am ieșit din oraș decât spre pădurile dinspre zona interzisă, dar nu am ajuns niciodată la capătul autostrăzii. Capitala are câteva sute de districte. Ăsta e districtul 64.

— Obeliscul acela mi se pare deosebit. De ce l-au torsionat așa?

— Nu știu de ce l-au făcut așa. Poate pentru a se deosebi de altele. E monumentul unui fost președinte al Pământului.

— De ce l-au înconjurat cu gard de 2 metri?! se miră Ian. Partea de jos nu se vede deloc.

— E o portiță în spate. Cei care doresc, pot să intre și să urineze la baza monumentului.

— Sunt o gramadă de W.C.-uri publice, acolo, în stânga.

— Ăsta nu e un W.C.-u, spuse Silviu. Fostul președinte a urât foarte mult câinii. El a semnat primul decret prezidențial pentru uciderea a milioane de câini. Până să se prindă societatea civilă, rasele canine aproape că s-au stins. În ultima clipă, poporul a ieșit în stradă și l-a alungat. Nu a fost nevoie de o revoluție; tiranul a fugit în zona interzisă sau se ascunde în imensitatea urbei. Pe aici, n-a mai fost văzut. E posibil să-și fi schimbat înfățișarea; mulți au apelat la chirurgia plastică. Adepții fugarului au ridicat un monument în cinstea lui, apoi adversarii, după vreun an, au tras un gard, să nu-și mai facă oamenii nevoie în văzul lumii. Să urineze la baza monumentului criminalului a devenit o obișnuință a lor. Ulterior, s-au construit și W.C.-urile alea, dar nu intră decât puțină lume acolo. Gardul a fost demolat de câteva ori și a fost ridicat din nou. E o formă de protest.

— De ce nu protestează împotriva inițierii proiectului de lege a exterminării câinilor?

— Sunt zeci de manifestații de protest, aproape în fiecare district, dar parlamentarii o știu pe-a lor. Sperăm cu toții ca legea asta să fie un succes al ratării lor, dar, indiferent dacă vor fi realeși sau nu, hingherii fac legea, indiferent dacă e considerată bună sau rea. Sunt niște bestii. De lângă blocul în care stau, au luat un câine bătrân, total inofensiv. Era cu vaccinurile la zi. Îl iubeam cu toții, îi dădeam de mâncare. Stătea și el pe acolo; făcea parte din peisaj. Acum, nu mai e deloc. Lumea pare mai pustie și mai urâtă fără el. Hingherii, niște jeguri, au spus că eutanasiază câinii care sunt bolnavi și nu pot să fugă. L-au alergat până când, săracul câine, a căzut și și-a rupt un picior. L-au dus la adăpostul pentru câini. O doamnă s-a dus după el și l-a luat în custodie; sunt o grămadă de acte de completat. Nu mai vorbesc despre bacșișuri. Câinele nu numai că mai avea și un al doilea picior rupt, dar nu mai avea nici dinți

în gură. Probabil că a vrut să scape și a fost lovit. S-a târât o vreme pe acolo, dar nu mai putea nici să mănânce. Într-o bună zi, a dispărut și, de atunci, nu l-a mai văzut nimeni. O femeie a spus că, atunci când mor, câinii se ascund.

— Ce trist! spuse Ian.

— E trist pentru cel ce înțelege. Majoritatea oamenilor înțelege doar ce vrea ea. Sunt idioți care întreabă de ce nu ne îngrijim de copiii familiilor aflate la limita sărăciei. Le-am explicat că sărăcia e un lucru relativ. În centru, pe trotuarul de peste drum față de Universitate, în fața unei frizerii, cerșește un om care nu are un picior. E trist să vezi un om fără un picior. E trist să vezi cum se deplasează un om cu destulă agilitate, țopăind într-un picior. Într-o bună zi, mai pe seară, am trecut pe acolo și am văzut o scenă incredibilă. Cerșetorul și-a numărat bancnotele câștigate, le-a pus în ordine crescătoare și le-a îndesat într-un buzunar ascuns al hainei. După asta, s-a ridicat într-un picior, a luat de jos pălăria cu monede de diferite valori și, țopăind, s-a deplasat până la cel mai apropiat coș de gunoi, a deșertat pălăria în el, și-a pus-o pe cap și a plecat. S-a întrebat cineva vreodată câți copii din familii nevoiașe ar putea fi îngrijiți și hrăniți cu acei bani?!

— Întrebarea e retorică. Cunosc și eu cazuri de cerșetori milionari.

— În plus, nu poți explica tuturor celor care nu vor să înțeleagă faptul că omul poate să se întrețină singur; câinele, nu, spuse contabilul. Dacă nu e leneș sau prost, omul nu moare de foame. Se poate întreține singur, numai să vrea. În schimb, câinele, într-un fel sau altul, e dependent de om. Omul l-a domesticit, să fie alături de el. Pentru asta, omul trebuie să aibă grijă de câine. Omul nici nu știe ce rău își face prigonind câinele. Aflat la strâmtoare, câinele se va vedea nevoit să evolueze singur. La un anumit moment, un câine a avut un accident și și-a pierdut membrele anterioare. De nevoie, acesta merge foarte bine pe picioarele din spate. Funcția a transformat membrele poste-

rioare în picioare. Cum s-a desprins omul de maimuță, se poate desprinde și o ființă superior organizată dintr-o linie mai evoluată a rasei canine. Nu știm cum va arăta în final, peste câteva milioane de ani. E posibil să arate tot ca un om. E posibil orice.

— Am auzit teoria asta și la ședință.

— E o teorie din ce în ce mai vehiculată. De fapt, cel ce prigonește un animal nici nu se poate numi om.

— Nici eu nu înțeleg de ce se face comparația asta între un câine și un copil dintr-o familie săracă, spuse Ian. Nu știu cum e pe aici, dar, când am plecat de pe Pământ, am lăsat în urmă o societate cu instituții foarte puternice și bine organizate. Cei care, dintr-un motiv sau altul, nu puteau să se întrețină singuri, erau instituționalizați, nu mureau de foame. Și câinii erau tratați omenește, în adăposturi curate și încălzite.

— Mai ales că sunt în stare să iubească necondiționat. Un câine de cartier a găsit un nou-născut aruncat la gunoi, l-a luat în gură și l-a cărat până la cea mai apropiată casă. Proprietarii casei au transportat copilul la spital, unde viața i-a fost salvată.

— Uneori, câinele e mai om decât omul, spuse Ian. În timpul ăsta, omul torturează câinii fără apărare.

— Și chiar îi împușcă.

— Ce vrei să spui?!

— Vreau să spun că proprietarul casei a interpretat greșit gestul câinelui de a salva copilul și a tras cu pușca în el, omorându-l, spuse Silviu Scort. Se așternu un moment de tăcere, apoi contabilul îi spuse automobilului adresa redactorului-șef, îi preciză să o ia prin centru districtului 64, cu viteză redusă, și să-și programeze un traseu care să nu omită, până la destinație, nici cea mai neînsemnată stradă.

— Eu nici nu știu adresa de acolo, spuse Ian.

— O bag în memoria automobilului cu care ai venit. Ți-o scriu și pe o bucată de hârtie. Mașinile acelea albe cu un punct roșu pe portierele din față sunt taxiuri fără șofer. Te urci, oriunde te-ai afla, dictezi adresa, iar taxiul te duce până lângă bloc.

— Cu ce merg?

— Majoritatea merg pe bază de card, spuse contabilul. Îți scot eu unul de la bancă și ți-l aduc acasă. Am toate datele angajaților revistei și semnăturile lor electronice.

— Nu am vrut să întreb asta. Ce fel de combustibil consumă? N-am văzut nicio stație de benzină.

— Majoritatea automobilelor își generează energie electrică inerțială. Aici acționează legea inerției. Automobilul are o instalație de generare a curentului electric. Instalația folosește mai multe volante mari ce compensează puterea mică a electromotorului. Electromotorul acționează instalația printr-un sistem de curele, cu fulii diferențiate. Energia este stocată în mai mulți acumulatori. De la aceștia, se alimentează electromotorul, cu o mică parte din energie. Pe de altă parte, energia reziduală rămasă poate fi folosită în alte scopuri, la alte mecanisme sau la sistemul electric și electronic. Electromotorul poate fi alimentat și de energia solară, carcasa fiind un sistem complex fizico-chimic de acumulare de energie.

— Am fost fizician pe nava cosmică, dar nu am înțeles mare lucru din explicațiile tale, spuse Ian.

— Așa am citit într-un articol. Spun și eu ce am reținut.

— Pentru un contabil, ai vocabular tehnic. Credeam că vehiculele astea merg cu energie pură.

— Nu știu să existe așa ceva, spuse Silviu.

— Există. Cred că autovehiculele din zona interzisă merg cu energie pură. Astronautul îi povesti cum ajunsese să lucreze într-o mină de pe planeta Lila, unde se scotea minereul din care extratereștrii preparau energia pură.

— Dacă nu aș ști că nu ești tu, aș spune că ești Ian Nicer, autorul cărților tale de science fiction. În realitate, pentru producerea energiei alternative, energie nepoluantă, trebuie să ne luptăm la propriu cu morile de vânt.

— Am văzut și automobile cu șofer, spuse Ian.

— Mai sunt. E moda retro, dar nu cred că mai ține mult. Lucrează la limita legii și folosesc plata directă, cu bani, a curselor. Forte puțini subpământeni au carduri de credit.

— Mai mergem mult?

— Nu. Ajungem imediat. De ce întrebi?

— Din cauză că m-a pocnit foamea. Am văzut că sosia mea nu prea are cine știe ce prin frigider, deși vecina s-a lăudat că a cumpărat de toate. Nefiind Ian Nicer cel adevărat, redactorul-șef și scriitorul de răsunet, nu am niciun act, nu am niciun card de credit, nu am nici măcar bani. Sergiu Scort opri automobilul în fața unui tonomat de alimente și îl puse pe Ian să privească într-un scaner pentru retină.

— S-a aprins un bec verde. Ce fac?

— Îți alegi un produs și apeși, spuse Silviu.

— E o scriere ciudată.

— Lăsă scrierea în pace! Sunt aparate importate din districtele de est. Uită-te la pictograme!

— Ce e ăsta? întrebă Ian.

— Pachet cu fructe uscate.

— Ăsta?

— Pachet cu biscuiți, spuse contabilul.

— Pot să apăs?

— Sigur. Ian luă pachetul, gustă și îl servi pe Silviu Scort.

— Nu, mulțumesc. Am mâncat din ăștia. Nu-mi trebuie acum.

— Gustoși. Cred că acționează și asupra intelectului.

— Ce-ți veni?! se miră Silviu.

— La ședință toți vorbeau limba în care ne înțelegem noi acum, iar aici firmele magazinelor sunt într-o limbă străină.

— În cazul ăsta, cred că e o metodă de marketing. Fiecare magazin are publicul său, căruia i se adresează în limba lui. Sunt multe limbi vorbite și multe dialecte într-un oraș atât de mare.

— Și, cum poți înțelege o limbă străină?! întrebă Ian. Ai mâncat biscuiți?

— Bună glumă. O reținem. Nu trebuie să înțelegi o limbă străină. Trebuie să-l înțelegi pe străin.

— Și faptul că un cititor de retină mi-a vândut biscuiți e o glumă. Nu am retina înregistrată niciunde. Vin direct din spațiul cosmic.

— Dacă îți place dubla personalitate, e treaba ta. Am vrut să văd dacă ești redactorul nostru șef, un membru marcant al societății, cu credit nelimitat. Se pare că ești.

— Ăla e un automat de cafea?

— Sigur. Merge cu bani.

— Ai?

— Sigur. Folosim și pretezze.

— Ce sunt alea.

— Bancnotele locului. Asta e cea de 1 pretezză. Atâta face o cafea. Îi arătă cum funcționează automatul și își luă și el una. Îi arătă celelalte bancnote, în ordine crescătoare, până la hârtia de 500 de pretezze, cea mai mare.

— Cine e ăsta?

— Un poet minor.

— Cel de pe 1 preteză?

— Un mare istoric.

— Marele istoric pe hârtia de 1 pretezză și poetul minor pe cea de 500?! Cum se poate?

— Are o logică deoarece cu bancnota de 500 de pretezze nu poți să-ți cumperi nici măcar o cafea de la automat. Se urcară în automobil, Silviu resetă adresa, se închiseră portierele și își reluară drumul.

— Ciudat, spuse contabilul. Ești redactorul nostru șef. Începuseși să mă păcălești. Nici două clone, nici frații gemeni nu au retine identice. Nu știu ce să mai cred. Dacă, prin absurd, ești ce spui, nu ai fi primul. Revista noastră a relatat cazul incredibil al unui fost militar care a susținut că a petrecut 17 ani pe planeta Marte, luptându-se cu extratereștrii. Bărbatul a susținut că există cinci colonii umane pe Planeta Roșie, iar în perioada petrecută acolo a luptat pentru apărarea acestor colonii. Fostul militar a susținut că a făcut parte dintr-o flotă spațială cunoscută sub numele de Forța Noastră, care recrutează personal militar din ținuturile aflate sub scoarța terestră. El ne-a relatat că marțienii ar fi vrut să preia controlul asupra planetei Pământ. El a mai

afirmat că antrenamentul pentru perioada petrecută pe Marte a avut loc pe unul dintre sateliții artificiali ai Pământului, precum și pe unul dintre sateliții planetei Saturn. La finalul carierei, ceremonia sa de pensionare a avut loc pe Lună, după 20 de ani se serviciu militar, printre invitați numărându-se un fost ministru al apărării Pământului. Contactat telefonic de tine, acesta a confirmat știrea. Faptul că te-ai uitat tot timpul la mine cu priviri goale mă face să cred că, într-adevăr, nu ești redactorul nostru șef. Și povestea ta cu revenirea acasă, adus din spațiul cosmic de extratereștri, mi se pare science fiction. Cu foarte mult timp în urmă, se pare că am ajuns și noi, pământenii, pe Lună, dar e atât de mult timp de atunci, încât documentele filmate găsite sunt luate de majoritatea oamenilor drept niște falsuri. Foarte multe filme documentare falsifică realitatea în funcție de interesul fiecăruia. Trăim într-o epocă în care poți falsifica orice. Nimeni nu mai crede nimic. Minciuna e totuna cu adevărul.

— Și pe Pământul de pe care am plecat eu e o confuzie totală. Aselenizarea e o fumigenă menită să ascundă adevăratul nostru program spațial, din care fac și eu parte, ca fizician și astronaut. Tema aselenizării e o temă generoasă sau nu e deloc generoasă. E o temă generoasă ca abordare intrinsecă, științifică. Din punct de vedere al condițiilor sociale, politice, culturale etc. existențiale în fond, mi de pare o temă artificială. Nu știu ce ne poate aduce nou, nu știu cu ce mijloace. Pentru mine, care fac parte dintr-un program mai amplu de cucerire a spațiului cosmic, aselenizarea seamănă cu o carte bună scrisă prea devreme, în genul "Bunica dă de băut" de Viktor Korotkov. Așa cum un popor, ca să nu se alieneze, preferă să-și imagineze că președintele lor preferat n-a fost executat, ci trăiește, undeva, pe o insulă pustie, și eu prefer să-mi imaginez că aselenizarea este o lucrătură a serviciilor secrete, în colaborare cu specialiștii în trucaje cinematografice ai marilor case de filme. Startul l-a dat un regizor celebru, care, în loc să facă un film, a dramatizat sonor, la radio, un posibil războiului interplanetar. După el, oamenii au trecut foarte ușor la dezinformarea imagistică. Sunt destui

care cred că pot zbura ca Mickey Mouse, că pot călători mii de ani lumină printr-o "poartă stelară"...

— Cine e acest Mickey?

— Un personaj de desene animate, spuse astronautul. Un şoricel zburător.

— Ce chestie! N-am mai auzit aşa ceva.

— Cum spuneam, şi eu cred că am ajuns pe Lună, dar nu văd la ce ne-a folosit, în condiţiile în care eu am ajuns pe Lila, planeta androidului Anita Jup. "Pasul mic pentru om" nu mi se mai pare a fi un aşa de "mare pas pentru omenire". Că sunt ruine de clădiri pe Lună sau nu, că s-au pierdut sau nu casetele originale ale primei coborâri pe astrul nopţii, că acesta este sau nu radioactiv, că lipsesc sau nu stele din imagini, că umbrele astronauţilor au sau nu lungimi şi proporţii diferite, că stâncile de pe Lună fac sau nu parte din recuzita cinematografică, că steagul uneia sau alteia dintre naţiuni flutură sau nu în „atmosfera" selenară, că argumentele celor care cred că aselenizarea ar fi avut loc pot umple sau nu mai multe volume de proză, că mulţi din cei implicaţi în această aventură au dispărut sau nu, sunt lucruri fără nicio importanţă pentru mine. La fel ca la televiziuni, unde telespectatorii sunt îndemnaţi să voteze şi să-şi exprime opinia asupra vreunui eveniment, în cazul primului zbor pe Lună, rămâne cum ne-am înţeles, adică înţelege fiecare ce poate şi, mai ales, ce vrea. Unii spun că "nimic nu e ce pare a fi", alţii spun că "totul e ce pare a fi". Ideea că aselenizarea este o farsă menită să ducă la câştigarea vreunui război ideologic între naţiuni nu mi se pare deloc adevărată. Mai degrabă, a avut loc mult prea devreme faţă de sfârşitul oricărei confruntări. Mi se pare mai adevărată ideea că aselenizarea a fost rezultatul luptei ştiinţifice dintre naţiuni. Unii voiau să demonstreze ceva, alţii voiau să demonstreze orice. Scăpate de sub spectrul concurenţei, nici literatura science ficţion, nici muzica, nu mai sunt ce-au fost, contrar părerii unora, care vor cu tot dinadinsul să creadă că acestea ating încă sublimul. Cum muzica şi science fiction-ul nu mai sunt ce-au fost, nici aselenizarea nu mai e acelaşi lucru.

Aniversarea acesteia e ca un concurs de maşini vechi în condiţiile apariţiei maşinilor ecologice. Aselenizarea trebuie reimaginată şi reeditată, dar pe alte premise. Nu ne-o mai putem imagina aşa cum a fost sau n-a fost...

— Aşa e, spuse Scort. Să ne imaginăm că Luna este o posibilă bază pentru posibile zboruri, către alte planete! Mi se pare pueril, în condiţiile în care am inventat criza economică actuală, ca o scuză pentru imaginarea a tot felul de taxe pe criză. Istoria ne învaţă că omenirea nu face ouă de aur decât în condiţii disperate. Cum au aruncat cu bombe atomice de frică să nu-i invadeze alţii, aşa au aselenizat sau nu, de frică să nu le-o ia alţii înainte. Stăm şi ne întrebăm, ca un om beat, ce căutăm noi pe Lună în condiţiile în care guvernanţi nebuni taie din veniturile tuturor categoriilor sociale, pentru a-şi plăti datorii unii altora, pentru a mai scăpa ceva şi în buzunarele proprii, totul în contul şi pe spinarea noastră? Ce căutăm pe Lună şi, mai departe, pe alte planete, dacă nu suntem în stare să ne organizăm pe propria noastră planetă?! Cum distrugem un Pământ, putem distruge orice Pământ. Aselenizarea nu există, nu pentru că s-a realizat sau nu, nu pentru că o să se reediteze sau nu, ci pentru că e o idee venită prea devreme. Omul nu a evoluat destul. Suntem în preistoria filogenezei noastre. Pe moment, vedem cu toţii, cunoaştem o mai mică sau mai mare involuţie, care nu se ştie cât va dura, în condiţiile în care nimeni nu mai e dispus să facă acumulări cantitative, pentru eventuale salturi calitative. Toţi vor o viaţă mai bună, pe un fundament cât mai inefabil. Zborul pe Lună e rezultatul progresului întregii societăţi. Altfel, rămâne o simplă aniversare a unei revolutii tehnico-ştiinţifice, care, ca orice revoluţie "a fost sau n-a fost".

— Foarte frumos spus. Mi-ai luat vorba din gură.

— Sunt chiar vorbele tale. Le-am găsit într-un roman de-al tău.

— Ah, da, schimbă Ian vorba. Rămâne chestia cu retina. Nu aţi ieşit în spaţiul cosmic şi aţi construit cititoare de retină. Pe Pământul lăsat de mine în urmă, nu s-au inventat sau nu ştiu eu să se fi inventat.

— Sunt dispozitive foarte simple și precise.

— Care pot fi păcălite de un om din afara sistemului vostru integrat de informații.

— Cine știe? spuse Scort. Poți fi un caz dintr-un milion, iar adevăratul domn Nicer să fie pierdut, pe undeva, într-un univers paralel sau pierdut în timp. Extratereștrii fac tot felul de experiențe pe noi, dar acestea sunt complet neinteresante. Interesante pentru cetățean sunt experimentele financiare ale parlamentarilor și guvernanților noștri.

— Ce te face să crezi că există universuri paralele sau călătorii în timp? întrebă Ian.

— La noi, la serviciul contabilitate, se găsește tot timpul pe birouri ultimul număr al revistei. Când mai vreau să scap de pe teritoriul arid al cifrelor, mă cufund între filele revistei. E fascinant, e ca un drog. Sunt singurul care citește săptămânalul de la un capăt la altul. Am citit și toate cărțile science fiction pe care le-ai scris.

— Se găsesc la vânzare?! întrebă Ian.

— Nu știu. Eu le-am găsit în ultimul sertar de sus, stânga, al biroului unui redactor plecat la altă revistă.

— Interesant.

— Ar trebui să-mi dai o primă pe chestia asta, spuse contabilul. Nu se prea citește science fiction-ul. Oamenii nu-l înțeleg. Doar cei care îl înțeleg simt dorința de a adera la acest gen literar.

— Înseamnă că există o mișcare science fiction puternică pe planeta asta, spuse Ian.

— Nu prea. Singurii care te înțeleg, fiind obligați de meseria lor, sunt criticii. Când se ratează, se fac și ei scriitori.

— Știam că e invers; când se ratează, scriitorii se transformă în critici.

— Nu m-am gândit, spuse Sergiu. E posibil. Mie îmi plac foarte mult paginile revistei unde sunt relatate cazuri reale, atât cât pot fi ele de reale. Cum spuneam, au avut loc foarte multe întâlniri cu extratereștri; au fost raportate de foarte mulți oameni, din diverse districte ale capitalei și prezentate de diverse

reviste, în cele mai mici detalii. De cele mai multe ori, întâlnirile acestea sunt traumatizante pentru oameni pentru că, fie sunt răpiți, fie sunt supuși unor teste de laborator. Cu toate acestea, mai există și altfel de întâlniri, care nu lasă urme fizice, ci doar psihice și bineînțeles că ridică numeroase semne de întrebare.

— Îmi poți relata vreun caz?

— Sigur. Acum mai multe zeci de ani, a avut loc o astfel de întâlnire. O femeie, care a dorit să-și păstreze anonimatul, a vizitat o mânăstire subpământeană. Chiar pe plaja Mării Luminii, a fost abordată de mai multe ființe umanoide care i-au spus că o să-i facă un mic cadou. În doar câteva secunde a fost pur și simplu mutată în fața unei scene care se petrecea cu circa 3000 de ani în urmă, când întemeietorul acelui lăcaș de cult cutreiera lumea pentru a-și face cunoscută credința. Femeia a fost puțin șocată în clipa în care l-a văzut pe sfânt în carne și oase, dar a fost inspirată și a scos telefonul mobil prevăzut cu aparat foto pentru a imortaliza momentul. Când a ajuns acasă, în prezent, a descărcat totul și a constat că avea mai multe poze cu întemeietorul, care era însoțit de discipolii săi. Scena s-a derulat cu o rapiditate greu de descris, iar când toată povestea s-a terminat extratereștri umanoizi au dispărut pur și simplu. Această întâmplare a schimbat viața respectivei femei, dar, din motive lesne de înțeles, i-a fost frică, de-a lungul vieții, să facă publică povestea. Abia acum, când perspectiva omenirii este în plină schimbare, iar fenomenul obiectelor zburătoare neidentificate este atât de mediatizat, anonima a făcut publice atât pozele, cât și întâmplarea petrecută cu aproximativ 50 de ani în urmă.

— Câți sateliți are planeta Marte? întrebă Ian.

— Trei.

— Așa am văzut și eu. De când am plecat în misiune, s-au schimbat multe. De exemplu, Marte avea doar doi sateliți naturali. Ori am nimerit pe alt Pământ, ori am lipsit atât de mult încât timpul a făcut schimbări majore în sistemul nostru solar. Mai e și zona interzisă de dincolo de pădure... Ăsta poate fi un

alt Pământ. Am fost pe mai multe copii ale planetei noastre, dar alea erau la milioane de ani-lumină.

— E posibil să fi fost o simplă furtună solară, spuse contabilul.

— Dacă era o furtună solară nu mai rămânea nimic. Acolo e plin de case complet echipate electronic, numai bune de locuit. Mi se pare mai veridică o teorie a ploii de meteoriți.

— E posibil, dar nu prea cred. După câte știu eu, nu mai e nimic acolo.

— E posibil să fi avut loc inundații, apoi apa să-și fi găsit loc sub scoarța terestră și să fi lăsat în urmă un deșert pe care să se fi refăcut omenirea, spuse Ian. E posibil ca omenirea să fi dispărut din cauza cine știe cărei boli ciudate.

— Presa a început să se facă pe principiul „e posibil".

— Fiecare meserie are marja ei de eroare.

— Dar capitala?! întrebă Scort.

— Capitala poate fi o oaza neatinsă de vreun cataclism.

— Nu cred în teoria cataclismelor. Cred că totul e hotărât de legi date de oameni. Nu mă conving legile naturii, legi bazate pe hazard. Am fost de câteva ori și nu e nimic în zona interzisă. Nu e nici măcar pericol de iradiere.

— Să spunem că nu percepeți nimic din ce e acolo, dar ființele primitive? întrebă redactorul șef. Pe ele nu le percepeți?!

— Pădurile din jurul capitalei sunt populate de oameni primitivi, dar aceştia nu se aventurează în zona interzisă. În oraș, nici atât. Ei consumă foarte mult oxigen. Dacă stau prea mult în afara pădurii, se sufocă.

— Cum e posibil?!

— Prin lege, spuse contabilul. Avem un parlament supradimensionat, dar nu acesta este defectul lui. Defectul lui ar putea fi componența, putând intra în parlament tot felul de proști cu bani, dar nici acesta nu e cel mai mare păcat, ci faptul că elaborează tot felul de legi ciudate. Asta, în contextul unei legislații stufoase, împâslite, arbitrare, cu norme de punere în practică și mai stufoase.

— Așa a fost dintotdeauna. Datoria legislativului este să elaboreze legi, iar daroria poporului este să afle cum pot fi ocolite.

— La legile organice, mai merge, dar la legile astea ale lor, arbitrare, se sare calul, spuse contabilul. Lumea e din ce în ce mai nemulțumită. Nu poți hotărî prin lege cât oxigen să respire un grup de oameni, nici cine să locuiască în capitală și cine în orașele subpământene. Nu poți hotărî unde să trăiască oameni și unde să nu trăiască. Planeta e foarte bogată; pot locui pe ea miliarde de oameni, nu era necesar să fie înghesuiți într-o capitală supraterană imensă sau în orașe subpământene.

— Unii nu știu ce fac. Dacă nu știu, degeaba le explici.

— Nu vor să știe.

— Ce bine e să fii înțeles! râse astronautul. E o plăcere aproape sexuală.

— Nu e de glumă. Dacă nu ești în stare să alegi o cale mai simplă, ești nevoit să alegi o cale mai lungă.

— Ceea ce nu știu mă face fericit.

— E un punct de vedere, spuse Scort. Nouă nu ne convine să fim manipulați de oameni care nu sunt în stare să ridice un pai. Conducătorii capitalei noastre nu prea au treabă cu ceea ce credem noi, dar sunt destul de șmecheri; greșesc, știu că greșesc, dar își găsesc singuri o scuză: cine nu e în stare să învețe din greșelile lor, sunt condamnați să învețe din greșelile proprii. Profită de faptul că sunt conducătorii singurului oraș de pe Pământ. Ne place, bine; nu ne place, și mai bine.

— Vrei să sugerezi că nu este decât orașul ăsta pe Pământ? întrebă Ian.

— Nu sugerez nimic. Spun asta.

— Iar acum, legea asta absurdă declanșată de o emoție colectivă..., spuse Ian. Legea de eutanasiere a câinilor.

— Asta cu eutanasierea câinilor nici nu ar fi o lege așa absurdă, spuse Scort. De neînțeles și inutilă mi se pare legea compensației.

— E o lege a fizicii, o lege în firea lucrurilor.

— O fi în firea lucrurilor, dar ei, parlamentarii, au transformat-o în firea tuturor lucrurilor, au dezbătut-o, au votat-o, au

dat-o la promulgat și ne-au dat nouă cu ea în cap. Acum, deja produce efecte, de cele mai multe ori, dezastruoase.

— În ce ar consta o astfel de lege? întrebă redactorul-șef.

— Dau un exemplu. Conform acestei legi, pot intra într-o sală de spectacole o mie de oameni și pot ieși, după reprezentație, doar câteva zeci. În timpul ăsta, pentru a compensa acest fenomen emanat de minți demente, în alt loc din oraș, într-o altă sală, în alt district, are loc fenomenul invers, intrând câteva zeci și ieșind câteva mii. Legea are influență nefastă inclusiv la nivel economic. Dacă agricultorii care trăiesc în vaste teritorii cultivă 10% dintr-o suprafață de teren, pot culege roadele de pe întreaga suprafață.

— Nu e niciun necaz.

— Ba e, spuse contabilul. În altă parte, se poate cultiva întreaga suprafață și se pot culege produsele doar de pe 10 % din suprafață. Lăcomia celor avantajați de lege a dus la o decompensare a economiei și la apariția unei potențiale legi decompensatorii, niciodată propusă, niciodată imaginată și niciodată votată.

— Acolo unde cultivi suprafețe mari de teren și culegi puțin, apare foametea, dar e absurd să credem că oamenii din zona interzisă au dispărut din cauza resurselor de hrană. Nu există nici măcar schelete de câini. Sunt doar orașe sau așezări rurale conduse de roboți, dar nu e exclus ca toată țesătura aia de magazine, locuințe sau mijloace de transport să fie controlate din capitală.

— E posibil. Tot ce-i trece omului prin cap e posibil, dar eu n-am văzut așa ceva.

— O fi vreo lege care să-mi permită numai mie să văd lucruri inexistente, spuse Ian. Și pe Pământul lăsat de mine în urmă, când am plecat în expediție ca astrofizician, se dădeau legi tâmpite, dar erau multe state, cu multe parlamente, unde se elaborau multe feluri de legi și nimeni nu-și bătea capul cu legile lor.

— Dacă totul ar fi bine calculat, nicio lege nu ar fi rea, dar legile lor produc efecte negative pentru că sunt amânate la in-

finit normele și normativele de punere în aplicare. De multe ori, când sunt elaborate normele, descoperă și ei că legea nu funcționează. Ori dau altă lege, asemănătoare, și mai dezastruoasă, ori se apucă și elaborează noi și noi amendamente, un pretext de a se preface că muncesc pentru noi. În realitate, în loc să se ducă să doarmă la ei acasă, dorm în Parlament, pe banii contribuabilului.

— Nu ai de unde să știi.

— Ba am, spuse Scort. Sunt mii de poze postate pe Internet.

— Pot fi trucaje.

— Nu spun că nu, dar, în condițiile în care fiecare trece de la un partid la altul pe criterii absconse, nu văd cine ce interes are să facă poze trucate.

— Chiar, nu poți să știi, admise cel luat drept redactor-șef. Aveți multe astfel de legi?

— Sigur. O lege absurdă este legea prin care s-a micșorat taxa pe valoare adăugată la alimentele de bază, nu și prețul la alimente.

— În cazul ăsta, cineva trebuie să plătească. Logic este să plătească aceia care au bani.

— N-ar fi rău, dar ăștia merg pe principiul: suntem bogați cât timp suntem uniți în jurul mesei, spuse contabilul. Din păcate, pierderile le plătește tot cetățeanul. Când ieșim în stradă, jandarmii ne bat ca pe câini. S-a dat o lege a jandarmeriei care spune că, în cazul unor mișcări sociale, jandarmii trebuie să ajute cetățenii să nu se rănească singuri.

— Au umor parlamentarii ăștia.

— Nu ar fi ăsta necazul, ci faptul că îi ajută și pe jandarmi să-și cultive umorul. Căutăm să nu-i facem proști pe conducători deoarece are vreunul vreun sâmbure de inteligență și începe să ne creadă. Cel care se crede prost e mai periculos decât cel care te crede prost. Dacă nu am fi nevoiți să trecem mai departe, am rămâne mască.

— De multe ori, nici să treci mai departe nu poți, spuse Ian. Simt ei nevoia să te oprească din drum, să te dăscălească, să te

îndoctrineze, să-ți dea sfaturi. Dacă nu vrei să stai, te trezești cu vreun glonț în cap. Așa e peste tot, dintotdeauna.

— Glonțul nu e cel mai bun sfat.

— E ultimul.

— Crezi până pleci, spuse contabilul.

— Cum adică?!

— Adică le joci în strună, îi faci să creadă că tot ce îți spun e și credința ta, iar atunci când ai dat colțul casei, poți să crezi ce vrei. Pentru a nu face prea mult rău, prostul trebuie lăudat.

— Când un prost are o idee, a doua idee ar fi să ne scutească de prima, dar nu are decât una, spuse Ian.

— Adânc și polisemantic. Multe din ideile vehiculate în societatea noastră sunt luate din cărțile tale. În unele momente, nu știu dacă ești șeful nostru. În alte momente, îmi vine să cred că ești, dar, din cine știe ce cauză, ai devenit amnezic.

— Nu-mi aduc aminte să fi devenit amnezic.

— Bună asta, spuse contabilul. Te recunosc. Ăsta e simțul umorului prezent în tot ce scrii. Ai spus sau n-ai spus că în realitate, ca și în lumea imaginației, lucrurile merg la fel de prost, dar imaginația îți oferă tot timpul o alternativă?

— Nu-mi aduc aminte să fi spus așa ceva, dar mi-a trecut prin cap. Într-o călătorie prin spațiul cosmic, anticipezi tot felul de chestii.

— Ai anticipat corect. Multe lucruri nu au devenit realitate.

— Așa e, spuse Ian. Mă așteptam să ajung în viitor, dar nu are nimeni imaginația să anticipeze ce am găsit eu aici. După călătorii obositoare, am ajuns în zona numită de voi interzisă, am ales automobilul de teren rămas în parcare, foarte confortabil, încăpător, cu cinci rânduri de scaune, cu portbagaj foarte mare, cum ai văzut. Ne-am găsit și o casă pe gustul nostru, la marginea unei coline stâncoase, pe jumătate îngropată în sol, protejată de vânt și îngheț, cum numai în imaginația soției mele se putea găsi, cu uși automate, scări rulante, ferestre termoizolante, baterii solare, pile termodinamice, pile termoelectrice,

panouri solare, boilere, sistem de încălzire cu apă caldă, sistem de reciclare a apei menajere, panouri solare fotovoltaice, panouri cu infraroșii în dormitoare, mori pentru captarea energiei eoliene, totul. O adevărată minune ecologică, nu cum este apartamentul dublurii mele, inexistentă pe moment, unde ne-ai dus. După ce am reglat temperatura și intensitatea luminii în dormitoare și am luat masa, am început să aud voci și am adormit pe canapea. Material, am simțit cum mă învelește întunericul, de cine știe cât timp, cine știe din ce cauză. Într-o ureche, mi s-a instalat un zgomot șuierător și continuu; în depărtare, printre vocile de interior ale caselor și mașinilor, se auzeau mii de clopoței. Un fascicul de lumină a pătruns în atmosfera cenușie a stării mele de amorțeală, cântecul vioi a dispărut și au apărut senzațiile și percepțiile. Stimuli insidioși mi-au indus o durere generalizată, străbătând toată musculatura, apoi au apărut, dintr-un interior neștiut, zgomote de motoare, vibrațiile unei mese și voci necunoscute. Pleoapele de piatră refuzau să se ridice. Când au acceptat cu bucurie morbidă faptul că nu puteau ieși din ceața întunericului, ființe din interior, un fel de a doua conștiință, dintr-un al doilea creier, m-au împins afară, în lumină, ca din fundul a mii de fântâni, spre suprafață. Un cronometru inefabil a anunțat că mai am șaizeci de secunde până la prima trezire și eram sfătuit să rămân calm, să încerc să mă simt bine, să nu fac mișcări bruște, să-mi imaginez că merg pe o autostradă pustie, să nu-mi pun întrebări, iar dacă făceam asta, să aștept, că voi primi și răspunsurile, mai târziu. Apoi am fost anunțat că mai am treizeci de secunde până la prima trezire. Nu am priceput nimic, dar un lucru era clar; faptul că vocile nu veneau dintr-o lume exterioară, ci din interior. Pleoapele refuzau să se ridice, mușchii erau tot mai lipsiți de flexibilitate. Am încercat să alung gândurile, să mă relaxez, să nu îmi fie frică, să-mi imaginez că mă găsesc în cea mai firească situație. Am fost zgâlțâit, apoi legănat, ca și cum cineva mă transporta dintr-o parte în alta. După alte cincisprezece secunde, m-am

trezit la baza dealului, ca după o agonie de mai multe zeci de ore. Filmul trezirii mele e același cu filmul trezirii Anitei Jup, androidul de sex feminin. Niciodată nu am fost cuprins de o somnolență atât de inexplicabilă... Cred că mașina se învârte în cerc. Am trecut de cinci ori pe strada asta.

— Ah! Să mă scuzi! Eu i-am cerut acest lucru, să poți cunoaște măcar partea asta a orașului. Nici eu n-am fost peste tot. M-am născut în vest, Universitatea e aproape, mi-am găsit de lucru tot pe aici. Ce să caut spre est sau sud? Nici în lumile subpământene n-am fost.

— Și te-ai găsit să te duci în zone considerate interzise...

— E mai aproape, aici, în partea de nord, spuse contabilul. Dacă eram reporter, trebuia să bântui prin tot orașul. Resetă comenzile mașinii pentru un drum mai scurt, iar aceasta reporni, cu viteză ceva mai mare.

— Trebuia să-mi fi spus, să fiu atent, spuse redactorul-șef. Ne-am luat cu vorba și nu am văzut mare lucru. Doar așa, câte ceva. Capitala asta, pe care o numești „a Pământului", seamănă și nu seamănă cu orașul care conduce țara din care am plecat; are elemente din mai multe capitale de pe continentul Miroopa. Am înțeles că aici este continentul Icasura, mai puțin populat, aflat între oceanele Amoportuna și Icoria.

— Nu e nici un continent pe suprafața planetei, doar acest oraș, capitala Pământului, spuse Silviu. În rest, câmpii, munți, dealuri, depresiuni, râuri, regiuni mlăștinoase, toate formând zona interzisă. Nici oceane nu sunt. Doar în lumea subpământeană se găsesc și vaste întinderi de apă sărată numite mări și oceane. Eu n-am fost, dar reporterii revistei noastre bagă săptămânal reportaje de acolo. Dacă nu îți aduci aminte că le-ai citit și supervizat, poți consulta întreaga colecție la arhivă. Se găsește acolo colecția din ultimele câteva zeci de ani.

— Dacă am timp, citesc și arhiva revistei. Mai târziu. Acum vreau, cu ajutorul androidului, să intru în baza de date a dublurii mele. Am văzut acolo, unde m-ai cazat, câteva computere.

Mi se pare fascinant să aflu câte ceva despre cel ce aș fi putut fi. Până la urmă, nu văd ce aș fi putut face pe aici. Pot să intru în rolul de mare scriitor și în cel de conducător de revistă.

— Te apropii de una dintre cugetările tale foarte cunoscute: Abuzând de principiul „Cunoaște-te pe tine însuți", scriitorii au început să nu mai citească decât propriile lor scrieri.

— Până la urmă, atâta timp cât sunt luat drept altul, îmi e foarte greu să demonstrez că sunt un astronaut adus aici de extratereștri, spuse Ian. Nu închid ușa trecutului; o schimb. Nu vreau să fiu luat drept nebun. Nu vreau să o pun în pericol nici pe Anita Jup. Dacă ăștia ai tăi dau legi așa absurde și se ghidează după reguli știute doar de ei, cine știe ce le poate trece prin cap. Cum omoară câinii, pot să-mi ia și androidul și să-l facă praf. În numele științei.

— Așa e. Cel mai scurt drum între a te minți și a crede ceva ești chiar tu. Încă mai funcționează liberul arbitru.

— Pe Pământul lăsat de mine în urmă și neregăsit, liberul arbitru funcționează doar în măsura în care majoritatea arbitrilor sunt încă liberi.

— Sunt familiarizat cu jocurile de cuvinte, dar pe acesta nu-l înțeleg, spuse contabilul.

— Arbitrii sunt cei care mediază un joc și au grijă să sancționeze orice abatere de la regulile jocului.

— Ce fel de joc?

— Jocul de fotbal, de exemplu, un joc mai popular, spuse redactorul-șef.

— Nu există pe aici.

— Sensul aforismului nu se referă la jocul în sine, ci la corupție. Corupția a atins cote atât de înalte încât a pătruns și în structurile jocurilor, considerate a fi izvor de corectitudine. Până și arbitrii au ajuns să fie corupți, dar sunt încă liberi.

— Înțeleg, spuse Silviu, deși nu înțelegea nimic.

— Am ajuns. Nu e ăla blocul?

— Ba da. Automobilul se parcă într-un spațiu imposibil și se deschiseră portierele.

— Te conduc.

— Crezi că e nevoie? întrebă Ian. Am cheia. Știu drumul.

— E nevoie să-ți montez un dispozitiv care ne adună pe toți.

— Unde?

— La redacție, spuse contabilul.

— Nu-mi poți da un telefon sau un mesaj pe computer?

— Nu. Microcipul ne adună de oriunde ne-am afla.

— Are și dublura mea un microcip din ăsta? întrebă Ian.

— Are.

— N-a venit.

— Sigur că n-a venit, spuse Silviu. Asta înseamnă că nu sunteți doi. Ești doar tu.

— E fără sens. Dacă aș fi redactorul-șef, aș avea deja microcipul acela. Crezi că aș fi venit la ședința de redacție.

— Nu știu, spuse contabilul. Cred că nu.

— Vezi?

— Teoria mea, în ceea ce te privește, e că ai intrat prea mult în atmosfera propriilor creații science fiction și nu mai poți ieși. Am mari îndoieli. Vreau să le spulber. Nimeni nu știe ce mai e. Nimeni nu știe cine mai sunt ceilalți. M-am gândit că ai avut un accident. Te-am urmărit până când ai dispărut. Nu ai plecat cu mașina de teren cu care te-ai întors. Și ai plecat singur, nu însoțit de o femeie.

— Deci, asta făceai pe acolo, îl urmăreai pe șeful tău? întrebă Ian. Trezește-te! Sunt altul, un fizician adus din spațiul cosmic.

— Nu știu cu ce intenție a plecat..., scuză-mă, ai plecat. Poate ai plecat după femeie și te-ai întors cu mașina ei.

— Ți-am spus. Arată ca o femeie, dar e android.

— Arată bine, spuse Silviu.

— Crezi că este femeie?

— Sigur. Nu am cucerit spațiul cosmic. Cu cercetările în domeniul roboților umanoizi, stăm și mai prost. De ce m-aș băga și eu în lumea personajelor tale?

— Nu știu, spuse Ian. Din curiozitate.

— Mergem la tine, să-ți pun dispozitivul care ne adună pe toți, apoi plec și eu acasă. Am obosit.

— Din principiu, nu accept decât lucrurile care îmi trec mie prin cap. Chestia cu dispozitivul mi se pare o idee proastă. Poate că am deja un microcip din ăla.

— Nu putem ști, spuse Scort. Trebuie să fim siguri că vei fi prezent la toate ședințele de redacție. Tot mai nervos, redactorul îi trase contabilului un pumn în nas și, când dădu să părăsească mașina, portierele se autoînchiseră. Automobilul îl imobiliză cu o țesătură de benzi elastice, iar Silviu scoase un obiect asemănător ca un stilou și îi injectă microcipul în umăr. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, benzile elastice se topiră, înfiltrându-se în țesătura scaunului, portierele se deschiseră și discuția fu reluată de unde fusese întreruptă.

— Am avut o ușoară amețeală, spuse Ian și își frecă fruntea. Cred că am obosit.

— Cu toții suntem obosiți. Un somn bun te face fericit.

— Fericirea e lipsa totală a necazurilor, dar și aia e tot un necaz.

— Adică nu există fericire? întrebă contabilul.

— Cam așa ceva. Folosim starea de bine ca surogat pentru fericire. Fericirea e tot timpul pe drum.

— Atunci, stare de bine să fie! Intrară în bloc, luară liftul și coborâră la etajul 4. Când deschiseră ușa dormitorului, Anita Jup îi luă în primire și îi împinse ușor către ușa balconului. Făcându-le semn să nu scoată o vorbă, le arătă rondul din părculețul de lângă parcarea blocului.

— Ce vedeți? îi întrebă.

— O cățea roșcată cu foarte mulți pui galbeni și flocoși, spuse Ian.

— Câți vezi?

— Nu-mi dau seama, spuse Ian. Se mișcă repede printre flori. Sunt prea mulți și nu stau pe loc. Nu știu câți pui face o cățea, dar nu cred că face atât de mulți.

— Trebuie să ne obișnuim cu gândul că suntem într-un posibil viitor al Pământului.

— Începusem să mă obișnuiesc cu planete asemănătoare cu planeta de pe care am plecat.

— Acum sunt 20 de căței, spuse Anita. Cu nu prea mult timp în urmă, au fost 27. Văzură cum 5 pui se desprind din grămadă și intră în stratul de flori din fața blocului, alergând unul după altul. Din rond, se întoarseră numai 2, schelălăind speriați.

— Ce fac ăia?! se miră redactorul-șef.

— S-au băgat în rond și au dispărut 3 dintre ei. Așa au dispărut și primii 7, când nu ați fost acasă.

— Nu vorbesc de căței. Vorbesc de tinerii ăia.

— Tinerii îndrăgostiți au stat pe bancă până au observat că dispar puii de câine în rondul de flori, le explică androidul. Acum, au uitat de întâlnirea lor sentimentală. S-au apropiat să vadă mai bine și privesc cu atenție printre tulpinile florilor, sperând să-i găsească și pe ceilalți 3. Cercetează fiecare floare și nu realizează că au dispărut definitiv, de parcă au intrat în pământ. Cu puii care s-au întors, cățeaua nu mai are decât 17.

— Înțeleg, spuse Ian. Și polițistul?!

— Polițistul care a venit între timp vrea să-i amendeze pe tineri pentru că au intrat în rond și calcă florile. Ian tresări și se întoarse.

— Auzi de acolo?!

— Sigur. Uiți că sunt android?

— Am uitat pe moment.

— M-am cuplat la difuzorul televizorului, spuse Anita. Auzi?

— Sigur.

— Mi-e destul de greu cu traducerea, dar mă descurc.

— Nu înțeleg, îl auziră pe tânărul aflat lângă rondul din părculețul de jos spunându-i iubitei. Se ridicase în picioare și încerca să ia o poziție cât mai demnă, să nu se facă de râs în fața fetei. Polițistul zâmbea în spatele unei mustăți exagerat de stufoasă, ciocănind cu un obiect de scris într-un carnet de amenzi.

— Nu e nimic de înțeles. Aveți de plătit o amendă pentru că ați călcat florile. Suma e fixă. Rupse fila din carnet și i-o înmână.

— Dați-mi voie! îl auziră pe tânăr în difuzor. În rond, au intrat cinci căței și nu au ieșit decât doi. Trei au dispărut. Ne uităm după ei.

— Erau cățeii tăi?

— Nu.

— Păi?! se zbârli polițistul.

— E incredibil să dispară, așa, pur și simplu.

— Cunoașteți stăpânul cățelei?

— Nu! se miră tânărul.

— Când voi avea o reclamație, chiar și verbală, din partea stăpânului, voi lua măsuri. Banii!

— Ceva nu e în regulă.

— Neplăcut lucru, îl auziră pe polițist în timp ce introducea cardul de credit într-un cititor de carduri, extrăgându-și suma. Nimic nu este în regulă pe lumea asta. Dacă nu ați fi cu domnișoara, aș putea spune că ați băut. Siderat, tânărul se uită spre cățea și văzu că nu mai era niciun cățel.

— Au dispărut. Afirmația lui suna ca o constatare. Nu avea nicio urmă de dezamăgire, nu voia să-l impresioneze cu nimic pe polițist. La fel de surprinși erau și Anita, și Ian.

— Nu mă interesează, îl auziră pe polițist. Ai văzut vreun hoț?

— Nu.

— Vezi?! Fără hoț, nu există furt. Datoria mea este să veghez la păstrarea liniștii locuitorilor, la apărarea bunurilor publice și particulare. Trebuie să preîntâmpin orice act de vandalism, furt sau scandal. Fără să mai scoată vreo vorbă, puse carnetul în buzunarul de la piept și se depărtă cu mers legănat. Se așeză pe una dintre băncile pârculețului de lângă parcare și scotoci cu privirea toate ungherele din jur. Enervat, tânărul își luă prietena de mână și o trase după el, depărtându-se.

— Asta a fost tot spectacolul, spuse Ian. Se înserează; e momentul să se urnească și polițistul de pe bancă.

— Nu chiar, spuse Anita. Privește! Sunt deja nouăsprezece.

— Ce?!

— Cățeii. Apar din nou. Ies din rond. Uimit, omul legii se uita la cățeaua cu 27 de pui și nu-i venea să creadă. Nici lui Ian și Anita nu le venea să creadă. Când, în sfârșit, întunericul începu să învăluie lucrurile, estompând contururile, se depărtă și polițistul, discutând aprins cu una dintre clevetitoarele blocului. Plecară și copiii care bătuseră o minge pe o alee, închiseră și proprietarii aprozarului de peste drum. Circulația se reduse și trecătorii deveniră tot mai rari.

— Nu-mi explic dispariția cățeilor, spuse Ian.

— Ce dispariție?! se miră Silviu.

— N-ai văzut?

— Ce să văd?!

— Cum au dispărut cățeii și cum au reapărut, spuse Anita.

— N-am văzut nimic. Credeam că ați luat-o razna. N-am înțeles nimic din discuția voastră. Ian îi povesti ce se întâmplase și îl întrebă dacă au mai avut loc astfel de lucruri.

— Ce-mi spui, mă duce cu gândul la capcanele pentru câini. Pentru a nu fi exterminați, sunt trimiși într-un univers paralel, să-și dezvolte o lume a lor, unde să evolueze ontogenetic și filogenetic cum vor ei. Practic, lucruri de felul ăsta nu există pentru noi. Am citit despre ele.

— Tot ce faceți, faceți pentru distracție, spuse Ian. Sunt împușcați câinii pentru amuzament. Omul își omoară cel mai bun prieten. Nu se gândește că are și animalul suflet și, uneori, un coeficient de inteligență superior. Cine omoară azi un câine, mâine poate ucide un om. Aceștia, cei care ucid câinii fără motiv, sunt criminali în devenire. M-am uitat din mașină și am văzut câini doar piele și os, trecând dintr-o parte în alta ca niște umbre. Când cel mai bun prieten al tău își pierde încrederea, îți devine dușman. Cred că, un timp, vor scăpa de moarte doar câinii mai sănătoși, mai rapizi. Vor scăpa și cei care știu să se ascundă, dar nu vor rezista mult fără mâncare; se vor stinge în tăcere. Pofta de a ucide degradează un popor, îl îndepărtează

de condiția umană convențională. Am întâlnit fenomenul de aici și pe Pământul lăsat în urmă, acum nu știu cât timp, dar nu era o situație acutizată. Existau asociații de protecție a animalelor, își făceau datoria, dar multe au fost înființate pentru a mânca bani. Mulți oameni nu se gândesc la faptul că pot muri și ei în chinuri groaznice. Când vrei să extermini o specie, instaurezi legea junglei. De ce nu dă parlamentul acesta, direct, o lege a junglei. Legile sunt pentru oameni, dar sunt și împotriva oamenilor. Pentru animale, nu sunt decât legi împotriva lor. Cine vorbește în numele câinilor și cine ascultă?! La noi, există proverbul: „Cel mai bun vecin al meu este câinele meu". De ce să alungi un suflet nevinovat? Câinii nu au posibilitatea să se apere și să se înarmeze. Dacă se va ajunge la evoluția acestei specii, e vai de fundul rasei umane. Și-a făcut-o singură. Nu s-a civilizat până la capăt. Tot timpul se găsește un procent de barbari în umanitate. Timpul trece degeaba peste noi. Aveți ce aveți cu câinii.

— Nu avem nimic cu ei. Poate fi orice altceva. Lumea e plină de capcane, mai mult sau mai puțin insidioase. Frumos discurs!

— Nu știu ce mi-a venit.

— Defect de scriitor, retorica, spuse Scort.

— Vom vedea. Mai e și mâine o zi. Te conduc. Vino mâine să mă iei!

— Mâine nu pot. Am niște lucrări de terminat. Dacă e nevoie de tine, vii cu automobilul sau cu taxiul!

— Nu sunt eu cel care conduce ședințele?! se miră redactorul-șef.

— Ba da, dar cred că ai nevoie de odihnă. Ție nu-ți face nimeni programul. Din când în când, directorul își amintește că el este directorul și convoacă vreo ședință de urgență. Dispozitivul care trebuie să ne adune, ne adună pe toți. Nu omite niciunul. Merge când lucrurile nu mai pot să meargă singure. Când nu mai funcționează hazardul, trebuie reprogramat. Norocul nostru e că directorul nu are crize de orgoliu foarte dese. Ian îl conduse

pe contabil până la mașină, se ascunse într-un loc mai întunecos, îl urmări să fie sigur că a plecat, apoi se îndreptă spre intrarea blocului.

V

— Ce lume ciudată! spuse Anita.

— Nu mi se pare deloc mai ciudată decât lumea lăsată în urma mea sau lumea de pe Lila.

— Ce faci?! Am reușit să conving microorganismele să ne lase în pace. A fost minunat. Ți-a plăcut?

— Sigur, spuse Ian.

— Nu vrei să reeditățm acest episod?

— Ba da, dar mai târziu.

— Să nu fie foarte târziu! spuse Anita. Am semnat cu microorganismele de sinteză un acord de neagresiune. Până când nu vor mai suporta prostia ce ne înconjoară.

— Speranța moare ultima.

— În mod logic, dacă Speranța moare ultima, nu mai are cine s-o îngroape.

— Ai luat speranța ca pe o persoană?! se miră redactorul șef.

— Sigur. Așa a rezultat din intonație.

— Ca să vezi. Ai făcut un calambur fără să vrei.

— Ce e ăla?! întrebă Anita.

— Un joc de cuvinte bazat pe asemănarea sonoră a unor cuvinte cu sens diferit.

— Ce chestie! Cât trăiește omul, androidul învață.

— Altfel de calambur. După ce omul moare, androidul se prostește.

— Ei, nici chiar așa. Peste tot e la fel; 50% din populație nu face nimic. Unii nu fac nimic rău, alții nu fac nimic bun. Ian luă, la întâmplare, mai multe obiecte din casă, le îndesă în două sacoșe masive și coborî cu ele, apropiindu-se precaut de rond.

Încercă, la început, să arunce cu lucruri mai mici, apoi, cuprins de o bucurie de neînțeles, cu altele și altele, din ce în ce mai mari și mai grele. Rondul le topea pe toate, instantaneu. Aruncă, de-a valma, cutii, găleți de plastic, pietre luate de pe alee, vaze de flori sau pantofi desperecheați. Rondul le înghițea pe toate cu o lăcomie aproape omenească.

„Aș putea să dispar și eu, își spuse cuprins de o bucurie nejustificată. Dacă nu pot ajunge în zona interzisă, măcar să dispar. Să fug de această cine știe ce capitală a cine știe cărui Pământ... Dacă aș ști că se dispare într-un rond de flori, aș putea scăpa de toate".

Pătrunse în rond și văzu că nu se întâmplă nimic. Călcă furios florile, rotindu-se cu pași apăsați.

— A dracului nație de om e câinele, o auzi pe bătrâna de pe banca din apropiere.

— Ce vrei să spui?!

— S-a înrăit lumea, maică.

— E adevărat, dar ăsta e un truism, spuse Ian. Lumea se înrăiește tot timpul.

— Nu asta am vrut să spun. Am vrut să spun că voi, câinii, vă trageți din om, nu cum scrie prin ziare, că vă trageți dintr-o linie de câini ceva mai deștepți.

— Nu ai idee ce se întâmplă aici?

— Nu, răspunse bătrâna.

— Au dispărut o grămadă de lucruri în rond. Mai devreme au dispărut niște căței. Eu nu dispar. Ameți și se aplecă în față, punându-și palmele pe genunchi. Îl usturau ochii; îi închise și îi deschise după un timp. Nu mai era seară. În jur, era din nou ziuă, bătrâna nu mai era la locul ei, dar reapăruseră clevetitoarele blocului, copiii care băteau mingea pe alee, coada la aprozar și cățeaua cu pui. Îl dureau picioarele ca după un drum lung, îi era sete, îi era foame și îl durea capul. Tocmai pe el, care nu avea dureri de cap. Din întunericul nopții, se trezi la lumina zilei. Privi trecătorii și nu recunoscu pe nimeni. „Ăștia merg la

serviciu, își spuse. Asta înseamnă că e dimineață. Numai dimineața era atâta animație în parcare și înghesuială la autobuze.

— Ce faci dumneata aici? auzi.

Văzu că se face ziuă, se îndreptă de spate, se întoarse și îl văzu pe polițist cum bate cu degetul în cititorul de carduri pentru amenzi.

— Știi ce ai făcut?

— Nu, răspunse Ian.

— Ai călcat florile. Pe trotuar, se strânsese o mulțime de curioși. O bătrână se închina ca la vederea unei vitrine unde prețurile au fost schimbate peste noapte.

— Dumneata ești polițistul de aseară, mai tânăr și fără mustață.

— Inexact. Sunt nou în cartier. Mustață nu îmi voi lăsa niciodată; nu-mi place. Încep serviciul chiar de azi și, se pare, am călcat cu dreptul. Te știu pe dumneata. Te știe tot cartierul.

— Spuneai că ești nou pe aici, se miră redactorul-șef.

— Am primit fișele locuitorilor din zonă. Corespunzi semnalmentelor. Ian Nicer, scriitor și redactor-șef la o revistă obscură de scandal. Ai fost internat de două ori la psihiatrie, ți-ai părăsit nevasta și cei trei copii, apoi te-ai mutat aici, cu amanta.

— Fișele astea sunt făcute de informatorul vostru de la scara 1, etajul 11. Nu e nimic exact. Îl plătiți degeaba. Nu sunt căsătorit, nu am copii, nu am amantă. Chestiile astea sunt dintr-o carte a mea. Nu ți se pare curios faptul că mă găsesc în mijlocul unui rond de flori?

— De ce m-ar interesa acest lucru?! se miră polițistul.

— Deoarece rondul ăsta de flori e un pericol pentru toată lumea. Stând aici, mă simt ca un om cu dublă personalitate: un scriitor și redactor-șef, pe de o parte, un fizician și astronaut, pe partea cealaltă.

— Chiar așa?

— Chiar, spuse Ian.

— Cei mai mulți se cred vreo divinitate la modă, ceva, nicidecum scriitori sau fizicieni, dar acest aspect e neinteresant. Pe

mine mă interesează că ai călcat florile. Să-ți fie rușine! În loc să le îngrijești și să le uzi, le calci în picioare. Ce e cu lăzile și cu gălețile astea?! Ce e cu pietrele, farfuriile și tigăile astea?! Ian privi în jur și zâmbi, enervându-l pe polițist. Rememoră tot ce se întâmplase în seara trecută și privi mirat, puțin speriat, blocul, locul unde ar fi trebuit să fie aprozarul, stația de autobuz, locul de joacă pentru copii și gropile de pe strada laterală unde alți copii bătuseră mingea cu zece minute în urmă. Nu mai era nimic la locul lui. Arborii de pe marginea părculețului erau niște arbuști amărâți.

— Am căzut în timp, spuse fizicianul.

— Ai căzut în cap, spuse polițistul.

— Vorbesc serios. Uită-te în jur!

— Domne, sunt nou în meserie. Nu am niciun chef să mă țăcănesc de la început. E posibil să te fi lovit la cap. Neplăcut lucru! Am glumit destul. Banii! Ametit, Ian dădu să spună ceva și căzu în mijlocul florilor, dispărând și reapărând în patul lui, tocmai trezit din somn. „Ce vis, își spuse cu voce tare și se așează mai bine între perne. Iar am băut prea mult aseară".

— Nu te-am auzit când ai venit, spuse Anita.

— Cine mai ești și tu?

— E posibil să te fi întâlnit cu vreun prieten al scriitorului și să fi băut la non-stopul din colț.

— Eu sunt scriitorul, spuse Ian.

— Până acum, am crezut că avem un caz de dedublare fizică sau temporală. Acum, văd că avem un caz de dedublare psihică a aceluiași individ.

— Nu e nicio dedublare, nu am dublă personalitate și, în al treilea rând, ce cauți dumneata în patul meu?

— Dacă ai uitat noaptea trecută, chiar ai o problemă, spuse Anita.

— Sigur că am o problemă; nu te cunosc. Aseară, am primit vizita unei vechi prietene, m-am culcat cu ea și m-am trezit cu dumneata. Nu am o sută de prietene să ajung să nu-mi amintesc.

Cu intuiția unei entități superior organizate, androidul își dădu seama că omul putea avea dreptate să susțină că nu este ceea ce credea ea și sări din pat, așa, dezbrăcată cum era, ieșind pe balcon. Jos, proțăpit în mijlocul rondului de flori, Ian Nicer discuta aprins cu un polițist. În jur, lumea se strânsese ca la teatru. Anita încercă să comunice telepatic, văzu că omul nu percepe nimic și își reglă sonorul pentru un kilometru distanță.

— Ian! strigă ea cât putu de tare. Vino sus! Cei prezenți se întoarseră cu toții spre ea și, după un moment de perplexitate, începură să reacționeze în diferite feluri, de la fluierături de admirație la huiduieli. Enervată, intră în dormitor, ieși prin holul apartamentului și trânti ușa, coborând în trombă scările celor patru etaje. Ocoli blocul, îndreptându-se, prin parcare, spre spațiul verde și, cum polițistul îi tăie calea, amenințător, îl pocni peste față, rupându-i patru dinți și trântindu-l cât colo. Se pregăti să înfrunte mulțimea, dar nimeni nu se opuse. Când ajunse lângă rond, văzu că Ian dispăruse și suferi un șoc, pierzându-și toată energia.

— Cum e posibil, era aici, bâigui ea în timp ce trei polițiști o țineau să-i pună cătușele. O împinseră într-o dubă blindată și închiseră ușa, în timp ce un al patrulea programa computerul de bord pentru ca mașina să meargă singură la sediul Poliției. După ce autovehiculul se depărtă, cei patru se alăturară celorlalți polițiști pentru o nouă misiune.

— Ce cauți aici?! întrebă Anita când îl văzu pe Ian, așezat pe bancheta din fața ei.

— Nu știu. M-au arestat. Abia am reușit să mă îmbrac.

— Cum e posibil.

— Ai plecat lăsând ușa descuiată și m-am trezit cu polițiștii peste mine, spuse redactorul-șef. Voiam să cobor și să te salvez. Nu ai idee ce răi sunt oamenii. Uite, pune pătura asta pe tine! Să nu te prindă răceala.

— Nu mi-e frig, spuse androidul în timp ce se învelea în pătura de lână. Mi-am revenit din șoc. Ce acuzații crezi că ne pot aduce?

— Mie nu știu ce acuzații îmi pot aduce. Legile se schimbă tot timpul, iar regulamentele Poliției sunt și mai volatile. Ar putea să te acuze de atac asupra unui organ al ordinii publice sau al instituțiilor globului pământesc. Dacă li se face milă, pot băga ceva despre insultă, dar ăștia sunt insultați de la sine, prin propria lor existență. Așa sunt educați.

— Nu cred că sunt educați. Sunt îndoctrinați. Îndoctrinarea nu e același lucru cu educația. Omul se educă, nu se dresează.

— Poate că nu ai habar în ce societate trăim, spuse scriitorul. Dresajul e predominant. Suntem o societate de câini.

— Nu prea am habar. Nu sunt de aici și nu sunt ființă umană. Îmi dau seama că nu ești cel cu care am venit aici, pe Pământul ăsta. Dacă ai fi tu acel Ian Nicer, ai ști că sunt un android de sex feminin de pe Lila, o planetă mov, aflată la milioane de ani-lumină de aici.

— Ai un mod foarte straniu de a vorbi.

— De la un nivel de minciună încolo, adevărul pare straniu, spuse Anita. Nici aici lucrurile nu sunt normale, dacă nu cumva aceste dispariții, apariții, locări, relocări, dublări, compuneri, recompuneri, în timp sau în spațiu, sunt produse de infinitezimalele ființe extraterestre inteligente, un fel de minusculi roboți organici, aduși de noi din greșeală.

— Nu ai doar un limbaj aparte, ci și o imaginație debordantă. Vorbești de parcă tot ce spui ar fi adevărat. E un talent. Dacă nu aș fi scriitor de ficțiuni științifice, aș rămâne prost de uimire. Nu pot înțelege dacă uimirea te prostește. De obicei, prostia te uimește. Din cauza asta, îți poți imagina o lume mai bună, dar, de multe ori, imaginația îți joacă feste; imaginația altora.

— Dacă nu vrei, nu te iei după altul și lumea imaginației tale rămâne cea mai bună. Totul poate rămâne la nivel de discuție. Discuțiile nu sunt niciodată libere; ele au loc pe multiple planuri.

— Da, admise Ian. Există o înțelegere superioară a oricărei situații, nu o înțelegere corectă.

— Când nu mai ești în funcție, începi să vorbești prostii. Eu nu mai sunt în funcție. Am fost șefă la un institut de cercetare a calității vieții și, în timpul liber, scriitoare de literatură speculativ-ficțional-științifică și magazioneră pe o navă cosmică de cursă lungă. Dădeam călătorilor transportați pe Lila, planeta mea, haine făcute din ființe robotizate minuscule, invizibile cu ochiul liber.

— Făcute de ființe minuscule.

— Făcute din ființe minuscule robotizate, spuse Anita. Parlamentul nostru, la inițiativa guvernamentală a ministerului sănătății, a votat și legiferat un contract cu o rasă albă de extra-tereștri infinitezimali pentru fabricarea de haine destinate turiștilor. Evident, hainele erau compuse prin asocierea a miliarde de exemplare, nu fabricate de microorganisme.

— Minunat. La noi, parlamentul nu face altceva decât să discute despre lucrurile care ne interesează până nu ne mai interesează.

— Când ajunge sus, oricărui parlamentar îi e mai ușor să înțeleagă profitabilitatea luptei cu lipsa de putere. Săracii sunt mai ușor de sărăcit.

— Până la a se ajunge la săraci și bogați, am avut un sistem egalitarist, spuse redactorul-șef. Cei mulți se simțeau bine împreună. Toți oamenii au fost la fel până când s-au prins că unii sunt altfel, dar nu la nivelul gândirii a avut loc o revoluție, ci la nivelul simțurilor. Revoluția a fost diferența de temperatură dintre exterior și interior. Avem ierni vesele; oamenii zâmbesc tot timpul și le îngheață zâmbetul pe buze. Când s-a făcut cald, oamenii au ieșit în stradă. Am trecut de la o dictatură a gloatei la o dictatură financiară. Și cei care nu au niciun venit sunt somați să meargă și să depună declarație de venit.

— E la fel peste tot. De-asta m-am refugiat în lumea imaginației.

— Și eu am făcut la fel. Lumea imaginației mele este foarte frumoasă, dar unii intră în ea fără să aibă pic de imaginație și o transformă într-un coșmar.

— Dreptatea nu o împart cei care au dreptate, spuse androidul. Asta duce la situația în care e pedepsit tocmai ăla care l-a făcut prost pe prost. Când este călcată o lege, toate celelalte legi nu mai au nicio relevanță.

— Pentru a se crede deștept, prostul e nevoit să-i creadă proști pe toți ceilalți. Încă se mai vehiculează ideea că poți îndoctrina oamenii lăsându-i în voia soartei. Trecutul este mult prea prezent. Parlamentarii vin și spun: „Mai bine nu există". Mai pesimist din fire, eu vin și spun: „Ba există".

— Cum adică?!

— Adică ei ne impun un nivel de trai foarte jos, ni-l prezintă ca binele suprem și ne spun, optimiști, că nu există mai bine de atât, spuse Ian. Cum să fii optimist în astfel de condiții?!

— Am înțeles. Ei hotărăsc ce e bine și ce e rău, ei hotărăsc cine să fie optimist și cine pesimist. În realitate, binele și răul, optimismul și pesimismul sunt deasupra tuturor lucrurilor. Nu e nimeni vinovat pentru această stare de fapt?

— Nu. Toată lumea e nevinovată. Suntem unul mai nevinovat decât altul.

— Puteți fi unul mai vinovat decât altul, spuse Anita. Adevărul nu poate fi imaginat.

— Nu poate fi imaginat, dar poate fi ignorat. Când cineva nu spune ce vor ei să audă, e cretin. Dacă parlamentarii vor să fie 3 ceasuri rele într-o zi a săptămânii și o zi de 13, cu ghinion, dau o lege prin care se mai declară încă 5 zile libere pe săptămână. Nu întreabă pe nimeni. Dacă se opune cineva, devin periculoși. Oricum se simt insultați cu de la sine putere. Prostia îi duce departe, dar nu le arată și drumul de întoarcere. Proștii se enervează mult prea repede.

— Ce vrei să spui?!

— Vreau să spun că au atins culmea ipocriziei, spuse redactorul-șef. Parlamentarii și-au votat pensii speciale, în funcție de diverse criterii arbitrare. Când lumea a făcut scandal, a ieșit unul, hoțul hoților și a spus o prostie cât el de mare: „Dacă mi

se acordă pensie specială, o refuz. Dacă nu mi se acordă, n-o refuz". Ai mai auzit o prostie mai mare?

— Sigur că am auzit: „Fiecare vrea să schimbe lumea în care trăieşte, dar nu pleacă nimeni".

— Adică?!

— Formularea e nefericită dacă nu cunoşti realităţile planetei de unde am venit cu Ian Nicer, dublura ta.

— Există o dublură? se miră scriitorul.

— Sigur. Din cauza celuilalt Ian am intrat în buclucul ăsta. M-am repezit să-l salvez fără să mă gândesc că, deşi sunt doar o entitate umanoidă, arăt ca o femeie şi trebuia să mă îmbrac, dar nu aveam timp. Şi aşa, a dispărut în rondul acela blestemat, cum ai văzut.

— N-am văzut nimic. Totul s-a petrecut rapid.

— Mă apucasem să-ţi explic ce e cu schimbarea lumii de unde vin, o planetă turistică, unde fiinţe de pe alte planete vin şi uită să mai plece, spuse androidul. Înmulţită artificial, lumea nu mai are ce mânca, nivelul de trai scade şi lumea nu mai e de dorit, dar nu mai pleacă nimeni. S-au învăţat acolo, într-o vacanţă continuă. Dacă ar pleca, ar fi mai puţini şi cei rămaşi ar avea acces la resurse.

— Problema asta o avem şi noi, dar e mult mai insolubilă. Nu se ştie ce războaie au loc în lumea subpământeană, dar oraşul e împânzit de emigranţi. Ei îşi spun refugiaţi de război şi nimeni nu ne informează ce fel de război e şi ce fel de refugiaţi sunt ăştia. Dorm prin parcuri şi sunt hrăniţi de guvern. Se investesc sume colosale pentru cazarea şi masa lor. Unii acceptă să trăiască în tabere de refugiaţi, alţii nu. Cei care acceptă să trăiască în tabere, se duc acolo mai mult pentru a viola şi a fura. Deoarece au la ei pachete de bani, nu înţelegem de ce fură. Nu înţelegem de ce se măresc taxele şi impozitele pentru a le asigura lor condiţii omeneşti şi nu îşi plătesc singuri staţionarea pe aici. La ei, jaful pare ceva normal, aproape ceva genetic. Genetic pare şi instinctul animalic de a viola orice văd; violurile

nu se rezumă doar la femei. Când se plictisesc, formează grupuri de 10-20 de bărbați și vagabondează prin oraș, în căutare de distracții. Nu fac asta doar tinerii, ci și bărbații însurați. Au mai multe neveste în adăposturi și foarte mulți copii; nici ei nu le știu numărul. Proștii se înmulțesc mai repede. Pe moment, nu sunt lăsați să intre în magazine sau restaurante, dar se vor înmulți atât de mult încât ne vor domina numeric. Dacă mai capătă și cetățenie, ajung să pună mâna pe capitală. De-asta spun că poate fi o lucrătură a cine știe căror forțe obscure. Deja s-au obrăznicit și spun că orașul e al lor și ar fi bine să ascultăm noi de ei. Obrăznicia lor e atât de mare încât îți vine să crezi că au și asta în sânge. De curând, un grup din ăsta a vrut să intre cu forța la o piscină. S-a interzis accesul tuturor imigranților în bazele de agrement după ce două fete au fost agresate de doi tineri dintre ei la o piscină, unde au intrat cu forța. Complexul se află lângă o tabără de refugiați, ajunși aici în urma războaielor lor subpământene. Mulți susțin că e o măsură rasistă, discriminatorie, dar discriminarea e cu totul altceva.

— Ce altceva poate fi?! întrebă Anita.

— Discriminarea e în noi, în structura noastră genetică. Nu are nicio implicație negativă dacă ești om civilizat. E o formă de-a fi. E frumos că s-au scos de sub spectrul penalului insulta, calomnia, vagabondajul şi adulterul. Dacă nu erai atent pe unde calci, orice neavenit te putea da în judecată pentru insultă sau calomnie şi îți cerea şi pe tac'su, şi pe mă'sa ca daune morale. Prin incriminarea vagabondajului, cu „bunăvoința" justiției, puteai să-ți iei adio de la turismul cu bani puțini, cu rucsacul în spate, şi de la dormitul prin şure sau gări subpământene. Chiar și actualul președinte al Parlamentului a „vagabondat" prin subsolurile Pământului, în vremea studenției, să vadă ce n-a văzut şi să fie pregătit pentru orice. Chiar și un fost premier s-a dus în adâncuri pe jos, să vadă cu ochii lui de unde ne tragem. De la ei încoace, toată lumea putea fi suspectă de vagabondaj. Adulterul nu-şi avea nici el locul în vreun cod penal

decât pentru a-l exacerba, deoarece, se ştie, când o căsnicie scârţâie, n-o mai salvează nici dracu', darămite vreo lege. Cu voia judecătorilor, aceste acuzaţii aveau un caracter abscons, cu multe implicaţii stresante, dar actualii legiuitori au găsit un înlocuitor mai subtil, mai greu de ocolit şi cu o plajă de desfăşurare mult mai largă: discriminarea. Discriminarea e greu de ocolit pentru simplul fapt că se găseşte în fiecare dintre noi, încă de la apariţia omului pe Pământ. Bărbatul şi femeia au fost zămisliţi în mod discriminatoriu. E o discriminare pozitivă. Nu poţi spune unui bărbat hormonal adevărat „măi, femeie!" sau invers. Familia însăşi e o discriminare în sine, fiind formată din elemente în contrast. Dacă nu fluieri după o femeie urâtă, să nu crezi că aceasta e discriminare, cum ai putea crede. Ar putea exista o discriminare după felul cum se îmbracă fiecare. Nu există; fiecare e regele eleganţei lui. Termenul de discriminare pozitivă a fost introdus chiar de cei care au aderat la modul de viaţă subpământean. Nu se poate ca autorităţile competente să nu ştie acest lucru. Lipsa discriminării ţine de tutela normalului, mult înainte de a ajunge la tirania normalului, iar planeta noastră, după canoanele noastre citadine, numai normală nu e. Când o lege, articol sau chiar un simplu paragraf de lege nu reprezintă nici pe departe normalul, ci instrumentul de a normaliza, atunci când nu are ce normaliza sau e prea banal să facă asta, poate duce la excese, interpretări şi discuţii interminabile. Stai, uneori, şi te întrebi dacă stuful legislativ nu e introdus pentru a abate atenţia lumii de la adevăratele probleme şi valori. Când intervine anormalitatea, apare şi discriminarea. Capitala e plină de discriminare, pentru că e plină de anormal, din spirit de frondă, din dorinţa de a fi altfel, din prostie, din orice. Cerşetorii, veniţi şi ei tot din adâncurile Pământului, ne inoportunează tot timpul cu prezenţa lor mai mult decât insolită. La fel pentru cei ce scuipă pe jos. La fel pentru cei ce vorbesc urât. Unele categorii de oameni, la care discriminarea se găseşte în ei, ca abatere de la normal, au acum apă la moară să afirme

că anormalul lor e mai normal decât normalul. Dacă, până acum, unii erau deranjați de prezența altora, acum sunt deranjați chiar și de propria lor prezență în mijlocul altora. Mai nou, și homosexualii, și lesbienele, și travestiții vor să fie văzuți. Vor să înfieze și copii. Ei se simt discriminați, dar nu știi ce să discriminezi mai întâi, hormonii predominant masculini, hormonii predominant feminini, lupta cu preceptele biblice sau exhibiționismul. Hibrizii rasiali sunt și ei niște entități indecise, care, dacă nu renunță la ideea superiorității uneia dintre rasele ce-i compun, devin extremiști politici. În acest caz, întregul nu poate fi format dintr-o jumătate întreagă. Jumătatea se poate afirma doar cultural și etnic. Unele etnii nu pot exista dacă nu fură sau nu deranjează; acestea sunt discriminabile. Nu are nimeni nimic cu existența unor comunități religioase sau etnice într-o izolare totală; acestea, discriminând lumea în care trăiesc, se discriminează singure, în mod pozitiv. Discriminare pozitivă nu înseamnă faptul că negrul nu se poate așeza pe banca albului, ci faptul că nici albul nu se poate așeza pe banca negrului. Discriminare înseamnă atunci când negrul are toate drepturile albului, dar mai vrea și drepturi în plus. Bunul simț te face ca, atunci când ești în curtea altuia, să te comporți după regulile curții, nu să vii cu propriile tale reguli. Decât să fie cineva discriminat pozitiv pentru că e altfel și e imposibil să fie ca toți ceilalți, mai bine să nu fie discriminat deloc, și-au spus legiuitorii, și să fie aspru pedepsiți cei care discriminează. Bine, dar și asta tot o discriminare e. Problema micilor minorități nu e discriminarea, ci faptul că este făcută cu ură. Problema nu e nici măcar faptul că majoritatea discriminează o minoritate sexuală, socială, sportivă, rasială, religioasă, etnică sau de altă natură, deoarece, în cele mai multe cazuri, majoritatea ignoră minoritatea, atunci când nu e ostentativă. Problema cea mai gravă este atunci când minoritatea vrea să fie neapărat și imperativ băgată în seamă și, mai mult, o face cu ură. Se știe, din istorie, că minoritățile mici au dat și dau cele mai crunte mafii econo-

mice sau rețele teroriste. Încep prin a vrea şi termină prin a vrea să fie. Minoritatea, spre deosebire de majoritate, vrea tot timpul să demonstreze ceva. Minoritățile par a avea mai multe valori, nu pentru că au, ci pentru că se fac vizibile. Într-un fel se vede o monedă pe o masă şi altfel pe un acoperiș. Nici micile discriminări, nici o perdea de fum generalizată, prezentate drept discriminare, nu pot fi împrăştiate prin lege. Abia acum, când un nou cod penal ne-a făcut să conştientizăm discriminarea, ne-am uitat şi noi în jur şi am văzut că, exact din cauza acestei puneri în lumină, nu vom scăpa niciodată de mai marile sau mai micile noastre discriminări. De multe ori, dacă uiți de el, focul se stinge de la sine. Amintindu-ne că avem şi noi un foc, l-am băgat într-o lege şi vom turna o găleată de apă peste el, să vadă cu toții ce fum scoate. O lege a discriminării ne-a făcut conştienți exact de faptul că, tot ce considerăm lege a contrariilor, generatoare de evoluție politică sau socială, e, de fapt, discriminare. Atâta timp cât, într-un fel sau altul, toți discriminăm şi suntem cu toții discriminați, nu are niciun rost să conştientizăm cu forța acest lucru. Să conştientizăm prin lege, nici atât. Dacă nu e inoportunat, nimeni nu discriminează. Bolnavii nu sunt discriminați pentru că sunt bolnavi, ci pentru că ne pot îmbolnăvi; e vorba de sănătatea socială, nu de sănătate. La fel, discriminarea celor cu „origine nesănătoasă", cărora li s-au luat bunurile, nu are nicio legătură cu sănătatea, ci cu politicul, juridicul, socialul, economicul şi chiar culturalul. Concluzia celor care au băgat discriminarea într-o lege ar fi trebuit să fie faptul că nicio discriminare nu e bună, când e astfel conştientizată; poate fi artificială. Nici chiar discriminarea dintre cei discriminați şi cei nediscriminați nu duce undeva, nici discriminarea dintre discriminat şi discriminator. Au dispărut insulta, calomnia, vagabondajul şi adulterul, dar au rămas mitocanii, egocentricii, vagabonzii şi cei care calcă strâmb, să se afirme. E o discriminare față de ceilalți. Aşa cum ne luptăm cu corupții şi lăsăm corupția în pace, aşa ne vom lupta cu dis-

criminatorii şi vom lăsa discriminarea în pace. Unii confundă prea uşor critica obiectivă, menită să schimbe lucrurile în bine, cu o imaginară discriminare a subiecţilor criticii. Dacă mie îmi spune cineva că am un neg pe nas, nu înseamnă că e discriminată categoria oamenilor cu negi pe nas. E o simplă constatare. Extrapolând, în funcţie de acela care face interpretarea, paradoxal, chiar şi critica făcută din interior, în vederea îndreptării unor anomalii, poate fi interpretată ca o discriminare, ca lipsă de patriotism terestru, ca insultă, calomnie, trădare. În condiţiile în care nu ducem lipsă de judecători de ocazie, turnarea conceptelor în tot mai multe tipare de lege e o întreprindere periculoasă pentru toată suflarea.

— Să înţeleg că imigranţii ăştia, când vor ei sau când au un interes, se simt discriminaţi sau clamează acest lucru şi, când e vorba de voi, majoritarii capitalei, caută să vă discrimineze, căutând să vă introducă reguli de-ale lor.

— Ai cam înţeles, spuse Ian. E o prăpastie vizibilă între civilizaţii. Ei nu se pot civiliza pentru că nu se pot adapta regulilor civilizatiei terestre, iar noi nu putem admite regulile lor, pentru a nu cădea în lipsa lor de civilizaţie, caracteristică teritoriilor subpământene. Populaţiile primitive, ţinute în întuneric nu se civilizează, ci se autoeducă în spiritul orgoliului gratuit. Dacă o femeie râde de un bărbat al acestora, îl transformă într-un criminal; îşi pune astfel viaţa în pericol. Dacă un bărbat scuipă în spatele unui troglodit din ăsta, la fel se întâmplă.

— Urâtă chestie.

— Groaznică. Noi muncim să producem ceva, iar banii noştri se duc pe întreţinerea acestora, în condiţiile în care lumea subpământeană e mult mai bogată. Ei au bani, pot cumpăra orice doresc, dar plata în oraş se face pe bază de card. S-a format o pătură intermediară care le ia banii şi le procură carduri false, dar valabile la automatele de alimente sau în mijloacele de transport. Au fost găsiţi cu arme şi s-a lansat ideea că au fost manipulaţi şi trimişi la suprafaţă să provoace un război civil.

În oraș, lumea e împărțită; unii le plâng de milă, alții nu pot să-i suporte. Vin cu materiale de propagandă, poze sau filmulețe cu orașe în ruină și, pe partea cealaltă, vor să ne impună nouă regulile lor. Cu mult timp în urmă, pământenii de suprafață au încercat cu armele să cucerească lumea subpământeană. Nu au reușit. Și lumea subterană a încercat să cucerească orașul cu armele și n-a reușit. Acum, vin ăştia și ne cuceresc cu mâinile goale. Sunt aproape sigur că duc un război insidios, perfid, un război psihologic combinat cu unul demografic. Contează pe mila babelor și se înmulțesc ca muștele la soare. Când vor fi destul de mulți și cu drept de vot, vor lua puterea. Îi văd; sunt siguri de asta. Au mentalitatea învingătorului. Mă duc din nou cu gândul că totul e organizat din umbră. Și faptul că bărbații emigranți își țin femeile și copiii în tabere de refugiați, iar ei se luptă cu femeile noastre, încercând să le îngrozească și să le extermine duce la aceeași concluzie a unui război demografic organizat cu meticulozitate. Vor să ne împuțineze și să ne înfometeze distrugându-ne agricultura.

— Am văzut o analiză la televizor, spuse androidul. Și internetul e plin de păreri și filme în sensul ăsta. Agricultura se face în lumea subpământeană, iar această lume vă hrănește pe voi, cele câteva zeci de milioane de oameni din oraș. De ce nu stau acolo, în lumea lor, să producă mai mult, mai ieftin și mai diversificat, să aibă pentru ei și să vă dea și vouă, cei din capitală?! Dacă vor, pot veni în capitală ca turiști, cum puteți și voi să mergeți la ei.

— Dacă vrei să distrugi o civilizație, îi distrugi agricultura și o faci dependentă de produsele agriculturii tale. Când au fost mai puțini oameni, atât aici cât și sub pământ, lucrurile au mers relativ bine, apoi lumea s-a înmulțit fără măsură, resursele au început să scadă și a ajuns la putere un partid unic, bazat pe o politică egalitaristă, centralizată, în care pământurile erau ale tuturor și ale nimănui, administrate de puterea centralizată a statului. Dintre cei egali, s-au ridicat unii, „mai egali decât alții",

și au distrus acest sistem colectivist. A avut loc o revoluție, s-au retrocedat mici suprafețe de teren, ici și colo, dar nu a avut loc și o retrocedare a agriculturii. Fără o agricultură organizată, pământurile sunt sterpe. N-a mai avut cine să mai muncească pământurile, oamenii s-au lenevit și am ajuns în situația de azi, când s-au luat la bătaie. Fiecare vrea să ia de la celălalt.

— Cum să iei de la celălalt?! Am aflat că parlamentul vostru vă dă legi stranii, care nu folosesc la nimic. Ca să dai legi absurde, înseamnă că ai ajuns la saturație legislativă, că ai dat toate legile organice posibile și, de plictiseală sau pentru a-ți justifica prezența și veniturile, dai și legi imposibile. Poliția ce face?

— Poliția e legată de mâini și de picioare, spuse redactorul-șef. Dacă ești agresat de un subpământean, tu ești cel vinovat. Imediat sar imigranții cu discriminarea în față. De frică să nu fie acuzați de rasism și să-și piardă serviciul, polițiștii nu se iau de ei. De fapt, cred că au primit chiar ordin să-i protejeze. Nu înțeleg de ce. Cu ăștia pe cap, într-un număr atât de mare, orașul se va diviza și vor începe lupte fără sens sau cu un sens care îmi scapă, pentru o cauză ce ne e, oricum, străină. De fapt, pentru o cauză inexistentă. Imigranții nu au venit aici ca să muncească, șomajul fiind foarte ridicat, ci să ne conducă, să ne introducă reguli și precepte noi. Ei nu știu să facă nimic și au fugit de munca brută din adâncuri. Nu vor job-uri. Spun că rămân aici să învețe. Să învețe pe banii cui? Cine să le plătească locurile la facultate? Un loc în plus pentru un emigrant insolent e un loc în minus pentru un locuitor al capitalei. Ei vor să învețe și să ne conducă. Vor să muncim pentru ei, ei să se mute în casele noastre și noi să ne mutăm în taberele de refugiați. Sunt ei în stare să facă industrie în locul nostru? Poate vor să fugim în vastele întinderi ale satelor subpământene, să facem agricultură pentru ei și să-i ținem pe mâncare. Secolele de pace, prosperitate și conlucrare se vor termina. Războiul dintre ei poate fi o lucrătură pentru a forma răufăcători și pentru a-i trimite în oraș. Și nu se ia nimeni de ei. Când nu se ia nimeni

de răufăcător, acesta și-o ia în cap. Un cetățean mai bine făcut a aplicat o corecție la trei imigranți care voiau să violeze două minore și tot el a fost arestat. Suntem obligați să ne schimbăm stilul de viață din cauza invadatorilor. Unul a intrat cu un cuțit într-un spital și a ucis doi doctori. Au loc numeroase agresiuni în mijloacele de transport în comun. De frica lor, mai multe concerte au fost anulate. A fost anulat și carnavalul de anul acesta. Măsura a fost luată în urma a 500 de reclamații depuse de femei agresate împotriva găștilor de imigranți. Oficialitățile orașului consideră că poate să apară „un public problematic" la paradă, iar Poliția și personalul de securitate nu mai pot stăpâni situația. Refugiații beți mișună peste tot și e posibil să atace din nou femeile pe stradă. Când văd o femeie, parcă înnebunesc. O fi și influența soarelui. Violurile în grup au ucis mai multe femei decât bolile și s-au înmulțit crimele abominabile. Un emigrant a ucis o actriță cu sălbăticie. A strangulat-o cu un cablu și i-a zdrobit capul. Criminalul a mărturisit că a violat-o mai înainte, apoi i-a strigat: „M-ai tratat ca pe un câine" și a dat-o cu capul de perete.

— Poate chiar așa se simțea. Un popor care își omoară câinii, merită să fie invadat de imigranți. E posibil ca sufletul câinilor căsăpiți să ceară răzbunare.

— A fost ucisă chiar și o tânără care le susținea cauza. O adeptă a diversității de rase a fost omorâtă. Voia o lume a multiculturalismului, mai permisivă față de emigranți, dar a fost violată și ucisă chiar de cei pentru care milita să fie primiți.

— V-o fi prostit viața prosperă, puternic robotizată și nu mai sunteți în stare să vă apărați, spuse Anita.

— E posibil să ne fi pierdut simțul de conservare, dar meseria ne-o facem cum trebuie. E de mirare că au devenit polițiștii niște diletanți cu toate că școala de poliție e foarte dură.

— Poliția nu mai face chiar nimic?

— Nu s-ar putea spune, râse scriitorul cam strâmb. Își face de lucru. Face numai prostii. Mă arestează pentru că dumneata

te-ai gândit să te bagi la mine în pat, apoi să ieși goală în stradă. Nu înțeleg ce căutai lângă mine.

— Eu nu înțeleg ce căutai lângă mine. Seara, ai încărcat două sacoșe masive cu tot felul de lucruri și ai coborât în parcare. Am citit o carte plicticoasă, m-am uitat la televizor, la ceea ce credeți voi că sunt știrile, am navigat la întâmplare pe internet, apoi m-am plictisit și m-am întins în pat, cu energia dată la minim. Cum nu mai veneai, mi-am reglat energia până la limita unei percepții coerente a lumii exterioare. Dimineața, m-am trezit cu tine lângă mine, dar nu erai tu.

— Eu eram.

— Vreau să spun că nu erai tu prietenul meu, fizicianul, cel venit cu mine din Uniunea Intergalactică Experimentală, spuse androidul

— Ce e asta?

— O organizație supraplanetară. Dacă erai tu, știai că sunt android și îți aminteai că m-ai tratat ca pe o femeie cu o seară înainte. Ai simțit că m-am umanizat foarte mult.

— Nu-mi amintesc așa ceva, spuse redactorul-șef.

— Asta e clar. De unde ai apărut?

— Eu nu am apărut de niciunde. Întrebarea este: de unde ai apărut tu?

— Din cer, spuse Anita. Îi povesti, în mare, despre călătoria de 62 de zile terestre, în mai multe salturi hiperluminice, de pe Lila pe Pământul promis. Îi povesti cum au trecut pe lângă satelitul natural al acestuia, satelit pe care aparatele navei cosmice îl recunoșteau, și cum s-au mirat cu toții că au găsit mai mulți sateliți geostaționari în sistemul solar decât a lăsat Ian Nicer în urmă. Îi povesti cum se plasaseră în partea întunecată a planetei. Angela, soția lui Ian, a consultat hărțile electronice, sugerând că ar fi bine să asolizeze pe continentul Icasura, aflat între oceanele Amoportuna și Icoria, mai puțin populat și mai sigur, fără să mai ia legătura cu vreo bază.

— Cu adică „mai puțin populat"?! se miră redactorul-șef.

— Așa s-au întrebat și ei. Continentul Icasura era mai puțin populat ca Miroopa, de unde au plecat ei, soții Ian și Angela Nicer. În realitate, a trecut ceva timp și Pământul a suferit modificări esențiale. Am crezut că, în urma unei teraformări, nu mai e nicio ființă superior organizată pe aici. La o scanare completă, a rezultat că aici nu sunt decât câteva grupuri de ființe asemănătoare omului prin păduri, dar fără un limbaj articulat. A rezultat că orașul ăsta nu e populat. Nu a rezultat nici măcar că există.

— E o glumă.

— Așa am crezut și noi, spuse androidul. Am luat liftul și am coborât până la cel mai de jos nivel al giganticei noastre nave cosmice, sub nivelul magaziei de materiale și armament greu, unde se găseau navetele autonome de zbor.

— Despre ce navă vorbești?!

— Vorbesc despre o navă cosmică uriașă cu formă biconvexă. Pregătită de zbor, ne-a așteptat o navetă de mare capacitate. Ne-am urcat, am lansat vehiculul spațial pe orbita planetei, am intrat în stratosferă și iată-ne aici.

— Ce e aia „navetă"?! se miră scriitorul.

— O navă cosmică mai mică. O navă-mamă e atât de mare încât poate să adăpostească mai multe navete, echipaj, provizii, aparatură etc. De obicei, pe o planetă străină, se coboară cu un astfel de vehicul mai mic pentru cercetări și prospecțiuni, dar noi nu am coborât cu nava deoarece ne-a fost rechiziționată de extratereștri.

— Adică v-au luat-o?!

— Sigur, spuse Anita. Ne-au luat nava și au înlocuit echipajul nostru cu oamenii lor.

— Extratereștrii sunt oameni?

— Cât de cât. Au procese chimice ale organismului puțin deosebite. De exemplu, dacă le oferi un pahar cu vin, preferă arcitrarul clorotic, o băutură otrăvitoare pentru om. Îi povesti cum, apropiindu-se foarte mult de scoarța terestră, au aterizat

pe o stradă în construcție, într-o lume cibernetizată, dar lipsită de ființe umane.

— Zona interzisă! spuse redactorul.

— Exact. Așa am văzut că îi spune pe aici. O lume care funcționează de la sine; case, magazine cu autoservire, unde găsești absolut orice vrei fără să plătești, autostrăzi și șosele laterale, mașini care merg singure, un fel de heliotaxiuri, spitale complet utilate și cibernetizate etc. Totul e pus în funcțiune de energia solară sau eoliană, centralele fiind controlate de un sistem de sateliți. Dacă se întâmpă ceva cu sateliții, se găsesc plantate în puncte strategice de pe glob mai multe recipiente cu energie pură.

— Astea par scoase din romanele mele, unde, când nu știi ce să faci cu ea, viața e simplă. Am imaginat planete cu războaie, cuceriri geografice, mări, oceane și continente, cu unități teritoriale numite țări, unde cel mai sfânt pământ este granița, cu popoare inteligente, care știu să fie conduse. Nu ai idee câte lucruri bune poți aștepta de la autorități! Aici, în realitate, toată lumea are drept la opinie și nu se mai înțelege nimic. Frumusețea e o mască, iar umorul involuntar e atât de involuntar încât te pune pe gânduri. Aici, guvernanții vor să stârpească hoția printr-o metodă mai mult decât originală; bagă banii în proiecte neviabile și, nemaifiind bani, hoții nu mai au ce fura. Un necaz nu vine niciodată singur. După criza imigranților, acum avem o criză emoțională de masă, totul plecând de la un copil sfâșiat de câini pe un maidan, lângă un parc. Extratereștrii lipseau.

— Poate vrei să dea Parlamentul o lege de coborâre a extratereștrilor din cer, spuse Anita.

— Nu e imposibil. Au uitat că aici, la suprafața Pământului, nu am mai văzut zăpadă de sute de ani și au elaborat o lege a căderii zăpezii, potrivit căreia să ningă mai încet.

— Cum adică?

— Adică fulgii de nea să cadă mai lent, spuse scriitorul.

— Cum e posibil?! Spui că nu a mai nins de sute de ani. La ce ar putea folosi o lege ca asta?!

— Nu știu. Nu ninge niciodată. Am citit despre asta și am văzut zăpadă numai în filme. Acestea atestă faptul că au existat. În trecut, cădea o formă de apă înghețată numită zăpadă.

— Pentru a da o lege care să încetinească căderea fulgilor de nea, înseamnă că fenomenul a fost controlat și trebuia reglată prin lege viteza de cădere a fulgilor, spuse androidul.

— Se mai leagă, deși acest fenomen natural nu mai există. În străvechime, ningea normal. „Cum să curățăm, domne, zăpada pe ninsoarea asta?!" s-a trezit un parlamentar că afirmă. Imediat, un altul a băgat un proiect de lege prin care să se interzică ninsoarea. Nemainingând, a scăpat toată lumea de curățitul zăpezii.

— Parlamentul este al întregului glob pământesc presupun.

— Sigur, admise Ian.

— Știți voi, orășenii, ce se întâmplă în alte părți?

— Nu.

— Vezi? întrebă Anita.

— Sigur că văd. După mine, pot să dea orice lege vor, chiar și o lege a salarizării lor, chiar și o lege a venirii extratereștrilor peste noi, chiar și o lege a traversării străzii. Nu putem ști. Informația ajunge greu la presă.

— Ce se întâmplă?! Mergem sau am ajuns undeva?

— Cred că ne-am oprit. Ne-am luat cu vorba și nu ne-am dat seama că stăm pe loc de vreo jumătate de oră. Mașina asta merge atât de lin încât, dacă nu ai geamuri să te uiți afară, nici nu-ți dai seama dacă ești în mișcare sau stai pe loc.

— Nu se deschide nicio ușă. Suntem blocați aici. Portiera din spate a mașinii Poliției se deschise brusc și mai mulți polițiști îi scoaseră afară cu brutalitate, împingându-i de-a lungul unui culoar întunecos.

VI

— Te-ai trezit? întrebă Ian.

— Nu mi-am reglat energia pentru a intra într-o stare asemănătoare cu somnul oamenilor. Te-am vegheat tot timpul. Uiți că sunt robot umanoid?

— Cam de cât timp suntem aici?

— Ceva mai mult de 148 de ore, spuse Anita Jup.

— Aproape o săptămână. Suntem aici de o săptămână?!

— Sigur.

— Ce caut la tine în brațe?! se miră redactorul-șef.

— Nu știu. Tu ai vrut-o. Ai adormit de 6 ori și am făcut-o de 4 ori când ai fost treaz. A fost greu să ne întâlnim deoarece foarte mult timp am trecut unul pe lângă altul, ca doi străini, fără să scoatem o vorbă, deși camera nu e foarte mare. Furioși, bulversați, am fi bătut pe oricine ne-ar fi ieșit în cale. Ai fost primul care a cedat nervos. M-ai întrebat unde sunt și nu ți-am răspuns, ocolindu-te. Într-un târziu, ai căzut, mort de somn. Te-am găsit după respirația greoaie. Așa a început totul.

— M-am simțit perfect, dar am crezut că visez. Înainte de a fi locuitorii unei planete sau a unui oraș, suntem locuitori ai iubirii. Dragostea face toți banii. Păcat că nu ne-am văzut. În condițiile astea, îți poți imagina orice. Nici nu-mi mai amintesc cum arăți. Vezi pe întuneric?

— Nu, spuse androidul. Când au deschis ușa, să ne împingă înăuntru, am văzut că e o incintă de 6 metri pe 6, complet goală, capitonată cu un material moale. Pereții sunt acoperiți cu același material, dar nu am cum să știu cât de sus este tavanul.

— Tot dezbrăcată ești.

— Da. Am păstrat pătura deși temperatura este acceptabilă și constantă. Hainele tale sunt împrăștiate peste tot. Știi să te îmbraci pe întuneric?

— Aș putea, dar sunt prea moleșit să-mi caut hainele prin incintă, spuse bărbatul. Te-am iubit cu furie și nu mai am chef de nimic. Mă simt bine așa, cu tine, sub pătură.

— Cam la aceeași intensitate mi-am concentrat și eu energia.

— Nu m-am gândit că Poliția are celule din astea. Când m-au arestat ultima dată, am stat într-o celulă cu mai mulți imigranți împuțiți. Aveau niște fețe de drogați, păreau niște animale înfometate. Mi-a fost frică să și adorm. Și cu tine mi-a fost cam frică. Nu am crezut nici o clipă că nu ești vreo colaboratoare a lor. Nu am crezut povestea cu androidul. Și dacă ești android, poți fi android în proprietatea Poliției. Ești colaboratoarea lor?

— Nu sunt, spuse Anita.

— Povestea cu dublura vine să confirme ce am crezut, faptul că mi-au dat drumul, mi-au înscenat toată povestea și m-au arestat din nou, cu ajutorul tău. Nici acum nu sunt convins că n-ar fi altfel.

— Te-au mai arestat?

— De mai multe ori, spuse Ian. Mă consideră un element subversiv, antisocial. Nu sunt în rezonanță cu sistemul. Dacă stau să mă gândesc bine, nu-mi convin multe lucruri, dar au existat și multe provocări. De exemplu, când m-au băgat cu imigranții în celulă, au căutat să mă provoace și să observe cum reacționez. Sunt camere de luat vederi peste tot.

— E posibil să fi montat și aici camere de supraveghere cu infraroșu, pentru filmări în întuneric.

— Sunt mai mult ca sigur. Și mii de microfoane. Cred că aud și ce gândim. Redactorul-șef își spuse, ca de nenumărate ori înainte, că era bine să nici nu se gândească să intre în ziaristică. Era periculos și mulți nu făceau decât să brodeze pe marginea unor informații fără importanță. El era redactorul-șef, văzut ca omul patronului în redacție. El scria majoritatea editorialelor. Editorialul era primul lucru care atrăgea atenția cititorului. Când deschidea revista, omul se amuza cu caricatura zilei, apoi savura editorialul, o oglindă a tot ce se întâmpla mai important

pe glob. Când scria el editorialul, revista se vindea mai bine. Au observat cu toții lucrul ăsta. Impunea respect deși mulți îl urau. Directorul era principalul său dușman, dar era un om fără personalitate, nevoit să tacă în prezența lui. În plus, directorul profita de faptul că el nu se abținea să spună adevărul și avea necazuri cu autoritățile, sperând că, într-o bună zi, se va pierde în peisaj și îi va lua locul.

— Hei, ai adormit?! întrebă Anita.

— Nu. Căzusem pe gânduri.

— Dacă nu mi-au montat dispozitiv de citire a gândurilor, înseamnă că nici nu s-a inventat. Sunt unul dintre cele mai evoluate modele de android de pe planeta mea. Atât cât putea fi cuprinsă de nostalgia ei de tip mecanic, Anita îi povesti despre planeta de unde venise, o planetă unde nimeni nu se mișcă inutil, dar unde, ultima formă a ordonanței privind economia de energie, care făcea prohibitivă orice mișcare și indica trecerea exercițiilor fizice în plan spiritual, nu e așa atroce. Planeta se numea Lila, datorită unei atmosfere liliachii, și se învârtea în jurul a doi sori, pe o traiectorie asemănătoare cifrei 8. Practic, planeta nu avea noapte, aceasta fiind doar un simulacru de o oră mai întunecată între două zile adevărate. Existența unei zile aproape fără întrerupere era cauza pentru care a fost aleasă de pământeni drept colonie, lumina predispunând la activitate.

— Despre ce pământeni vorbești?! se miră Ian.

— Despre locuitorii de pe o planetă, din apropiere de Lila, numită tot Pământ. Sunt zeci de planete asemănătoare planetei voastre, acolo, în depărtare, dar numai una are în vigoare o lege a inactivității foarte drastică, însoțită de tot felul de ordonanțe contradictorii și pachete de norme de aplicare foarte confuze. Pe Lila, această lege este mai blândă.

— O lege a inactivității, zici?!

— Da, o lege la care a fost nevoie să se dea o serie de ordonanțe pentru modificarea unor articole de lege, să le înlocuiască și să facă lucrurile mai tranșante, spuse Anita. Nu s-a reușit decât să se creeze o confuzie generală. Multitudinea articolelor

de lege și a ordonanțelor face legea inactivității foarte stufoasă și ușor de interpretat, într-un sens sau în altul. E o lege inutilă, puțini cunoscând-o în totalitate. La mine acasă, mulți nici nu-și bat capul cu ea, lucru care face ca planeta mov să fie considerată o destinație ideală de vacanță pentru oameni nu chiar activi, dar nu foarte predispuși la inactivitate.

— Parlamentul nostru a dat mii de legi absurde, dar pe asta au ratat-o, dând dovadă încă o dată de lipsă de imaginație politică. Vor fi nevoiți s-o dea acum, când suntem invadați de subpământeni, dar ăștia o vor vrea doar pentru ei.

— Cum adică?!

— Adică noi să muncim, să plătim taxe și impozite, iar ei să primească bani pe card, masă și cazare, spuse redactorul-șef. Mai nou, emit pretenția să li se construiască vile din banii noștri. Eu muncesc de câteva zeci de ani și n-am reușit să-mi fac o casă nici până în ziua de azi.

— Cred că e logic. Nu poți lenevi la infinit. Se termină resursele. Trebuie să muncească cineva pentru tine. Legea inactivității funcționează și la mine, dar, fiind mai la marginea galaxiei, ca destinație de vacanță, planeta Lila își mai permite să calce strâmb. Niciunde nu s-a omorât omul cu munca, dar sunt permise unele activități lucrative, dacă sunt făcute cu plăcere, mai mult în joacă. Jocul este prima formă de educare în spiritul muncii, al hărniciei, dar nimeni nu ajunge așa departe. Cu un permis de muncă, poți să câștigi un ban în plus, poți să soliciți o slujbă ușoară, care să nu-ți forțeze prea mult intelectul; musculatura, nici atât. Se spune că omul s-a format în procesul muncii, că „munca l-a creat pe om", dar nu trebuie să privim lucrurile așa, decât, eventual, în glumă. Se consideră că munca e o prostie, dar te ajută să faci prostii și mai mari.

— De lene, omul nu mai citește nici măcar o carte. Sau citește o carte de mai multe ori, până când o aduce la aforism.

— Cum adică?! se miră Anita Jup.

— Când știi bine o carte, poți s-o exprimi într-o frază. Faci și economie de bani.

— Nici nu mai e nevoie. S-a ajuns cu lenea și economia de energie atât de departe încât inventarea unor mașini de scris și citit cărți a venit de la sine. La noi, au devenit ceva obișnuit. În magazine, se găsesc la standul de obiecte de uz casnic.

— Nu cred că e posibil, spuse Ian.

— Până devine realitate, orice lucru e imposibil.

— Nu-mi imaginez cum ar putea funcționa o astfel de drăcie și cum a putut să fie ea realizată, spuse Ian.

— Totul a început odată cu prima ruptură temporală, povesti Anita. Nu știu în ce an a fost, dar am reținut, din ce am citit, ca a fost într-un decembrie. Unii au denumit revoluție această anomalie temporală, alții i-au spus lovitură de stat, iar cei mai mulți, lipsiți de posibilitatea de a interpreta corect faptele, înspăimântați şi căzuți în misticism, au strigat că, pur şi simplu, a coborât zeitatea supremă pe Pământ. Bineînțeles, pentru nenumăratele asociații de emancipare şi protecție a femeilor, zeitatea supremă nu este un bătrân cu barbă lungă şi albă, ci o blondă cu picioare lungi şi ochi albaştri. Bineînțeles că, pentru nenumărate asociații ecologiste, zeitatea supremă e un spirit vegetarian, ce emană din fiecare plantă, o împletire de efuziuni, ce ne cuprinde pe toți şi iese, apoi, din noi, pentru a se alătura aceluiaşi duh frumos mirositor. Bineînțeles că, pentru un popor ca al meu, zeitatea supremă este preşedintele. Obişnuiți să creadă orice, oamenii au înghițit această găluşcă pe nemestecate. Sunt obişnuiți să creadă orice. Munca te schimbă; de ce nu te-ar schimba şi un car de vorbe goale? Obişnuiți să se creadă diplomați, să spună adevăruri diferite la interlocutori diferiți, aceştia sunt deranjați prea puțin dacă trăiesc în vis sau în realitate, preocupându-se doar de stomac; nu au niciun interes să se ridice la înălțimea propriilor lor greutăți corporale. Un mic număr de intelectuali şi-au pus întrebări privind posibilitatea ca tot ce e în jurul lor să fie realitate şi şi-au răspuns tot ei între ei. Cine să-i bage în seamă? Nu faptul că o mână de oameni, aflați în eşalonul doi al unui partid unic, ajutați de

forțe mai mult sau mai puțin obscure, a pus mâna pe putere, îi nedumerește. Alta e cauza nedumeririi lor, cauză care îi duce cu gândul că totul se petrece în ireal: faptul că, au sau n-au treabă cu arta scrisului, o puzderie de indivizi, profitând de poziția lor în sistemul de conducere, s-au apucat de scris. Faptul că o fac cu o atât de absurdă seriozitate, e un element în plus în favoarea teoriei. În majoritatea cazurilor, cărțile lor vor să demonstreze justețea unei cauze fără să le-o ceară nimeni. Pentru că lucrul cel mai greu este să supraviețuiești propriilor tale pretenții, scârbiți, intelectualii au început să se organizeze în grupuri de tip sectant şi să se roage ca societatea să se trezească din somn. Mulți își spun că n-ar trebui să lase scrisul pe mâna neaveniților, că e posibil să nu fi fost o ruptură, ci doar o suprapunere de planuri temporale, unde fiecare scapă cum poate, fie integrându-se într-un timp pseudo-revolut, fie ieşind în afara timpului, pentru a trăi într-o țară inexistentă. Au apărut politicienii, într-un spațiu care n-a avut niciodată oameni politici adevărați. Nici aceştia nu pot fi adevărați; sunt nişte iluzii: încearcă să înlăture prostiile înaintea eliminării prostiei. Prin scris, ei încearcă să-şi justifice nişte gesturi despre care habar n-au dacă sunt bune sau rele, dacă sunt exact gesturile optime sau sunt simulacre ale gesturilor politicienilor din galaxiile vecine. Prin cărțile lor, încearcă să nu mai fie ceea ce au fost şi chiar mai mult. Când realitatea depăşeşte puterea de imaginație, minciuna şi adevărul devin sinonime; nimeni nu-şi mai bate capul cu noțiunile de bine şi rău. Te poți îmbăta şi cu apă chioară şi te poți trezi şi cu alcool, îşi spun cei care caută să se trezească. Morți de beți, unii intelectuali au viziunea unei realități virtuale şi, pentru scurt timp, au impresia că dețin cheia fericirii de a părăsi această puşcărie a spiritului numită imaginație. "Visul care a dezvăluit bunăstarea poporului", este o carte realizată, de o cruzime înspăimântătoare, rezultat al unui astfel de coşmar etilist, unde se explică, pe înțelesul tuturor, de ce nivelul de trai creşte mult mai repede decât salariile. Aceasta este cartea care a introdus, pentru prima dată, noțiunea de enocrație,

orientare sociologică, potrivit căreia, în societatea contemporană, rolul de conducere ar reveni enotehnicienilor, specialişti în enocraţie, ştiinţă a vinificaţiei şi produselor derivate ale viei şi vinului. Au apărut nenumărate monografii despre curiozităţile medicinei de la noi, despre hidroterapia de şoc, despre faptul că forma obrajilor indică temperamentul care cere pumni, despre arta unor tradiţii demult apuse şi altele. Cartea despre berea lilană ayurvedică şi berea pământeană ayuristică s-a vândut ca pâinea caldă. S-a scris despre privatizarea societăţilor secrete, despre faptul că aritmetica măreşte potenţa, despre universul paralel al presei independente, despre tehnica autocontrolului intern muncitoresc, despre tehnici de vindecare la popoarele dispărute, despre primul-ministru şi fenomenele lui paranormale şi multe altele. Nici profesorii n-au fost iertaţi; ei pot studia în vacanţe "ABC-ul meditaţiilor şi instrumentele lui de lucru". ABC-ul face reclamă truselor de instrumente de lucru, foarte scumpe, dar foarte utile, dacă vrei să-ţi rotunjeşti bugetul familial. Preşedintele a scris "Involuţie pe platformă" şi o carte de interviuri numită "De vorbă cu îngerii mei păzitori, despre modul cum se antrenează". Drept replică la "scrisoarea celor 6" şi "scrisoarea celor 300", a apărut şi "Scrisoarea celor 23 de milioane". Basmul "Tinereţe fără bătrâneţe: metodă bugetară de economisire a câtorva milioane de pensii" a stârnit entuziasmul scontat în rândul tinerilor economişti, dar a ridicat în picioare bătrânii din pragul pensionării. Pensionarii acuză tineretul de instigare la genocid, iar tineretul acuză pensionarii că s-au înmulţit şi vor pensii din ce în ce mai mari, în condiţiile în care, o jumătate de secol, au stat de pomană sau au muncit de pomană, lăsându-le lor repararea economiei pusă pe butuci. Cartea de ghicitori "Previziunile primului-ministru" se vrea, în acelaşi timp, şi tratat de religie economică pentru micii călugări, şi roman de anticipaţie. Nu-ţi poţi imagina ce tevatură a putut isca ordonanţa privind introducerea rostirii magice sanscrite în clasele I-V. Din miile de cărţi, ce au umplut tarabele, vitrinele librăriilor şi depozitele,

aflăm cum putem să ținem post, muncind doar 7 zile pe săptămână, şi cum a fost posibil ca sistemul nostru de telecomunicații să devină un fenomen al comunicatelor divine, încărcându-ne la plată. Majoritatea asociațiilor de scriitori, pe țară, pe regiune, pe arie, pe bloc sau pe ce vrei, sunt de acord în privința faptului că am trăit ca proştii, 50 de ani, într-o lume necunoscută şi că, măcar lumea de acum s-o facem binecunoscută prin scrierile noastre. E o datorie patriotică a fiecăruia să se exprime pe sine, iar faptul că omul se împiedică de gramatică, stilistică sau compoziție e un lucru de o banalitate înfiorătoare. Cursul de metode de ghicit ceva în cărți poate rezolva foarte uşor conflictul om-text. La fel pot face şi cărțile despre apocalipsa în cifre statistice, cărțile despre biocâmp şi ploile cu materiale de construcție, cărțile despre farmecul unui zâmbet continuu şi transpunerea lui în practică sau cele privind sondajul de opinie pentru fiecare. Tot mai mulți oameni sunt interesați de cărțile ce îi învață cum să-şi calculeze singuri ascendentul şi cum să urce la o asemenea înălțime. Hei, dormi?!

— Nu, nu dorm, dar m-ai luat cu vrăjeli.

— Am vrut să-ți prezint întâi câteva circumstanțe social-istorice. Acestea au intensificat cercetările pentru perfecționarea maşinilor de scris cărți. S-a văzut că orice lucru poate fi, în acelaşi timp, şi posibil, şi imposibil. Un grup de cercetători au pus la punct chiar şi o maşină de fotografiat trecutul. Oamenii de ştiință nu au vrut neapărat să-şi arate capacitatea de a inventa, ci au fost curioşi să vadă dacă există un trecut şi în ce ar putea consta acesta. Cu toate că mulți mai susțin încă faptul că aşa ceva este imposibil, un lilan bătrân a prezentat, la o expoziție, un model de maşină de scris cărți. Un sceptic a afirmat că un pământean a fost trezit din comă, cu 1460 de săruturi, de către prietena sa, după patru ani, şi că ar fi cazul să ne sărutăm cu toții, poate ieşim din starea asta de hipnoză colectivă, comă alcoolică, ruptură sau curbă temporală, cădere într-o lume paralelă sau ce-o fi. Deoarece tot nu-i cumpăra nimeni maşina de

scris cărți, bătrânul i-a dat în mă-sa pe toți scepticii din lume și a înființat o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte. Odată pusă la punct, mașina expusă de el a fabricat un scriitor, pe baza informațiilor găsite accidental, într-o groapă. Hârțoagele aparțineau, se pare, unui defunct și represiv serviciu de informații. Când s-a scumpit combustibilul, mașina n-a mai fost rentabilă. Nici informațiile rămase nu mai erau de o așa mare valoare, niciun interes prea mare nu mai stârneau cititorului. Ca să nu piardă banii câștigați, a încercat să umple piața cu tratate de legumicultură, apoi a dat lovitura: i-a venit ideea să fabrice o scriitoare tânără, atletică, bronzată, după tipic lilan, soție de producător de video-clipuri, fără datorii, cu vilă, doi copii supradotați, câine, mașini mici, vaporaș, coeficient de inteligență ridicat, roșcată, nasul în vânt, credincioasă soțului, bună cunoscătoare a tipologiilor sexuale și perversiunilor lor, cu imaginație constructivă și celelalte. Având carcasă de camionetă, un calculator complex și un birou de lemn de nuc, prima mașină de scris cărți de pe Lila poate fi văzută și azi circulând pe străzile orașelor. Un șofer aburit de băutură împarte cărțile nevândute pentru a face reclamă. Între timp, au reușit și alți cercetători să evolueze. Au trecut, de la mașinile mai vechi, la serii noi, de concepție proprie. Și-au însușit ultimele axiome ale radiesteziei și le-au grefat, cu succes, ultimelor modele. În plus, au descoperit și principiul protecției psihice ovoidale. Tipografiile s-au modernizat și s-au angajat alți oameni la fabricile de celuloză și hârtie. Proaspeții șomeri au primit câte un exemplar din cartea "Crearea vidului interior ajută la îndepărtarea fricii din trup și suflet" și o sumă de bani echivalentă taxei de trecere a oricărei frontiere. Pornind de la faptul de necontestat că unele persoane sunt ajutate la treburile casnice de spiritele rudelor moarte demult, un tânăr a imaginat un soi de poștă pneumatică temporală. În acest fel, a crescut numărul abonaților, multe spirite fiind foarte interesate de ce se petrece și se mai scrie pe aici. Nimeni nu poate ști de ce s-a

bucurat de un aşa mare succes cartea "Cura de banane reduce riscul infarctului", iar "Temperamentul şi grupa sanguină" n-a avut nicio trecere. Prima carte realizată integral de o maşină de scris cărți de concepție autohtonă a fost "În numai câteva ore pământene, un lilan a trăit 5 ani într-o lume necunoscută". Ea s-a bucurat de un imens succes în lumea celor culți, aceştia văzând în ea o metaforă a lumii necunoscute în care am căzut în urmă cu 10 ani, dar s-a ridicat un glas în Parlament, care a întrebat, retoric, de ce trebuia să i se întâmple neapărat unui lilan să trăiască într-o lume necunoscută şi nu unui pământean sau minoritar din zonă. "D-aia!", a fost răspunsul unui parlamentar din opoziție. Până la verificarea teoriei hiatusurilor temporale şi cuceririi spațiului extraterestru, arheologii au descoperit că, în obscurantistul Ev Mediu pământean, templele erau adevărate centrale energetice, iar rețeaua numită Hartman era alcătuită din ziduri radioactive invizibile. Aceasta a fost o descoperire epocală, deoarece energia convențională necesară maşinii de scris cărți era poluantă şi nici nu era prea economică. Drept mulțumire, maşinile s-au interconectat şi s-au mobilizat, scriind într-o singură noapte, în cinstea marilor arheologi, poemul "Călăuzit de o voce misterioasă, un actor a descoperit un corp de fată întins pe fundul mării". Acesta a fost primul semn de reîntoarcere deloc temporală către liric şi o conducere centralizată, apoi au urmat volumele de versuri "Calea războinică: o tehnică de ajungere la cunoaştere", "După ce şi-a găsit lănțişorul de aur, actorul a hotărât să țină post în fiecare zi", "Cheile spirituale ale fericirii", "Matricea energetică este un sistem intercondiționat" şi multe altele. În ciuda faptului că multă lume speră să ne trezim, mulți mergând chiar la biserică să se roage pentru asta, coşmarul nu pare a se termina. În loc să se dezvolte agricultura, totul se transformă într-o industrie a cărții. Mulți lucrează la întreținerea maşinilor de scris cărți sau în industria producerii acestora. Şi mai mulți se ocupă cu tăierile de păduri sau aduc trestie din deltă, în scopul producerii unor cantități

tot mai mari de hârtie. Industria calculatoarelor s-a reprofilat pe producerea de piese de schimb şi programe pentru maşinile de scris cărţi. Acestea sunt tot mai multe şi mai sofisticate.

În cartea sa "Involuţie la reformă", preşedintele planetei mele a prins cel mai bine fenomenul, descriindu-l în culori luminoase. Cartea lui ne-a dat încredere şi un nou impuls în activitate; puterea sugestiei a înlocuit puterea indicaţiei preţioase. Inimile ne tresaltă de un festivism apoteotic; niciodată nu am avut atâtea cărţi de valoare. Niciodată nu am avut atâţia virtuali scriitori; nimănui nu-i pasă că aceştia n-au habar de gramatică sau stilistică. Ce-i trebuie unui politician, ministru, consilier sau secretar de stat să ştie gramatica? Asta e treaba maşinii de scris cărţi. Să ţii o carte într-o mână e o sărbătoare. O sărbătoare trebuie sfinţită de un sobor de preoţi, de ea trebuie să ne bucurăm cu toţii. Nu trebuie ascultaţi cei care susţin că o astfel de lume, cum este a noastră, nu există. Există; am văzut-o cu ochii mei! E o democraţie şi, vezi, democraţia este dreptul spectatorului de a asista la un spectacol, oricât de prost, fără să-l forţeze nimeni. Nu mai există acea lume, demult apusă, unde ni se cerea să dăm tot mai mult grâu şi porumb la un biet hectar şi, pentru asta, să facem totul. Acesta era un îndemn la genocid cultural. Mai realişti, unii cercetători, considerând că dormim şi ne mişcăm într-un univers de coşmar, au conceput un sistem electronic perfect, care ne împiedică să ne trezim din somn. În cazul în care vieţuim într-o lume a somnului, fiecare maşină de scris cărţi a fost înzestrată cu un astfel de sistem. În afara sărbătoririi cărţii, ca act de cultură, unde un sprijin de nădejde ne sunt viticultorii şi horticultorii, în general, mai rămâne şi activitatea intrinsecă de citire a cărţilor, mult mai profitabilă şi mai excitantă ca activitatea de concepţie. În tot locul poţi vedea grupuri de îndrăgostiţi, cu câte o carte în mână, în tot locul poţi vedea bătrâni cocârjaţi, la lumina lămpii, aplecaţi asupra câte unui tom, uitând să şi mănânce din cauza acestei activităţi. Poţi vedea oameni la coadă la lapte citind "Cartea zootehnistului", unde se specifică

modul de creştere a producţiei de lapte, ce ar putea să ajungă şi la ei. Poţi vedea, în fabrici, strungari citind "Cartea strungarului", dacă tot nu au ce să lucreze, poţi vedea ţărani citind cu sârg "Cartea agricultorului", milionari citind "Cartea milionarului" sau militari citind "Dispariţia unui mit: omul cu masca de fier" şi "Subjugarea prin farmece poate fi înlăturată". Cum să nu te entuziasmeze o carte ca "Înţelepciunea ezoterică şi infrasexualitatea"? Cum să nu te înalţe la cer cartea "Tehnica înălţării la stele"? Cu timpul, intelectualii progresişti, sceptici în privinţa veridicităţii unei lumi, cum este a noastră, sunt tot mai puţini. Atunci când nu vor să vadă şi să recunoască ceea ce vedem cu toţii, sunt obligaţi să facă asta. Cei care vor să se integreze devin, uneori, de-a dreptul mistici. Restul, nu vor să se integreze festivismului nostru cultural şi sunt marginalizaţi; nimeni nu poate să reziste prea mult. Cea mai cruntă formă de intoleranţă este să nu-i dai omului iluzia că e la fel, când el e schimbat demult. Nici pe alte planete nu mai are rost să fugi, deoarece toate sunt de acord cu noi, că esenţa unei civilizaţii este cultura. Cine e dispus să te primească, dacă la tine acasă s-a instaurat cea mai profitabilă democraţie: dictatura ştiinţei de carte!? Protestul ecologiştilor, privind masivele defrişări şi deşertizarea pământului, e un moft. Paralel cu tăierea pădurilor, vom scoate petrolul şi vom pune maşinile de scris cărţi să tipărească pe folii de material plastic. E adevărat faptul că e obositor să citeşti tot timpul cărţi, dar e aşa plăcut! Şi nici nu e prea greu; după ce ai citit studiul "Ştiinţa de a citi o carte", eşti pregătit. S-au iniţiat şi cursuri finanţate de guvern pentru recuperarea handicapaţilor, care se încăpăţânează să scrie ei cărţile, cu mâna lor, în singurătate, în loc să apeleze la atât de uzualele maşini de scris cărţi. A avut loc o explozie demografică fără precedent, s-a mărit numărul celor care se ocupă cu cititul cărţilor, dar maşinile produc mult mai repede cărţile, în cantitate mult mai mare, în comparaţie cu mamele, producătoare de copii, viitori cititori. Acest lucru i-a făcut pe savanţii noştri să se gândească serios

la proiectarea unei maşini de citit cărţi, pentru a contrabalansa producţia. Coşmarul s-a sfârşit când un alt inventator a prezentat, la o expoziţie, un model de maşină de citit cărţi, adus de pe planeta lui. Deoarece tot nu i-o cumpăra nimeni, a făcut o societate mixtă cu o firmă dintr-un târg de munte. Când va putea asimila licenţa unei maşini de citit cărţi, cumpărată de la pământeni, guvernul nostru preconizează trecerea directă la producţia de serie. În acel moment, toate cărţile maşinilor de scris cărţi vor fi citite de maşinile de citit cărţi. În fond, la ce foloseşte tehnica, dacă nu la uşurarea muncii omului?! Până atunci, în timp ce lilanii se ocupă cu omologări, perfecţionări, adaptări sau îmbunătăţiri de design, inventatorul, ca să nu piardă banii câştigaţi, s-a gândit ca, pe baza datelor furnizate de maşinile de scris cărţi, să fabrice un cititor de cărţi poliţiste. După un timp, maşina lui a fabricat un cititor de cărţi pentru legumicultură şi, într-un târziu, a dat la iveală cititorul-model al romanelor scrise de modelul scriitoarei americane de best-seller-uri, fabricată de soţul ei, producătorul-model de video-clipuri, dintr-o lume a publicităţii foarte bine pusă la punct.

— La noi, nu s-au inventat lucruri aşa absurde, spuse Ian.

— Totul e firesc sau absurd, până atunci când absurdul devine firesc.

— Dacă admit că eşti robot unanoid şi vii de departe, e firesc să fiu de acord. Necazul e altul; chiar societatea capitalei noastre, în sine, are discrepanţe majore între firesc şi absurd. De la o clipă la alta.

— Dacă numai tu vezi discrepanţele, atunci e cazul să te declari învins, spuse androidul. Îi povesti că l-a întâlnit pe celălalt Ian Nicer şi pe soţia acestuia atunci când lucra ca oficiantă la magazie, pe nava spaţială de transport, ruta Pământ-Lila. Pe atunci, distribuia turiştilor îmbrăcăminte autofabricată din fiinţe minuscule, parazitare. Acestea se asociau şi dădeau naştere la cele mai diverse lucruri. Lila avea contracte ferme cu mai multe rase extraterestre invizibile inteligente, un fel de

roboți microscopici vii. Când sunt libere de contract, ființele se infiltrează în sol, mediul lor natural.

— Parcă îmi povestești un film de ficțiune științifică. Am scris destule cărți SF, dar fantezia ta mi se pare prodigioasă.

— Are și de ce. Sunt înscrisă în comunitatea creatorilor de gen. Aceștia scriu din greu, ascunși pe planete ostile, unde speră să nu-i caute nimeni, călcând cele mai elementare norme ale inactivității, plasându-se, fără să le ceară cineva lucrul ăsta, în afara legii. Ei încearcă să se organizeze în tot felul de asociații și societăți literare. Nu e departe momentul în care vor fi desființați. În urma ultimelor descoperiri științifice, operele lor nu vor mai avea public. Nu va mai fi nimic de imaginat.

— Tot timpul e ceva de imaginat, dar nu știm noi ce, spuse ziaristul. În domeniul ăsta, nu poți amesteca lucrurile. Vrei, poți să vrei, dar nu poți s-o faci. Îi poți aduna pe toți creatorii, de pe toate planetele, laolaltă, să fie strânși. Poți crea o „unitate în diversitate" doar atunci când diversitatea e foarte netă, vizibilă de la o poștă. Aici, pe Pământ, s-a mai atenuat „spiritul de turmă" și nu mai suntem așa „ședințomani" ca în trecut. Unitatea în diversitate, creată sub stricta supraveghere a instituțiilor represive ale planetei, pe banii contribuabililor, sub denumirea de „convenții planetare", a redus pasiunea comună de a cunoaște locuri și oameni noi la perimetrul capitalei. Suntem nevoiți să ne întoarcem la scriitori noi și la operele lor tot mai noi. Majoritatea nu au nimic cu ficțiunea științifică. Cei care cochetează cu genul au nevoie de public. Nu e niciun secret faptul că punctul forte al întâlnirilor anuale sunt tot mesele comune de la sfârșit, ceva asemănător cu socializările planetare din trecut, dar mult mai concrete din punct de vedere chiolhanobahic. Până nu se formează entități distincte, nu se poate crea o unitate a acestora. O concordie, nici atât. Nu poți uni ce nu ai. Nu putem fi prieteni. Dacă ne împrietenim, formăm coterii. Grupurile restrânse de persoane care urmăresc scopuri ascunse, egoiste, urzesc intrigi și acțiuni reprobabile; își apără reciproc

interesele. Găștile, clicile, șlehtele, clanurile sau bandele aflate în spatele activității cenacliere sau la vedere, formează o unitate într-o foarte mare, discrepantă și urâtă diversitate. Adunările nu duc la concordie planetară, ci la cârdășie universală, fiind mai mult niște adunături. Nu putem fi decât colaboratori onești, fără idei preconcepute, cu o judecată rece, obiectivă. Nu există dragoste în literatură. Iubirea duce la formarea de familii spirituale, nu aduce idei noi și strălucitoare în cele mai întunecate colțuri ale globului. La oamenii inteligenți, cum sunt scriitorii de talent, interesul este individual, nu de grup. Paradoxal, deoarece aici intervine, în primul rând, factorul genetic, scriitorul începe să moară singur încă de când se naște. Literatura nu-ți conferă o viață normală; vii pe lume mult prea încet. Iubirile, prieteniile, și asocierile țin de viața ta ca om, nu de operă. Acestea nu trebuie să intre peste ce ai scris. Ele trebuie să producă doar căsătorii, prietenii, găști, mafii sau activități cenacliere. Nu trebuie să amesteci prea mult viața personală cu scrisul. Din păcate, se vorbește mai mult despre om decât despre scriitor. Până nu trecem la discuții despre operă și ne cantonăm în bârfe despre om, nu avem un scriitor distinct. Mulți scriitori conturați, care să realizeze concordia, nici atât. Scriitorii au discuții virtuale în forul lor interior, cititorii au discuții în forul exterior al scriitorilor, dar se comentează mai mult omul și defectele acestuia; e mai trendy. E o iluzie că se citește mult. Se citește despre scriitor, alimentându-i narcisismul. Se comentează coperta, suportul, dacă e electronic, pe metal, pe plastic sau pe hârtie, nu conținutul. Individualismul, cuvânt atât de urât de unii, poate fi baza unei viitoare "strângeri de rânduri". Nu putem sta strâns uniți în jurul unei entități literare, politice sau de alt fel. Până nu se formează un număr suficient de individualități distincte, nu ai ce uni. Poți să aduni laolaltă grupuri ce se autointitulează scriitori, cititori sau critici, dar, atâta timp cât aceștia nu au nici în clin nici în mânecă unul cu altul, aceste grupuri nu sunt decât adunături, indiferent dacă se autodenumesc cenacluri, asociații sau societăți. Nu poți promova sau premia un scriitor slăbuț

doar pe criteriul apartenenței la o societate. Nu poți publica o carte doar pe criteriul prieteniei. Nu poți lăuda o carte de proze a cuiva doar pentru că ești cu el în coterie. Nu poți promova pe cineva pentru că are bani sau pentru că ești obedient față de el. Ba poți. Realitatea e mult prea complexă, absurd de complexă; ea ne arată că se poate orice. Atâta timp cât aceste lucruri sunt posibile, nu are niciun rost să ne gândim la o concordie planetară. De visat, putem visa, dar de gândit, nu. Adunarea nu se poate face din dragoste sau prietenie; acestea nu duc decât la formarea de familii sau găști. Nici măcar din interes de grup nu poți aduna creatorii la un loc; interesul duce la formarea de mafie. Singura adunare reală este punerea în aceeași căciulă a unor individualități de talent, puternice și distincte. Altfel, acestea ies din căciulă, se declară independente și se ascund acolo unde cred că nu le caută nimeni, cum ai spus tu. Nici cine bagă valorile în căciulă cu nonvalorile nu se știe prea bine. Și nici cine este îndrituit să facă acest lucru. Nonvaloarea trage la valoare, îi place să stea cu ea la o cafea, să fumeze ideile zilei împreună, să dea mâna cu ea și să nu se mai spele o săptămână, dar valoarea nu prea mai are timp de discuții. Azi, ritmul e mult mai trepidant; scriitorul de valoare nu mai are timp de acordat oricăror neaveniți. Nu mai are timp nici pentru el. Cum să strângi laolaltă individualități, chiar și distincte, de valoare, când mișcarea lucrurilor face timpul să gonească? Fiecare vrea să înalțe concordia în jurul său sau în jurul adunării pe care o conduce sau o reprezintă. E o acțiune forțată. Aceasta nu se formează punând cărămizi de același fel banal, unele peste altele, ci prin spălarea muntelui de maculatură până când rămâne ceva greu erodabil. Abia cei rămași pot forma o entitate coerentă numită „mișcare planetară". Până la o mișcare viabilă, avem doar un munte de mișculații. Ce e aia „interesul comun"? Interesul nu poate fi comun. Interesul trebuie să fie individual. Scriitorul de talent nu are niciun interes să stea în grămadă, cenaclu, asociație, societate etc. Dacă o face, ori e epuizat, ori are timp de pierdut. Ori îi place să fie ridicat în slăvi și, atunci,

chiar își merită locul într-o coterie. Societatea, asociația sau cenaclul trebuie să lucreze pentru scriitor, nu să-l absoarbă până la neantizare. Interesul nu trebuie să fie al celor mulți, ci al individului. Scriitorul nu trebuie să stea la cheremul celor din jur, cititori sau aplaudaci de cenaclu. Trebuie să știe să suporte un proces de discriminare pozitivă, nu s-o impună cu forța. Schimbarea de imagine prezentă pe internet, cosmetizarea profundă, țintirea unor obiective ambițioase, competiția loială sunt lucruri bune ca intenție, dar nu coagulează valori. Nici solidaritatea, lucrul în echipă sau conștiinciozitatea. Cele câteva asociații și societăți planetare de anticipare a progreselor științifice, precum și cele câteva reviste electronice de gen, nu coagulează o viitoare adunare de forțe; ele însele sunt măcinate de conflicte minore, proiectate pe ecrane imense, și orgolii, în mare parte, justificate. Cele de mai sus reprezintă drumuri spre unire, dar nu știm cât de lungi și de desfundate sunt. Autostrada către ținta propusă de mulți nu poate fi făcută prin unirea acestor drumuri, ci prin finanțare corectă și un contract ferm cu o firmă nanotehnologică de construcții foarte serioasă. Nu credința în obiectivul unirii trebuie să ne fie speranța, ci speranța trebuie să ne devină credință. De sperat, putem spera orice, chiar și până la infinit. Societatea stă cu mâna întinsă către scriitor, să-i dea ceva, iar scriitorul, prin ceea ce face, stă cu mâna întinsă, să-i dea ceva. Din cercul ăsta vicios nu poate ieși decât cel mai deștept, dar aici dăm peste un paradox interesant. Cel mai concret deștept este scriitorul, societatea fiind ceva inefabil, greu de cuantificat. El poate rupe cercul, dar nu e treaba lui să facă asta...

— Interesant discurs. Cam lung. Le plâng de milă salariaților de la revista ta. Le spui des astfel de lucruri.

— Destul de des.

— Nu te detestă? întrebă androidul.

— Ba da, dar îi țin în mână cu un artificiu foarte simplu. Le-am declarat, încă de la început, că nu va fi dispusă nicio concediere cât timp sunt eu pe funcție. Asta mă ține în funcție, oricâte măgă-

rii aș face. Sunt nevoiți să mă iubească. Iubește-ți aproapele ca pe propriul tău buzunar!, spune o vorbă. Și reușesc să le asigur salariile.

— Pare un gest gratuit. Poți să urăști și ceea ce nu ai: banul. Nu s-au prins că stratagema asta e arhicunoscută?

— Ba da, dar, chiar dacă gratuit, nimic nu e gratis, spuse Ian. Am și eu avantajul meu. Nu trebuie să faci exerciții de concentrare pentru a vedea asta.

— Cred că le depășești puterea de concentrare. Un om poate adormi. Eu, ca android, am înregistrat ce ai spus și pot analiza mai târziu, frază cu frază.

— Dacă ai fi android, ai fi o superfemeie. Am văzut că ești o femeie normală.

— Sunt o superfemeie, dar cunosc limitele fiziologice ale omului și nu abuzez de puterile ce mi-au fost conferite prin program, spuse Anita.

— Îți dai seama că stau de o săptămână nemâncat și tot nu mi-e foame?! întrebă Ian.

— În majoritatea timpului, ai dormit, dar te-am ajutat și eu să reziști. Te-am încărcat de mai multe ori cu energie.

— Asta înseamnă că încep să mă transform într-un android extrem de uman?

— Sigur, spuse Anita. Pe modelul meu, se pot construi dispozitive de încărcare a oamenilor cu energie la fiecare colț de stradă.

— E o idee de luat în calcul. În plus, ești o mină de aur pentru o revistă. Când se va constata că ne-a căzut din cer un android, construit de cine știe cine, spargem box-office-ul.

— Nu am niciun chef să fiu vândută ca un obiect de uz casnic. Nici să fiu disecată de I.T.-ști perverși.

— Da. E o variantă de neacceptat, spuse bărbatul.

— De ce spuneai că te-au arestat? reveni androidul la subiect.

— Nu le place cum scriu. În ultimul editorial am lansat o presupunere despre o posibilă colonizare a capitalei. Am vorbit despre dorința forțelor conducătoare, legiuitoare sau executive,

de a ne distruge identitatea prin amestec rasial. Cetățenii capitalei nu prea mai fac copii. Femeile sunt obeze din cauza hranei sintetice, bărbații beau de sting. În cazul ăsta, guvernanții s-au gândit să dea drumul emigranților subpământeni peste noi. Deși e loc destul și piața muncii e deschisă, ăștia nu știu să facă nimic. Nu vor să ne ia greutăți din spate, ci vor să ne pună. Vor să muncim pentru ei, să le plătim ajutoare sociale, să le dăm lor locuințele noastre și să se ocupe și ei de ceva comerț cu ușurica. Nu vor să vină alături de noi, ci în locul nostru. Guvernarea vrea ca noi să ne înmulțim prin reprezentanți. Ei să se înmulțească și noi să muncim pentru ei. Pentru asta, guvernarea supradistrictuală a lansat ideea globalizării și multiculturalismului, cuvinte frumoase, dar care ascund o falsă realitate.

— Multiculturalismul și globalizarea sunt principii universale, nu pământene, spuse Anita. Nu te poți opune.

— Da, dar acest multiculturalism nu trebuie să distrugă o cultură sau alta, ci trebuie să încurajeze valorile culturale. Trebuie să producă o întrecere între culturi, după principiile sănătoase ale concurenței, cererii și ofertei. Trebuie protejată fiecare cultură în parte chiar și atunci când multiculturalismul e exacerbat. Când libertatea de mișcare a unora jenează libertatea de mișcare a altora, lucrurile nu mai merg în nicio direcție, ci se opresc definitiv. Lupta nu e concurență. Vin subpământenii să ne impună nouă reguli, așa cum le înțeleg ei. Poate că, în mintea lor, se cred civilizați și vor să ne civilizeze pe noi. Nu constituie o civilizație prin simplul motiv că se bagă peste alții și își impun ideile cu forța. Pe lângă asta, nu poți civiliza o populație civilizată. Liberul lor arbitru se lovește de liberul nostru arbitru și e normal să ne apărăm. Unitatea în diversitate nu e prezentă decât atunci când diversitățile sunt funcționale, nu când se luptă între ele. Micile paradoxuri sociale creionează un tablou sumbru. De exemplu, s-a ajuns la cazul paradoxal al unei tinere care a pus pe fugă un subpământean, când a sărit la ea s-o violeze. Acum, poliția o caută să o amendeze. Motivul este că tânăra,

deși trântită la pământ, a avut puterea să se elibereze, folosind un spray lacrimogen.

— Poate a fost un caz de necomunicare, poate fata nu a înțeles că imigrantul vrea să-i dea bani. În diversitate, există bogăție. Se poate fura din mai multe locuri.

— Dacă ăsta e un fel de umor la entitățile robotizate, află că subpământenii, deși nu se știe de unde au atâția bani și de ce sunt mai bine îmbrăcați decât noi, fură fără să se uite, spuse Ian. Autoritățile și presa controlată de Poliție ascund cât pot actele antisociale făcute de imigranți. Abia în ultimul timp, datorită unor ziariști ca mine, s-a aflat, în mod oficial, de violurile, agresiunile sexuale și crimele săvârșite de refugiați. Au fost mușamalizate de autorități pentru ca populația să nu se opună valului de colonizatori ai orașului. Invazia fără arme e cea mai perfidă și insidioasă formă de cucerire. Un procent foarte mare de labili psihici le plâng de milă săracilor refugiați. În realitate, sunt mai bine îmbrăcați, mai în putere, au dispozitive electronice de ultimă oră și mai mulți bani decât noi. Demagogia suferinței e foarte periculoasă. Dacă îi provoci, îți aruncă drept în față faptul că au venit să ne domine, nu să muncească și să plătească impozite. Dacă încerci să le explici cu argumente logice că nu au dreptate, sar și la bătaie. Capitala este în pericol de destabilizare. Orașul începe să se închidă și să introducă un control strict. Într-un oraș sigur odinioară, a devenit un pericol să ieși pe stradă. Procentul celor veniți din adâncurile Pământului e cam 10%, dar acest procent se poate tripla într-o generație sau două, ca urmare a unei natalități de neam prost. Cei ce vin din adâncuri nu sunt nici pe departe refugiați. S-au pregătit dinainte, au foarte mulți bani și multă dotare tehnică. Nu vin să se integreze. Nu au cum, fiind analfabeți în proporție de 90%. Vin să impună o cultură a violenței, lucru ce poate duce la un conflict interetnic major între populația orașului și subpământeni. Problema este că exact asta își doresc migratorii: insecuritate generalizată în capitală, insecuritate care să justifice restrângerea

libertăților noastre cetățenești individuale, libertăți menite să ne protejeze de terorismul adus aici chiar de ei, și introducerea legilor de supraveghere cibernetică ale unei ipotetice noi ordini mondiale. Nici nu ne imaginăm ce se petrece. Dacă orașul nu-i oprește pe nebuni, totul va deveni de nerecunoscut. Imigranții nu vor să scape de ceva; ei vor altceva. Lucrul ăsta mi se pare evident. Capitala se poate susține singură. E ca un imperiu care se destramă, iar un imperiu în destrămare nu are granițe. Asta le și trebuie celor ce vin, un oraș fără granițe, fără reguli, unde să-și impună anarhia lor specifică.

— Nu am perceput nicio mișcare de tipul ăsta în oraș.

— Apele line sunt adânci. Nu se face nimic la vedere. Oamenii au început să se organizeze și să se apere. Dacă stai să te protejeze Poliția, poți să stai mult și bine. S-au constituit gărzi civile care patrulează tot timpul. Sunt grupuri-grupuri; nici nu știi de unde apar. Sunt aproape invizibile. Deoarece îmi exprim pe față ostilitatea, în legătură cu invadatorii subpământeni, polițiștii mă cred în stare de tot felul de acte subversive. Am încercat să le explic că eu exprim o atitudine și am dreptul la liberă exprimare, dar n-au înțeles. Dacă nu îți păstrezi părerile sau nu ești, pe față, de acord cu ei, ești de partea răului. După un timp, când răul meu devine binele, o întorc și ei; atunci, ne trezim că suntem prieteni. Avem un guvern care încearcă să facă unele lucruri, dar nu știe ce să facă.

— Când vine cineva și îți spune să te ridici de la masă, să se așeze el, nu știu ce se poate face, spuse Anita Jup. Pentru ca obrăznicia lor să fie atât de mare, e posibil ca un număr foarte mare de subpământeni să se fi infiltrat în structurile de conducere pentru a submina ordinea orașului din interior.

— Ca ziarist, încerc să ocolesc formulări de tipul: „e posibil ca". Presa nu e făcută doar din fapte verificate, ci și din presupuneri. Formulări tip „se pare că", „s-ar putea să", „probabil că", „ar putea să" sunt foarte frecvente. Pot să presupun că e cineva în spatele arestărilor mele, dar nu bag mâna în foc. E

posibil ca asta sa fie o metodă uzuală de intimidare. Mă arestează, mă ţin un număr de zile sub stare de arest, apoi mă amendează pentru cine ştie ce delict minor şi îmi dau drumul.

— Stt! Auzi?

— Nu aud nimic, spuse bărbatul. Camera e antifonată.

— Aud paşi pe culoar. În scurt timp, uşa se deschise şi văzură lumina de pe culoar.

— Îmbracă-te! strigă un gardian. Ian Nicer înţelese că despre el e vorba, Anita neavând decât pătura pe ea. Îşi caută hainele, aruncate peste tot, şi începu să se îmbrace, cu o încetineală calculată.

— Ce vor ăştia, întrebă androidul în şoaptă.

— Nu ştim. Vom afla. Dacă ajungi în faţa vreunui anchetator, spune-le adevărul.

— Care adevăr?

— Faptul că eşti android şi vii din ceruri, spuse redactorul-şef. Dacă te pun să dai o declaraţie, pune-ţi energia pe maxim şi scrie-le câteva sute de pagini. Nu ştiu dacă se vor amuza, dar tu sigur te vei distra, urmărindu-i cum se chinuie să citească. Pentru a fi considerat un scriitor bun, trebuie să scrii mai mult decât poate cititorul să citească. După ce renunţă să te mai citească, îţi vehiculează numele prin diverse medii până când te face celebru. Nici nu se mai pune problema să te înţeleagă cineva.

— Dacă nu prinde stratagema?!

— Ai vreun act care să-ţi ateste condiţia sau vor fi nevoiţi să recurgă la disecţii?

— N-am niciun act. Am toate datele pe un microcip, dar mă tem că nu există dispozitive pe care să le descarc. Deja încep să mă sperii.

— Dacă ai început să te sperii, înseamnă că te-ai umanizat. Spune-le că ai fugit dintr-o tabără de refugiaţi. Poate se prinde şi te duc înapoi. În cel mai rău caz, te trimit înapoi, în ţinuturile subpământene. Ţin şi eu de minciuna asta.

— Tu, ce le spui? întrebă Anita.

— Le spun că îmi recunosc fapta. Am călcat florile.

— Gura! strigă cel ce părea șeful gardienilor. La cea mai mică opoziție, am ordin să vă împușc ca pe câini. Redactorul-șef ridică privirea și vru să-l întrebe dacă a omorât mulți câini și dacă Poliția se ocupă cu astfel de activități, dar renunță. Păreau mult prea porniți. În cadrul ușii, se vedeau cinci gardieni. Poate că erau mai mulți. La o atât de mare concentrare de forțe, renunță la ideea evadării. Își controlă buzunarele și le arătă prin semne că nu are toate actele. Înțeleseră și unul aprinse o lanternă măturând incinta cu fasciculul luminos.

— Asta e tot, spuse gardianul. Nu mai e nimic.

— Nu mai e nimic în afară de mine, spuse androidul. În spatele oricărui bărbat inteligent, stă o femeie puternică.

— În spatele unui bărbat puternic, stă o femeie inteligentă, spuse ziaristul și îi făcu semn androidului să nu intervină.

— Ia vezi! spuse șeful. Te obrăznicești. În spatele unui bărbat puternic, stă un gardian înarmat.

VII

Îl scoaseră pe Ian Nicer și îl împinseră înainte, spre stânga, în timp ce un gardian trântea ușa, închizând-o cu o cartelă. Culoarul era foarte lung și în direcția opusă, iar ușile zecilor de celule erau identice, având pe ele același semn necunoscut, o pictogramă sau un desen abstract, nu-și dădea seama prea bine. Faptul că treceau pe deasupra unor țevi de diferite grosimi, pentru gaze, energie termică sau cine știe ce altceva, precum și cabluri de diferite culori, probabil pentru energie electrică, îl duse la concluzia că se aflau la subsol. La capătul culoarului, deschiseră o ușă, trecând pe alt culoar și, tot așa, până când redactorul-șef se sătură de mers.

— Dacă o ținem tot așa, ajungem pe partea cealaltă a Pământului, le spuse.

— Nimic nu e imposibil, spuse șeful gardienilor. Dacă nu-ți ții gura, te ducem până la capăt, în subsolurile Pământului, îți dăm o valiză cu droguri și îți dăm drumul. Ăia, deși sunt mari consumatori de halucinogene, au cele mai ale dracului legi împotriva traficanților.

— Mai mult decât să mă omoare, ce pot să-mi facă?!

— Nu ai vrea să afli.

— Cu puțin curaj, poți scăpa de orice necaz, spuse Ian.

— Nu în orice caz. Pe lângă subpământeni, noi, polițiștii, suntem îngeri. Îți trebuie un curaj nebun să treci prin ținuturile emigranților. Tot timpul se războiesc. Acolo, curajul nebun este curajul nebunului. Într-un anumit moment, o cotiră pe un culoar scurt și îngust. Urcară o scară și intrară pe un culoar luminos, plin de funcționari elegant îmbrăcați, bărbați și femei. Aceştia ieșeau dintr-un birou, cu dosare sau vrafuri de acte în brațe, vădit umflați de importanța funcției, și intrau în alt birou.

— Are Poliția bani, spuse redactorul-șef. E ceva să ții pe salarii grase un aparat birocratic supradimensionat.

— Ce te face să crezi asta? fu curios să știe gardianul-șef.

— Păi, să aduci pe cineva pe niște culoare, unde, practic, e imposibil să evadezi, cu o astfel de gardă, e ca și cum ai vrea să te afli în treabă. Am crezut că sunteți cinci, dar voi sunteți zece. Puteați rezolva problema cu o pereche de cătușe.

— Nu puteam. Nu vrem să fim acuzați de rele tratamente aplicate deținutului. Nimeni nu e prost să se trezească expulzat din sistem. Faptul că ai amintit de evadare mă face să cred că te-ai gândit la acest lucru.

— Subtilă interpretare, spuse Ian. Aceasta arată că, în subconștientul tău, îți tremură fundul de frică să nu evadeze vreunul.

— Poate fi interpretat și așa, poate fi interpretat oricum, dar nu înțeleg.

— E generalizarea adusă la particular.

— Aici, suntem la Poliție, nu la particular, spuse gardianul.

— Nu vorbeam de vânzătorul de gogoși. Îți dau un exemplu. Nu demult, i-am spus unei domnișoare, critic literar, că face

cronici literare la cărți lipsite de orice valoare literară. Asta a produs un declic în mintea ei, evidențiind anumite temeri, m-a acuzat că o calomniez și m-a dat în judecată.

— Pentru ce?!

— Pentru că am acuzat-o nefondat că scrie cronici literare pe bani, spuse redactorul-șef. După un timp, s-a mai liniștit, dar a sărit iar de fund în sus când i-am spus că scrie cronici literare la autori consacrați pentru a lăsa loc de bună ziua. M-a acuzat de același lucru, de calomnie, deși era vorba de altceva.

— De ce?

— De faptul că am făcut-o carieristă. I-am explicat că nu e nici o calomie, că e meritoriu ca un critic tânăr să vrea să reușească în carieră, că e bine să-și apropie autorii de prestigiu, dar n-a înțeles nimic. Când ești mort de frică să nu greșești, greșeala te pândește la fiecare colț. Așa și dumneata; ți-e frică să nu fi acuzat de rele tratamente și poți aplica foarte ușor relele tratamente tocmai din cauză că ți-e frică de asta. Există expresia populară: „De ce ți-e frică, nu scapi". Fii mai curajos! Greșeala te va ocoli.

— Mă iei cu vrăjeli din astea, de-ale voastre, spuse șeful gardienilor.

— Sigur că te iau. Nu mi-e frică să-ți spun.

— Îți merge mintea. Ești periculos.

— Omul îți explică, dar mai mult nu poate să-ți facă, spuse Ian. Fiecare e prost în branșa lui.

— Mă faci prost?

— Sigur. Nimeni nu e atât de urât pe cât e de prost. Dacă îți explic ca la proști, înțelegi?

— Nu.

— Vezi? Nu poți combate un prost, nu pentru că nu-l poți înțelege, ci pentru că el nu poate să înțeleagă că e prost.

— Înțeleg.

— Ce înțelegi?

— Înțeleg că încerci să mă provoci și nu știu ce intenții ai, se enervă gardianul. Unde vrei să ajungi?

— Nu știu. Dacă aș ști cum gândește prostul, aș fi mai deștept decât el. Nu eu am pistolul la dispoziție. În cadrul atribuțiunilor de serviciu, ai tot dreptul să-l folosești.

— Încerci să insinuezi că te-am amenințat cu pistolul?

— Nu insinuez nimic. Ție ți-e frică să nu insinuez eu ceva, chiar dacă ai afirmat că, „la cea cea mai mică opoziție", ai ordin să ne împușți „ca pe câini".

— Nu am nicio vină.

— Sigur că nu ai, deși, într-o democrație, nu e nimeni nevinovat, spuse ziaristul. Azi mă amenințî tu cu pistolul, mâine te amenințî eu.

— Asta chiar e o amenințare.

— Sigur că e. Într-un cadru legal așa stufos și împâslit, nu se știe cine sunt condamnații și cine sunt torționarii.

— Am ajuns și am terminat discuția asta penibilă. Acesta e biroul șefului. Poți discuta chestiile astea cu el. Se pricepe mai bine. Gardianul-șef deschise o ușă, își scoase cascheta, salută reverențios, îl introduse pe ziarist în birou și închise ușa la loc, încet, parcă ar fi vrut să nu trezească pe cineva din somn, deși era destulă zarvă pe culoar. Ian Nicer rămase în picioare și văzu că nu e invitat să ia loc.

— Ah, să mă scuzi! spuse tânărul așezat pe fotoliul imens din spatele biroului. Prefer să mă ridic eu în picioare. Discuția poate fi mai înflăcărată.

— Foarte bine. Fiecare e șef la el acasă.

— Permite-mi să mă prezint! Sunt șeful acestei secții de poliție, de aici, din districtul 64. Numele meu este Haidebard Eșapcon. Îți place?

— Sigur că-mi place, spuse redactorul-șef. Nu e rău să fie promovați tinerii.

— Nu sunt așa de tânăr, dar nu despre asta e vorba. Îți place numele meu?

— Sigur, de ce nu?!

— E un pseudonim, spuse polițistul.

— Dacă nu-ți reține nimeni numele, e o prostie să apelezi la pseudonime.

— E un pseudonim literar. Mai comit și eu câte ceva pe câmpul artelor. Folosesc pseudonimul numai în sfera asta de activitate. Nu vreau să am necazuri în profesia de polițist. Sunt un nume în funcția de comandant al acestei secții de poliție. Vreau să-mi fac un nume și în literatură. Vreau să transform acest pseudonim în renume. Am scris mai mult de cincizeci de cărți. Recent, am publicat studiul „Cum să faci ca o carte să ți se pară interesantă".

— Nu e deloc moral, spuse ziaristul. Părerea mea e că, dacă nu reușești să devii un nume în literatură, degeaba încerci să-ți faci un nume dintr-un pseudonim. Umpli piața deja umplută, până la refuz, de cărți.

— Morala nu e apanajul omului onest, ci a celui aflat în funcție. Mulți spun că mi-a pus o entitate superioară mâna în cap. Așa o fi, dar nu cred că eram eu.

— Câtă falsă modestie!

— Este?! întrebă comandantul.

— Dacă nu stai 10-20 de ani să te gândești la acest lucru, te poți apuca de muncă în necunoștință de cauză.

— Am stat destul. Nu sunt puşcăriaş. Sunt de partea celor drepți. Dacă s-au apucat pușcăriașii să scrie cărți, de ce n-ar scrie și polițiștii? M-a enervat un subaltern de la circulație. Dacă el a putut să scrie o carte, m-am gândit că pot și eu. Televiziunile și mediul virtual l-au făcut om. Mă tem că nici n-a scris el cartea, ci i-a scris-o directoarea de la o editură. El pare cam bătut în cap. Prea a avut parte de o promovare de excepție. La lansarea cărții, a fost prezent și premierul. Miroase de la distanță a lucrătură de marketing.

— Dacă vrei să scapi de un concurent serios, bagă-l într-un juriu! spuse Ian.

— Asta îmi lipsește. Mă pomenesc că își premiază prietenii din gașcă.

— Lucrul ăsta trebuie să-ți dea de gândit și să faci ceea ce te pricepi mai bine. Nu degeaba ai ajuns șef aici.

— Nu merge nici așa. Acum face Academia de Poliție în nu știu care district și mâine-poimâine, mă trezesc cu el pe cap. Mă sapă până îmi ia locul.

— Poate ar fi mai bine să nu ai ambiții peste posibilități.

— Dimpotrivă, lucrul asta m-a ambiționat. Mi-am cumpărat o tipografie, am pus bazele unei edituri și am creat o mulțime de locuri de muncă, de la tipografi până la redactori.

— Când noi, scriitorii, nu ne vom mai înmulți ca proștii, procentul de inteligență va crește. Suntem mult prea mulți pentru a mai realiza și altceva în afară de acest lucru.

— Nu există scriitor prost atâta timp cât conducerea uniunii noastre nu vrea să știe asta, spuse polițistul. Eu o țin pe-a mea. Nu se poate să nu observe cineva că tot ce fac, fac pentru ceilalți. Asta e adevărata mea bogăție.

— Dacă tot ce face omul pentru ceilalți ar fi adevărata lui bogăție, am fi cu toții săraci.

— Nici scepticismul tău nu e de aruncat, dar, îți spun drept, vreau să investesc în cultură. Biserica îmi lua prea mulți bani. Bine că s-a desființat prin lege. Nici credința în ceva superior nouă nu mai era legală. Și așa, nu mai mergeam la biserică.

— Dacă soarta ți-a dat tot ce ai furat, ce rost mai avea să mergi la biserică? întrebă redactorul-șef.

— E scuzabil.

— E ilegal.

— Sunt exponentul legii, spuse polițistul. Îmi permit ca, între dogmă și progres, să aleg frumusețea.

— Frumusețea îmbată cu apă chioară. E dogmatică.

— Când se duce, produce inteligență.

— Când se duce, produce urâțenie, spuse Ian. Urâțenia produce prostie. Suntem exponenții unui infinit infinitezimal.

— Mare sau mică, eu încerc să imaginez o lume după cum mi-e felul.

— Încercând să crezi că lumea e imaginată de tine, înnebunești.

— Începând cu discuția asta, chiar că încep să înnebunesc, spuse polițistul. Nicio lume nu e perfectă. Între mai multe lumi, e mai practic să le alegi pe toate; pendulând de la una la alta, alegi frumusețea uneia sau alteia.

— Ce poate fi așa frumos într-o lume sau alta?!

— Femeia. Ce poate fi mai frumos decât o femeie frumoasă?

— Automobilul ei, spuse ziaristul.

— Nu e o glumă. Vorbeam de femeia frumoasă ca obiect al iubirii. Femeia frumoasă trebuie iubită.

— Trebuie să ne iubim atât cât e cazul.

— De ce?! se miră Ian.

— Să nu degenerăm în gelozie. E ca invidia din literatură. Nu trebuie să ne vărsăm talentul și în ciorbă.

— Dacă ar fi posibil, aș așeza scriitorul pe un tron.

— Până accede la tron, scriitorul trebuie să-și poarte crucea, spuse Eșapcon.

— Pseudonimul merge oricum, sări ziaristul de la una la alta, simțind cum îi crește polițistului tensiunea. E sugestiv.

— Mă bucur că, în acest prim punct, suntem consensuali.

— Marile spirite se întâlnesc undeva, sus, pe câmpuri cu flori.

— Unii scriitori practică o ironie atât de fină încât e aproape insesizabilă, spuse comandantul.

— Este?! Trebuie să trăiască toată lumea.

— Nimeni nu trebuie să trăiască; toată lumea merită să se chinuie. E esența artei. Scoase dintr-un frigider două sticle cu bere și îi întinse una redactorului-șef.

— Știi de ce te-am arestat?

— Am aflat de la Anita Jup că am călcat florile, spuse Ian.

— Nu e frumos să mă iei peste picior; sunt reprezentantul puterii. Atâta timp cât ești nevinovat, e în zadar să te aperi.

— Sunt de acord, dar, să fii luat peste picior, trebuie să ai tu un motiv ascuns.

— Nu am niciun motiv ascuns, în nici un sens, pentru simplul motiv că nu permit să fiu luat peste picior, spuse Eșapcon. Te-am luat direct din pat. Pe femeie am săltat-o de lângă rondul de flori.

— Cu femeia ce ai avut.

— Avea o ținută indecentă.

— Asta e un fel de-a spune, râse redactorul-șef. Nu avea o ținută indecentă. Nu avea nicio ținută, nici măcar una indecentă.

— Asta am vrut să spun. Într-un fel, am salvat-o. Dacă o vedeau emigranții, o ucideau. Aștia au o religie care permite pictorilor să picteze doar nuduri îmbrăcate.

— Se poate trăi din pictură?

— Depinde ce pictezi, spuse polițistul.

— Așa vor ei să fie.

— Când toată lumea e ce vrea, nu e nimeni nimic.

— De când cu lupta anticorupție, avem conducători din ce în ce mai proști, spuse Ian.

— Într-o lume în care proștii sunt nevinovați, ajung conducători.

— Inteligența nu te ridică decât deasupra proștilor, care sunt o forță.

— Nu poți dezlega secretele creierului uman cu deschizătorul de sticle cu bere, spuse Eșapcon.

— Rămâne cum am stabilit; nu am stabilit nimic.

— Înseamnă că anticorupția a preluat toate funcțiile corupției?

— Chiar mai mult, spuse ziaristul. Începe lupta antianticorupției.

— Atunci, înseamnă că pot să beau berea și să plec. Văd că știi că nu sunt vinovat de nimic.

— Nimeni nu se simte vinovat, spuse Eșapcon. Foarte multe celule de la subsolul sediului sunt pline cu subpământeni fără identitate. Dacă mă enervez, îți iau actele și te anunț că lucrăm la identificarea ta. O pot face și în scris. Ian mimă neînțelegerea și ură sănătate, fericire și noroc comandantului, apoi bău din sticlă. Bău și polițistul din sticla lui și izbucni în râs.

— Nu merge cum crezi tu, spuse. Cineva a călcat florile. Știu precis că nu ai fost tu. Dacă n-ai fost tu, a fost altul, dar polițiștii care au arestat-o pe femeie spun că ai fost, totuși, tu. Ei?! Ce concluzie se trage de aici?

— Că am un frate geamăn.

— Nu ai niciun frate geamăn.

— Vreo sosie, ceva, spuse ziaristul. Sau m-au clonat dușmanii pe care îi am în redacție.

— Nici pomeneală. Nu am ajuns cu tehnica așa departe, dar s-au făcut ceva studii de genetică. S-a luat, de exemplu, sintagma „Ce ți-e scris, în frunte ți-e pus" , dar fără rezultate notabile; nimeni nu vrea să-i fie pus în frunte ceea ce i-e scris. La capitolul tiparului genetic, studiile sunt destul de avansate. S-a plecat de la ideea că anumite grupuri etnice au fixat o pată sau alt semn pe piele, lucru care a ajuns, după multe generații, să se transmită la toți urmașii. Se încearcă introducerea artificială a unui cod de identificare genetică, foarte folositor pentru noi, polițiștii. Pe moment, nu s-au obținut decât rezultate pe găini. Acestea fac ouă inscripționate genetic cu data de expirare a termenului de garanție.

— Ghinionul meu că ne-am întâlnit.

— Omul nu are nicio vină când întâlnește Poliția, spuse Eșapcon. E greu să fii prost doar în măsura în care nu poți conștientiza acest lucru.

— Reușită formulare.

— Este?!

— Este, numai că formularea îmi aparține, spuse ziaristul.

— Indiferent a cui e o formulare sau alta, atâta timp cât nu ai stat cuminte pe funcția ta, în mediocritatea ta de mic șef la o revistă obscură, ai avut de-a face cu noi.

— Genială mediocritate! Nici necazuri, nici bucurii. Trebuie să fie cineva și persoană publică.

— Poți fi persoană cât de publică vrei, spuse polițistul. Publicul mai îmbătrânește și el.

— Acolo unde toți se laudă că fac numai lucruri bune, trebuie să-și asume cineva prostia.

— Doar natura își poate permite să facă prostii.

— Da, dar numai natura umană este capabilă de o schimbare reală, spuse Ian. În cazul în care ai cu ce.

— Nu se pune problema să ai cu ce face schimbarea; se pune problema să ai ce schimba. Eu am cu ce. Am banii necesari.

— Și eu sunt un om darnic, deși nu am nici un ban.

— Corupția apare atunci când dărnicia nu anulează furtul, spuse Eșapcon.

— Nu poți fi peste măsură de darnic. Există limite de netrecut.

— Scriitorii sunt niște idealiști; nu știu să facă bani. Eu mă simt fericit că am bani. Când îmi număr banii, mă calmez.

— Asta e culmea idealismului: materialismul, spuse redactorul-șef. Eu mă simt fericit că nu am bani.

— Ai, în schimb, ceva mult mai prețios; ai o operă literară.

— Da, mai ales că nu reușesc s-o transform în bani.

— Bogăția nu înseamnă ceea ce ai; bogăția înseamnă ceea ce n-ai, spuse comandantul.

— Mă bucur că, măcar voi, polițiștii, îmi urmăriți activitatea. Nici ideile emise de tine mai înainte nu sunt rele. Frizează ficțiunea științifică. Le pot folosi?

— Desigur că nu. Ești un mare profitor. Tatăl meu te știe foarte bine și s-a enervat când te-a văzut. Abia ți-a dat drumul și iată-te din nou!

— Dacă dobitocul vostru de subaltern m-a luat din pat și m-a adus aici..., spuse Ian. De ce nu l-a arestat pe celălalt?

— Pentru că a dispărut în rond, spuse polițistul. S-a pierdut printre plante ca și cum nici n-ar fi existat și a reapărut la el în pat.

— Deci, nu sunt eu; sunt ăla.

— Nu ești deloc ăla, spuse polițistul. Ești tu. Am fler. Are dreptate tata că am stofă de detectiv.

— Ai, sigur că ai, dar cine e tatăl tău, dacă nu sunt indiscret?! La ultima anchetă, a fost un polițist gras și bătrân. Acum văd un polițist slab și tânăr.

— Nu sunt chiar atât de tânăr. Mi-am făcut câteva operații estetice. Avem angajată o cosmeticiană de excepție.

— Tatăl tău a murit? întrebă ziaristul.

— N-a murit. Tatăl meu este șeful secției de poliție aflată la celălalt capăt al unei țesături de coridoare subterane. El te-a arestat și te-a interogat până acum. A obosit. Nu mai are chef de tine și mi-a pasat mie această misiune. În ceea ce te privește, a greșit. E foarte mirat că a luat acest eșec ca pe o mare victorie și nu-l laudă nimeni, dar vârsta înaintată nu vine cu plăcinte.

— Cum a greșit, că m-a arestat sau pentru că m-a eliberat?

— Și una, și alta, spuse Haidebard. Dacă nu greșea să te aresteze, nu avea cum să greșească eliberându-te.

— Dacă reușea, deși nu văd în ce ar fi putut consta reușita, presupun că vârsta înaintată nu ar mai fi fost o formă de discriminare.

— Acum, e prea bătrân să mai poată finaliza ceva. Trebuie s-o ia de la capăt.

— În ce sens? întrebă ziaristul.

— În sensul că trebuie să înceapă să mă ajute pe mine s-o scot la capăt. Mi-a pasat cazuri grele. Trebuie să mă strecor printre articole de lege ca un șarpe. Cadrul legal îmi dă de furcă; e împâslit și enorm. Parlamentul dă legi din ce în ce mai multe, pentru orice fleac. Apar tot felul de parlamentari paranoici cu inițiative legislative stranii, dacă nu comice. Unul vrea să nu mai latre câinii, altul vrea să nu mai plătească datornicii rate la bănci etc.

— Nu-ți găsești locul de muncă dorit? Înseamnă că nu te merită.

— Mă merită cu prisosință, spuse Eșapcon.

— Anchete, interogatorii..., plictiseală curată.

— Mai târziu, mai târziu. „Întâi munca și pe urmă distracția". Eu sunt fiul tatălui meu și tatăl meu știe meserie. Știu multe despre tine. Mi-a povestit tata, seara, la masă. E o plăcere să te cunosc.

— Nu ar fi rău să simt și eu aceeași plăcere, spuse Ian. Încă puțin și afirmi despre mine că aș putea fi vedeta zilei.

— Pentru mine, chiar ești. Trebuie să trăiești astfel încât să te regrete oamenii; nu tu pe ei.

— E plăcut să nu ai regrete, mai ales în ceea ce te privește. E mai practic să-i regreți tu pe alții.

— Cum adică? întrebă comandantul.

— Când întâlnești o celebritate, degeaba o lași să moară; nu vei fi niciodată la fel. Iar ziua nici nu e încă pe sfârșite.

— Îți recunosc umorul subtil. Ți-am citit toate cărțile. Sunt și un neobosit cititor al revistei tale.

— Nu e revista mea, spuse redactorul-șef.

— Mă rog. Nu te-am arestat pentru a te obliga să-mi publici poeziile. Am unde publica. De fapt, pot să public oriunde vreau. Îl arestez pe șeful revistei, cum am făcut acum, și nu-i dau drumul până când nu-mi promite că îmi acordă o pagină din revista lui. Citesc revista condusă de tine ca un profesionist.

— Adică aplici cenzura. Un fel de poliție a presei.

— Sigur, sigur, spuse comandantul secției de poliție și bău din sticlă. Nu trebuie să te superi. Nu putem asigura decât libertatea presei libere. E un paradox care ne avantajează, presa liberă neinteresând prea mulți cititori sau posibili votanți. Ne e foarte greu să ne luptăm cu toată lumea, cu imigranții, cu homosexualii, cu minoritățile etnice și, mai nou, cu diferitele rase de oameni de origine canină. Se ascund printre noi.

— Am auzit ceva despre asta.

— Sunt foarte periculoși. Comunică telepatic, se ascund în spații paralele. Am fost înzestrați cu aparate de înregistrare performante, dar ei, ai dracului de câini, s-au prins și nu mai vorbesc între ei. Ministerul ne-a livrat câini-polițiști, dar nici aceștia nu pot pătrunde în mintea confraților lor.

— Și, atunci, ca răzbunare, omorâți câinii de pe străzi, spuse Ian.

— Ne-au pus în spate și chestia asta. Sper să se dea o lege care să permită uciderea câinilor maidanezi și desființarea tuturor organizațiilor de protecție a animalelor. Vor fi nevoiți să creeze un departament separat, special organizat pentru omorârea câinilor. Facem muncă voluntară. Norocul nostru e cu

un șef de partid care a înaintat Parlamentului un proiect de lege a discriminării, care privește demnitatea umană și toleranța față de diferențele de grup. E cam ca nuca în perete, dar orice lege interpretabilă e în folosul Poliției. Partidul idiotului are majoritate în Parlament și se va vota fără probleme. Noi am și început s-o punem în aplicare. Am cerut pentru asta o ordonanță de urgență de la Guvern. Luăm un procent gras din amenzi.

— O lege a discriminării e un fel de cenzură directă. Pune pumnul în gura presei. E imposibil să nu spui ceva despre cineva.

— Este, spuse Eșapcon. Nu mai trebuie să demonstrezi adevărul. Câtă minciună, atâta adevăr. Și invers. Trebuie să-i învățăm pe ziariști că nu pot spune ce vor ei. Nu există lucru necenzurat. Uite, de exemplu, viața!

— Da, poate fi cenzurată și viața. În condițiile prezentate, nu mai pot spune nimic. Ziariștii pot fi amendați pentru orice. Pot fi amendați pentru nimic.

— Nu trebuie să te superi. Tăcerea nu ascunde minciuna. Dacă îl împarți la mai multe milioane de oameni, un lucru rău nu e așa de negru.

— Nici nu sunt în măsură să mă supăr, spuse scriitorul. Eu sunt cel arestat. Pe partea cealaltă, consider că trebuie să fie un cenzor, undeva, desupra capetelor noastre, deci și deasupra criticii. Nu-i suport pe critici; au devenit părtinitori.

— Nici eu nu-i suport. Sunt și eu scriitor. Dacă nu ne respectăm noi, nu are cine să ne respecte.

— Așa e. Când se întâlnesc, se sfâșie. Doar așa, să-și hrănească vanitatea.

— Când mișcă în front, le arăt eu lor, spuse polițistul. Unul a făcut pe deșteptul și l-am băgat la închisoare. Acolo e și acum. Vreo 26 de ani, nu se mai aude nimic despre el.

— Impresionant! Ești un tânăr foarte periculos. Cum ai reușit să-l bagi în pușcărie?

— I-am fabricat un flagrant delict de pedofilie. Poze, înregistrări, tot tacâmul. I-am băgat o idioată pe gât, apoi am plătit-o

gras să-i bage fiica minoră în pat. E foarte simplu. De aici, cu procurorii și judecătorii noștri, a fost și mai simplu. Omul era un regizor mărunt, actor mediocru, critic de film și traducător, care se erija în mare critic literar. Tremura lumea în fața lui.

— Ce te-a nemulțumit la el? întrebă Ian.

— A încercat să mă stoarcă de bani. Atunci, i-am improvizat un flagrant de luare de mită. El, șmecher și exhibiționist înnăscut, s-a dezbrăcat în pielea goală și a râs de noi. Auzi vorbă: Dacă știam că mă filmați în timp ce luam mită, îmi luam ceva pe mine.

— Cunosc subiectul; unul dintre polițiștii tăi a vândut filmulețul la presă și v-ați făcut de râs.

— Culmea e că voiam să-i dau ceva dacă era băiat bun, spuse tânărul comandant. N-a vrut. A încercat să-mi arate cine e el și m-a enervat. L-am ras pe partea cealaltă, cu pedofilia. Ce credea el?! Astăzi, dacă faci pe unul prost, nu mai simte nimic. Prostia nu oferă alternative.

— Înțeleg.

— Când nu înțelegi nimic, e bine să înțelegi măcar atâta lucru.

— Adică?! întrebă redactorul.

— Domnul critic nu înțelegea nimic, dar nu voia să recunoască faptul că nu înțelege nici măcar lucrul ăsta, faptul că e prost înghesuit. Voi milita prin toate cunoștințele mele, pe rețelele de socializare, pe bloguri, peste tot, pentru elaborarea unei legi care să scoată prostia din dicționare. Nu mai are nimeni minima inteligență să și-o recunoască. Cât de deștept poți fi să crezi că prostul te poate pune într-o lumină favorabilă?

— Cel care n-a greșit este în stare să recunoască această greșeală. Cel care a greșit, nu. Eu cred că e mai simplu să-i desființezi pe criticii care te deranjează intrând în tagma lor. Tânărul polițist izbucni în râs și aruncă sticla golită într-un coș de hârtii.

— Știi că ai umor? spuse.

— Sigur că am umor. Când mă uit în oglindă, îmi vine să râd.

— Încep să te recunosc. Mai vrei o bere?!

— Sigur, spuse Ian. De când a devenit berea mai ieftină decât apa?!

— De când apa e mai proastă decât berea. Imigranții au adus cu ei tot felul de boli. E periculos să consumi apa. Poate fi infestată. Berea e verificată. Au nevoie ca polițiștii să nu se îmbolnăvească de vreo enterocolită și ne finanțează suplimentar. Sunt bani frumoși primiți de la guvern. Îi folosesc la restaurantul familiei mele, amenajat în subsolul unității.

— Nu te-ai gândit că vreau și ceva de mâncare?

— Nu m-am gândit, spuse polițistul. Inteligența nu cere de mâncare; din cauza asta, nu există. De ce să mă gândesc la acest lucru?!

— Pentru că sunt la cheremul vostru, nu sunt de capul meu. Sunt arestat.

— Am văzut că îți arde de dragoste și n-am vrut să deranjez.

— Iubirea învinge tot ce prinde, spuse Ian. Un bărbat nu trebuie să aibă decât o singură slăbiciune: femeia.

— În mai multe rânduri, m-am uitat pe monitor, te-am văzut întins pe jos și am crezut că ai murit, ceea ce, din punct de vedere al filozofiei noastre sociale, nu ar fi fost mare lucru, oricât de mult te-aș admira eu ca om și ca scriitor. Prostia anticipează moartea, dar, se pare, nu ești atât de prost cât vor să creadă unii. Un mare filozof nu piere așa ușor.

— Marii filozofi se ascund în spatele oglinzii, dar, din păcate, suntem din ce în ce mai multi. Populațiile numeroase produc foarte puțini filozofi. Nu mă consider un mare filozof. Nici ce spun eu, mare filozofie.

— Progresul omenirii nu depinde de filozofie, spuse comandantul. Depinde de un singur filozof. Tu ești acela. Dacă aș înțelege modul de gândire complicat cu care ești înzestrat, aș fi și eu mai înțelept.

— Dacă aș înțelege cât de complicat sunt, nu aș mai fi atât de complicat. Încerc să mă întorc la popor și să apăr lumea, măcar prin scrisul meu, de o invazie iminentă. Simt asta ca pe

un simptom al eșecului. E ca și cum s-ar fi născut cel mai negru alb de pe Pământ și acela aș fi eu. Chiar tu spui că acești invadatori ne pot îmbolnăvi, dar presimt că vin cu pretenții tot mai mari și, neputând să facem față aberațiilor lor, ne vor otrăvi apa de băut. Voi aveți ordin să îi protejați și să le asigurați libertate de expresie și de mișcare, dar, când libertatea lor de mișcare se lovește de libertatea noastră de mișcare, lucrurile încep să nu se mai miște. Dacă vede că ești slab, vecinul e cu ochii pe tine. Dacă îți întărești securitatea, tot așa. Pentru a-i ține laolaltă, o forță superioară le-a dat oamenilor o religie sau alta, până la dispariția tuturor religiilor, iar ăștia din adâncurile Pământului, cu isteria lor de masă, vor să vină și să ne impună nouă o religie de care nu avem habar, împreună cu un pachet de reguli absurde. Își face tot mai mult loc Biserica neaveniților; face tot mai mulți prozeliți în rândul locuitorilor orașului. Demagogia milei e foarte periculoasă. E o prăpastie de netrecut între civilizații. Am mai afirmat asta și nu obosesc s-o afirm.

— E greu să negi atunci când nu afirmi nimic. Te înțeleg. Și nouă ne e frică de lipsa libertății, dar, dacă suntem aruncați în afara sistemului, suntem și mai lipsiți de libertate. Dacă știi să demisionezi la timp, începi să conștientizezi acest lucru. Ce nevoie am să stau acasă și să conștientizez ceva sau altceva? Vine altul și se agață de putere chiar dacă nu are nicio putere.

— Mda, e simplu să-ți arogi meritele providenței, spuse Ian. Dacă nu-ți dă palme, orice privilegiu îți dă aripi.

— Și să te cațări pe culmea originalității, care este plagierea plagierii, e foarte greu, spuse tânărul comandant. Sunt destul de convins de talentul meu. Am înființat și o editură, să-i ajut și pe alții, să mă ajute și ei pe mine. Nu doar că am înființat editura, dar am strâns în jurul meu și alți artiști, poeți, prozatori, cântăreți, critici literari... Citind volumele poeților contemporani, sfârșești prin a crede orice, dar, mai ales, sfârșești prin a crede că poezia e însăși dragostea. Sau dragostea e însăși poezia? Cine știe? Din dragoste de poezie, nu s-a prea mai scris

poezie. Poate din dragoste de dragoste. Și, pentru că poetul nu e total când e singur, cade mitul poetului nepereche și se ridică statuia poetului pereche. Și, orice ieșire are o intrare. Adversarii dezvoltării, prosperității și independenței economice sunt în stare de orice, deci sunt în stare să și iubească. Adepții dezvoltării, prosperității și independenței noastre economice nu sunt în stare de nimic, în afară de iubire. Deci, în afara cadrului nostru socio-economic strâmt, iubirea e de bază. Dacă ar ști hoțul cât se fură, nu ar mai fura.

— Înțeleg că ți-ai propus să-l faci pe hoț să îl iubească pe păgubit.

— Ai prins ideea. Nu poți ucide fără să iubești. Justiția se află în slujba oamenilor, dar nu trebuie să uităm că și oamenii se află în slujba Justiției. Nu trebuie să uităm că sunt și hoții oameni, și criminalii. Unii au inventat tragedia antică. Noi suntem datori s-o transpunem în practică.

— Nu trebuie să uiți faptul că orice privilegiu e făcut pentru a fi pierdut, spuse Ian. Nu trebuie să te grăbești.

— Nici nu mă grăbesc. Sunt la serviciu, sunt plătit, pot să pierd timpul cu folos sau fără niciun folos. Mare escroc poporul ăsta! Nu se lasă furat.

— Dacă nu începeți să gândiți, nu faceți altceva decât să salvați prostia. Pe moment, prostia e cea care vă salvează pe voi. Ne-am civilizat într-un mod original. Mâncăm cu mâna absolut orice putem lua cu lingura.

— Nu e nici o filozofie să gândești. Să nu te miri că promovăm prostia, spuse tânărul comandant. Cineva mai trebuie să și muncească. Dacă vine unul cu un plan economic prost, nu trebuie spânzurat, ci dus, undeva, la munte. Mult prea multă lume crede că noi, polițiștii, nu suntem în stare să ne însușim un mod de gândire original și paradoxal. Una e să finanțezi ceea ce bagi în gură și cu totul altceva e să finanțezi ceea ce elimini.

— Așa e. Umorul te trece marea, nu te învață să înoți.

— Nu avem nevoie de prea mult umor. Când se plictisesc, unii polițiști se apucă de muncă, alții se duc la culcare. Vrem să introducem liberul arbitru.

— Și, desigur, nu aveți nevoie de conducători proști, ci odihniți, spuse redactorul-șef.

— Doar omul inteligent are de ce să obosească.

— La prost, oboseala e un pretext pentru prostie.

— Politicienii nu sunt puși acolo, sus, să facă bine; e de-ajuns să nu facă rău, Eșapcon. Și tu, și eu, suntem conducători. Știm foarte bine că, proști sau odihniți, nu ajungem să conducem dacă nu suntem puși în funcții și nu suntem puși în funcții dacă nu suntem trași de păr. Dreptate nu ai dacă nu ți se dă. Cum spunea și tata: „Cine n-are bătrâni, îmbătrânește". Nu mi-ar fi plăcut să îmbătrânesc pe dinafară; e mai plăcut să îmbătrânești în funcție. Până la a deveni eroii de mâine, cum încerci tu să devii, ne strecurăm și noi, tinerii, printre eroii de azi pe mâine. Când mintea ți-e puțină, poți să ascunzi asta, dar lipsa banilor se vede. Nu vreau să ajung și eu o statuie pe care să se urineze câinii.

— Legile sunt cam proaste peste tot. Sunt date de oameni, iar parlamentarii se consideră cei mai adevărați oameni dintre oameni. Pentru ei dau legi adevărate, iar pentru ceilalți dau legi mai puțin adevărate, cum ar fi legea recoltării sau legea falimentului individual.

— Știe toată lumea că sunt proaste. Dacă legiuitorul își permite să le calce, noi nu ne permitem. Ei nu pot păți nimic. Știm că e risipă de energie să ducem câte un dobitoc pe culmile gloriei, dar asta ne e meseria. Nu trebuie nici să te gândești să demisionezi vreodată; trebuie să ai răbdare cu aceia care îți cer asta. Nu e nevoie să-ți dai demisia pentru a fi mai bine înțeles. Tot timpul se găsește un prost căruia să nu-i placă mutra ta. A fi un bun conducător nu înseamnă să te substitui celor pe care vrei să-i conduci, dar nici nu trebuie să le permiți să ți se substituie.

— Ai dreptate, spuse Ian. Nu trebuie să ne grăbim. Cu cât te grăbești mai mult să vezi cum cade guvernul, cu atât cade

mai greu. Corpurile care au ceva în plus cad mai repede; unele corpuri au în plus un miros greu. Comandantul luă sticla goală din mâna ziaristului, o aruncă la gunoi și scoase din frigider o legătură de șase sticle cu bere. Desfăcu două, îi dădu arestatului una și ciocniră.

— M-a pocnit o foame înfiorătoare, spuse scriitorul și bău jumătate din sticlă. Cred că e de la băutură.

— Ah, să mă scuzi! Nu te mai reții mult. Am dat ordin să ți se pregătească mai multe feluri de mâncare, să poți alege. Știu că voi, oamenii mai în vârstă, sunteți foarte mofturoși la mâncare.

— Nu sunt chiar atât de bătrân. Bătrânețea începe atunci când începi să mănânci tot ceea ce ți s-a interzis în copilărie. Nu am ajuns până acolo. Nici nu am nevoie de mâncarea voastră. Vreau să iau masa în oraș.

— Unde vrei să pleci?! se miră polițistul.

— Acasă. Nu știu să fi făcut ceva rău pentru a mă mai reține aici.

— Și domnișoara?

— Ce e cu ea? întrebă Ian.

— I-am luat un interogatoriu și n-am înțeles nimic. Cine e? Nici acte n-are.

— Habar nu am. Spune că se numește Anita Jup. O fi vreo femeie scăpată din vreo tabără de refugiați subpământeni.

— E prea frumoasă pentru o subpământeancă, spuse Haidebard.

— Mai sunt și printre ei oameni frumoși. Nu au fost tot timpul sub pământ. S-au mai corcit.

— Nu-mi vine să cred că e vreo imigrantă. Femeile din taberele de refugiați sunt șterse, depersonalizate. Și sub dușuri intră îmbrăcate. Prietena asta a ta e ca un animal. Nu știe de rușine. Când au arestat-o, umbla dezbrăcată printre blocuri. A ieșit de la tine. Ai adus-o tu de undeva.

— Nu aveam de unde s-o aduc, spuse ziaristul. Am cunoscut-o chiar atunci. Eu m-am culcat cu altă femeie și m-am trezit

cu asta peste mine. E posibil să se știe cu celălalt Ian. S-a ridicat din pat, a ieșit goală pe balcon și a strigat: „Ian, vino sus!" M-am culcat cu o veche prietenă și m-am trezit cu asta în pat. Ian se gândi dacă nu era mai bine să spună că Anita Jup e un android venit din spațiul cosmic și se hotărî să tacă. Polițistul era destul de șmecher. Nu-i venea să creadă că îi luase un interogatoriu preliminar, cum spunea, când el tocmai se despărțise de ea, dar nu era imposibil să-i fi luat interogatoriul mai înainte de a o băga împreună cu el în camera capitonată. Cine știe ce prostii mai debitase androidul?! Decât să se încurce în minciuni, era mai bine s-o lase încurcată, să răspundă la întrebări exprimând păreri și să susțină adevărul, faptul că nu o cunoștea.

— Și, unde crezi că a dispărut vechea ta prietenă? întrebă polițistul.

— Nu am idee. O fi plecat.

— Pleacă una, vine alta. Nu te temi de singurătate?

— Nimeni nu trebuie să se teamă de singurătate; nu știi ce prieteni ai. Pare ilogic, dar, de foarte multe ori, adevărul ocolește logica, spuse redactorul-șef. Dacă se întâlneau, se păruiau. Ăsta e adevărul: m-am culcat cu una și m-am trezit cu alta. Am spus că poate fi vreo fugară din taberele de refugiați pentru că, de acolo, fug zilnic femei violate cu cruzime, așa cum se găseau în momentul violului și, logic, fără acte de identitate. Dacă spui că ai citit cu atenție editorialele mele, știi prea bine că nu sunt de acord cu prezența imigranților în oraș. De ce m-aș amesteca printre femeile lor? Sunt grase, urâte, murdare și cu mulți copii.

— Și, vrei să pleci și să ne-o lași nouă?

— N-am spus asta. Dacă vreți, îi dați drumul, dacă nu vreți, nu-i dați. Eu nu știu cum e legal. Dacă eu mă lupt pentru soarta câinilor sau sunt împotriva invaziei de imigranți subpământeni și critic atitudinea nefirească și emoțională a autorităților față de o problemă sau alta, Anita nu e legată de această atitudine a mea. A căzut ca musca în lapte. Pot plăti amendă pentru

ea dacă o băgați la exhibiționism și o eliberați imediat sau puteți să considerați că nu e întreagă la minte, o trimiteți la psihiatrie și la revedere, să v-o țineți! Atât cât cunosc eu legile, nu are nicio vină. Ai putea s-o eliberezi pe Anita Jup.

— Sigur că aș putea, dar e timp destul, spuse comandantul. Mă mai gândesc. Poate îi găsesc eu vreo vină. Dacă un singur om ar fi nevinovat pe lumea asta, noi, polițiștii am muri de foame. Nici de poezie nu ne-ar mai arde. Nevinovăția s-ar întinde ca dizenteria. Putem s-o băgăm la exhibiționism.

— De ce nu izolați mai bine subpământenii care au provocat epidemie de dizenterie? Dorm prin parcuri și merg la W.C.-urile restaurantelor sau cele publice. A devenit un fenomen de masă.

— Nu mă interesează fenomenele de masă. Nu acționăm dacă nu se face o sesizare.

— A făcut cineva vreo sesizare? întrebă Ian.

— Am primit mai multe telefoane.

— Anonime?

— Nu s-au prea prezentat, spuse polițistul, dar i-am depistat. Nu mișcă nimic fără știrea noastră.

— A văzut-o toată lumea din bloc și, totuși, n-a văzut-o nimeni. E bună și prevenția la ceva.

— Nu. S-a încercat să se facă și prevenție, dar fără niciun rezultat. S-a desființat poliția de proximitate. Nu suntem societate de binefacere.

— Nu sunteți societate de binefacere până nu vă lovește cufureala, spuse ziaristul.

— Ce e aia?

— Păi, dureri abdominale violente, diaree cu sânge, ulcerații intestinale. Nu te pui cu microbii.

— Microbul poate fi educat transformându-l în vaccin, spuse Eșapcon.

— Societățile dezbinate au microbi diferiți. Când te invadează, subpământenii aduc microbi foarte rezistenți.

— Să ne ferească destinul de așa ceva!

— Te ferește, dar tot te nimerește, spuse ziaristul.

— Oricum, eu sunt un polițist de tip nou, deschis către dialog, om care ține cont de doleanțele maselor. De-asta i-am pus pe subalterni să citească.

— Nici nu știi cum e mai bine, să dormi în bibliotecă sau să citești în ploaie?! Nu se indică să dai cartea pe mâna prostului.

— Vai, cum vorbești! spuse Eșapcon. Aproape că nu mai suntem prieteni.

— Polițistul poate fi prieten cu ziaristul?!

— De ce spui asta?

— Deoarece prostul informat e de zece ori mai periculos, spuse Ian.

— Polițistul este un om periculos, dar cinstit. Încă nu s-a scris cartea care să ne merite. Când vreau să iau o măsură, mă documentez foarte bine. Am citit zece cărți pentru a vedea ce au făcut alții în cazul unei epidemii de dizenterie. Eu am luat măsura ca, în pauza de masă, să nu poți intra în W.C.-ul public.

— Asta e o măsură restrictivă.

— Restrictivă, dar necesară, să se poată face dezinfecția, spuse comandantul.

— Adică le-ați tăiat pauza de masă.

— Unde ai mai auzit de pauză de masă la W.C.-u?!

— Asta e o prostie, spuse ziaristul. Dacă oamenii nu pot intra în W.C.-ul public în pauza de masă, că se face dezinfecție, înseamnă că există pauză de masă, dar nu se respectă pentru că ați tăiat-o. Dacă se întâmplă să vrea vreunul la W.C.-u?

— Există un principiu imuabil: nimic nu se întâmplă fără voia Poliției. Dar, ce cauți? Ian pusese sticla cu bere pe birou și căuta ceva prin portofel, luînd sertarele la rând, iar și iar, cu tot mai multă atenție.

— Ai pățit ceva? întrebă comandantul.

— Ah, nu! E posibil să fi uitat cardurile acasă. Cred că sunt nevoit să-ți accept invitația la masă.

— Așa mă gândeam și eu. Suntem într-un sediu de poliție. Nu are nimeni interes să fure carduri nominale. Dacă ai fi avut

bani, hoțul ar fi fost nevoit să-i pună pe cardul lui și l-aș fi prins imediat. Am un program performant care controlează conturile din toate băncile.

— Poliția face spionaj financiar?! se miră Ian.

— Doar informare. Spionajul devine eficient când nimeni nu mai are nimic de ascuns. Totul nu e decât în sprijinul anchetelor. Nu e mai bine că s-a întâmplat așa? Iei masa, te mai odihnești câteva zile, apoi pleci, cu prietena ta, cu tot.

— Câteva zile?!

— Sigur, spuse polițistul. Dacă vrei, îi pot anunța pe cei de la revistă că ți-ai luat câteva săptămâni de concediu medical, să ajuți Poliția într-un caz foarte greu.

— Nu. Nu e bine să afle că am de-a face cu poliția și, în plus, nu dau socoteală la nimeni dacă lipsesc câteva zile fără să spun. A fost un caz foarte ciudat. O babă nu a avut grijă de un nepoțel, acesta s-a pierdut pe coclauri și a fost sfâșiat de câinii fără stăpân de pe maidanele din spatele unor magazii. Am auzit că sunt anchetați o grămadă de oameni nevinovați din cauza presiunii emoționale a străzii și a excesului oamenilor din justiție. Nu s-a sesizat nimeni?

— Am auzit și eu de cazul ăsta, dar nu ne băgăm. Așa cum e fenomenul invaziei subpământenilor, unde ne ocupăm de cazuri punctuale, e și fenomenul ăsta emoțional de masă. Dacă vrei, pentru tine pot să scot toată grăsimea din acest caz. Am pilele mele la Primărie și în Justiție.

— Nu, mulțumesc, spuse ziaristul. Vreau să convoc o ședință de redacție excepțională și să-i spun fiecăruia ce să scrie și ce să întrebe pe unde se duce.

— Voiam să te ajut. În timpul ăsta, mai stăteam la o bere, mai discutam despre cultură... Nu pot să te arestez așa des. Bate la ochi.

— Putem discuta despre cultură, dar foamea nu ne lasă. M-am cam săturat de cultură. Nu mi-a adus nimic bun. Poți avea și o cultură enciclopedică, dar enciclopediile sunt revăzute și adăugite anual.

— Dacă nu ești fericit, uită-te în curtea vecinului, dar ai grijă să nu te vadă! spuse polițistul.

— Când vezi atâția proști în funcții, îți pui problema că, ori tu nu ești ca ei, ori ei sunt deștepți.

— Când ești prost, n-ai treabă cu prostia. Dacă un prost te face prost, poți fi mândru că nu te face unul deștept; ești ca într-o familie.

— Asta nu le folosește la nimic, spuse scriitorul. Când se întâlnesc doi proști, amândoi sunt deștepți.

— Genial formulat.

— Sigur. În fond, ce e geniul?

— Să fii atât de prost încât să nu se prindă nimeni, spuse Eșapcon.

— Mă bucur că ai reținut-o pe asta.

— Avem și noi rolul nostru. Apărăm populația de hoți, că de proști o apără hoții.

— E adevărat, spuse Ian. Când o proastă din Parlament se simte ofensată, inițiază un proiect de lege care îngrădește și mai mult libertatea de expresie.

— Probabil că mizează pe faptul că, de la rău la mai rău, nu poți sesiza nimic rău, și trece neobservată de opinia publică.

— E una care nu știe ce a găsit-o. A făcut greva foamei pentru nu mai știu ce prostie și a ajuns în Parlament. Să adune capital politic pe spinarea ei, un milionar a pus-o pe listele partidului său de apartament.

— Cum a făcut? întrebă Haidebard. Competiția într-un partid de buzunar e ca o alergare în lift.

— A sprijinit-o mediatic, deoarece era și proprietar de trust de presa. Ea a ajuns parlamentar, iar milionarul în puşcărie.

— Nu e bine să faci bine. Când un lucru bun se generalizează, e un lucru rău. Se strică echilibrul. Nu e bine nici cum fac alții, că nu ajută pe nimeni. Când e mic, orice om spune că vrea să se facă șomer. Nu poți ști ce criminal votezi.

— Când omul își va da seama că votul e o distracție mult prea scumpă, votul devine o distracție ieftină, spuse redactorul-șef.

— Nu toate voturile sunt la fel. Mulți sustin că, dacă nu te duci la vot, avantajezi una dintre părțile pe care vrei să le ignori. Adică pot să câștige unii cu un procent de 46% dintr-o prezență de 40%. Nu merge așa. Nu te poți lăuda cu o majoritate atât de mică și să-ți faci un executiv al tău, care să conducă după bunul lui plac. Înțeleg ce le convine lor. Nu vor să înțeleagă faptul că le-ai dat un vot de blam și lor, și celorlalți. Sunt momente în istorie când întreaga clasă politică e viciată. Au ajuns atât de departe încât au votat o lege a bunului plac.

— E posibil să votezi așa ceva?!

— Sigur, spuse Eșapcon. În cazul ăsta, noi militäm pentru introducerea bunului simț prin lege.

— O lege a bunului simț?!

— Da. Și asta nu e tot. Dacă au văzut că nu pot introduce hoția prin lege, să se apere de mâna lungă a justiției, care îi poate ridica oricând, au introdus amnistia și grațierea printr-o ordonanță de urgență guvernamentală; guvernul e al lor. Oamenii au ieșit în stradă împotriva lor, dar au organizat și ei o contramanifestație împotriva președintelui, sprijinitorul bunului simț popular. Cu slogane de tipul „Legile nu se fac în stradă; dacă plouă, se udă!", au reușit să bage totul în derizoriu și să-și mențină ordonanța.

— Poți fi atât de prost încât să nu înțelegi nici prostia? întrebă redactorul-șef.

— Nu degeaba le merge capul la prostii. Când văd că nu le merge o ordonanță, îi schimbă denumirea și o bagă din nou. Totul e să producă efecte în favoarea lor. Dacă nu se prinde presa, nu stă nimeni să citească ordonanțe.

— La o conducere atât de cantitativă, poți să numești și câte doi miniștri pe un minister.

— Pământul e supraaglomerat; mult prea mulți vor să ajungă oameni, spuse comandantul. A fi om a devenit o profesie.

— Avem atât de mulți profesioniști, încât, atunci când mai găsești câte un prost, îl pui șef.

— Maestre, mă uimești. Ești foarte subtil. Te recunosc.

— Dacă nu ești sigur că sunt înțelese, nu spui nici măcar prostii, spuse Ian. Ei au ajuns să le legifereze.

— Nimic nu e imposibil. Când o roșie nu e coaptă, toate roșiile sunt coapte.

— Toate roșiile par coapte.

— Merge și așa, spuse Eșapcon. În fond, culoarea e o însușire comună pentru toate roșiile. Ca la oameni: toți sunt albi până când începi să-i cunoști mai bine.

— Asta e discriminare.

— Totul e discriminare. Pe o scară de la alb la negru, negrii îi consideră pe albi mai proști.

— Discriminare e dacă vorbesti de roșii și de vinete, nu de roșii sau de vinete, ele între ele, spuse scriitorul. Nu există minorități; fiecare om este o minoritate.

— Eu știam că se formează minorități și mai mici într-o minoritate mică, iar într-o minoritate mare crește probabilitatea formării de minorități mici, entropia crescând.

— Da, dar cea mai mare minoritate poate fi considerată majoritatea, raportată la ea însăși. Majoritatea produce minorități, care se raportează la ea, ca la cea mai mare minoritate. Minoritățile se comportă exemplar nu pentru că ar fi mai bune ca majoritatea, ci pentru că vor să demonstreze că sunt mai bune. Într-o majoritate, nu știi cine ești.

— Ai vorbit ca din carte, spuse polițistul. Ian își imagină o carte deschisă în deșert, cu paginile răsfoite de vânt, cu praful prins între file fluturânde, apoi îl văzu dublu, triplu, pe tânărul comandant de secție de poliție, învârtindu-se în jurul lui, în sensul acelor de ceasornic. Ameți, nu mai văzu nimic și căzu sub cuierul cu haine. Întinse o mână spre polițist și îi făcu un semn obscen cu degetul.

— Nu știți ce vreți. Nici eu nu știu ce vreți.

— Suntem chit, spuse Eșapcon. Câțiva dintre polițiștii care îl aduseseră acolo, pândind de afară, deschiseră ușa și intrară, împingând un scaun cu rotile.

— Nu puteți să-l duceți târâș?!

— Dumneavoastră ați dat ordin, spuse șeful gardienilor. Ați spus să ne mai modernizăm și noi. Îl ridicară cu greu și îl puseră în scaun, legându-l cu mai multe curele.

— Rezistent, foarte rezistent, spuse comandantul. Mi-a mâncat aproape două ore și m-a făcut să-mi bat gura despre cultură și alte tâmpenii. Nu am scos nimic de la el. E alunecos.

— E alunecos și al dracului de greu, spuse gardianul-șef.

— Alunecos în sensul că nu spune omului ce dorește să audă.

— Tot bătaia e mai bună, spuse un al doilea gardian. Dumneavoastră, cu metodele astea moderne...

— Bine. Când se trezește, vă rog să-mi spuneți! spuse Haidebard. Dacă nu se mai trezește, îl duceți la infirmerie, vorbiți cu doctorii și întocmiți acte din care să reiasă că am încercat să-l salvăm după ingerarea unei supradoze. Găsiți voi și doi martori de încredere.

— Sigur. Avem în bloc doi dintre informatorii noștri cei mai buni.

— Și exagerat de bine plătiți.

— Meseria-i meserie, spuse gardianul-șef.

— Și nu uitați să băgați în procesul verbal, cu ghilimelele de rigoare, un citat care îmi vine chiar acum: „Niciun sinucigaș nu-și cântărește cantitatea de otravă". E dintr-o viitoare carte a mea. Știți că șefii sunt sensibili la floricele din astea stilistice.

— Am înțeles și să vă vedem ministru de interne!

— Vă salut și să ne vedem mai încolo! Gardienii ieșiră, închiseră cu grijă ușa în urma lor și împinseră scaunul cu rotile de-a lungul culoarului.

VIII

„Să nu bei niciodată prea mult; începi să te trezești gândind, își spuse Ian." Se trezi, din nou, în întuneric, într-o celulă capitonată, asemănătoare cu prima. Se târî câțiva metri, până dădu

de cel mai apropiat perete, încercă să se ridice în picioare și căzu, adormind din nou. Se trezi de mai multe ori și adormi tot de atâtea ori. „Somnifer, îi fulgeră prin creier. Porcul mi-a dat bere cu somnifer. Și am băut, nu glumă." Stilete de gheață îi treceau prin creier și îl cuprinse frigul ce ieșea dintr-o carte aruncată în deșert. O voce obsedantă îi repeta tot timpul că dedublarea putea începe, cu: 4, 3, 2, 1... Își aplecă urechea spre dreapta. Simțea gura și gâtul uscate. Îi venea să zboare și îl rodea neputința de a se ridica în aer. Aripile cu care era înzestrat noaptea, când somnul se așternea ca o plapumă de zăpadă, în zori, zăceau reci și inutile, aruncate cât colo. Își făcu vânt în cenușiul prăpastiei. Trebuia să exerseze zborul în fiecare duminică, atunci când lumea nu avea timp de așa ceva, să spargă amfore, aruncându-le de pe stânci, și să adune cu grijă cioburile ascunse prin crăpături. Trebuia să le pună prin buzunare ca și cum acestea ar fi fost cioburi de viață. Își spuse că trebuie să moară și să trăiască, în același timp, și vântul îi întoarse vorbele. Apăsă pe butonul spaimei și îmbrățișă prăpastia din care răsărea soarele. Lumina se făcu zâmbet și căzu în lacrima pe care pământul o lăsa să curgă pe obrazul său arid. Câteva degete se ridicară dintre falii spre cel rămas în aer ca o idee. Văzu cât de tare poate fi aerul, acolo, la picioarele vulturilor. Își luă capul în mâini și se întoarse în sine; din el, nu mai rămase nimic. Se miră cât de ușor puteai să-ți pierzi capul, se așeză în genunchi și modelă o pasăre cu cap de om, apoi privi în sus. Dublura lui stătea ca un mort pe fundul prăpastiei, atrasă de o forță necunoscută. Prăpastia, ca o pălărie mototolită, o făcu tot mai mică vederii sale. O privi printre degete și îi apăru în mărime naturală. Zborul era mort, dar ce căuta el acolo, se întrebă, și nu se trăgea încoace, spre ocean. Se întrebă dacă setea de nemărginire nu era tot un zbor. Spuse ceva ca și cum cineva l-ar fi ascultat cu atenție. Acel cineva se înclină și își scuipă în palme, pornind să rotească un obiect necunoscut, pe deasupra capului, lovindu-l de pământ. Cineva îi strigă să se dea jos și să lase joaca, fiind destul pentru ziua aceea. Ian îi răspunse că urechea îi plângea

sau doar se gândi să-i răspundă că nu vrea să coboare, că vrea să trăiască, că viața e un viciu, când începi să trăiești, și vrea să zboare. Un simplu ropot al celor care alergau pe pământ îl putea ucide. O voce de femeie îi strigă să se dea jos și să treacă la lecții. El îi răspunse că vrea să fie lăsat în pace, că nu mai poate omul să-și ducă gândul până la capăt, și era un frig de parcă sfârșitul ar cădea totdeauna iarna. Îi răspunse că nervii lui duceau o mare povară până la vertebra ideii. Ei, drăcia dracului, e ca și cum ai vrea să îmbrățișezi scânteia cu ochii și să săruți cu buzele arse șarpele miei de volți, îi răspunse. I se spuse să treacă și să-și ia imediat umbra de acolo. Răspunse că nu are nevoie de umbră, că nu are nevoie de mâncare, că nu-i plac stafidele mamei lor de cicălitori. Nimeni nu înțelegea că vrea doar să zboare. Tatăl său lăsă jos sapa, luă piatra din mâna mamei sale și îl lovi pe Ian drept în cap. Acesta, văzând atâta răutate, își repuse capul pe umeri și privi prin pumn umbra care căzuse în prăpastie mușcând tărâna. Apăsă pe un buton, își aplecă urechea spre stânga: 1, 2, 3, 4 și dedublarea încetă. O cărtiță se mira ce obiceiuri ciudate mai au și oamenii ăștia, domnule, închizând dezgustată cartea de povești, aruncată în deșert.

Când se trezi, văzu că se găsește într-o sală foarte lungă, puternic luminată. De-a lungul unui perete, se găseau multe oglinzi și un rând de fotolii în fața lor. În spate, peretele opus era acoperit de un rând de dulapuri metalice, asemănătoare fișetelor de vestiar. Așezat pe un fotoliu, legat de încheieturile mâinilor și de glezne cu bandaje elastice, lui Ian îi venea să urle de durere.

— Unde suntem?! o întrebă pe femeia care îi punea tot felul de tampoane, prafuri și alifii pe față.

— În laboratorul de estetică al Poliției. Eu sunt angajată pe post de cosmeticiană și încerc să-ți ascund rănile de pe față. Când te voi îmbrăca, rănile de pe corp vor fi mult mai ușor de ascuns. Redactorul-șef văzu că fusese dezbrăcat înainte de a fi țintuit în fotoliu și pe corp avea numeroase vânătăi dureroase și răni mai mult sau mai puțin cicatrizate.

— Cum am ajuns în halul ăsta?

— Ai opus rezistență și au fost nevoiți să te bată cu bâtele, spuse cosmeticiana. Multe zgârieturi ți le-ai făcut singur. Încerc să acopăr măcar rănile de pe față. Cred că aș putea reuși dacă nu te-ai fâțâi atâta pe scaun.

— Cum să nu mă agit?! Ai văzut etichetele de pe dulapurile alea? Unele nume le cunosc, pe altele nu le cunosc. Acolo, pe al treilea dulap, se află numele meu.

— Știu asta. E convențional. Nimeni nu s-a mai întors vreodată aici. La un eventual interogatoriu, vei spune absolut tot.

— Despre ce fel de interogatoriu vorbești? întrebă ziaristul.

— Nu știu. Așa e procedura. După ce îți cosmetizez rănile, îți administrez un antistres injectabil, te îmbrac frumos și m-am scăpat. Sunt mai multe costume elegante în vestiarele astea.

— Și, costumul meu?

— L-am incinerat, spuse cosmeticiana. Era murdar de sânge.

— Și actele, cardurile...?!

— Cred că au fost distruse și ele. Nu avem voie să umblăm prin buzunarele deținuților.

— Sunt deținut? întrebă Ian.

— Presupun că da. Din câte am observat, ți se mai dă drumul, din când în când, apoi ești arestat din nou.

— Știi ceva despre un android de gen feminin cu care am fost adus?

— Am auzit câte ceva, spuse cosmeticiana. S-au ocupat polițiștii de ea. E ceva încurcătură. Cred că au dat-o pe mâna imigranților subpământeni. Nu știu ce s-a întâmplat, dar e plin pe aici de anchetatori guvernamentali. Majoritatea sunt medici sau cercetători la institutul de boli infecțioase. Sunteți băgați rău de tot în încurcătură. Majoritatea celor de pe fișiere au cedat nervos. Mulți au fost salvați, dar au ajuns niște legume. Dacă vrei să te sinucizi, uită-te bine în jur, să nu se găsească vreun prost și să te salveze! Crede-mă, nu ți-ai mai dori să trăiești.

— Mulțumesc pentru încurajare! În condițiile astea, nu mai cred nici în buletinul meteo.

— Foarte mulți se opun noii ordini mondiale și se amăgesc să creadă că numai timpul frumos trece cu ei.

— Ordine mondială?! se miră redactorul-șef. Care ordine mondială?

— Dezordinea.

— Nu înțeleg.

— Am înțeles că această nouă ordine mondială este dezordinea, spuse cosmeticiana. Nu e bine să te opui. Am citit că se încearcă forțarea adoptării unei noi constituții. Dacă se reușește acest demers de elaborare a unei noi constituții, toate lucrurile vor deveni constituționale. Înainte de a fi călcată în picioare, Constituția trebuie respectată. Mulți arestați sunt lăsați nemâncați și fac greva foamei pe tema asta, ducând greva foamei în derizoriu.

— Ăsta e un paradox. Eu nici nu-mi aduc aminte de când nu am mai mâncat ceva. Nici nu-mi e foame.

— Ești atent monitorizat. Au cercetat-o pe femeia aia și au văzut că e, în procente diferite, și robot, și ființă umană. E posibil să fii tot android.

— Din câte știu eu, nu sunt deloc robot, spuse ziaristul.

— Poți fi vreo clonă. Vor să afle dacă nu minți.

— Dacă aș înțelege ce vor de la mine, aș putea minți sau aș putea spune adevărul, în funcție de împrejurări sau de mersul discuției, spuse Ian. Omul nu trebuie acuzat că minte, atâta timp cât nu deține adevărul.

— Trăim un paradox; dispare și ceea ce nu există.

— Ce poate să nu existe?

— Uite, de exemplu, viața bună nu există, spuse cosmeticiana.

— Poți duce o viață frumoasă, nu neapărat bună.

— În ultimul timp, se schimbă doar viața frumoasă. Cea urâtă rămâne la fel de frumoasă.

— Asta cam așa e, spuse Ian. Nu are rost să trăiești bine. Fericirea te curăță de bani.

— Da, așa e. Banul prostește omul deja prost. Ziaristul vru să spună ceva și rămase cu gura căscată, paralizat de durere.

— Ce faci? reuși să întrebe.

— Îți cos o ureche.

— Fără anestezie?

— Ai impresia că salonul de cosmetică al Poliției este clinică de medicină reparatorie? întrebă cosmeticiana.

— Nu e?!

— Nu e. În nomenclatorul firmelor funcționăm ca laborator de implantologie. Vrei să faci un implant de păr și nu știi unde?!

— Știu unde, dar nu am nevoie, spuse redactorul-șef.

— Nu în sensul asta. În locului unde să-ți faci un implant de păr. La salonul de cosmetică al secției de poliție din districtul 64. Mi-am permis să-ți fac mai multe implanturi de păr; nu-mi plăcea cum arăți.

— Cu rănile astea, puteai să mă duci la spital.

— Nu s-a mai auzit asta, spuse cosmeticiana. În mod normal, îți lăsam urechea, așa, să atârne, dar îmi ești simpatic și nu pot să te las așa.

— Simpatic? Așa, brusc?!

— Sigur. După ce te repar, am de gând să-ți administrez o partidă de sex.

— Fără să mă întrebi?! se miră ziaristul.

— Fără.

— Crezi că mai sunt în stare de ceva.

— Cred, spuse cosmeticiana. Partea grea a trecut. Nu ți-ai dat seama, dar ai leșinat de mai multe ori din cauza epuizării nervoase.

— Arăt groaznic, spuse uitându-se în oglindă.

— Frumusețea e trecătoare, dar numai când trece împreună cu un bărbat frumos.

— Mă consideri un bărbat frumos? întrebă ziaristul.

— Nu pot să te consider așa. Când te-au adus, erai complet desfigurat.

— Nu mi-ar strica puțină anestezie. Nu se poate să nu ai vreo pastilă ascunsă. Am dureri înfiorătoare.

— E împotriva regulamentului, spuse cosmeticiana. Nu pot să folosesc nici măcar anestezie locală.

— Sex cu deținuții ai voie?

— Asta e altă socoteală. În caz că suntem prinși, pedeapsa e mult mai blândă. Puse aparatul cu fascicule laser pe măsuță și îi tăie cu un bisturiu legăturile de la mâini și picioare.

— Îți dai seama că te pot ucide? întrebă Ian.

— Sigur că îmi dau. Dispozitivul ăsta pentru generarea și amplificarea undelor electromagnetice din domeniul optic, pe baza efectului de emisiune forțată a sistemelor atomice, permite o concentrare de energie corespunzătoare unei temperaturi de zeci de mii de grade. El sudează și cicatrizează, dar e și o armă foarte periculoasă.

— Ai vrut să mă încerci?

— Sigur, spuse femeia. Nu văd ce interes ai avea să ucizi o cosmeticiană?

— Poate pentru a evada.

— Nu ești atât de prost încât să nu-ți dai seama că nu poți să ajungi niciunde. Toate ușile sunt închise. Sunt uși metalice, masive și nu poți să știi dacă funcționează pe bază de amprentă digitală, retiniană sau de alt fel. Suntem la subsol și, până sus, sunt sute de camere de filmat.

— Asta înseamnă că nu mă iei de prost, spuse redactorul-șef.

— Sigur, dar trebuie să luăm în considerare faptul că, pentru a face aceleași prostii, deșteptul pierde mult mai mult timp cu școlarizarea; pe el nu-l ajută nimeni să câștige timp.

— Crezi că ar fi o prostie să evadez?

— Soarta îi ajută pe proști; ceilalți se descurcă și singuri, spuse cosmeticiana.

— Comandantul acela tânăr, Haidebard Eșapcon, a spus că îmi dă drumul. În fond, nu am nicio vină.

— Asta crezi tu. Se pot găsi. Într-o democrație, nu există om nevinovat.

— Ce fel de democrație mai e și asta?! întrebă Ian. Democrația e puterea poporului, cu respectarea cadrului legal, nu o putere exercitată într-un cadru legal confuz și excesiv.

— Nici măcar nu vorbim de puterea poporului. Instituțiile de conducere ne-au trădat. Vor să dea puterea noastră, a locuitorilor capitalei, pe mâna subpământenilor, o gloată murdară. Ca și superiorii lui, ca și tac-su, Eșapcon e un dobitoc.

— Ești convinsă de ceea ce spui sau vrei să-mi cânți în strună?

— Ce importanță are?! ridică femeia din umeri. Scoase lenjeria, câteva costume, câteva perechi de pantofi, și le așeză pe o măsuță. Ian alese un costum gri închis, cu pantofi, șosete și curea, tot gri, în ton cu hainele, o cămașă albă, și se îmbrăcă destul de repede; îl luase frigul. Toate îi veneau ca turnate. Cosmeticiana deschise ușa unuia dintre vestiare și îl invită să intre.

— Vrei să intru în dulap?! se miră ziaristul.

— Sigur. N-ai fi vrut să ieșim pe ușa principală? Intră și împinge ușor peretele din spate al vestiarului! Redactorul-șef făcu întocmai cum îi spusese și împinse în perete. Mâinile îi trecură dincolo, apoi capul, umerii și restul corpului, trezindu-se într-un dormitor foarte lung. Peretele opus celui prin care trecuse era prevăzut cu ferestre mari, luminoase. Prin ele, se vedea un parc estetic aranjat, cu arbori seculari, ronduri de flori și mai multe clădiri de numai patru nivele. În scurt timp, trecu și cosmeticiana prin zid, se dezbrăcă, aruncă hainele pe un scaun, desfăcu patul și se băgă sub plapumă.

— Când m-am îmbrăcat ca de bal, am crezut că mergem cine știe unde, spuse redactorul-șef. Mi-ai lăsat impresia că mă duci la un interogatoriu.

— La interogatoriu mergem, dar avem dreptul să luăm o pauză.

— Ce m-ar mai putea întreba?

— Nu știu, spuse cosmeticiana. Pot să te întrebe orice. Avem un comandant nebun și tânăr. Haidebard Eșapcon te poate în-

treba despre prietena ta, robotul umanoid, despre imigranții subpământeni, despre campania de exterminare a câinilor, despre zona interzisă, despre relația ta cu mine, despre faptul că n-ai consumat nimic de mult timp. Dacă e bine dispus, se apucă să se laude cu scrierile lui literare sau începe să filozofeze.

— Am avut o discuție cu el, dar mi-a pus ceva în bere și m-am trezit într-o celulă capitonată. Am dormit de n-am mai știut de mine până când, într-un final, am revenit la realitate, în sala ta puternic luminată a laboratorului de estetică al Poliției, cu oglinzi, dulapuri metalice și fotolii.

— Crezi că ne găsim în realitate?

— Sigur, spuse ziaristul. Unde ne putem găsi?

— În mediul virtual. Unde ai mai pomenit să treacă oamenii prin zid?

— N-am mai pomenit.

— Vezi? spuse femeia. Ți-am promis o partidă de sex, dar nu în irealitate. Întoarce-te, întinde mâinile în față și mergi spre capătul dormitorului! Trebuie să dai de un zid invizibil. Ian se conformă, înaintă prudent, dar nu simți decât niște furnicături reci în tot corpul.

— Oprește-te! îi spuse cosmeticiana. Vezi ceva?

— Sigur. Tu nu vezi?

— Nu e nevoie. Am văzut cum te bâțâiai, la un moment dat, ca tremurând de frig. Ce vezi?

— Chiar la picioarele mele e o măsuță cu un teanc de scenarii: scenariul 1, scenariul 2, scenariul 3..., spuse redactorul-șef. Și o fantă în față unde scrie 100 de nu știu ce. Nu de pretezze.

— Ia un scenariu, la nimereală, pune-l deoparte și introdu o bancnotă de o sută!

— Ce bancnotă?!

— Vezi că ți-am pus într-unul dintre cele două buzunare interioare de la haină un teanc consistent; sunt doar bancnote de o sută, spuse cosmeticiana. Pe aici, se folosesc bani cu o proveniență dubioasă, cu un circuit greu de precizat. Am un fișet întreg

de bani confiscați de la subpământeni. Bărbatul își controlă buzunarele, luă o bancnotă, o introduse în fantă și puse teancul la loc.

— S-a făcut. S-a stins beculețul roșu.

— Ce altceva mai vezi? întrebă femeia.

— Un dispozitiv ca acelea prin care treci, printre doi pereți, pentru depistarea metalelor, și trei indivizi dubioși în uniforme albe de spital.

— De ce spui că sunt dubioși?!

— Stau și nu scot o vorbă, spuse ziaristul.

— Nu sunt indivizi. Sunt roboți. Nu se mișcă până nu treci de scanerul psihologic.

— Mare minune. N-am auzit să se fi dezvoltat atât de mult cercetarea în domeniul roboticii.

— Nici nu aveai cum, spuse cosmeticiana. S-a dezvoltat și cibernetica, și zborul în spațiul cosmic, dar astea nu sunt pentru prostime. Ian se înfurie când auzi că el, mare scriitor și mare conducător de revistă e băgat în rândurile prostimii de o cosmeticiană, dar nu spuse nimic.

Trecu de scaner, i se afișă profilul psihologic şi fu luat în primire de roboți. Încercă să se opună, dar fu imobilizat, prins ca în mai multe menghine, și aşezat pe scaunul prins cu şuruburi de platforma metalică circulară din podea, aşezată sub un fascicul luminos.

— Prefer să nu fiu legat de scaun, le spuse.

— Nu se poate, spuse unul din roboți. E periculos.

— Insist să mă lăsați în pace. Nu suport să pierd controlul.

— Poți să-ți păstrezi controlul, dar pierzi banii. Dacă pierzi banii, nu te legăm, ameţeşti, cazi de pe scaun şi te trezeşti între două lumi. Nu te mai putem scoate de acolo. Unul dintre cei doi roboți îi prinse mâinile, picioarele şi gâtul cu inele metalice, apoi îi puse o cască metalică pe cap. Un alt robot activă un înveliş magnetic şi îi arătă un ecran, care se rotea împreună cu platforma circulară.

„La marginea oraşului, într-o fostă bază militară, s-a creat pentru dumneavoastră un spațiu real, după cartea lui Herbert

Indesir. E un complex universitar pentru cercetare ştiinţifică, îmbinat armonios cu o parte de locuit şi agrement, cuprinzând baze sportive, educative, social-economice, administrative şi chiar politice. E un experiment reuşit, care ţine de câţiva ani încoace, foarte bine finanţat. Oamenii cu profil psihologic asemănător l-au acceptat cu plăcere", urmări pe monitor.

— Cine e Indesir ăsta? întrebă Ian.

— Un scriitor cunoscut.

— N-am auzit. Eu sunt un scriitor cunoscut.

— Putem continua? întrebă robotul.

— Da.

— Vă oferim amănunte. Dacă nu vă convine ceva, întrerupem programul.

În timp ce platforma se rotea cu el, începu să citească scenariul în care se înscrisese. Spre sfârşit, văzând că nu există obiecţii, sistemul electronic îi permise să adoarmă şi îl introduse în realitate.

Trezirea la realitate avu loc pe o stradă pustie. Nu înţelegea ce se petrece.

Fu prins de poliţiştii, împins într-o dubă a serviciului de sănătate şi transportat la cel mai apropiat spital. Fu predat medicului de gardă, i se întocmi o fişă, apoi fu pus pe o targă şi imobilizat cu benzi adezive transversale.

Urcară patul mobil într-un lift şi coborâră la cine ştie ce etaj, intrând într-o cameră. Tăiară benzile şi mutară prizonierul, legându-l cu cătuşe de capetele unuia dintre cele două paturi. Îi administrară un somnifer puternic şi ieşiră.

„Furat de evenimente, nici nu mi-am dat seama cât de somn îmi e", îşi spuse Ian şi se frecă la ochi.

Se ridică din pat, îşi masă braţele şi privi împrejur. Se găsea într-o cameră destul de spaţioasă, luminoasă, cu ferestre mari, baie şi chiuvetă. În afară de două paturi voluminoase, piese din lemn din cine ştie ce timpuri, existau toate facilităţile specifice unei camere obişnuite de hotel: dulapuri, noptiere, măsuţe, fotolii, etajere cu cărţi, frigider, calculator şi televizor.

Nu se găsea deloc în camera austeră de spital unde fusese imobilizat la pat şi sedat. Nici în dormitorul virtual în care îl băgase cosmeticiana. Își cercetă fiecare parte a corpului și fu extrem de fericit să constate că nu avea nicio vânătaie dureroasă și nicio zgârietură.

Un lucru nu i se părea, totuși, a fi în ordine; fusese dezbrăcat şi dezinfectat, fără voia lui, cu o substanță parfumată, cum sunt cele folosite în industrie. Nu mirosea a compuşi pe bază de clor, cum sunt cei folosiți în unitățile de sănătate, şi care îi aduceau aminte de camera aseptizată unde fusese adormit, dar senzația de claustrare era aceeaşi.

Pe patul de alături, cu nasul scos de sub plapumă, dormea ceea ce în scenariu se numea „prototipul de femeie compatibil cu subiectul" pentru care plătise. El era subiectul, iar femeia compatibilă era cosmeticiana.

Pe moment, se gândi să se dea jos din pat, apoi se răzgândi. Era prea slăbit.

Roti privirea prin încăpere şi văzu că hainele îi fuseseră luate şi nu îi lăsaseră nici măcar niste pijamale, vreun halat, ceva.

Își spuse că, dacă el fusese dezinfectat chimic, era posibil să fi pățit şi femeia acelaşi lucru, dar nu-şi amintea să fi citit ceva în acest sens.

Se miră că le fuseseră luați și pantofii, fără a i se lăsa o pereche de papuci în loc şi se hotărî ca, pe moment, să nu mai facă speculații. Voia să vadă ce se întâmplă în realitate şi atât.

Ochii îi căzură asupra celor două tăvi de pe una dintre măsuțe. Cu un deosebit talent, cineva le improvizase un mic dejun destul de ispititor.

Femeia vru să se ridice, o cuprinse amețeala şi căzu, înapoi, între perne.

Ziaristul își spuse că, dacă femeia nu se trezise încă, mai putea trage un somn şi putea lua masa mai târziu, împreună cu aceasta.

Nu-şi putu da seama cât dormise, dar era cert că somnul fusese odihnitor. Se ridică, mâncă un sandviş în fugă, se în-

dreptă spre fereastră şi privi afară, fără să observe că se trezise şi femeia din scenariu.

— Eşti dezbrăcat, spuse aceasta.

— Ştiu, spuse Ian şi se privi într-o oglindă. Mă bucur că eşti tu. În scenariu, era alta. Smulse un cearceaf de pe pat şi îl legă în jurul abdomenului.

— Îți sunt cunoscută pentru că vin din imaginația ta, spuse cosmeticiana.

— Nu se poate. Am plătit pentru a mă întâlni cu cineva din lumea reală.

— Am ajuns, ca şi tine, în aceeaşi lume stranie. Şi eu am plătit.

— Nu era mai bine să ne întâlnim în lumea noastră? întrebă Ian.

— Nu putem şti dacă venim din aceeaşi lume.

— Lumea reală e un fel de spațiu-tampon. Te poți întâlni chiar şi cu tine însuți.

— Ar fi o mare greşeală din partea organizatorilor să se întâmple una ca asta, spuse femeia. Aş face reclamație.

— Eşti conştientă, cred, că excursiile în lumea reală nu sunt chiar legale.

— Ştiu, dar vina principală e a celor care iau bani din această activitate. Au spus că nu trebuie să mă simt vinovată.

— Dacă ai ajuns în spatele gratiilor, eşti vinovat chiar şi pentru simplul fapt că te afli acolo, spuse Ian.

— Suntem în aceeaşi situație. Ne-au drogat şi ne-au luat hainele.

— Știu.

— Şi? întrebă femeia.

— Şi nimic. Eram prea adormit.

M-am băgat din nou sub plapumă şi m-am trezit acum zece minute.

— Văd că ne-au lăsat ceva de mâncare.

— Am luat ceva, spuse Ian. E ciudat, dar nu-mi mai e foame.

— Nici mie. Mă sâcâie gândul că suntem nişte creaturi virtuale supuse unui experiment şi undeva, acolo, sus, la capătul

unui terminal, cineva bea cafea, mănâncă gogoşi şi se uită la noi.

— E angoasant, dar asta e realitatea.

Îşi desfăcu cearceaful, se băgă sub plapuma femeii şi începu s-o pipăie printre picioare, în căutarea locului magic care s-o facă să vibreze de dorinţă.

Simţi mirosul plăcut al femeii, de dincolo de timp şi raţiune, de dincolo de izul neplăcut al esterilor şi eterilor sintetici, îi aşeză palmele pe spate şi o trase spre el. Câteva clipe, ea se lăsă pradă unei profunde stări de abandon extatic, apoi, răspunzând unui gând ascuns, tresări.

— Dacă intră cineva?

— Dacă ştie pe unde, poate intra oricine. Nu are altceva de făcut decât să ne privească. Dacă acela care ne-a dezbrăcat nu a profitat de noi, înseamnă că nu are niciun interes. Nu ştiu în ce constă diferenţa, dar, în realitate, trebuie să fie altfel decât ştim noi. Am plătit pentru asta.

— Ne-am făcut-o singuri, dar şi reclama e de vină, spuse femeia.

— E lucru sigur.

O sărută tandru, o muşcă de lobul urechii, după care urmă o penetrare puternică. Luată prin surprindere, femeia se abandonă total şi răspunse la toate comenzile. Aşezată pe spate, încolăcind picioarele în jurul şoldurilor bărbatului, se sprijini pe coate şi umeri, ridicându-şi foarte mult spatele. Începură să o doară capetele oaselor, muşchii gâtului şi spatelui, motiv pentru care îşi strânse genunchii la piept, în faţa bărbatului îngenuncheat, în timp ce acesta se sprijinea cu pieptul de picioarele ei, împingându-le.

Văzând că Ian se lasă pe spate, femeia se ridică, aşezându-se peste el, cu picioarele desfăcute, dictând ritmul mişcărilor. Se aşeză pe-o parte, îşi îndoi genunchii şi ridică un picior, în timp ce se sprijini în mâini, aşezat în spatele ei, apoi se relaxă, punând un picior pe umărul bărbatului îngenuncheat între perne.

După mai multe rânduri de mişcări complicate, bărbatul îşi dădu drumul pe spate, culcat pe pat, punându-şi mâinile pe şoldurile femeii, care, întoarsă cu spatele, sprijinindu-se pe tălpi, controla mişcările şi unghiul de penetrare. Prototipul îşi dădu drumul pe spate, îşi sprijini spatele de pieptul bărbatului şi îşi îndoi genunchii, sprijinindu-şi tălpile de pat. Într-un târziu, după mai multe ore şi succesiuni de poziţii complicate, cei doi atinseră culmi nebănuite ale extazului.

Bărbatul se odihnea, aşezat pe spate, iar femeia stătea deasupra, cu capul pe pieptul lui.

— Nu se poate, spuse el. E prea mult. Eu nu sunt în stare de asemenea performanţe. E ireal.

— Cât crezi că o mai putem ţine aşa?

— Cred că destul de mult.

— Nici eu nu cred că e ceva real, spuse femeia. E peste limitele fiziologice umane.

— Ştiu eu? N-am idee ce se întâmplă.

— Eu cred că ştiu. Ca plăsmuiri, în spaţiul virtual, putem să facem orice e scris în program. E posibil să nu fim reali. Poate suntem niste personaje create pe computer şi hrănite cu iluzii. E posibil să nu fim noi. E posibil să ne găsim tot pe platforma aceea rotitoare, aşezaţi pe scaune, cu căştile pe cap.

— S-ar putea să ai dreptate. La cea mai mică atingere, simt descărcări electrice în vârfurile degetelor de la mâini, spuse bărbatul.

— Eu simt curent electric în tot corpul. Nu creşterea temperaturii, creşterea ritmului cardiac, respirator sau secreţii plăcut mirositoare, ce dau trupurilor avânt alunecos, ci curent electrostatic, spuse femeia.

Întoarse capul şi văzu un al doilea Ian, aşezat pe marginea patului de alături. Instantaneu, bărbatul, pe pieptul căruia rămăsese femeia aşezată cu capul, dispăru, făcând-o să cadă pe cearceaf, cu faţa în pernă.

După un moment de perplexitate, se ridică într-un cot şi se întoarse cu faţa spre noul apărut.

— Zâmbeşti pentru că m-ai văzut ce am făcut cu dublura ta, proiecție materială sau ce-o fi fost? îl întrebă.

— N-am remarcat nimic anormal. Zâmbeam pentru că mă simt bine, odihnit. Cum am ajuns aici?

— Nu-ți aminteşti nimic?

— Nu. Nu-mi amintesc nimic, spuse noul apărut. Am avut un somn fără vise. Dar, ce ai pățit?! Arăți de parcă te-ai fi luptat cu cineva în somn. Aşternuturile sunt răvăşite şi murdare, iar tu eşti năduşită, plină de secreții şi cu părul încâlcit. Ai ochii injectați şi fața congestionată de durere.

— Am avut un vis.

— Eu n-am visat nimic, dar e posibil să fi visat şi să nu țin minte. Visul e un fum.

— Un fum care se termină cu usturimi şi dureri de spate, spuse femeia.

— Ce vrei să spui?

— Nimic.

Cel de-al doilea Ian se ridică, se apropie de patul unde se găsea femeia şi se aplecă sărutând-o. Simți mirosul acesteia, se aşează lângă ea şi îi mângâie pielea alunecoasă. Se aşează în genunchi, cu picioarele flexate, îi încolăci picioarele în jurul său şi îi susținu şoldurile cu mâinile.

— O luăm de la capăt?!

— Cum adică?! se miră Ian.

— Ah! Nu e nimic. Şi aşa nu mai simt nimic.

— Te simți bine?

— Da, gemu femeia. E dureros, dar, în acelaşi timp, revigorant. E ca şi cum m-aş descărca pe o parte şi m-aş încărca energetic, mult mai mult, pe cealaltă parte.

Urmară scenariul sexual de mai înainte şi, ajunşi la final, cosmeticiana fu aproape sigură că bărbatul de sub ea va pieri şi se va ivi o dublură a acestuia, lucru care se şi întâmplă.

— Un vis din care nu te mai trezeşti e un coşmar. Asta nu poate fi realitatea. E traumatizant.

— Ce e cu tine? o întrebă cea de-a treia sosie a lui Ian.

Povesti bărbatului episoadele de dinainte, iar acesta o privi nedumerit.

— Mintea îți joacă feste, spuse el, aşezându-se alături. Nu am de gând să mă dau la tine; miroşi îngrozitor.

— Dacă nu-ți place mirosul, de ce nu stai la locul tău?

— Am plătit.

— Poate că ar fi bine să fac un duş, spuse femeia, trăgându-se înapoi, de sub bărbat.

Încercă să-i scape din braţe, lovindu-l peste faţă, dar fără succes.

— Spuneai că nu te dai la mine...

— Da, dar nu ştiu ce se întâmplă, spuse sosia bărbatului. Simt o atracţie puternică, de dincolo de mine. Cred că suntem manipulaţi.

— Dacă suntem noi. E posibil să nu fim decât nişte banale imagini virtuale, o părticică dintr-un program mai vast.

— Asta nu e realitatea. Ai idee unde ne aflăm?

— Nu, n-am idee, dar cred că ne găsim într-o fostă bază militară, aflată lângă oraş, spaţiu real creat după cartea unuia, Herbert Indesir, spuse femeia. E un fel de complex universitar pentru cercetare ştiinţifică, îmbinare armonioasă dintre o parte de locuit şi una de agrement, cuprinzând baze sportive, educative, social-economice, administrative şi chiar politice. E un experiment, pentru a vedea cum ne comportăm într-un climat real. M-am uitat pe fereastră. Unul tunde iarba cu o maşină, câţiva tineri stau tolăniţi pe gazon şi citesc. Un altul înfulecă dintr-un sandviş...

— Lasă vorba! Nu mă pot concentra.

— Asta e ceva nou, spuse ea, excitată la culme.

Încercă să-l aducă la linia de plutire şi, când reuşi, timp de câteva ore, nu se mai opri, reluând ceea ce făcuse şi cu primii doi.

Într-un final, transpirată, se lăsă pe-o parte, ghemuită, cu capul pe pieptul bărbatului.

— Mi-e frică?

— De ce? întrebă Ian. Crezi că voi dispărea?

— Sunt mai mult ca sigură.

— Şi, nu dispar?

— Cred că întâi trebuie să apară o nouă sosie a ta, spuse femeia.

— Şi, nu apare?

— Ba da. Priveşte!

Văzură o a patra apariţie a unui Ian, la fel de dezbrăcat ca şi cei dinaintea lui, pe marginea patului de alături, abia trezit din somn, frecându-se la ochi şi pironindu-i asupra femeii.

— Cred că ar trebui să mă volatilizez, spuse cea de-a treia sosie, privindu-se de sus până jos.

— Şi, de ce nu dispari? întrebă femeia.

— Nu ştiu. Poate pentru că nu vreau.

— Vorbeşti în somn sau te-ai trezit? întrebă ultimul venit.

— Nu mă vede, spuse cel de-al treilea.

— Curios nu e lucrul ăsta, ci modificarea scenariului, spuse femeia.

— Dacă e vreun scenariu bătut în cuie, bineînţeles.

— Cum am ajuns aici?! se miră cel de-al patrulea Ian. Cine ne-a luat hainele?

Femeia îl puse în temă despre tot ce se întâmplase de când se materializaseră, ea şi primul venit, în acea cameră. Nu apucă bine să termine ce avea de spus că bărbatul se şi repezi la ea s-o violeze.

Se feri din calea lui şi îl zgârie pe faţă, căutând să coboare din pat.

Înfuriat, cel de-al patrulea Ian o lovi cu pumnii în faţă, umplând-o de sânge, apoi îi aplică un picior în abdomen. Cel de-al treilea Ian vru să dea un pumn noului venit şi constată cu uimire că trecu dincolo, ca prin fum.

Se împiedică şi se lovi de măsuţa pe care se găseau tăvile cu mâncare. Prinse un cuţit şi se ridică în picioare, îndrep-

tându-se amenințător spre dublură, cu intenția de a-i aplica lovitura finală.

Cel de-al patrulea venit văzu un cuțit zburând. În ultimul moment, se feri şi lama ascuțită i se înfipse în umăr.

— Ciudat, spuse cel de-al treilea Ian. Eu am trecut prin el, iar cuțitul nu.

Femeia găsi în baie o trusă de prim ajutor şi îi scoase cuțitul, apoi îi opri sângerarea. Făcu o dezinfecție externă, îl pansă şi îi dădu să înghită un complex de antibiotice.

Îl urcă în pat, îl aşeză pe spate, îi potrivi capul între două perne şi îl acoperi cu pătura.

— În halul în care e, nu cred că îi mai arde de dragoste, râse cel de-al treilea Ian, învelindu-se cu un cearceaf.

— Pare destul de slăbit, spuse femeia.

— Sigur că par slăbit, spuse ultimul venit. Am avut doar bune intenții, iar tu ai aruncat cu cuțitul spre mine.

— Nu vorbeam cu tine, ci cu o dublură a ta. Eu îl văd pe acest al doilea eu al tău. Se pare că tu nu poți.

— Mai e cineva în cameră?! se sperie sosia.

— Sigur.

Îi povesti ultimele întâmplări din cameră şi îi recomandă să se odihnească.

— Am crezut ca e o aiureală chestia asta cu sosiile.

— Am crezut că am uitat să-ți spun.

— În cazul ăsta, nu vreau să mai adorm, protestă cel de-al patrulea Ian. Am impresia că am dormit o veşnicie. Mi-e frică să adorm din nou. Faptul că nu-mi amintesc nimic şi am reacționat atât de impulsiv, în ceea ce te priveşte, mă face să cred că nu suntem în realitate. Poate că suntem în vis. Nu există somn aşa profund. Tot îți mai aminteşti o frântură de vis. Mai degrabă cred că am fost hipnotizați cu vreun dispozitiv de concentrat, direcționat şi amplificat undele telepatice. Nici nu ştiu ce e adevărat şi ce nu din tot ce ni s-a întâmplat în ultimul timp. Îți aduci aminte cum am ajuns aici?

— Nu.

— Vezi?

— Da, dar mi se pare mai simplu să iau de bună varianta cu experimentul, spuse femeia. Îți amintești ce spunea scenariul?

— Sigur. Spunea că e mai bine pentru noi să ne ascundem într-un experiment real. Încep să am serioase rezerve în privința proiectelor de finanțare. Se bagă bani într-un experiment, experimentul porneşte şi banii nu mai vin. Putem rămâne închişi aici o veşnicie.

— Are dreptate, spuse cel de-al treilea Ian. Suntem închişi, dar nu într-o cameră dintr-un complex universitar, unitate militară sau ce-o fi.

— Ce vrei să spui? întrebă femeia.

— Vreau să spun că nu putem şti cât de corect e finanțat proiectul de a fi trimişi într-un spațiu real şi, în consecință, putem rămâne blocați aici, în camera asta, interveni noul venit, crezând că pe el îl întreabă.

— Nu te-am întrebat pe tine.

— Dar pe cine? întrebă a patra sosie.

— Pe celălalt, cel pe care nu-l percepi. În principiu, acesta spune acelaşi lucru, că suntem blocați aici.

— Da, dar din motive mult mai palpabile, interveni şi cel de-al treilea. Ia, uitați-vă! Nu avem ferestre. Nici uşă.

— Cum adică?

— Adică sunt nişte holograme pe pereți. Dacă priveşti pe fereastră, unul tunde iarba cu o maşină, la infinit, câțiva tineri stau tolăniți pe iarbă şi citesc. Un altul înfulecă dintr-un sandviş veşnic. Ți se par cunoscuți?

— Sigur, spuse femeia, pipăind peretele. Ăştia trebuia să fi plecat de mult. N-a mai venit nimeni.

— Dacă e adevărat ce spune scenariul, că acest spațiu real e creat după cartea unuia, Herbert Indesir, înseamnă că, dacă punem mâna pe carte, ştim ce se întâmplă cu noi, cunoaştem viitorul, interveni cel de-al patrulea Ian.

— Viitorul cui?! se miră al treilea Ian. M-am uitat prin cărțile de pe etajere, dar n-am găsit nimic; sunt scrise într-o limbă greu de înțeles.

— Nu te aude, spuse femeia.

— Cu cine vorbeşti? întrebă ultimul venit.

— Cu dublura ta invizibilă. Ai uitat?

— Nu, dar nu mă pot obişnui cu ideea că există un om invizibil în încăpere, spuse sosia patru.

— Numai tâmpiții nu sunt în stare să creadă.

— Bine, şi ce spune?

— Vrea să sugereze că putem fi nişte unde electromagnetice fără viitor, nişte fantome fără importanță, nişte imagini ale unei inteligențe artificiale.

— Asta am vrut să spun, continuă cel de-al treilea Ian. Persoanele noastre fizice pot fi oriunde. Dacă ne luăm ca unități distincte, de sine stătătoare, chiar reale fiind, tot nu merge; scenariile nu se pun în scenă întocmai, existând devieri. Putem fi chiar interpretări libere ale scenariului.

— În plus, de unde să luăm cartea lui Indesir? întrebă femeia.

— Ce vorbiți voi acolo? întrebă ultimul venit.

— Ceva, ce poți să-ți imaginezi şi singur.

Îi povesti ce zisese invizibilul Ian trei. Văzându-i că trag tot mai des cu coada ochiului spre măsuța cu mâncare, se gândi că îi apucase foamea, ca pe ea. Se ridică, acoperindu-se şi ea cu un cearceaf, şi se îndreptă spre măsuța cu mâncare. Le pregăti câte un sandviş şi se întoarse.

Rănit şi epuizat, cel de-al patrulea Ian nu mai apucă să vadă sandvişul celui de-al treilea, plutind prin aer, deoarece căzu într-un somn adânc. Nu mai apucă să vadă cum e tăiată tartina cu nişte dinți invizibili fiecare bucată, masticată, digerată, descompusă, o spirală de glucide, lipide sau aminoacizi plutitori, răspândindu-se şi menținându-se un timp în aer, apoi dispărând, ca energie pură.

— Ce e cu el?! sări sosia trei, lăsând mâncarea deoparte.

— A adormit.

— Nu e mort?

— Nu.

Puseră masa cu mâncare lângă perete, căutară două scaune mai confortabile şi se aşezară.

— Mancarea pare reală; nu-i oprim şi lui?

— Ba da, spuse cosmeticiana între două înghiţituri. E mâncare destulă.

După ce îşi potoliră foamea atroce ce îi cuprinsese, băură câte un pahar dintr-o băutură ce semăna vag cu vinul şi trecură la prăjituri.

Când tocmai voia să spună femeii că s-a săturat, că l-a cuprins o ameţeală plăcută, că s-au răsculat hormonii în el şi vrea să reediteze ultimele acte sexuale, apoi să tragă un somn bun, Ian al treilea observă că ultimul venit nu mai era în pat.

— A dispărut, spuse femeia.

— S-a băgat sub pătură sau, din cauza băuturii, îmi joacă vederea feste.

Răscoliră peste tot, căutară şi prin baie, prin dulapuri, dar fără nici un folos. Se uitară chiar şi în frigider, având ocazia să constate că acesta era aprovizionat cu alimente pentru o săptămână, dacă voiau să rămână acolo.

— Ce facem? întrebă femeia.

— Nu ştiu. Camera nu are decât o uşă la intrare şi nişte ferestre pictate. Suntem ermetic închişi.

— Uiţi că pe aici se apare şi se dispare fără preaviz. Noi înşine suntem ceva copiat. Cum epuizarea sexuală i-a făcut pe primii doi Iani să dispară, ăsta, care a apărut ultimul, a dispărut şi el. Cine ştie din ce cauză.

— Gândul că aş putea să dispar şi eu, pur şi simplu, aşa, deodată, fără niciun motiv, de parcă nici n-aş fi existat, mă înnebuneşte.

Bărbatul vru să-şi descarce nervii, lovind cu pumnul în perete, şi văzu cu uimire că braţul îi pătrunse în zid.

Electrizat de frică, trase mâna înapoi şi se uită, întrebător, spre femeie.

— Nu ştiu ce să spun, îngăimă aceasta. E posibil ca această cameră să fie o iluzie, iar noi să nu fim altceva decât nişte exponate, în cadrul experimentului. E clar.

— Acum înțeleg. E posibil ca ultimul Ian apărut aici, copia mea, să se fi trezit, ameţit, şi să fi trecut prin zid.

— Lucrul ăsta ne bagă într-o groaznică dilemă existențială, spuse Angela. Stăm aici şi ne întrebăm ce e dincolo sau părăsim încăperea? A rămâne, e nebunie curată; a pleca, la fel.

— Cred că am băut destul de mult, încât să ni se deschidă spiritul către aventură.

Se apropie de măsuță, dădu peste cap conținutul unui pahar, pe nerăsuflate, înghiți o prăjitură şi îşi turnă un al doilea pahar.

— Ajunge! spuse femeia. Te îmbeți.

— Nu-i nimic. De când am ajuns în blestemata asta de realitate, viața mea, ca ființă umană, nu mai are niciun sens. Ce contează o zi în plus sau în minus? Ai văzut ce scrie în scenariu; pe aici, timpul nu curge la fel de repede peste tot. Oare, ce am făcut cu pliantul? Cred că l-am pierdut.

— Nu ştiu. Mă gândeam că e posibil să-l găsim şi pe celălalt Ian.

— Corect, dar eu aş fi vrut să rămânem aici, spuse bărbatul. Mă simt atât de bine cu tine... Şi e păcat de mâncarea pe care ne-au lăsat-o ăştia, oricine ar fi ei, în frigider.

— Ia-ți ceva provizii şi să mergem!

— Acum era bun un rucsac.

— Pune într-un cearceaf! spuse femeia.

— Nu ține. E subțire.

— Ia o pătură!

Cel de-al treilea Ian puse pe o pătură, de-a valma, tot ce era în frigider, apoi, obosit, desfăcu o sticlă în care se găsea un lichid clar, gălbui.

Bău cu sete, crezând că e suc. O clipă, rămase țintuit locului, în picioare, apoi o zbughi la baie, unde vomită tot ce mâncase

în ultimul sfert de oră. În sticlă era o băutură spirtoasă cu gust de spălătură de vase.

Ieşit din baie, palid şi transpirat, luă pătura de colţuri, ca pe un sac, şi încercă s-o ridice.

— E prea grea.

— Te-ai lăcomit, spuse femeia.

— Dacă nu cari, nu ai.

— Bine. Târâie-l după tine!

— A, bon! făcu sosia trei o reverenţă, fluturând faldurile cearceafului cu care se învelise. După dumneavoastră, doamnă!

Femeia făcu un gest de lehamite, îl apucă de braţ şi îl trase spre zid, cu tot cu sac. Împinse peretele cu umărul, de parcă acesta ar fi trebuit să opună vreo rezistenţă, şi trecu dincolo, urmată de cel de-al treilea Ian.

— O clipă, am avut impresia că pătura cu alimente nu va trece prin zid, spuse, privind speriată împrejur. Ţinea de mână un om palpabil, dar invizibil, a cărui prezenţă nu era scoasă în evidenţă decât de existenţa unui cerceaf plutitor.

— Acum îl văd, se auzi vocea celui de-al patrulea Ian. Suntem în alt spaţiu.

Trecut prin zid, acesta nu apucase să facă nici câţiva paşi. Căzut pe jos, din cauza rănii de la umăr, leşinase şi se trezise de câteva ori. Când se trezea, nu ştia încotro s-o ia. Când trecea în inconştienţă, avea coşmaruri îngrozitoare.

Derutată, femeia îl lăsă pe invizibil de mână şi se aplecă asupra sosiei rănite.

— Tu îl vezi, dar nu-l mai văd eu, spuse ea.

— Devenim invizibili pe rând. Putea să ia un cearceaf pe el, spuse cel de-al treilea Ian, sosia devenită invizibilă. A plecat aşa cum s-a dat jos din pat.

— Cum ai ajuns aici? întrebă femeia.

— N-am nimerit spaţiul capacului de la W.C.-u, se crispă cel de-al patrulea Ian, încercând să râdă.

— Ha, ha!

— Are haz şi îşi imaginează că are şi umor, spuse cel de-al treilea.

— Am glumit, spuse rănitul.

— Cea mai mare tristeţe a noastră e veselia fără rost. În situaţia în care eşti, nu-ţi arde de glume.

— Nu eram departe de adevăr, spuse cel de-al patrulea Ian. Am vrut să merg la baie şi am greşit uşa. M-am trezit afară, adică aici. Am vrut să mă întorc, dar ia zidul de unde nu-i! Nu există cale de întoarcere.

— Văd şi eu. Ne aflăm în mijlocul străzii.

— Ai putea să-i dai lui cearceaful de pe tine, spuse femeia lui Ian 3. Şi aşa nu-ţi foloseşte la nimic. Eşti invizibil.

— Da, dar el mă vede. S-ar putea să mă vadă şi alţii.

— Atunci dă-i pătura!

— Să deşert proviziile aici, în mijlocul străzii, ca să-i dau lui pătura?! Nu e păcat?! protestă sosia invizibilă.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine. Cum mergem cu un om gol după noi!

— Trebuie să-l luăm cu noi?

— Sigur. Dacă erai în locul lui? se enervă femeia.

— Nu ştiu la ce să renunţ.

— Dacă ţii la proviziile tale, dă-i cearceaful!

— Dacă mă dezbrac, nu mai ştii unde mă găsesc.

— Te găseşti unde e pătura cu provizii. Un lucru care târâie sacul nu poţi fi decât tu.

— Aşa-i. Pe căldura asta, oamenii dau ce au mai bun, jos, de pe ei.

— Eşti încălzit de băutură, spuse femeia.

— Aşa-i. Nimeni nu are dreptate, în afară de mine. Uneori, nici eu nu am dreptate.

Cel de-al patrulea Ian se acoperi cu cearceaful luat de la cel de-al treilea şi privi împrejur.

— Nu suntem în campusul studenţesc amintit de scenariu, spuse. Nu e nicio bază militară aici, niciun spaţiu real creat

după cartea nici unui Herbert Indesir. Nu e niciun fel complex universitar pentru cercetare ştiinţifică. Nu se văd cămine de locuit sau clădiri cu rol de agrement. Nici baze sportive, educative, social-economice, administrative sau chiar politice nu se văd. Cineva experimentează pe noi.

— Care noi? întrebă invizibilul.

— Noi trei. Eu, tu, femeia.

— Nici nu ştim dacă suntem o realitate.

— Suntem, chiar dacă, în cazul nostru, nu putem şti care e modelul genetic de Ian Nicer şi care clona primului.

— Nici măcar nu suntem la marginea oraşului, interveni femeia. Ne găsim, undeva, în interior. Peste tot, nu se văd decât clădiri masive şi blocuri cenuşii, cu mai multe zeci de etaje.

— Ce putem face? întrebă invizibilul.

— Ce fac toţi ţăranii când ajung la oraş, răspunse cel de-al patrulea Ian.

— Adică?

— Adică să mergem în centru.

— Eu ştiam că primul lucru pe care îl face ţăranul când ajunge la oraş e să-şi cumpere un ziar local, să nu pară ignorant, dar e bună şi varianta cu mersul în centru, interveni femeia. De unde ştiţi că nu ne găsim, deja, în centru?

— Pare o străduţă periferică, spuse al patrulea Ian.

— Se găsesc străduţe liniştite şi în centrele marilor oraşe.

— Ce facem? întrebă femeia. Nu ştim unde ne aflăm.

— Cei mai informaţi oameni sunt şoferii de taxiuri, spuse invizibilul.

— Asta, în cazul în care există taxiuri cu şoferi în zona asta. Nu se văd nici taxiuri autonome. E cam pustiu.

— Ţi-am spus să ai grijă ce visezi, că într-o bună zi te trezeşti la realitate, auziră o voce.

— Acum auzim voci, spuse cel de-al patrulea Ian. Mă doare capul.

— Eu simt o durere de stomac, spuse invizibilul. Şi o durere ascuţită în capul pieptului. Cui se adresează vocea asta?

— Mie. Eu am în memorie informația asta.

— Și eu, spuse Ian 3. Ian 4 se întoarse și văzu că nu era nimic nemaipomenit. Un vis banal. Se afla în pat, alături de cosmeticiană, de la care tocmai primise o lovitură de genunchi în stern.

— Ți-am spus să nu mai bei, se auzi vocea acesteia în liniștea camerei de lângă laboratorul de estetică al Poliției. Îngerii încearcă să-ți vegheze somnul, iar tu dormi ca un nesimțit. Sforăi îngrozitor. Îmi vine să-ți dau cu ceva în cap. De două ore stau și mă uit la tine cum sforăi. Mâine, o să am o zi de coșmar.

O ținu astfel cu reproșurile mai mult de zece minute. Ian 4 o urmări un timp, apoi, obosit, adormi și se trezi în lumea reală. Pătura cu alimente era încă acolo, dar femeia din scenariu și dublura sa dispăruseră. Cosmeticiana se dezmetici și se uită cu atenție la bărbat.

— Care dintre cei doi ești?

— Penultimul, spuse Ian 3, abia trezit din somn. Cel adevărat.

— Ciudat. Aș fi putut jura că ai o rană la umăr.

IX

Cosmeticiana deschise o ușă secretă și se uită în lungul culoarului, la stânga și la dreapta.

— Nu e nimeni la ora asta. Majoritatea gardienilor arestului și polițiștii birocrați au plecat acasă. Cei care sunt de gardă sunt băgați pe undeva și deja beți. Îi știu eu. Se îmbrăcară și ieșiră fără nicio frică. Străbătură culoare știute doar de femeie și se treziră într-o hrubă imensă, ticsită de lume. Erau foarte mulți polițiști în civil, un număr mai mic de polițiști în uniformă și câteva femei, ici și colo, pentru coloratură. Cele peste o sută de mese erau ocupate. Mulți stăteau în picioare. Gesticulau și discutau cu voce scăzută, să nu-i deranjeze pe ceilalți, beau, mâncau, se mutau de la o masă la alta, se așezau, se ridicau sau se fâțâiau de colo-colo fără niciun sens. Se auzea muzica

în surdină și murmurul discuțiilor. În dreapta, se găsea o scară în spirală, probabil o ieșire la suprafață, și câteva uși pe unde venea miros de mâncare, semn că în acea parte se găsea bucătăria. Pe acolo, intrau și ieșeau chelnerii, cu sticle abia scoase din frigider sau platouri cu farfurii aburinde. Din când în când, pe deasupra, mirosul era împrăștiat de un sistem de ventilație foarte performant și aerul devenea proaspăt și respirabil, apoi, pentru o vreme, mirosul de alcool și tutun ieftin devenea predominant. Din nou aer curat, din nou miros de mâncare, fum sau aer expirat de beți vi. În stânga, se găsea tejgheaua lungă a unui bar foarte bine utilat, unde barmanii turnau în pahare sau preparau cocteiluri colorate, în pahare mari. Nemaifăcând față cererii, luau bani și nu mai dădeau niciun rest. Când vreun client făcea pe nebunul, veneau patru zdrahoni din spate și îl duceau cine știe unde. Din cauza aglomerației și fumului, pereții din partea opusă a cramei-restaurant nu se vedeau.

— Ce e aici? întrebă Ian.

— Ce nu e? Aici se fac și se desfac toate afacerile din capitală. E restaurantul familiei comandantului. În partea cealaltă, una dintre uși duce afară, în stradă. Celelalte uși dau în curtea unității. Tot spațiul de deasupra este ocupat de editura comandantului. Scrie cărți și le publică la tipografia lui. Localul e frecventat mai mult de polițiști, dar vin clienți și din afară, o faună foarte ciudată, formată din scriitori rataț i, studenți, pensionari, informatori, rude etc. O dată pe seară, vine și cel cunoscut de ei sub numele Haidebard Eșapcon. Uneori, stă puțin, alteori mai mult, dar nu sunt rare cazurile în care stă până dimineața. Se îmbată și ține discursuri. Admiratorii lui îi sorb fiecare cuvânt și, desigur, fiecare păhărel primit gratis. Dacă beau prea mult, și beau, nu se încurcă, adulatorii nu mai nimeresc pe unde au intrat. Ies în curte și intră, la nimereală, pe cine știe ce ușă deschisă. Clădirea e ca un labirint de birouri și celule. Nici eu n-o știu prea bine. Dacă nu găsesc o ușă deschisă, dorm și ei pe unde pot. Dimineața, când se deschid porțile, se

duc acasă. Unora le place aventura de felul ăsta, deoarece se găsesc și fete frumoase, alții nu mai vin niciodată. Ca mare editor, Eșapcon e un fel de mecena pentru ei. Le publică, din când în când, câte un volum de poezii sau culegeri de texte scurte, iar ei scriu cărți pentru el, că nu are timp să le scrie singur; contra cost, desigur.

— Atunci, să mergem! Nu am chef să mă întâlnesc cu individul ăsta. Mi-a făcut capul calendar și mi-a pus și droguri în bere.

— Nu mergem niciunde, spuse cosmeticiana. Mi-a făcut semn un barman că au eliberat zdrahonii din trupele de ordine două locuri la bar. Mă cunoaște multă lume. Deși lucrez de ceva timp aici, eu nu îi știu pe toți. Universul meu este laboratorul de estetică. Se așezară pe două scaune înalte, cu fața spre tejghea și cu spatele către sală.

— Vai, doamna cosmeticiană, spuse barmanul. Nu v-am mai văzut de luni de zile. Dumneavoastră mi-ați facut masca asta drăguță de barman. Fiecare trebuie să-și poarte masca.

— Foarte spiritual. Avem un carnaval prost organizat; fiecare poartă masca altuia.

— Dură, așa cum vă știu.

— Mă știi de undeva?! se miră cosmeticiana.

— Sigur, sunt bine informat, dar nu cred că mă mai țineți minte.

— Nu te-am mai văzut pentru că n-am mai fost pe aici. Dacă nu ești bine informat, taci din gură; dacă ești bine informat, nu mai ai nimic de spus. Se pare că tu ai ceva de spus. E ceva nou?

— Totul e nou când vrea omul, spuse barmanul. Dar și vechi; dacă nu v-ați schimbat gusturile. Am reținut ce fel de vinuri, siropuri și plante exotice preferați în amestec.

— Și concentrațiile?

— Și. Barmanul le așează două cocteiluri în față, turnă în mai multe pahare, la clienții de alături și se apucă să prepare alte băuturi, cu gheață, siropuri, plante exotice, băuturi spirtoase sau vinuri seci.

— Ce spuneai că mai e nou?

— Dacă vă întoarceți încet cu spatele, vedeți și singuri. Ian și cosmeticiana auziră întâi că se făcuse liniște în sală, apoi se întoarseră.

— Ce femeie frumoasă! exclamă ziaristul.

— Frumusețea poate fi o mască pentru orice, spuse femeia.

— În fața frumuseții, îți stă mintea-n loc.

— Bărbații care gândesc sunt nefericiți și atunci când nu gândesc. Știam că frumusețea produce modificări cardio-vasculare.

— Bună să vă fie inima! îl auziră pe unul. Cosmeticiana se uită întrebător la barman.

— Domnul e cardiolog; lucrează la clinica Poliției, îi explică și își mută privirea spre femeia care venea spre ei. Cei mai mulți, se dădeau la o parte, parcă stânjeniți de ceva, să facă loc unei tinere foarte frumoase, cu părul vopsit într-un negru-albăstrui, strâns într-un coc, îmbrăcată într-o rochie lungă de seară, argintie, foarte decoltată, fără mâneci, acoperită cu mici paiete roșii. Încălțată în pantofi tot argintii, cu tocuri foarte înalte, din lumina albă, lăptoasă, înainta maiestuos, pufăind dintr-o țigaretă foarte lungă.

— Ei, dar femeia asta nu e androidul meu?

— Chiar eu sunt, spuse Anita.

— Ești liberă?

— Sigur. În măsura în care fiecare dintre noi este liber. Liberă și venerată de toată lumea. Nu m-am simțit nicio clipă arestată. Te aliezi, când cu unul, când cu altul; trebuie să știi ce vrei.

— Eu consider că nu prea știi ce vrei atunci când ești „când cu unul, când cu altul", ci ești cam oscilantă, spuse ziaristul.

— Nu sunt deloc oscilantă. Sunt absolut sigură de ceea ce vreau. M-am autoprogramat în felul ăsta. Vreau să fiu duplicitară. Absolută nu e decât relativitatea. Oamenii nehotărâți trăiesc mult. Și tu ești destul de oscilant. Androidul se uită scurt și tăios la cosmeticiană, apoi își mută privirea, undeva, în spatele acesteia.

— Să nu-mi spui că ești geloasă! spuse Ian.

— Nu-ți spun. Când o femeie frumoasă te bagă în seamă, e cazul să-ți pui problema dacă e întreagă la minte.

— Presupun că te referi la rasa umană.

— Cred că ne trebuie un program coerent pe psihiatrie pentru toată lumea, spuse Anita. Și creierul pozitronic suferă la fel.

— Parlamentul nostru a dat o lege în sensul amintit de voi, spuse cosmeticiana și sorbi din cocteil. Se cheamă legea gândirii.

— Simpla pomenire a unei legi de tipul ăsta te pune pe gânduri.

— Și, la ce te-ai putea duce cu gândul?!

— La politică, desigur, spuse androidul. Creatorul a dat bărbatului și femeii posibilitatea de a se lansa în politică.

— Avem un singur fel de creator: creatorul de probleme, spuse Ian. Restul, trebuie să se chinuie cu rezolvarea problemelor.

— Prima formă de politică pe care au făcut-o aceștia, bărbatul și femeia, a fost politica demografică, spuse cosmeticiana.

— S-au înmulțit, nu zic nu, dar lucrul ăsta e legat de biologie, nu de politică, spuse Ian.

— Tot ce există e legat de politică, spuse Anita. Mai ales demografia. V-ați înmulțit peste măsură de mult. Asta a dus la o formă de globalizare care vă poate fi fatală. Globalismul ăsta se manifestă foarte interesant; atunci când unul face o mișcare inteligentă, toți ceilalți au impresia că aceasta este datorită lor.

— Fiecare politician pare a spune ceva, dar nu știe ce să spună, fu de părere cosmeticiana.

— Parlamentul vostru își cam face de lucru.

— Sunt de acord. Ultima dată, parlamentarii și-au votat pensii speciale, pentru fapte deosebite. Deosebite cu greu, aș spune eu. Stau toată ziua și dorm.

— Dacă au bani, doar un somn de frumusețe le mai trebuie, spuse Anita Jup.

— Banii nu aduc frumusețea; doar inteligența. Când te trezești că ești prost, degeaba te mai trezești. Nu poți ști care e prost deoarece majoritatea proștilor sunt mincinoși.

— Nu toți leneșii sunt proști. Poate că se odihnesc în Parlament, să fie proaspeți la neveste sau amante.

— Nu cred, spuse cosmeticiana. Cât timp doarme președintele, dorm și ei. Și acesta se odihnește prea mult. Sloganul lui este: „Culcă-te și lasă și pe altul să doarmă!" Cât timp se odihnește președintele, populația e derutată: să muncească, să nu muncească?

— Și, nu muncește?

— Nu muncește. Cum să muncească? Premierul le spune că, dacă măririle de salarii nu au efectul scontat, va micșora salariile.

— Nu e deloc diplomatic să spui astfel de lucruri, spuse androidul.

— Premierul se întrece pe sine la cantitatea de prostii debitate. Într-un discurs, a spus că va micșora ultimele tăieri salariale.

— Nu poți cere unui popor ceea ce nu are: banii.

— Necazul e că tocmai asta fac, spuse cosmeticiana. Parlamentarii nu dorm pe banii lor, dorm pe banii noștri. Și sunt niște fricoși; nu-și asumă nicio răspundere. Președintele nu ia decizii în numele nostru de frică să nu îl acuze vreunul de plagiat. Avem o societate bolnavă; dacă îi contrazici, mulți se îmbolnăvesc de nervi. Într-o emisiune televizată, președintele s-a trezit lătrând, lucru care dă mult de gândit psihiatrilor.

— La câți bani au, ăștia pot cumpăra spitalul de psihiatrie. Cu prieteni cu tot.

— Glumești?!

— Sigur că glumesc, spuse Anita. Dincolo de glumă, e deșertul. Fără nicio glumă. Am văzut astfel de lucruri. Orice conducere de partid sau de stat e obligată să protejeze omul care muncește.

— Cum adică?!

— De învățat, înveți pentru tine. De muncit, muncești pentru stat, pentru conducători, pentru partid. Guvernarea nu îți asigură un loc de muncă bine plătit. Astfel, ea protejează omul care munceşte.

— Orice lucru e bun atunci când te interesează și atunci când nu te interesează, cu o condiție: să fie bun, spuse cosmeticiana. Totul e să crezi că e un lucru bun, dar aici, în capitala Pământului, e altfel. Aici, guvernarea protejează omul care nu muncește. Dă după el cu tot felul de ajutoare sociale.

— Sunt dispusă să cred absolut orice. Depinde de voi ca să cred. Nici pe planeta mea nu e mai bine. Pentru a demonstra ceva, trebuie să demonstrezi altceva. Anita Jup le povesti despre institutul de cercetare a calității vieții, de pe planeta Lila, institut de promovare a unor astfel de idei. Acolo, era șefă și conducea o adunătură de literați și militari.

— Ciudată adunătură, spuse Ian.

— Deloc ciudată. Calitatea vieții e prioritară în orice societate democratică. Uneori, e necesar să aperi calitatea vieții cu arma în mână. Literații imaginează fel de fel de scenarii, iar militarii veghează la transpunerea lor în practică. Dacă vrei, poți coagula orice mișcare științifică. De dinamizat, se poate dinamiza și singură. Creatorii de ficțiuni vor dispărea, în ciuda faptului că încearcă să se unească în tot felul de asociații și societăți. Sunt aproape desființați. Nu va mai fi nimic de imaginat. Să imaginezi lucruri nemaivăzute sau să forțezi creierul să producă idei e o acțiune ce implică un consum foarte mare de energie. Eu posed o gândire de esență pozitronică și pot imagina orice, chiar și un astru necunoscut, ca al vostru. Fac câte asociații de idei vreau, în funcție de un program inițial. Cosmeticiana și redactorul-șef o ascultară cu atenție și zâmbiră îngăduitor. Femeia o luă ca pe un scenariu de film, iar bărbatul ca pe o ficțiune literară. Ciocniră, băură conținutul paharelor globulare și cerură încă un rând.

— Vrei să bei cu noi, o întrebă femeia pe Anita.

— Nu am organe de gust.

— Nu-i nimic. Gusturile nu se discută, se pervertesc.

— Nu par prea bucuroși să te vadă, spuse Ian arătând spre mulțime. Par, mai degrabă, stânjeniți de prezența ta. Nu e respect. Par mai mult speriați.

— E admirație. Eu sunt actrița principală. Sunt tratată ca o șefă.

— Poliția face filme?!

— Sigur, are propria sa casă de filme, cu oameni angajați, actori profesioniști, regizori, scenariști, ingineri de tot felul, spuse androidul. Figurația e asigurată de arestați. Dacă vor să fie făcuți scăpați, aceștia trebuie să-și joace rolul. Eu joc rolul de târfă de lux. Am dat mai multe probe, dar, într-un târziu, am fost acceptată. Nu știu ce fac ei cu filmulețele, dar e clar un lucru, a început să-mi placă și nu mai vreau să plec de aici. Cel mai mult mi-a plăcut când am făcut-o în zbor. Mi-au montat două perechi de aripi cu fâlfâit autonom. Îmbrăcarea într-o umbră temporală a fost ca un vis. Nu ai idee ce plăcută a fost înălțarea în orbitoarele raze ale soarelui.

— Nu, nu am. Nu se indică să te simți la înălțime dacă nu ești.

— Poate tu. Eu am un sentiment înălțător. Toată lumea mă iubește.

— Mi se pare normal, spuse ziaristul. Ei știu că ești android?

— Nu, dar nimeni n-a catadixit să mă întrebe. I-am lăsat în prostia lor. Oamenii au nevoie să creadă că le e cineva superior. Sunt ca niște copii. Au inventat o entitate superioară, după chipul și asemănarea lor. Dacă nu ar fi imaginat o astfel de entitate, nu știu ce s-ar fi făcut; au nevoie de astfel de pârghii, să nu se alieneze. După un timp, le-a convenit să spună că entitatea i-a creat pe ei și, astfel, a comis primul plagiat din lume. Vorbesc prostii. Deși seamănă, oamenii nu sunt deloc la fel. Dacă știe cineva că sunt android și nu spune, înseamnă că vrea să ascundă asta, că are vreun interes în ceea ce mă privește. Asta e o insultă pentru mine.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm de aici, cât mai departe. Și plecarea îți dă iluzia zborului, așa cum revenirea îți dă iluzia căderii.

— Ambele sunt iluzii, spuse Anita. Mi-am programat să fiu fericită aici.

— Oricât ai fi de fericită, sfârșești prin a nu mai fi nici măcar nefericită.

— E posibil să fie chiar bătuți în cap. E greu să faci pe prostul într-o societate bazată pe prostie. Într-o societate bazată pe prostie, ești prost prin definiție.

— Nu trebuie să vorbești așa, spuse Ian. În urma unei descinderi în forță, Poliția a reținut 20 de suspecți, printre care și foarte multe persoane inteligente. Văzând unde se uită bărbatul, Anita întoarse și ea privirea. La una dintre mesele aflate mai în mijlocul sălii, stăteau doi tineri. Unul se ridică și se îndreptă spre grupul lor. Se aplecă și îi spuse ceva la ureche androidului, chicoti, se aplecă ușor în față. Dând din cap în semn de aprobare, Anita stinse țigara, apucă tânărul de mână și îl trase spre o ieșire, printre mese, afișând o atitudine cât mai firească. Ian vru să o rețină, dar era prea târziu. Cei doi se pierduseră deja în fum, printre mese, și nu se mai vedeau. La masa lăsată liberă, deși era de patru persoane, nu fuseseră decât cei doi tineri. Nimeni nu îndrăznise să se așeze la masa lor.

— Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă? întrebă ziaristul.

— Tânărul care a plecat cu artista e fiul comandantului, spuse barmanul.

— Și?!

— Cred că ne putem așeza, spuse cosmeticiana. Cel de-al doilea tânăr ne face semn că e liber.

Se ridică și o luă înainte. Redactorul-șef se ridică și el, urmând-o. Când se așezară, tânărul se prezentă ca fiind student la Academia de Poliție, ca și prietenul său, fiul comandantului. Ziaristul și cosmeticiana nu-i reținură numele și fură bucuroși să vadă că se ridică, se scuză și spune că trebuie să plece, dar revine după câteva minute deoarece se apropie ora când trebuie să sosească patronul localului. După ce plecă, se apropie o chelneriță, punând pe masă o tavă. Pe tavă, se găseau trei pahărele cu băuturi spirtoase și trei cafele.

— Pentru cine sunt băuturile? întrebă redactorul-șef. Nu mai bem un cocteil?

— Merg și astea, spuse cosmeticiana, golind paharul în plus. Nu e rea băutura. Cred că e ceva distilat din vreo rășină.

Dacă ne îmbătăm, mergem înapoi, în camera de lângă laboratorul de estetică. Poti să ne mai aduci un rând, dar numai două pahare și două cafele.

— Ăștia îl așteaptă pe Haidebard Eșapcon, să îi distribuie în vreun film sau să le țină discursuri?

— Cred că da. Și-a făcut obiceiul ăsta.

— Am crezut că e tânăr, spuse Ian. Ai văzut ce băiat mare are?

— S-a apucat devreme de treabă. Are și două fete mai mici.

— Tinerețea e veșnică. Doar bătrânețea se oprește la un moment dat. După mai multe rânduri de pahare, de la simple banalități, se încinse o discuție în contradictoriu, privind literatura bună, literatura proastă, economia de piață şi punctualitatea, totul învârtindu-se în jurul ideii că, atâta timp cât politicienii visează diferit, nu va exista niciodată o gândire economică unitară.

— Cât timp nu ai nici o șansă, nu putem vorbi despre egalitate de șanse, spuse Ian.

— Cât timp ești pe o funcție, nu te interesează egalitatea de șanse.

— Funcția nu trebuie să te facă mai bun; ea trebuie să-i facă pe ceilalți mai buni.

— Se așteaptă seriozitate chiar și de la oamenii serioși, spuse cosmeticiana.

— Nimic nu se întâmplă până nu-l afirmă cineva.

— Golul este singura afirmare a afirmației... La mijlocul frazei, cosmeticiana se ridică în picioare, se întoarse și o luă către bar, cu mers nesigur. Ziaristul crezu că vrea să vorbească ceva cu barmanul, dar aceasta ocoli capătul din stânga al tejghelei și ieși pe una dintre uși. Își spuse că, presată de necesități fiziologice, lăsase baltă orice discuție și se dusese la W.C.-u. Se gândi să o aștepte, s-o întrebe cum se putea ajunge acolo, să poată merge și el. Așteptă vreo zece minute, minute care i se părură o veșnicie, bău un păhărel și se ridică, oprindu-se la barman.

— Mai e ceva de mâncare la ora asta?

— Vă putem improviza niște sandvișuri.

— Poți să ne ții masa ocupată?

— De ce? întrebă barmanul.

— Vreau să merg și eu la W.C.-u, apoi să mă întorc și să mănânc ceva. Cred că am băut cam mult și m-a apucat durerea de burtă.

— Pun o chelnăriță să supravegheze masa, dar nu cred că se așează cineva. Aia e masa preferată a comandantului. Se așează numai prietenii și rudele acestuia. Doamna cosmeticiana e o apropiată a casei. Mergeți pe ușa aceea, apoi luați-o pe primul culoar la dreapta! Scrie pe ușă.

— Cosmeticiana a ieșit pe cealaltă, spuse Ian. Nu s-a dus tot la W.C.-u?

— Nu mi-a spus.

— Bine. Când se întoarce, spune-i că vin repede!

— Am înțeles, spuse barmanul. Între timp, vin și sandvișurile. Redactorul-șef ieși pe ușa indicată, o închise, coborî o scară și se opri să se adapteze la lumina slabă de pe culoare. O luă pe culoarul din dreapta și merse vreo zece metri, uitându-se în toate părțile. Nici o ușă nu avea vreun semn care să indice că e un W.C.-u. Toate erau închise, iar culoarul părea interminabil. Se trase într-un colț mai întunecos, elimină toată apa din alcool, cum era expresia consacrată între beți, și porni înapoi pe culoar, hotărât să se întoarcă în cramă, să caute ușa spre exterior și să plece acasă. Urcă scara, deschise ușa, dar nimeri pe un alt culoar, culoarul unde se găseau birourile, dacă își aducea bine aminte. Din singurul birou luminat, biroul comandantului, auzi ceartă și înjurături. Învăluită în întuneric, cosmeticiana urmărea cearta celor dinăuntru. Ian uită de durerile de cap și își spuse că e mai bine să nu apară ca purecele pe guler. Încercă câteva uși; cum acestea erau închise, intră într-un al patrulea birou, întrebându-se dacă femeia îl văzuse sau nu.

Trecură câteva minute, trase concluzia că nu fusese văzut și își îndreptă atenția spre conversație. Cum, din biroul în care

intrase, putea trece într-un al doilea, apoi al treilea, se apropie cât putu de mult. Prin pereții de sticlă, se profilau siluetele a doi bărbați. Din discuție, trase concluzia că erau comandantul și adjunctul acestuia.

— V-am spus dobitocilor să nu vă mai țineți de prostii?!

— Ce să facem, domn șef, necesități fiziologice..., spuse adjunctul.

— Ați făcut pe voi.

— Nu ați spus dumneavoastră că, în fața hoției generalizate, polițiștii nu mai au decât o singură șansă, să se înmulțească.

— Da. bă, dar nu în felul asta, spuse Eșapcon. V-am dat voie s-o violați și voi ce-ați făcut?

— Am violat-o, șefu`, de ne-am săturat. Nu e vina noastră.

— Cum nu e vina voastră?! Ce nu e vina voastră?

— Chestia asta, îi arătă adjunctul spre propriul abdomen, dând la o parte faldurile mantalei. Ajunge să te prostești puțin. După asta, e foarte ușor să te prostești puțin câte puțin. Să pățim noi o asemenea rușine... Mai bine ne îmbolnăveam de cancer.

— Bă, voi sunteți nebuni. Nu avem un program coerent pe cancer.

— Nu avem un program coerent nici pe neuro-psihiatrie. Parlamentul ne dă mii de legi, iar ministerele nu sunt în stare să elaboreze programe viabile, pe baza lor.

— Voiam să spun că sunteți nebuni, în sensul că ați inversat rolurile, spuse comandantul. Ați inversat sexele.

— Vedem și noi. Despre sex, nu știi niciodată prea multe. Fiecare e cu sexul lui.

— Ai dreptate. Nu mai poți fi sigur de nimic. Aveam și eu o certitudine, faptul că nu trebuie să vă las să trăiți în incertitudine. Acum, nu o mai am nici pe asta. Nici sexul nu mai e un lucru sigur.

— Știm că nici sexul nu mai e ce a fost, dar nu ne simțim deloc vinovați, spuse adjunctul. A fost greu până am violat-o, apoi a început să-i placă. Acum, nu mai scăpăm de ea.

— Ba sunteți vinovați, că sunteți proști. Sunteți proști înghesuiți.

— E lucrătură, șefu`. Nu știm cum, dar a apărut deja la unele televiziuni. Nu știm cine a făcut filmulețe. Cred că s-a lansat în mediul virtual. De acolo au luat. Nu e nimic cert. Doar insinuari. Nu i-au găsit pe ăia la care sarcina e evidentă. Îi ținem închiși. Nici ei nu mai vor să se ducă acasă, dar au început familiile lor cu telefoanele. Minciuna cu misiunile secrete nu mai ține mult. Am băgat-o pe aia cu boala transmisibilă. Mișună nevestele lor pe aici, pe culoare. Stau cu orele la discuții în fața ferestruicilor de la celulă.

— E lucrătură să mă dea pe mine jos, dar nu demisionez nici mort, spuse Eșapcon.

— Nici acum șefu`?

— Nici acum. Nu are niciun rost. Imaginea mea politică a explodat, pur și simplu. Sunt pe toți pereții.

— Se pare că ministrul de interne e în aceeași situație, de când a venit ultima dată în inspecție și i s-au aprins călcâiele, spuse adjunctul. S-ar putea să mai scăpați.

— Am de gând să vă omor pe toți și să mușamalizez totul.

— Nu se poate. Suntem și noi suflete nevinovate. Suntem ființe umane.

— Sunteți niște dobitoci. Vă omor ca pe câini! se înfurie comandantul. Sunteți niște câini murdari.

— Suntem ce vreți dumneavoastră, dar trebuie să acționăm.

— Presa are oameni peste tot.

— Păi, nu e presa câinele de pază al democrației?! întrebă adjunctul.

— Presa e câinele democrației până când vede primul pom.

— E prea complicat pentru mine. Nu sunt literat, dar știu un lucru clar: presa e un pericol pentru noi, mai ales dacă înregistrează vreunul chestia aia cu mușamalizatul unor crime. Intrăm la tentativă de omor.

— Nu-mi spune mie unde intrăm și unde nu intrăm, că te strâng de gât! urlă Eșapcon. Știu că sunt camere de luat vederi

peste tot, că noi le-am pus, și nu cred că un restaurant ilegal și un bordel pentru clienți fideli deranjează pe cineva.

— Se găsesc dușmani. Nu știi pe cine calci pe coadă.

— Ce zic doctorii?

— Am raportul aici, arătă adjunctul.

— Spune-mi ce zic!

— Nu zic mare lucru.

— Nu mă mai ține! Spune! țipă Eșapcon.

— În mare, sarcină extrauterină neviabilă.

— Cum adică?!

— Adică se rezolvă chirurgical și se aruncă fetusul. În două săptămâni, sarcina devine vizibilă, explică adjunctul.

— Mă vezi tu pe mine ieșind pe micile noastre ecrane să anunț că jumătate dintre polițiștii secției mele s-au culcat cu un android și au rămas însărcinați?

— Nu reiese că ar fi android, adică un fel de robot, cum spune ea. Am aici rezultatele unui pachet de analize, cel mai complet pachet de analize de pe Pământ. E femeie.

— Altceva? întrebă comandantul.

— Ce altceva?

— Adică dacă îi ducem de aici, să nască în câmp. Pot aranja o școală de vară în zona interzisă, o perfecționare, ceva.

— Se află, spuse adjunctul. Vin rudele după ei.

— În zona interzisă?

— Acolo nu se duc. Dacă se duc, nu îi găsesc, dar încep să vocifereze. Spun că sunt discriminați, că noi suntem malefici și ei nu. Că e dublă măsură. Chestii din astea. Se transpiră în presă. Toți au videotelefoane, laptop-uri sau tablete la ei.

— Nu e ăsta necazul, spuse Eșapcon. Se poate ecrana toată tabăra.

— Mai sunt alte două hibe majore.

— Așa?!

— La naștere, puiul este salvat și gazda decedează, spuse adjunctul.

— Neplăcută hibă.
— Stai puțin! A doua hibă este că puiul nu e uman.
— Dar cum e? întrebă Eșapcon.
— Canin. Sarcina purtată de noi, polițiștii tăi, e canină.
— Adică un câine.
— Exact, spuse adjunctul.
— Ai toate listele?
— Sigur.
— Nu ne rămâne altceva decât să punem planul în aplicare, spuse comandantul.
— Conform dictonului „Un polițist bun, este un polițist mort". Am pregătit totul.
— Tu ești pregătit?
— Aș fi vrut să trec pe acasă, dar mă gândesc că n-are rost, spuse adjunctul. Când vine moartea, te ia pe nepregătite. Aștept să se facă ziuă și acționez. A mers ușor cu regizorul. M-a ajutat mult ministrul de interne, cu condiția să îl ajutăm și noi la momentul potrivit. I-am explicat ce vreau să fac și mi-a dat tot aportul.
— Necazuri?
— Deloc. Medicul penitenciarului de maximă siguranță a întocmit actele de transfer în spital ale regizorului, unde nu va ajunge niciodată, iar escorta e formată din oamenii noștri. Polițiștii care vor muri au dat cu toții declarații că sunt de acord, armamentul e pregătit, cei din plutonul de execuție au fost plătiți și avem contracte ferme cu fiecare în parte. Sunt criminali bine instruiți, cu multă experiență în războaiele lor subpământene, infiltrați printre imigranți.
— Le-ai explicat că e vorba despre o scenă dintr-un film? întrebă Eșapcon.
— Sigur. Toată lumea va fi mulțumită. Imigranții își primesc bani, polițiștii sunt lichidați, scoși din bazele de date și scapă de rușinea asta, regizorul, băgat tot de noi în pușcărie pentru pedofilie, scapă, primește acte false, bani, și, probabil, se orien-

tează spre ținuturile subpământene, iar eu..., eu conduc operațiunile. Am un sentiment ciudat; parcă m-aș sinucide.

— Să ai grijă ce faci cu chirurgii!

— Am găsit foarte greu chirurgi care să accepte să meargă să opereze în zona interzisă, dar avem metodele noastre specifice de convingere, spuse adjunctul.

— Stt! Ai auzit ceva?

— Nu.

— Cred că suntem urmăriți, spuse comandantul. Ian auzi o bufnitură și văzu cum șeful și adjunctul său dau buzna pe culoar.

— Să aprind lumina? întrebă adjunctul.

— Nu e nevoie, spuse Eșapcon, îndreptând lanterna către corpul întins pe jos. E cosmeticiana. Beată moartă.

— Și dacă era trează, nu facem nimic ilegal. Îi explicăm cum vine treaba.

— Tu execută misiunea! Eu mă duc s-o duc la baie, să văd dacă se trezește. Pe urmă, mă duc sus să beau ceva. M-am mai liniștit. Lucrurile o iau pe făgașul normal. Ian îi lăsă să plece, găsi cu greu ușa ce se deschidea spre scară, prin întuneric, coborî și umblă destul de mult până găsi o ieșire spre alt culoar. Bântui pe culoare până ameți, nemaiștiind dacă se află la subsol, unde se găseau celulele sau deasupra, în clădirea administrativă a secției de poliție.

— Hai, domnule, că începe filmarea, auzi din spate.

— Ce cauți aici? întrebă un altul.

— Am avut ceva probleme cu burta, spuse ziaristul. Alți doi gardieni se puseră pe râs.

— Așa îi spune mai nou? întrebă unul dintre ei.

— Să mergem, spuse un al doilea și îl lovi pe Ian cu patul puștii. Se face ziuă. Îl scoaseră afară, îl împinseră în ultimul camion, traseră prelata și dădură semnalul. Redactorul-șef încercă să se țină pe picioare, apoi alunecă peste un polițist în uniformă. Acesta îl înjură și îl împinse între șirurile de bănci.

Se ridică, își făcu loc pe banchetă, între doi polițiști pe jumătate adormiți, și se uită împrejur. Se simțea ca atunci când a fost recrutat să meargă să satisfacă stagiul militar. Tot așa, a fost urcat cu forța într-un camion, într-o dimineață geroasă. Tot așa, în condiții inumane, a fost dus, împreună cu ceilalți, la o frizerie de mâna a doua, unde toți viitorii soldați au fost tunși la zero. „Ciudat, își spuse. Astea nu sunt amintirile mele. Aici, pe Pământ, nu e niciodată iarnă, iar eu nu am fost niciodată recrutat de vreun corp de armată. Nici măcar nu știu să trag cu pușca".

X

Întunericul începu să dispară, dar ceața, tot mai deschisă la culoare, era încă de nepătruns.

Nervos, regizorul se învârtea cu aparatul de filmat pe umăr în jurul gloatei de polițiști, așezată pe poiană, cu spatele la o lizieră de pădure. Spuse ceva imigrantului de lângă el, iar acesta îi arătă încărcătorul plin cu gloanțe de cauciuc al puștii automate.

— Ăștia nu știu nicio limbă locală, îi spuse adjunctul comandantului.

— Prea puțin mă interesează ce știu și ce nu știu urâții ăștia. Pe mine mă interesează să termin repede și s-o șterg, nu să fac pe cameramanul, inginerul de imagine, inginerul de sunet sau redactorul emisiunii.

— Nu trebuie să faci pe producătorul sau pe scenaristul. Astea le rezolvă dom șef, că are bani și e scriitor. Ți-ai primit scenariul, respectă-l! Și nu te mai da mare pe aci, că îți dau vreuna! Să mulțumești cerului că reușești să scapi de pușcărie. Te poți duce cu imigranții în fundul pământului. La ăștia, pedofilia e un lucru normal. Sunt animale. Nu pot fi civilizați și vin cu pretenția să ne civilizeze ei pe noi.

— Știți ce nu puteți voi înțelege? întrebă regizorul.

— Nu.

— Faptul că ăștia pot fi strămoșii voștri.

— Vorbești de parcă ai fi din cine știe ce rasă superioară, spuse adjunctul.

— Sunt dintr-o rasă superioară. Există un creator care ne-a făcut diferiți. Nu există mai mulți creatori care să ne fi făcut pe toți la fel.

— Dacă nu ai de ce să zâmbești, te duci și îți repari dantura. Prostul râde singur.

— Trecând peste astfel de glumiță, eu nu vreau să mă bag prea mult, spuse regizorul. Sunt mulți criminali printre ei. Au violența în sânge. Nici nu poți ști ce spun.

— Culmea obrăzniciei nu e să spui ceea ce spui, ci să fii ceea ce ești. Tu ești un ratat. Regizorul se puse pe râs și râse până se înecă.

— Să rămâneți însărcinați..., spuse.

— Te obrăznicești.

— Dacă încerci să fii prost și nu reușești, nu dispera!

— Mi-am dorit din suflet să fiu prost, dar nu mai prost decât tine. Cară-te de aici, că te împușc! se înfurie adjunctul.

— Mai bine treci tu în grămada de oi gestante! Îți trebuie geniu să poți juca rolul prostului. Cum se ridică ceața, îți dau caseta și valea, scap de voi.

— Când se întâlnesc doi proști, amândoi sunt la fel de deștepți, se bagă în vorbă un subaltern.

— Bă, ia vezi! Poate îți bag un glonț în fund să nești mai repede.

— M-ai scăpa de o grijă. Dacă nu mi-ar fi frică, m-aș sinucide de rușine.

— Toate la timpul lor, spuse adjunctul. Ai împărțit vestele?

— Chiar, spuse subalternul. Nu ești prost degeaba. Se depărtă de regizor și strigă spre un grup de subpamânteni dacă știe vreunul limba. Traducătorul trimise câțiva imigranți la camionul indicat, aceștia dădură jos balotul cu veste pline cu o vopsea ce imita sângele și îl târâră până la o grămadă de câteva sute de polițiști, întorcându-se după un al doilea balot. Cei cinci baloți cu veste nu ajungeau pentru toți.

— Să vezi că nu ajung, spuse un polițist.

— Nu-i nimic, spuse regizorul. Să fie la cei din față. Gloanțele de cauciuc vor sfâșia vestele și va curge atâta vopsea încât vei crede că toată scena e cufundată într-o baie de sânge. Cei care nu au veste, să stea mai în spate! Și aveți grijă să aveți niște fețe cât mai schimonosite! Vor trage toți odată. Totul nu va dura nici zece minute. E doar o scenă dintr-o sută.

— Dacă nu iese bine? întrebă un al doilea polițist.

— Trebuie să iasă. Nu aruncăm cu banii. Nu trag duble. Ar fi prea complicat să întrerupem tot timpul o scenă atât de complexă. Camioanele golite plecară definitiv. Transportul în care nimerise Ian Nicer era ultimul. Se miră că mijloacele de transport ieșiră în stradă și se îndreptară spre interiorul zonei interzise, nu cum se gândea el, către oraș. Ziaristul se găsea în flancul stâng, undeva, mai în spate, cu mâinile ridicate, ca toți ceilalți, la nici zece metri de plutonul de execuție format din emigranți înarmați cu pistoale automate. Adjunctul ocoli un grup și se puse și el în spate; în tinerețe, la o demonstrație de protest, luînd un glonte de cauciuc în piept, a văzut că era destul de neplăcut.

— Gata, începem! spuse regizorul în megafon. Când pun megafonul jos, trageți!

— Ce faci, bă, nu stai să se ridice ceața?! strigă adjunctul comandantului din mulțime.

— Nu mai stau. Nu aveți idee ce efect artistic produce o scenă în ceață, ce mister, ce ambiguitate. Lumina de la reflectoarele alea dau impresia că, în curând, răsare soarele și se ridică ceața. Să fim mulțumiți că nu mai e nevoie de nimic. De obicei, când filmăm o scenă ca asta, avem dispozitive speciale de produs ceață. Nu simțiți că tot ce ne înconjoară e ca o amnezie a spiritului?

— Râzi de noi?

— Sigur, spuse regizorul. Cât timp nu mi-a făcut nimeni nici un bine, îmi permit să-mi păstrez simțul umorului.

— Eşti plătit să fii serios. Subpământenii începură să tragă la nimereală, iar poliţiştii începură să cadă, seceraţi de gloanţe. Regizorul-cameraman alerga în toate părţile, căutând să prindă cât mai multe imagini sugestive în unitatea de timp. Când ultimii poliţişti căzură la pământ, regizorul fu lovit în urechea dreaptă de un glonte de cauciuc, alunecă într-o baltă de vopsea roşie, căzând cu faţa în jos. Camera de luat vederi fu aruncată la trei metri de Ian. Acesta se târî până la aparat, îl ridică şi văzu că era încă în funcţiune. Se smulse de sub un poliţist gras, alunecat peste el, apucă aparatul de filmat şi îl roti în toate direcţiile, prinzând imagini în care poliţiştii ameţiţi se ridicau şi scoteau pistoalele, trăgând în subpământeni. Îngroziţi, imigranţii fugeau în toate direcţiile, neînţelegând ce se întâmplă. Ştiau că joacă într-un film, în care fuseseră plătiţi să facă pe justiţiarii şi să împuşte poliţiştii. De ce? Pentru ce? Nimeni nu catadixise să-i informeze. Acum, nici nu-şi luaseră banii şi mai erau şi omorâţi. Cu gloanţe adevărate. Bulucindu-se unii în alţii, căutau să se îndepărteze cât mai mult de poliţiştii care se ridicau din grămadă şi trăgeau cu furie după ei. Fiecare poliţist îşi păstrase cât mai multe încărcătoare pentru partea a doua a scenariului, care nu mai trebuia filmată. Subpământenii căzură sub ploaia de gloanţe adevărate şi nu înţelegeau ce li se întâmplă. Nici nu prea aveau ce să înţeleagă. Nimeni nu îi întrebase dacă sunt de acord sau nu să fie ucişi după încheierea unei filmări. Ian Nicer se ridică şi filmă mai departe. Zeci de minute. Într-un târziu, pe câmpie nu mai rămase decât sfârşitul unui spectacol dezolant: poliţişti amorţiţi de gloanţele de cauciuc, căzuţi pe jos, şi poliţişti care reuşeau să se ridice din grămadă şi să tragă după componenţii plătiţi ai plutonului de execuţie dintr-un eventual film artistic. Imigranţii, înţelegând că sunt protagoniştii unei farse, fugeau încotro vedeau cu ochii, fie spre zona interzisă, fie spre districtul 64, fie spre vest, în căutarea unei guri de metrou. Urmă un măcel în care foarte puţinii subpământeni scăpaţi cu viaţă fură vânaţi şi doborâţi la pământ, apoi, după ce niciun fugar nu mai rămase în pi-

cioare, lucrurile se mai liniștiră. Polițiștii primiră ordin să împuște toți răniții în cap și să care cadavrele în groapa comună săpată din timp la marginea pădurii. Primele raze de soare străpungeau ceața murdară. Ceața începea să dispară, lăsând loc unei lumini cenușii spre albastru. După ce epuizară ultimul încărcător și duseră la groapă ultimul cadavru, polițiștii începură să vocifereze.

— Sper că nu ai pretenția să punem mâna pe lopeți și să acoperim groapa! strigă un polițist către adjunctul comandantului.

— Am avut în vedere starea noastră anormală, spuse adjunctul, arătând către escavatorul și buldozerul care se apropiau.

Greoi, aflați în diferite stadii de gestație, polițiștii însărcinați de Anita Jup făcură loc utilajelor, începură să plece de pe câmpul de luptă și să se încoloneze pe șoseaua ce mergea spre zona interzisă, știind că, la trei kilometri mai încolo, îi aștepta convoiul de camioane ce avea să-i ducă într-o tabără improvizată, unde nu-i mai știa nimeni.

— Ia dă încoace aparatul ăla! auzi Ian. Se întoarse, îl văzu pe adjunctul comandantului, plin de noroi, vopsea și sânge, fluturând un pistol. Opri filmarea și îi dădu camera. Polițistul luă aparatul și, după ce îi scoase caseta, îl aruncă pe câmp, făcându-l țăndări. Puse caseta într-un plic, închise plicul și îl dădu curierului care tocmai se dăduse jos dintr-o mașină de teren. Stătu o clipă, părând a gândi, apoi o luă pe urma coloanei de polițiști ce se pusese în mișcare spre nord, în căutarea convoiului de camioane. Enervat că dăduse vrabia din mână, cu nerușinare, Ian se urcă pe bancheta din spate a mașinii în care tocmai intrase curierul și nimeni nu-i spuse nimic. Nimeni nu știa nimic despre nimeni. Curierul credea că ziaristul e omul adjunctului, iar șoferul credea că e omul curierului.

— Mă duceți și pe mine la secția de poliție condusă de Haidebard Eșapcon?

— Cine mai e și acest Eșapcon?! întrebă șoferul, apăsând pe butoane pentru a băga datele de întoarcere în memoria mașinii.

— E comandantul, spuse curierul. Ăsta e un pseudonim literar. El e omul care finanțează operațiunea. E cel de-al doilea om ca importanță în poliția districtului 64. Lui trebuie să-i duc caseta.

— I-o duc eu, spuse Ian.

— Nu e voie. Am ordin să i-o înmânez personal. Plicul e sigilat. Ce treabă ai pe la secție?

— Nu mi-am terminat băutura.

— Tare asta, spuse curierul. Nu ești polițist cu probleme?

— Cu problema aia a lor?

— Da.

— Nu, spuse ziaristul. N-am nicio treabă, deși nu înțeleg cum s-a putut întâmpla tot ce s-a întâmplat. Și eu m-am culcat cu androidul.

— Mai devreme sau mai târziu, se va cunoaste și la tine. Mai bine te duceai cu ceilalți în zona interzisă. Au amenajat acolo o tabără de carantină și un mic centru de cercetare lângă un spital deja existent.

— Nu cred că mi se mai poate întâmpla ceva. A trecut cam mult timp. Eu sunt primul care s-a cuplat cu Anita Jup.

— Poate ai avut noroc, deși nu cred, spuse curierul. Erai printre ceilalți. Trebuie sa fii pe lista adjunctului.

— Nu sunt. Ăla a adunat toți polițiștii însărcinați. Eu nu sunt polițist.

— Cum nu ești polițist?!

— Foarte bine, spuse Ian. Sunt unul dintre arestați.

— Ce ai făcut?

— Nimic concret. În general, sunt trecut în baza lor de date ca element antisocial. Nu știu cine mă urmărește, dar presupun că mă urmărește toată lumea. Sunt redactorul-șef al unei reviste săptămânale destul de bine vândută. Eu scriu editorialele, dau în stânga, dau în dreapta, lucru care nu le place. Sătul de politica momentului, sunt în stare să accept orice alt fel de politică. Noaptea trecută, am fost la barul de la subsol al secției

de poliție. Am vrut să plec acasă și am nimerit printre ăștia. M-au împins într-un camion și am ajuns în mijlocul comediei. M-am cam îmbătat și am greșit autovehiculul.

— Dacă ai băut prea mult, poate vrei să te culci, spuse șoferul. Te las acasă.

— Nu am ce căuta acasă. După spusele cosmeticienei de la secția districtului 64, mi-au distrus hainele cu care eram îmbrăcat când m-au arestat, cu tot ce aveam prin buzunare.

— Ai spus că mergeai acasă cînd te-au prins și te-au dus la filmare.

— Fiind cam beat, eram în stare să sparg ușa, spuse redactorul-șef. Am mai făcut asta. Cheia pe care am lăsat-o la o vecină am auzit că e la o sosie a mea.

— Ai o sosie?!

— Am, dar nu o cunosc.

— Ești mare, domnule! spuse șoferul. Doar marii șefi de district au sosii și zeci de amante. Au ajuns până acolo încât își trimit sosiile la amante. Niște leneși. Se degradează rasa umană, îți spun eu... Acum, ce vrei să faci?!

— Acum, că mi-am mai revenit, nu mai am niciun chef să merg acasă. Vreau să mănânc ceva, să mai beau un cocteil și nu mai am carduri de credit. La barul comandantului vostru merg și bancnote. Am primit o grămadă de la cosmeticiană. Ziaristul scoase teancul din buzunar, îl fâlfâi pe la nasul celor doi, le dădu și lor câte zece hârtii de o sută și puse banii la loc.

— Ești bun de cinste, spuse șoferul.

— Cu multă plăcere. După ce vă terminați misiunea, sunteți invitații mei. Încerc să o salvez și pe Anita Jup.

— Mai bine te-ai salva pe tine. Noi nu spunem nimic. Oprim mașina, te dai jos și pe-aci ți-e drumul.

— Nu pot să părăsesc secția de poliție fără să semnez ordinul de eliberare, spuse Ian.

— Ești frământat de conștiință?

— Sigur. Dacă nici noi, ziariștii, nu am avea conștiința curată, nu știu ce ne-am face.

— Dacă ai primit atâția bani de la cosmeticiană, înseamnă că aveți relații foarte strânse, spuse șoferul.

— Sigur. M-a reparat puțin. În câteva fraze, le povesti discuția din biroul comandantului, cum l-au drogat și cum s-a trezit în laboratorul de estetică al Poliției, bătut măr și plin de răni, apoi povesti despre aventura fantastico-erotică pe care a avut-o cu femeia și tot drumul parcurs până în restaurantul familiei comandantului.

— Dacă ai avut de-a face cu cosmeticiana și spui că ai avut perioade de inconștiență, nu mai ești om, spuse curierul.

— Ce mă împiedică să fiu om?!

— Cosmeticiana, al cărui nume nu-l știe multă lume, e, de fapt specialistă în circuite electronice integrate. Cine știe ce piese, cipuri sau dispozitive de urmărire a băgat în tine... Dacă ai neșansa să ai de-a face cu această femeie diabolică, nu-ți mai aparții. Devii proprietatea Poliției; ești folosit pentru scopuri absconse și, de multe ori, ilegale.

— Prins de evenimente mai mult sau mai puțin plăcute, m-am trezit aici, spuse redactorul șef. La ce îți trebuie caseta aia?

— Merge la presa, dar nu am voie s-o dau decât comandantului. Știe el ce face.

— Știi ce conține caseta?

— Știu, dar nu e treaba mea, spuse curierul.

— Ce conține?

— Telespectatorul va vedea un grup de imigranți cum împușcă polițiști.

— Ești sigur? întrebă Ian.

— Absolut sigur. Opinia publică trebuie manevrată în spiritul urii față de acești invadatori. Sub pretext că fug din calea războiului, aceștia vin buluc. Nu mai putem scăpa de ei. Serviciile secrete spun că mai mult de jumătate dintre ei sunt teroriști, oameni antrenați în lupte grele. Filmul va înfuria opinia publică și, sub tresiunea străzii, actuala conducere se va duce de-a dura. Imigranții sunt primiți datorită unui impact

emoțional puternic. Când vor vedea oamenii cum îi împușcă subpământenii pe polițiștii nevinovați, se vor simți fără nicio apărare și lucrurile se vor schimba cu 180 de grade. Pe Ian îl pufni râsul, dar curierul nu spuse nimic. Un nebun în plus sau în minus nu avea nicio importanță. Nici un bețiv în plus sau în minus. Nu-și dădea seama de ce râde tâmpitul și nici nu-l interesa. Trebuia să ducă o casetă unui comandant de poliție districtuală și asta făcea. Nici măcar nu știa cum se numește. Îl durea undeva ce fel de joc politic făcea polițistul. Ca om de presă, redactor-șef de revistă și chiar scriitor, Ian gândea altfel. Știa prea bine ce era pe casetă. Dacă tâmpitul de comandant voia să compromită mișcarea guvernamentală de integrare a invadatorilor în structurile populației orașului, trebuia să scoată partea a doua a casetei, unde se vedea cum îi ucid polițiștii pe subpământeni cu sânge rece. Dacă era invers, caseta putea fi transmisă la presă așa cum era. Ca martor al evenimentelor, ii venea să creadă că ultima parte, aceea în care polițiștii borțoși se trezeau și scoteau pistoalele cu gloanțe adevărate, nu fusese luată în calcul. Lovit în cap, regizorul era căzut pe undeva, pe jos, fără să afle vreodată că filmarea cuprindea și o a doua parte, compromițătoare chiar și pentru scenaristul de ocazie al lui Haidebard Eșapcon. Nu-i venea să creadă că regizorul supraviețuise; polițiștii curățiseră câmpul și aruncaseră totul în groapa comună. Mașina porni lin și se bloca de mai multe ori în traficul infernal. Șoferul schimbă de mai multe ori datele din computerul de bord și reuși să găsească un drum mai scurt, inelar, în jurul districtului 64. După mai multe încercări, ajunseră foarte aproape de secția de poliție, apoi, după ce se întoarseră aproape 50 de kilometri, refăcură drumul dintr-un alt unghi.

— În felul ăsta, nu mai ajungem niciodată, spuse curierul.

— Chiar dacă aș sta la volan, tot aglomerația asta e, spuse șoferul. Inteligența artificială a automobilului îmi e superioară. Măcar, așa, reușim să evităm accidentele. O clipă de neatenție, și ne lovim de vreun nebun. Sunt mulți nebuni la ora asta.

— Sunt disperați, spuse curierul. Dacă nu ajung unde vor, pierd bani.

— Nu poți lăsa caseta la vreo televiziune? întrebă ziaristul.

— Nici măcar nu am voie să iau legătura prin videotelefon cu domnul Eșapcon, spuse curierul. Trebuie să-i predau personal plicul. Nu cred că se grăbește. Așteaptă să se producă un zvon, iar cu filmarea să pună capac, adică: da, domne, au avut dreptate răspândacii, subpământenii au executat cu sânge rece mai multe sute de polițiști. Și, pac cu filmul!

— Își trimite informatorii?

— Nici nu e nevoie să facă asta. Oricâtă strictețe ar fi, se găsește vreunul dintre cei închiși în tabăra improvizată din zona interzisă care să calce consemnul și să sune acasă. Nu le-a luat nimeni telefoanele mobile, laptopurile sau tabletele. E posibil ca mai mulți dintre ei să fi făcut mici filmulețe cu imigranții cei sălbatici și să posteze pe internet. Din partea a doua, nu cred că a mai filmat vreunul, și să fi vrut, fiind ocupați cu măcelul, apoi cu adunarea cadavrelor de pe câmp și aruncarea lor în groapa comună.

— Nu cred că au semnal, spuse șoferul. Chiar dacă au, e totul ecranat. Am auzit că au lângă tabără un spital echipat cu toate utilitățile posibile și un supermarket plin cu bunătăți. Au dus cu ei cei mai buni chirurgi ai poliției. Îi operează pe rând, în funcție de gradul de gestație, dar nu pleacă nimeni până nu îi salvează pe toți. Familiile lor vor fi anunțate că au fost uciși într-un atac terorist orchestrat de subpământeni, condoleanțe, monument al eroilor polițiști căzuți la datorie, despăgubiri morale și materiale, chestii de-astea. În fața banului, tace și președintele.

— Pare plauzibil, spuse Ian. Așa știam și eu. Ăia nu-i mai caută pentru că sunt dați morți, iar cei din tabără stau cuminți să nu se facă de râs.

— De unde știi? se întoarse curierul.

— Am fost prezent la o discuție între Eșapcon și adjunctul lui.

— Pare un plan perfect. Dacă nu au loc defecțiuni. Ian se gândi, din nou, să le spună despre pericolul pe care îl reprezenta Anita pentru polițiștii rămași, despre o viitoare rasă umană de origine canină și despre partea a doua a casetei, unde se afla adevărul ultimelor evenimente, dar se abținu. Nu știa cum vor reacționa. Ei știau ce se întâmplase, dar era evident că nu voiau să se știe și nu-și imaginau că se găsise un prost să filmeze asta. Legea tăcerii funcționa foarte bine. Dacă izbucnea un scandal, profita de faptul că, în piață, atunci când fiecare e preocupat de propriile lui cumpărături, nu e atent la ceea ce fac alți cumpărători. Preocupați să lichideze toți subpământenii, era sigur că nu observase nimeni că filmează el și nu regizorul. Era ca și cum ai căuta o chitanță într-un vraf de acte. După un timp, ești atat de amețit de atâta căutat, încât nu-ți dai seama că actul se găsește chiar deasupra vrafului. Adjunctul comandantului era singurul care îl văzuse cu aparatul în mâini, dar nu putea să știe dacă luase aparatul și filmase mai departe sau luase aparatul după ce regizorul filmase până la capăt. Nu observase nimeni când căzuse pe jos și nici ce îi provocase căderea. El însuși, regizorul, dacă scăpase cu viață, nu putea să precizeze ce îi provocase căderea și când, dar nu prea credea că scăpase. Dacă se trezea, era deja îngropat de viu. Nu l-a mai văzut, nici pe câmp, nici în coloana formată de polițiști spre zona interzisă.

— Nici mie nu-mi plac imigranții ăștia, spuse Ian. Se comportă ca niște cuceritori, nu ca niște oameni amărâți, fugiți din calea războiului. Am scris clar în editorialele mele, iar poliția mă anchetează ca pe hoți. Voi scrie și eu despre cele petrecute astăzi. Am militat tot timpul pentru închiderea orașului în fața afluxului de solicitanți de azil. Nu le putem arăta o față prietenoasă, iar ei să ne lovească peste ochi. Dacă au ceva de împărțit, să se bată acolo, la ei, în orașele subterane! Nu interesează pe nimeni micile lor conflicte sau continuarea disputelor de acasă. Au o atitudine ofensivă. Se vede pe fața lor că

vor să recurgă la acțiuni violente sau delicte grave. Au bani, arme le mai trebuie pentru a declanșa un război în capitala noastră. Foarte mulți caută să îndoctrineze locuitorii orașului sau semeni de-ai lor din tabere, pentru o cauză comună de neînțeles pentru noi. Dacă se radicalizează populația orașului, e vai și amar de mama lor. Nu înțeleg de ce îi apără poliția, dar și răbdarea noastră se poate termina. Nimeni nu e dispus să muncească și să plătească taxe și impozite pentru chiria, ajutoarele sociale, întreținerea, hainele și mâncarea imigranților.

— Poliția nu poate face decât controale aleatorii, însă, de acum încolo, vom avea capacitatea de a verifica sistematic fiecare imigrant.

— E vrăjeală. Am mai auzit asta. Cu jumătate din efectivul secției de poliție a districtului 64 trimis la odihnă în zona interzisă, sunteți cam pe linie moartă.

— Ne refacem noi, spuse șoferul. E doar un mic accident. În plus, am dat și o lecție subpământenilor.

— O lecție de care nu va ști nimeni, aruncă ziaristul la plesneală.

— Folosim metode mai subtile. Nu ne ajută cadrul legislativ. Ei își pot permite să împingă oamenii sub roțile metroului. Noi nu ne permitem.Unul dintre imigranți a împins o fată sub roțile metroului. Nici nu o cunoștea.

— Aveți și metrou?! se miră Ian.

— Sigur. Aceasta e principala poartă de comunicare cu subsolul și cel mai comod mod de legătură între districte. Capitala e enormă. Una dintre liniile de metrou, cea mai apropiată de noi, vine din orașele subpământene, dinspre vest, traversează districtul 64, prin centru, pe la suprafață, și își continuă drumul spre nord-vest, prin zona interzisă. Undeva, în vest, intră sub pământ și se întoarce, formând un circuit închis.

— Subpământenii au voie în zona interzisă?!

— Nu se dau jos din metrou, spuse șoferul. S-au aventurat unii și n-a mai auzit nimeni de ei. Au dispărut.

— E adevărat că nu sunt născut în districtul ăsta, dar sunt aici de zece ani. Eu de ce nu știu aceste lucruri?

— E posibil să te fi născut într-un district fără metrou. E posibil ca unele informații să nu fie pentru toată lumea.

— Eu nu sunt toată lumea, spuse ziaristul. Sunt redactor-șef la o revistă foarte bine vândută. Practic, nu ne scapă nimic.

— La ce fel de revistă lucrezi?

— E revistă săptămânală. Eu mă ocup de politică, iar ca romancier, de cultură.

— Nu am auzit să avem reviste săptămânale în district, spuse curierul. Ești sigur că nu ești vreun om al străzii care își petrece nopțile pe la arestul Poliției?!

— Ești sigur că nu vrei să iei una peste bot?!

— Oricine e sigur de asta. Nu-mi doresc ce n-am avut; n-am avut nimic.

— Vezi?! spuse Ian.

— Bine, dacă ești ceea ce spui, nimeni nu te obligă să scrii editoriale și păreri proprii. Asta, după ce apare filmul pe ecranele televizoarelor. E nevoie să se dea la o televiziune importantă, că se reped cu toții să preia înregistrarea. Se vor vehicula sume colosale.

— Intră pe fir mafia din mass media.

— E adevărat, dar mafia nu mai constituie răul cel mai mare, spuse curierul. Când am crezut că mafia este cel mai mare pericol al societății, a apărut corupția generalizată. Când am crezut că această corupție este necazul cel mai mare, a apărut îndoctrinarea forțată, ca substitut al educației, și terorismul în numele celor mai ciudate culte religioase. Când ne-am mai civilizat și lupta cu terorismul s-a mai calmat, hop și imigranții ăștia, refugiații, invadatorii sau ce-or fi, din adâncurile Pământului! Când încercăm să-i punem cu botul pe labe, ne trezim cu ăștia, o nouă rasă de viețuitoare înzestrate cu rațiune, dar născute de bărbați. S-a întors lumea cu fundul în sus. Se pare că însuși președintele Pământului se găsește în această situație

delicată. Mai mult, jumătate din Parlament, adică vreo 300 de parlamentari, este și el însărcinat...

— Hei, domnu`, domnu`! sări șoferul. Fără presupuneri nefondate. Parlamentul și Președinția au birourile lor de presă. Să așteptăm comunicate oficiale! Nu-ți poți flexibiliza imaginația doar gândindu-te ce ar putea imagina alții.

— Până vin ei cu amănunte intime picante, murim. Ca sursă de informații, tot Internetul e baza. Celelalte patru surse de informație sunt mai puțin credibile.

— E ca și cum ai spune că nu poți forma un întreg din cinci cincimi.

— Păi, nu poți forma, spuse curierul.

— Pot să știu de ce?!

— Deoarece e imposibil ca vreo cincime să fie întreagă. Cu cât sunt mai mici, lucrurile sunt mai puțin întregi. Anormalitatea produce diversitate. După legiferarea familiilor formate între indivizi de același sex sau căsătoriile interrasiale, acum ne întâlnim cu împerecherile între androizi și polițiști.

— Susțin orice fel de familie, spuse șoferul, cu condiția să nu facem un eveniment din asta. Plăcerea merită efortul.

— Sfârșitul e aproape de început. Când se luptă să devină normală, istoria nu mai consemnează anormalitatea.

— Să ne bucurăm de lucrurile mărunte, dar să nu uităm de hârtia de 500 de pretezze.

— În societatea noastră, când nu te întreabă nimeni nimic, poți fi orice dorești, spuse curierul.

— Poți fi, fără să fii. Vom vedea progresul odată cu scăderea acuității olfactive.

— Vizuale. Odată cu scăderea acuității vizuale, adică odată cu înaintarea în vârstă. Acum am o vârstă. Mâine, cine știe?

— Noi am învins și vom învinge prin inactivitate, spuse șoferul.

— La cei buni, e tot timpul vreme frumoasă.

— M-am săturat de tâmpenii, spuse ziaristul. Cred că am să merg, totuși, acasă. Am obosit.

— Nici noi nu ne simțim prea bine, spuse curierul. Atmosfera apăsătoare din capitala noastră ne mănâncă pe toți.

— Și să ai grijă să spargi ușa propriului tău apartament! râse șoferul. Dacă spargi ușa cu un etaj mai sus sau mai jos, te ia din nou poliția și te bagă la arest.

— Mulțumesc pentru sfat, dar nu cred că merg la domiciliul meu. Merg să mă odihnesc la o soră, iar mâine dimineață mă duc la revistă. Evenimentele se precipită.

Ian se coborî din automobil cu senzația că scăpase de doi nebuni periculoși, iar cei doi, închiseră ușa în urma lui cu aceeași senzație, în ceea ce îl privea.

XI

Lui Ian Nicer nu-i venea să creadă că polițiștii îl crezuseră că se duce la o soră să se odihnească, dar nu-l interesa lucrul ăsta nici cât negru sub unghie. Încercă să ia un taxi independent până acasă și nu avu niciun succes. Mașina cerea să fie introdus un card de credit valid în fanta de pe bord.

— Nu mai am niciun card, spuse ziaristul. Le-am pierdut. Deblochează ușa! Vreau să plec.

— Nu deblochez nici o ușă.

— Cum adică?! N-am mai auzit una ca asta.

— Dacă te-ai suit într-un taxi independent, te-ai gândit tu la ceva, spuse taxiul. Cu ce ai fi vrut să plătești?

— Cu bancnote. Am un teanc de bani reali. Hârtii de o sută.

— Bine. Pune două sute în torpedou și cară-te!

— Aud bine ce spui?! se miră Ian.

— Sigur. Dacă deții bani sub formă de bancnote, lucru care este ilegal, înseamnă că ești un escroc sau un subpământean. Oamenii cinstiți folosesc cardul.

— Tu ești un automobil programat să escrocheze oamenii de bună credință. Dacă tot bag banii, du-mă acasă!

— Eu nu sunt decât un taxi independent, spuse mașina. Nu sunt în stare de subtilități de gândire. Banii sunt pentru a-ți da drumul afară, nu pentru transport. Pentru transport, există cardul.

— Există vreo cale de a ne înțelege?

— Nu există. Dacă nu bagi banii, aici dormi.

— Nu ar fi o idee rea, dar mai am și alte treburi, spuse redactorul-șef. În plus, nu mă pot odihni bine decât în patul meu. E anormal ce spui.

— Atâta timp cât nu înțelegi, nimic nu e anormal.

— Cum vrei. Ian puse două hârtii de o sută, se deschise o portieră și coborî din mașină cât putu de repede, să nu rămână și înăuntru, și cu banii luați.

— Puteai să conduci doar dacă nu luai mâinile de pe volan, spuse taxiul. Dacă te uitai mai bine, puteai vedea că sunt un mijloc de transport cu toate facilitățile unui automobil clasic, volan, schimbător de viteze, ambreiaj, frână de picior și de mână. Scria pe bord... Trebuia doar să știi să conduci.

— Am ajuns la un un nivel așa înalt de tehnologie și tu îmi ceri să conduc singur un automobil de transport în comun?! Nu știu să mai conduc. Decât să știi prost, e mai bine să nu știi ceva. În plus, nu cunosc drumul. Nici dispozitiv automat de orientare cu comanda vocala n-ai.

— Clientul are totdeauna dreptate. Închizându-și portiera, automobilul porni de pe loc și se îndreptă spre cea mai apropiată stație de taxiuri. „Bine că am scăpat, își spuse Ian, amintindu-și că omul mai trebuie să meargă, din când în când, acolo unde merge și președintele, adică la W.C.-u. Ce mă făceam dacă ușile rămâneau închise?" Intră în parcul din apropiere, se băgă în spatele unor boscheți, uitându-se în jur să nu-l vadă cineva, apoi o luă pe alee, la stânga, și ieși pe trotuar. Ar fi vrut să se ducă acasă pe jos, dar nu se mai simțea în stare; îl ajunsese oboseala. Traversă strada, merse un timp pe aleile dintre blocuri și ieși în fața unui mall. Mai în spate, se găseau câteva taxiuri mai ciudate, cu șofer la volan.

— Nu am card de credit, îl luă direct pe unul dintre taximetriștii clandestini.

— Nu-i nimic, spuse taximetristul. Sunt buni și banii. Redactorul-șef îi spuse adresa și îl întrebă cât îl costă. Îi dădu banii, se urcă pe locul din dreapta și urmări indiferent drumul prin aglomerarea urbană. Ajuns acasă, o luă în sus, pe scări, cu gândul să se oprească la lăcătușul-mecanic de la doi, să-i ceară să-i scoată yala de la ușă, să poată intra, apoi să-i pună alta. Pentru o hârtie de o sută, acesta era în stare să-i schimbe ușa cu totul, dar nu mai fu nevoie, deoarece Silviu Scort cobora câte două trepte odată, în întâmpinarea lui.

— Hai, maestre, că te aștept de mi s-a urât. Credeam că nu mai apari.

— Era posibil să nu mai apar, dar cine ești dumneata și ce cauți aici?! se miră ziaristul.

— Sunt contabil la revista ta. Eu te-am cules de pe dealurile zonei interzise și te-am făcut să conștientizezi ce e cu tine, iar tu nu mă mai recunoști.

— Parcă să zic că te știu de undeva, dar nu-mi amintesc prea bine.

— Ești Ian Nicer cel adevărat sau cel venit din ceruri? întrebă Scort.

— Sunt cât se poate de adevărat.

— Unde ai fost atâta timp?

— La Poliție,spuse Ian.

— Toată redacția știe că Poliția are ceva cu tine.

— Știu că toată redacția știe asta. Cred că ne-am întâlnit pe culoare sau când am fost pe la voi să-mi puneți salariul pe card.

— Evident, spuse contabilul. Numele meu este Silviu Scort. Încântat de cunoștință. Știi pe unde umblă dublura ta și androidul Anita Jup?

— O știi pe Anita?

— Sigur. Era cu tine, adică era cu celălalt în zona interzisă când eu și soția mea ne-am oprit. Am văzut o mașină de teren

ieșită de pe carosabil, cu portierele deschise și pe cei doi, acel Ian și androidul, aruncați la baza colinei. Cred că șoferul a adormit la volan. Încă puțin și intrau în pădure. Acolo, nu intram după ei. Bărbatul s-a prezentat ca fiind ceva astronaut sau fizician la bordul unei nave cosmice. Mi-a luat mult timp până l-am convins că e redactor-șef la revista noastră. L-am dus și la o ședință de redacție.

— Cum s-a descurcat? întrebă redactorul-șef.

— Destul de bine. Nu cred că s-au prins că e altul. La final, a dat-o cotită. I-a dat liber secretarei pentru tot restul zilei. A făcut aia o față... Nici nu a știut cum să părăsească sala de ședințe, să nu se răzgândească. Asta a creat o atmosferă atât de relaxată, încât cu greu se mai înțelege unul cu altul. De-asta am și venit, să te caut și să te duc la redacție. Simpla ta prezență poate reinstaura ordinea. Directorul e cam prost și nu vrea să recunoască.

— De ce să-și recunoască prostia?! Ar fi deajuns să-și recunoască neputința. Neputința e mai ușor de cuantificat.

— De acord cu tine, spuse contabilul.

— Care a fost tema principală a ședinței?

— A fost un caz cu un copil sfâșiat de niște câini fără stăpân, dar cred că subiectul s-a cam epuizat între timp.

— Cred și eu, spuse Ian. L-au tocat comentatorii de meserie, pe la televiziuni, toată ziua și toată noaptea. E plin și spațiul virtual de eseuri existențiale, pe bloguri și pe rețele de socializare. Ajunseră la ușa apartamentului și intrară.

— E deschis! se miră ziaristul.

— Sigur. M-am întâlnit aici cu prietena ta. Avea cheia de la apartament. Ușa era deschisă, am intrat și am găsit-o jucându-se pe calculator.

— Despre ce prietenă vorbești?

— Prietena cu care te-ai culcat înainte de a te sălta polițiștii, spuse Scort. Mi-a povestit că s-a dus să facă un duș. S-a gândit că ar fi bine să se relaxeze în apa călduță și a adormit în cadă.

Când a ieșit din baie, nu te-a mai găsit. Te-a căutat pe la redacție. La început, n-am înțeles ce spune, apoi mi-am dat seama că e vorba de adevăratul șef și am venit aici. Am așteptat împreună câteva zile, apoi femeia s-a plictisit. Am încercat s-o consolez altfel, dar nu s-a lăsat consolată, ne-a înjurat pe toți și a plecat, după cum a spus, pentru totdeauna.

— Să fie sănătoasă. Nici nu știu cum o chema. M-am culcat cu ea și m-am trezit cu androidul în pat. Ziaristul îi povesti în câteva fraze despre celălalt Ian, despre modul cum dispăruse acesta între florile din rondul aflat jos, lângă parcare, despre modul cum ieșise androidul de sex feminin afară, complet goală, și fusese arestată, împreună cu el. Se gândi să-i povestească despre barul comandantului Eșapcon, despre filmare, despre subpământenii uciși, despre polițiștii însărcinați, despre modul cum fuseseră deportați aceștia în zona interzisă, unde li se amenajase o tabără de carantină și un mic centru de cercetare lângă un spital deja existent, dar se hotărî să tacă. Astea erau subiecte de presă foarte grase și nu puteau fi aruncate pe piață, așa, la plesneală. În plus, el credea că androidul le-o făcuse polițiștilor, lucru contrazis de afirmația curierului cum că ar fi mulți parlamentari însărcinați. Nu mai rămânea decât ipoteza microorganismelor pomenite de Anita. Era posibil ca ele să fi scăpat de sub control.

— Ai obosit, spuse contabilul. Mă duc în bucătărie să-ți fac o cafea.

— Nici nu mă simt prea bine. Cred că mă întind un pic în pat până vii tu cu cafelele. Vezi că sunt și niște fursecuri în bufet. Sunt cam uscate, dar merg. Redactorul-șef deschise ușa dormitorului, păși înăuntru și se trase înapoi speriat.

— Tu ai adus momâile aici?

— Ce sunt alea? întrebă contabilul.

— Stt! Vorbește încet. Sunt doi indivizi în dormitor, unul în civil și unul îmbrăcat în uniformă de polițist. Dorm pe fotolii. Au și un câine lup. Când m-a văzut, câinele a ridicat capul, s-a uitat și a adormit la loc.

— Nu știu ce e cu ăștia. Când am coborât, nu erau aici. Am stat pe balconul de la dormitor vreo șapte ore. Nu m-am plictisit. Am urmărit spectacolul străzii. Când am crezut că nu mai apari, te-am văzut venind, am trecut prin dormitor și am coborât să te întâmpin. Nu era nimeni în apartament.

— De ce nu m-ai așteptat aici? întrebă Ian.

— Nu poți ști cum reacționează cineva când găsește străini în casă. Am vrut să te previn că te așteptam, să nu ai vreun șoc, și uite ce se întâmplă! Dau unii năvală peste tine. Să chemăm Poliția!

— Noi suntem Poliția, tună una dintre matahale, civilul, apărând în cadrul ușii. Într-o mână ținea o hârtie, iar în cealaltă un pistol.

— Ce a asta?! se miră ziaristul.

— Un mandat de percheziție. Am fost informați că te întorci acasă și ne-am prezentat la datorie.

— Ce vreți de la mine?

— Te faci că nu știi? întrebă polițistul.

— Nu știu.

— Eu mă duc să fac o cafea, spuse contabilul.

— Să nu pleci. Te punem să semnezi ca martor. E ceva de băut prin casă?

— E un litru de rom în frigider.

— Bine, spuse polițistul. Să ne pui cafeaua jumătate-jumătate cu rom.

— Câinele cum o dorește?

— La fel. Și mișcă-te repede! Am pierdut o grămadă de timp.

— Simte-te ca la tine acasă! spuse Ian.

— Nu e bine să te simți ca la tine acasă, unde frigiderul e gol, spuse civilul.

— Mai am câte ceva prin frigider. Dacă domnii ne permit, improvizează-le câteva gustări, spuse Ian contabilului. Silviu Scort râse, încuviință din cap și se duse în bucătărie, în timp ce redactorul-șef și omul legii intrară în dormitor. Polițistul în uniformă doborâse o etajeră și cerceta hârtiile împrăștiate pe

jos. În momentul în care se pregătea să doboare un corp al bibliotecii, câinele sări în picioare și mirosi una dintre hârtii.

— „Eu militez pentru introducerea votului din oficiu; puteți să băgați votul meu absolut oriunde doriți!", citi polițistul pe hârtia indicată de câine. Cum vine asta?

— E o ironie nevinovată la adresa parlamentarilor care vor să reintroducă votul obligatoriu, spuse Ian.

— Nu te-am întrebat pe tine. L-am întrebat pe câine.

— Subiectul duce actul votării în derizoriu și folosește, în subsidiar, un limbaj trivial, spuse câinele. Vrea să sugereze celui căruia i se adresează să-și bage undeva votul lui.

— Câinele vorbește?! se miră Ian.

— Sigur că vorbește. Ce ai vrea să facă?

— Să latre.

— E câine polițist, spuse polițistul.

— E adevărat că vorbirea e legată de gândire, dar e prea repede, spuse redactorul-șef. E o evoluție uimitoare.

— Nu e nicio evoluție. E o simplă operație de grefare a unor corzi vocale. Nu mai miroase nimic suspect?

— Ba da, spuse câinele. Uite asta: „Dacă voi câștiga alegerile, voi pune în practică toate ideile adversarului meu".

— Ce vrea să spună?

— Se referă la sărăcia de idei. Îi face pe aleșii noștri tâmpiți și lipsiți de imaginație politică.

— Nici nu m-am gândit la asta, spuse ziaristul. Am vrut să spun că partidele sunt lipsite de o ideologie clară, că folosesc aceleași clișee politice, adică, ori ăla, ori celălalt, tot același lucru. Câinele vostru vorbește, citește și, pe deasupra, mai și gândește.

— Sigur că gândesc. E insultător ce scrii aici: „Ziua judecății a sosit. Un tâmpit a început să judece". În primul rând, un tâmpit nu va începe niciodată să judece. Nu e nici pe departe un început al judecății lui, a tâmpitului. Trecând peste conotațiile uneia dintre religii, cu ziua aceea a judecății, cred că subiectul își bate joc de justiție. Îl face tâmpit pe cel care judecă, adică pe judecător.

— Mai e ceva de descoperit în fraza aceea?

— E ceva aici, spuse câinele. „Dacă omului îi e frică de ceva, acel lucru nu e decât inteligența". Asta e o insultă la adresa mea, personal, și la adresa rasei mele canine. De ce să raportăm inteligența la rasa umană? Asta e discriminare curată.

— Nu e nici o discriminare, spuse ziaristul. Doar prostului îi e frică de inteligență. Nu-i stă în fire. Prostul, mai ales cel de pe funcție, prostul cu pretenții, e terifiat de inteligență. Caută să se înconjoare de proști ca el sau mai proști, pentru a nu-i lua vreun deștept locul.

— Aici îți bați joc de alegii noști, parlamentari sau tot ce rezultă la alegerile locale, pe districte.

— Ce am spus rău?! se miră Ian.

— Te pui în pielea unui ales care spune „Candidez, dar nu e nimeni împrejur". Faci alesul egocentric.

— Și ce, nu e?!

— Nu e, spuse câinele.

— Așa îți place ție să crezi. Cel care ajunge să candizeze are un procent mai mic sau mai mare de egocentrism.

— Ai doar tendința de a critica. Aici îți bați joc de poporul planetei. Spui: „Suntem un popor cinstit; cinstit cu un păhărel". Și ne mai faci și beți vi.

— Tu reprezinți poporul?! întrebă ziaristul.

— Încă nu, dar sunt pe cale de apariție mai multe populații canine. Până la urmă, vom forma un popor și vom avea un cuvânt greu de spus în alegeri. Vom fi mulți.

— Dacă nu vor fi imigranții subpământeni și mai mulți. Într-o bună zi, ne vom trezi că nu suntem noi, că vor fi ei. Nu vor avea nevoie de mult timp și de evoluție filogenetică, cum are rasa canină. Dacă nu se vor băga în politica noastră și nu se vor deda la violențe, pot constitui o variantă populațională mai credibilă decât voi, câinii.

— Pot, dar nu vor, spuse câinele. Vin aici să vă ia locul. Vor să fie șefi.

— Ei nu știu că nu e bine să te faci șef pe pământul altuia. Inițiativa lor legislativa, concretizată într-un proiect de lege a imigrației, pornește de la o premisă falsă. Nu ajunge să afirmi că locuitorii capitalei trebuie să fi venit și ei de undeva, că nu s-or fi născut aici. Trebuie să mai și demonstrezi afirmația. Vor avea o cruntă deziluzie.

— Nu ei vor avea o cruntă deziluzie. Dacă mai vin și sălbaticii din pădurile de lângă zona interzisă, lupta va fi între ei și subpământeni. Voi nici nu vezi conta. Sunteți civilizați, dar civilizația înmoaie simțurile. Sunteți prea moi. Ar trebui să vă bazați pe câini. În străvechime, câinele a fost primul și cel mai bun prieten al omului, iar acum încercați să treceți prin Parlament o lege de exterminare a noastră.

— Dacă vrei să-ți fie bine, unește-te cu mine! spuse redactorul-șef. Eu nu sunt de acord cu o astfel de lege, dar nici pentru vreo alianță sau alta nu sunt. Unirea nu face puterea; unirea produce invidie. Prostia unește, inteligența dezbină. E bine să ia cineva taurul de coarne; nu să-l fure.

— Iar ne faci hoți.

— Oamenii nu sunt hoți; doar grijulii. Fiecare e grijuliu cu banii altuia, până la a crede că sunt ai lui.

— Te ascunzi în paradox, spuse câinele.

— Mă ascund în paradox fără să mă caute cineva.

— Te căutăm noi. E foarte interesant ce scrii aici. Ne interesează ce scrii.

— Când încetezi să citești pentru a te impresiona, începi să citești pentru a te interesa, spuse Ian.

— Eu sunt impresionat, dar trebuie să înțelegi că nu ești de capul tău.

— Într-o lume în care nu ai voie să faci nimic de capul tău, fericirea e următorul pas. Nu intenționez să râd de nimeni. Lumea e tristă. Folosesc paradoxul pentru a releva o stare de fapt. Am ales genul science fiction pentru a demonstra că nu e mare necaz faptul că s-ar anticipa incorect, ci faptul că se pun în practică aceste anticipații.

— Mai degrabă, limbajul e paradoxal, spuse câinele. Îți bați joc de sintaxă. Uite, aici: „Cine nu bea cu mine își bea singur banii". Aici scrii: „Dacă îmi spui ceea ce vreau să știu, vei afla de la mine lucrul ăsta". Corect era să spui că voi afla de la tine dacă vrei să-ți spun ceea ce dorești să afli.

— Nu e chiar așa, dar merge.

— Prin practicarea împăciuitorismului, încerci să ne faci să credem că nu ai nicio vină. În cel mai nevinovat panseu ai o notă critică și duci asta până la absurd. Ești un personaj frustrat.

— Îți dai seama cât de frustrat e cititorul?! întrebă redactorul-șef. Arunc aceste aforisme în văzduhul virtualului. Am cunoscut foarte mulți oameni pe Internet. Când i-am întâlnit, am văzut că ei nu există în realitate.

— Nu există așa cum ți i-ai imaginat tu.

— Nu există deloc. Cei care pot fi considerați a fi o realitate nu citesc ceea ce le trântesc eu în virtual.

— Nu ne-au trimis aici degeaba, spuse câinele. Ești un tip paranoic antisocial.

— Orice psihopat te învață ceva. De exemplu, ce este psihopatia. Reprezint o tipologie.

— Tipologia sinucigașului cu pretenții. Pentru a ieși din anonimat, prostul se urcă pe eșafod.

— Când nenorocirile se adună, una dintre ele te pocnește, spuse ziaristul.

— Nu ai nici un respect față de om, în general, și față de omul care muncește, în special.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Simplu, spuse câinele. Scrie aici: „Prin muncă, nu edifici nimic, ci prin plata muncii".

— Să-l văd eu pe ăla care muncește degeaba....

— Vom pune bazele unei societăți în care omul să muncească din convingere.

— Cred că veți pune mai degrabă bazele unei societăți în care omul va fi fericit să găsească ceva de lucru, spuse Ian.

— Nu avem nevoie de bani; compensăm prin cultură.

— Poeții iubesc poezia, n-au ce să se facă, dar pentru ceilalți soarta are un plan pentru fiecare: planul de venituri și cheltuieli. Președintele ne-a spus că noi suntem averea lui, dar a uitat să ne spună dacă suntem ai lui cu taxe și impozite cu tot.... Dar, ce face ăsta?! se miră Ian. Polițistul se așezase pe fotoliu și nota într-un registru, cu repeziciune, tot ce auzea.

— Face un raport de activitate, spuse câinele. Nu ne putem duce cu mizeriile tale la secție fără o justificare coerentă.

— Încetați, că vă pun rafturile astea în cap! se enervă polițistul, sărind în picioare. Vorbiți prea repede.

— Nu am înțeles nimic din discuția asta, spuse celălalt polițist, civilul, înțepenit lângă ușă, cu pistolul în mână. În curând, ni se termină programul. Știe cineva cât e ceasul?

— Un om informat știe cât e ceasul, spuse câinele.

— Să taci din gură, că vă împusc pe toți!

— E un ceas deasupra capului tău, spuse Ian. Polițistul puse pistolul la loc, în toc, mandatul de percheziție într-un buzunar interior și se întoarse să vadă cât e ora, exact în clipa când ușa se deschise și intră contabilul, ținând cu ambele mâini tava cu aperitive și cafele.

— Oh! Să mă scuzați! N-am știut că e cineva aici. Lovit drept în față, polițistul se dezechilibră, răsucindu-se și căzând pe burtă, în mijlocul camerei. Greoi, se ridică în picioare și întinse mâna spre tava contabilului.

— Stai pe loc! strigă. Nu te mai învârti!

— Nici nu mă mișc, spuse Scort.

— Când întorc capul într-o parte, îmi vine o idee; când întorc capul în cealaltă parte, îmi vine altă idee.

— Îți trece. Ia o cafea!

— Cafea îmi trebuie mie?! întrebă polițistul. Prinse cu greutate sticla de rom de pe tavă și bău jumătate din ea.

— Așa e mai bine.

— Nu e bine deloc, spuse contabilul. Eu vreau să fiu domn și să îți pun rom în cafea, iar tu bei toată sticla. E o prostie să bei atât de mult.

— Trebuie să fii idiot să crezi că, dacă nu consumi alcool, ești mai deștept. Noi suntem Poliția. Bem cât vrem, unde vrem și ce vrem! Roti sticla și o aruncă, spărgând-o de perete.

— Păcat, spuse civilul. Oamenii muncesc și eu le arunc banii. Era aproape plină.

— Știu, spuse polițistul în uniformă, văzându-l cum îl privește, cu ochii roșii, goi, gata să răbufnească, voi consemna doar faptele obiective, așa cum e ordinul.

— Așa să faci, dar fără să le pui rafturile astea în cap. Sunt oameni și ei. Avem nevoie de dovezi palpabile, nu de hârtii și rapoarte. Ăsta nu are decât manuscrisele și cărțile lui în bibliotecă? Polițistul transformat în scrib se ridică, puse registrul pe fotoliu și începu să scoată sertarele, cu meticulozitate, golindu-le pe covor.

— Manuscrise și iar manuscrise, spuse. Ăsta scrie pe hârtii, ca pe timpuri.

— Uită-te în calculator! spuse civilul.

— Nu avem timp. Lumea virtuală e infinită. Nu ni se termină doar programul de lucru; ni se sfârșește viața aici. Cine ne plătește nouă orele suplimentare? Mai bine luăm calculatorul la secție și ne uităm mâine în el.

— Dacă are tot felul de parole?! Alergăm după ăsta prin oraș?

— Îl luăm cu noi, spuse polițistul în uniformă.

— Nu am luat ordin de arestare.

— Poate că nici nu are ordin de eliberare. A șters-o din bar.

— Nu avea ce să caute în bar fără să fie eliberat, spuse civilul. Ai, bă, ordin de eliberare?

— Sigur că am, minți Ian.

— Arată-mi-l!

— Nu am cum.

— Cu adică?! se miră polițistul.

— Mi-a ars cosmeticiana hainele.

— Și astea?

— Cu astea m-a îmbrăcat după ce mi-a oblojit rănile, spuse redactorul-șef.

— Eu ți-am cerut un act care să ateste faptul că ai fost eliberat.

— Nu am. Hainele mi-au fost arse cu tot ce era în ele. Femeia mi-a spus că nu au voie să umble prin buzunarele deținuților.

— Asta e o noutate, spuse civilul. Eu știu că se opresc toate actele atunci când ești băgat în arest și ți se înapoiază la plecare.

— Nu pot ști ce e nou în regulamentele voastre.

— Nici noi nu suntem tot timpul în tema. Regulamentele se schimbă foarte repede. Mai calmi, polițiștii mâncară toate gustările și prăjiturile de pe tavă, apoi băură câte o cafea, așezându-se obosiți pe fotolii. Bău și Ian o cafea, se așeză pe un scaun, iar contabilul ieși pe hol.

— Mă duc să mai pregătesc niște sandvișuri. Am mai văzut câte ceva prin frigider, șuncă, brânză, unt, dulceață de caise... Cu ce vreți să fie?

— Cu orice, spuse un polițist.

— Cu de toate, spuse celălalt polițist. Nu mai e nimic de băut?

— Am văzut câteva sticle cu bere, spuse contabilul Scort.

— Să le aduci încoace! Și să mai faci o cafea!

— Sunteți animale, spuse câinele. Mâncați numai voi. Silviu Scort se duse până în bucătărie și se întoarse cu trei cârnați semiafumați pe o farfurie, pe care o puse lângă câine.

— Ăștia mai erau, spuse și ieși din nou, închizând după el ușa dormitorului.

— În fond, ce căutăm? întrebă câinele după ce înghiți cârnații aproape întregi.

— Nu știm prea bine ce căutăm. Căutăm noi ceva, spuse polițistul în uniformă.

— Ne uităm în dicționar, căutăm definiția prostiei și ne deșteptăm, spuse câinele.

— Bă, javra asta râde de noi. Suntem aproape de sfârșitul programului și n-am găsit nimic.

— Nu aș spune chiar așa, spuse câinele. Cei din rasa canină nu râd. Suntem aproape de sfârșitul programului și nu ne-am omorât cu căutatul.

— Ne ia peste picior.

— Nici așa n-aș spune. Astea sunt expresii din lumea umană, dar, în fond, dacă oamenii sunt nişte câini, câinii ce sunt?

— Lăsați-mă, domne, pe mine! interveni civilul. Eu ştiu să discut cu animalele.

— E, cum discuți?!

— Stați puțin, să ne revenim!

— Ce să ne revenim, că n-am băut nimic? spuse polițistul în uniformă. Ca o gazdă bună, Ian stătea în picioare, rezemat de unul dintre corpurile de bibliotecă rămase în picioare, în timp ce polițistul civil tăcea făcându-se că gândeşte.

— Nu e nici un necaz, spuse. În fond, ce căutăm noi aici?!

— Chiar, îi scăpă ziaristului, ce căutați?

— Ce căutăm?! se uită urât polițistul în uniformă. Ne-am mai pus întrebarea asta.

— Căutăm scrieri subversive, spuse câinele.

— Şi?

— Și nu căutăm nicio scriere subversivă, spuse civilul. Căutăm o casetă, un compact-disc, un stick de memorie, date concrete, nu filozofii.

— Am scos toate sertarele, spuse polițistul în uniformă. Sunt doar hârtii, notițe, și cărțile subiectului supus cercetării.

— Văd și eu.

— Ce facem?

— Terminăm de întocmit raportul, întocmim un proces verbal și punem omul să dea o declarație că foile astea sunt scrise de el, spuse câinele. La secție, predăm manuscrisele confiscate și calculatorul la magazie, neuitând să dăm câteva file la laboratorul de expertiză grafologică.

— E prea complicat, spuse civilul golind una dintre sticlele de bere aduse de contabil. Mai bine simplificăm lucrurile. Ce suntem noi, polițiști sau conțopiști?

— În fond, nu s-au băgat zilele în sac, spuse câinele. Facem ce facem, apoi reluăm ce am învățat să facem. Căutară o foaie de hârtie, un obiect de scris, o planșetă și îl puseră pe Ian să dea declarația de conformitate amintită de câine. Polițistul în uniformă bău și el o bere, compară scrisul de pe declarație cu filele adunate de pe jos, le puse în dosar și bägă dosarul în servietă. Își desfăcu o a doua sticlă, bău și începu să citească de pe manuscrisele lui Ian, luând filele la întâmplare, de pe jos, râzând singur și debitând bancuri slabe.

— Știm, spuse văzând că civilul îi arată ceasul de deasupra ușii. Am terminat programul. Nu s-au băgat zilele într-un sac. Merge fiecare în treaba lui și ne întâlnim aici mâine, la prima oră, odihniți și gata de muncă. Ce, degeaba au luptat strămoșii noștri pentru ziua de lucru de opt ore?

— Dacă dispare?

— Lăsăm câinele de pază.

— Ce vreți să spuneți? întrebă câinele.

— Vrem să spunem că s-a terminat ziua de lucru şi mergem acasă, urmând să întocmim mâine dimineață procesul verbal și raportul final. Aducem și un specialist, să se uite prin memoria calculatorului.

— Şi eu, ce fac? Să muncesc, cât e ziua de mare, ca un câine?

— Câine ești, spuse civilul.

— Nu-mi convine să rămân cu ăsta aici. E periculos.

— Dacă nu vrei să rămâi aici, poți să stai afară, ori pe hol, ori la intrarea în apartament. Unde vrei. Nu e cine știe ce efort să stai și să te uiți la o ușă. Urmărești fiecare mişcare. Păzești să nu plece inculpatul. Știm că putem avea încredere. De tine, nu trece nici musca.

— Nu e doar ziaristul, spuse câinele. Mai e și ăla, contabilul. Dacă au arme, dacă vor să fugă?

— Dacă vor să fugă, îi lași să plece. Nu are niciun rost să îți pui viața în pericol. Ne mărâi parola în emițătorul pe care îl porți și, în cinci minute, alertăm tot districtul.

— Noi ne ducem acasă, să ne culcăm, spuse civilul. Venim mâine. Nu e nevoie să știe șeful că am plecat înainte de a ne termina misiunea, dar am obosit. Se ridică și sorbi o cafea, lucru pe care îl făcu și celălalt polițist, și ieșiră. După ce dădu buzna în bucătărie şi îşi luă din congelator un pachet cu pulpe de pui, îi urmă şi câinele. Așezat în spatele vasului unei plante ornamentale, mârâi ceva în semn de drum bun către colegii care se urcau în lift și desfăcu pachetul. Rontăi în grabă toate bucățile de carne și o luă pe scări în jos. Coborî până la ultima scară și se uită prudent în jur. Văzu că nu nu mai era nici urmă de coleg polițist și, profitând de ușa deschisă, o zbughi afară, pierzându-se printre blocuri.

XII

Descumpănit, Ian închise uşa cu cheia și se întoarse în dormitor, unde bău o bere să-şi amorțească nervii încordați peste măsură. Se aşeză la televizor încercând, în acelaşi timp, să citească pe calculator ziarele din ziua respectivă.

Treaba cu javra care vorbeşte nu era menită să-l nedumirească; indiferent dacă erau înscrişi sau nu într-un aparat represiv, câinii vorbitori erau destul de mulți. Chiar el scrisese mai multe articole despre aceştia și luase un interviu unui profesor de la un institut de cercetare a evoluției capacităților canine și integrare a câinilor în societate. Combină unul dintre ziarele locale ale districtului 64 cu un program complex de anticipare a datelor și trecu data de a doua zi. Cum nu găsi nimic interesant despre cartierul unde se afla, începu o căutare tematică, dar totul era la fel. Nu se întâmpla nimic interesant. Nedumerit de faptul că ziarul afișat nu putea lega corect evenimentele din ziua ce era pe sfârşite de cele din ziua următoare, îl schimbă cu un altul. Nu mergea nimic. Încercă să coreleze ziua precedentă cu ziua în curs, să afle câte ceva despre cele întâmplate în cele câteva

ore, de la momentul căutării încolo. Nu găsea nimic, nu se întâmpla nimic. Ațipi în fața monitorului și se trezi brusc, speriat, cu o durere îngrozitoare de cap și înțepături atroce în ochi. Se gândi să renunțe și să se pună în pat, dar, comutând reflex pe ziua următoare, văzu că intrase singură rubrica de incendii a unui ziar de care nu mai auzise. Îl agasa articolul din pagina 3, unde era descris cu lux de amănunte un incendiu produs în cartierul lui, într-un apartament unde locuia singur un ziarist și scriitor cunoscut. El era acest scriitor cunoscut, iar incendiul avea să fie produs de o țigară uitată aprinsă. Adresa și numele fiind ale lui, transpiră brusc, apoi îl pufni râsul.

Poate îi spărsese vreunul codurile de acces. Nu-i venea să creadă că Poliția poate avea oameni care să intre în computerele personale sau în rețea, dar nu se știa niciodată; se mai schimbau lucrurile. Era, mai degrabă, o glumă proastă, făcută de vreun hacker imatur. Își propuse să nu se mai obosească, întrebându-se cine s-ar fi putut ține de astfel de glume. Era mult prea obosit și nu auzise niciodată de ziarul ăsta. Incendiul se va produce mâine, de la o țigară, iar el nu mai fuma de peste un an. Când era epuizat, mai lua câte o țigară, dar foarte rar. Își spuse că programul de anticipare a datelor era experimental, nu mergea exact și nu mergea totdeauna. Nu-l avea multă lume. Al lui era unul de contrabandă, cumpărat cu cât nu face, dar sub prețul real. Niciun preț nu era real, programul negăsindu-se pe piață. Căută într-unul dintre sertarele neatinse de polițist, scoase un pachet, își puse scrumiera pe măsuța calculatorului, se așeză pe scaun și își aprinse o țigară. Bău și din sticla cu bere și zâmbi, amețit plăcut, cine știe cărui gând ascuns. Puse țigara pe marginea scrumierei, ochii i se împăienjeniră și vru să se ridice de pe pat, unde nu știa cum ajunsese. Picioarele îi erau amorțite și îl durea spatele. După câteva sforțări, renunță; amorțeala începuse să urce cuprinzându-i toată partea stângă, împreună cu brațul și mâna în care ținea țigara.

Bucuros că îi dispăruse durerea de cap, trecu țigara în mâna dreaptă și își potrivi o pernă la spate. Rememoră articolul cu

incendiul şi îl trecură fiori amintindu-şi fotografia unui trup zbârcit de flăcări. Se spunea că totul a pornit de la o ţigară uitată aprinsă, nu de la o ţigară scăpată din mână.

Se lăsă pe o parte, trase scrumiera şi strivi ţigara în ea. Acum, putea fi sigur că incendiul nu va fi provocat.

Începu să simtă dureri în torace, dar şi o lene plăcută, hipnagogică, provocată de oboseală şi, probabil, de cele două beri băute.

"Dacă mi-au pus ceva în cafea?", îi trăzni prin cap.

Refăcu filmul ultimelor ore, îşi dădu seama că aşa ceva nu era posibil şi percepu somnolenţa ca pe o stare neplăcută, ca o ceaţă cu miros de fum.

La televizor, ca de obicei, era un program infect, cu infinite comentarii politice. dar nu mai avea puterea să se ridice şi să-l stingă, mutând, reflex, posturile. Pe un post, unul susţinea că obligaţia de a vota e similară cu lipsa dreptului de a vota, altul susţinea că le va fi foarte greu guvernanţilor să demonstreze votanţilor că sunt mai răi decât cei dinainte, dar, cu puţin efort... Pe alt post, se spunea că au loc foarte multe accidente, dar poliţia le preferă pe cele care au loc pe şosele... Pe un al treilea, se spunea că, dacă îţi pierzi memoria, trebuie să-ţi aminteşti măcar atâta lucru... Pe un al patrulea post, un medic psihiatru spunea că escrocul sentimental e în stare să ia şi hainele de pe tine, tehnicile lui de manipulare psihopatică avându-şi originea în narcisism, sociopatie, lipsă de educaţie, hoţie, minciună, alcoolism, paranoia, violenţă, egocentrie, insolenţă, făţărnicie, lene, rasism, incultură, perversiune, obsesie sexuală...

— Hei, trezeşte-te! auzi ca din abis. Deschise ochii, nu văzu nimic, dar recunoscu vocea lui Silviu Scort. Se simţea ca într-o fântână plină cu smoală. Până şi sunetele i se păreau negre.

— Nu văd nimic, spuse Ian într-un târziu. Întinse mâinile, ceaţa începu să se mai risipească şi îl distinse cu greu pe contabil.

— Nu înţeleg, îi spuse.

— Nu ai ce să înțelegi. Ai avut mare noroc. Dacă plecam și eu, acum erai mort. Ziaristul se uită în jur, văzu că nu arsese decât plapuma și o porțiune din saltea și tuși violent. Fum nu mai era, dar rămăsese mirosul neplăcut de lucruri arse.

— Am consumat toate deodorantele pe care le-am găsit pe aici, spuse Scort. După o curățenie generală, iese și mirosul.

— Am uitat de tine.

— Și eu am cam uitat de tine. M-am dus în bucătărie să mai încropesc câteva gustări și am adormit pe scaun. Până când am simțit miros de fum.

— Mi-am făcut-o singur, spuse Ian. De acum încolo, voi avea mare încredere în programul de anticipare a datelor. Nu e perfect, dar e orientativ. Dacă ai puțină intuiție. Cred că am fost prea obosit. Îi povesti despre articolul de ziar în care era descris incendiul care tocmai fusese stins, cu poze și păreri ale oamenilor de cultură despre „cel prea devreme plecat dintre noi". Se vorbea acolo de părinții lui îndurerați, aflați într-unul dintre districtele de sud-est și despre colegii de redacție. După articol, aproape o pagină de ziar era acoperită de gândurile pioase ale acestora despre el. Bineînțeles, directorul îl făcea „ziarist de renume mondial", „scriitor multivalent", „un mare om, un mare caracter" etc.

— Un ipocrit, spuse Scort despre director. Nici eu nu pot să-l suport.

— Erai și tu în articol. Cu un discurs foarte frumos despre mine.

— Nici măcar nu ne cunoaștem foarte bine.

— Nu puteți fi voi atât de deștepți cât pot fi eu de prost câteodată, spuse redactorul-șef. Bine că nu s-a întâmplat nimic rău.

— Nici nu cred că se va întâmpla. Programele astea de anticipare a datelor sunt făcute tot de oameni și oamenii pot să greșească. Cu toate că un anumit eveniment poate să schimbe viitorul, eu cred în continuare că viitorul e unul singur. Știi vorba aia: „Nu poți să repeți greșelile trecutului; viitorul e unul singur".

— Nu ne interesează foarte multe lucruri deoarece nu vor exista. Unii spun că nu au nevoie de realitatea noastră, că își pot construi realitatea lor.

— Fiecare are tendința de a schimba viitorul, dar mai sunt și alții împrejur, spuse Scort. Nu merge chiar așa.

— Scapă cine poate și nu poate nimeni. Dacă nu ești prieten cu cronicarii, e greu să te miști prin istorie. Doar privind spre viitor, poți accepta trecutul.

— Nu prea ne dăm seama ce se va întâmpla în viitor; nu avem nici un trecut prea sigur. Poate doar privind spre trecut putem anticipa viitorul. Deocamdată, trăim într-un prezent continuu; unii îl iau ca pe un trecut continuu, alții ca pe un început de viitor posibil. Ce poți să faci când nu mai e nimic de făcut?

— Nu știu, spuse Ian. Toată lumea se luptă pentru un viitor sigur. Nu prea o interesează viitorul posibil.

— Nu știu ce vor spune cronicarii, dar, deși nu am inhalat monoxid de carbon, eu aș ieși puțin la aer. Pentru a te apăra de incendiul din propria ta casă, trebuie să fugi cât mai departe.

— Și eu aș pleca, dar e câinele ăla acolo.

— Unde?! întrebă contabilul.

— La ușă.

— La care ușă?!

— La ușa apartamentului, spuse Ian. L-au lăsat ăia să ne păzească.

— Nu e nici un câine.

— Nu se poate.

— Ba se poate, spuse Scort.

— Nu înțeleg ce au căutat ăștia aici.

— Nici eu.

— Au spus că vin mâine să-și definitiveze cercetările, spuse ziaristul.

— Am auzit din bucătărie tot ce au spus. Ori polițiștii au înnebunit, ori au regulamente noi, ori nu erau polițiști. Oricum, te sfătuiesc să închizi, să pleci și să-i uiți.

— Așa m-am gândit și eu. Nu am nicio treabă cu ei. Oricum, vreau să merg la Poliție să văd ce se întâmplă cu Anita Jup. Nu pot s-o las pe mâna lor.

— Ai vreun prieten unde să dormi la noapte? întrebă contabilul.

— De ce?

— Pentru că te-aș fi găzduit la mine, dar am spațiu foarte puțin și, de ce să nu recunosc, nevastă-mea e o femeie foarte dificilă; nu-i plac musafirii.

— Nu cunosc subiectul, spuse Ian. Nu sunt căsătorit.

— Pentru fericitul moment când vei fi, trebuie să știi că e bine să nu intri în gura femeii până nu o închide.

— Am un prieten la câteva blocuri mai încolo. Vine mai târziu de la serviciu, lucru care îmi permite să mă pregătesc. Nevastă-sa e o maniacă a artei culinare. De fiecare dată, când merg pe la ei, experimentează noi feluri de mâncare. Le experimentează pe mine.

— În ce ar consta pregătirea? întrebă contabilul.

— Fac o baie și schimb costumul.

— Dacă nu a intrat mirosul de fum în dulapuri...

— După asta, trec pe la un vecin, spuse redactorul-șef. Stă cu două etaje mai sus. Lucrează ca machior de la un teatru. Pentru două hârtii de o sută, mă face ca nou. Eu am să-i dau trei sute. Dacă vreau, îmi fabrică și o identitate nouă, îmi face și carduri de credit. O grămadă de subpământeni umblă printre noi cu acte false.

— Nu te mai recunosc prietenii la care spui că mergi.

— Nu-l las să mă schimbe total.

— A, bine că mi-am adus aminte, spuse Scort. Ai urmărit televiziunile?

— M-am uitat, dar nu prea mult.

— Ai văzut incidentul cu imigranții?

— Nu, răspunse ziaristul.

— Înainte de a veni aici, am văzut un reportaj destul de amplu, lacrimogen. Au transmis și un filmuleț în care polițiștii

execută cu sânge rece un grup masiv de imigranți subpământeni. Îți dai seama ce înseamnă asta?

— Ce poate să însemne?

— Înseamnă război, spuse contabilul. Ăștia sunt peste tot. Au armament. A intrat armata pe fir. Ieri au început raziile și perchezițiile. Subpământenii au depozite întregi cu armament.

— Nu am știut că avem armată.

— Avem, dar e în curs de reformare.

— Dacă lucrurile vor continua în modul ăsta, doar o dictatură militară mai poate salva armata de la faliment, spuse ziaristul.

— Pe moment, n-a prea fost nevoie de ea, dar nu avem de unde să știm. Mulți vor război mondial.

— Avem un război mondial în curs de desfășurare; e războiul fiecăruia cu fiecare. Războiul e ca un atac la persoană, unde mai multe milioane de persoane se simt atacate. Aruncă și ei perdele de fum. Și eu m-aș simți atacat să văd ce spui tu.

— Poate fi ceva fabricat, nu spun nu, fu de părere Silviu Scort. Există provocatori.

— Am văzut și eu un filmuleț atroce, dar era pe dos. Un grup de imigranți masacrau o mulțime de polițiști dezarmați, minți Ian.

— Am auzit ceva despre o chestie ca asta, dar nu am dat prea multă importanță. O televiziune transmite una, altă televiziune transmite alta. Toate astea pot fi niște falsuri. Orice studiou de film poate executa orice contra cost.

— S-o lasăm baltă! spuse ziaristul..

— O lăsăm, dar e mai complicat să uiți decât să bagi în cap tot felul de prostii. Ian îl conduse pe contabil până la capătul casei scării și chemă liftul.

— Ah, era să uit, spuse Scort. Când ajungi la redacție, treci pe la mine! Îți fac card de credit și îți pun salariul pe el. Îți dau și un telefon de serviciu. Am eu două. Unul dintre ele stă degeaba. Nu mă interesează când vii. Vii când poți. Nu mă apuc eu să-ți fac programul. Mă găsești la serviciul de contabilitate, ca de obicei.

— Înainte de a merge la prieten, să întreţin conversaţie şi să-i laud mâncărurile nevestei, vreau să pierd timpul prin oraş sau să invit o prietenă la masă. Ştiu un restaurant mai puţin aglomerat la marginea districtului. E mai şic să plăteşti cu cardul, dar, până la urmă, mă descurc eu. Mimez că l-am pierdut, scot teancul de sute şi plăteşte ea. Încerc să-i dau bani, ea refuză, chestii de-astea, de-ale societăţii noastre. Dacă îmi merge, mă culc cu prietena la vreun hotel şi amân prietenul; mai e şi mâine o zi.

— Ai de unde s-o suni?

— Mă descurc cu banii primiţi de la cosmeticiana poliţiei, spuse ziaristul. Cu bani, poţi cumpăra orice serviciu de la un individ cum este machiorul. Într-un fel, mă simt ca şi cum aş fi plătit de poliţie, binecuvântat fie numele său! Frumuseţea morală nu face doi bani dacă nu ai bani.

— Bună asta. Ai o maşină în parcare. E a extraterestrului care seamănă cu tine şi are aceleaşi semnalmente. E complet automatizată. Nu mai ştiu care e, dar treci prin faţa maşinilor până la aceea care semnalizează că te-a recunoscut.

— Nu am nevoie. Vreau să merg cu autobuzul. Poliţia nu caută niciodată în mulţime.

— E foarte bine aşa, spuse contabilul închizând uşa liftului. Reîntors în dormitor, Ian se uită la dezastrul din jurul său, mâncă toate fursecurile de pe farfurioare, făcu un duş, luă din dulap un costum, la nimereală, se îmbrăcă, ieşi, închise uşa apartamentului şi urcă la 6. Cu o faţă lungă şi priviri întrebătoare, îi deschise chiar machiorul.

— Dacă îl primeşti pe om în casă, acesta te reclamă pentru orice, spuse pe jumătate adormit. Dacă nu-l primeşti, la fel.

— Ai avut ceva necazuri?

— Sigur. M-au reclamat că practic meseria fără autorizaţie.

— Pericolul nu vine de la mine, se scuză ziaristul pentru faptul că venise neanunţat. Ar trebui să-ţi mai triezi clientela. Mult prea mulţi trec pe la tine.

— De unde ştii?

— Vecina de alături știe tot ce mișca în bloc. Spune că nimeni din bloc nu-l mai recunoaște pe altul, iar cauza nu poți fi decât tu, care îi faci de nerecunoscut.

— O omor! strigă machiorul.

— Dacă îi ajuți pe oameni să treacă prin impasul în care au intrat, înseamnă că prețuiești viața.

— Viața nu trebuie doar prețuită, ci și corect retribuită.

— Am înțeles, spuse Ian. Îi explică ce dorește și extrase mai multe bancnote din teancul voluminos, iar machiorul îl duse într-un laborator camuflat de un perete fals. Ochii îi străluceau, suma primită fiind mai mult decât motivantă. Îl puse pe singurul scaun ce se afla acolo și discutară despre ultimele aberații climatice, în timp ce maestrul își pregătea instrumentarul, vopselele și borcănașele cu rășini sintetice.

— Cum vrei să te fac? îl întrebă.

— Ce propui?

— Depinde de cine te ferești.

— De Poliție, spuse redactorul-șef.

— Știu ce vrei; și eu mă feresc de polițiști. Trebuie să faci o poză de om superficial, eventual fustangiu. Sunt maestru în arta deghizării. Te fac de nu te mai recunoști. Poți să te simți cât vrei tu de urmărit, că nu te mai caută ei.

— Nu trebuie să mă prefac, așa că nu trebuie să mă schimbi prea mult. Sunt un om superficial și fustangiu, ca toți ziariștii și scriitorii necăsătoriți. Fac zilnic exerciții de stăpânire de sine. Caut să fiu reverențios și să zâmbesc misterios domnișoarelor solitare care privesc către mine, întâmplător sau ca din întâmplare. Îmi place să-mi aprind o țigară fină, frumos mirositoare, și să mă uit în jur, mimând indiferența, către vecinii anacronici, care încă își mai spală mașinile sau își mai bat singuri covoarele lângă bloc. Fumez foarte rar. Aproape că m-am lăsat, îmi face inima necazuri, dar fumul usturător mă ajută să mă interiorizez.

— Cred că asta e poza pe care trebuie s-o faci, spuse machiorul în timp ce lucra. Intelectual, blazat, cu perciuni și mustață,

ca în telenovelele la modă. Dragostea e o afacere fermecătoare. E plin orașul de studente neconsolate. Oricine știe că femeile se lasă vrăjite de gustările fine, băuturile sofisticate, țigările scumpe, în sfârșit, tot tacâmul. În mediul lui, tineretul folosește și bancnote, cum văd că faci și tu.

— Nu încerca să mă tragi de limbă privind proveniența banilor! Nu sunt bani murdari; nu-i am de la emigranți.

— Sunt mai mult ca sigur.

— Minți cu nerușinare, spuse ziaristul.

— Când minciuna este un adevăr, iar adevărul este o minciună, stai și te întrebi ce e minciună și ce e adevăr.

— Chestia cu perciunii mi se pare exagerată, dar o mică mustăcioară n-ar strica. M-ar face să zâmbesc.

— Și un ten mai închis la culoare, spuse machiorul. Îți schimb și câteva linii ale feței cu rășini sintetice, apoi te iau la vopsit. Îți schimb culoarea părului sau îți pun o perucă?

— Ne furăm singuri căciula și constatăm că e perucă.

— Bine. Te vopsesc și te tund puțin. Nici sprâncenele nu le las așa. Totul ține 48 de ore. Nici căldura, nici înghețul, nici ploaia, nici transpirația, nimic nu poate strica lucrul bine făcut. După asta, se usucă toată masca, se fărâmițează și cade. Părul revine și el la culoarea inițială. Dacă mai ai nevoie, aici mă găsești. Am văzut că ai bani să organizezi o revoluție. De unde ai teancul de sute?

— De la Poliție, spuse Ian.

— Nu am auzit minciună mai reușită.

— Cea mai reușită minciună e adevărul.

— Și minciuna e un adevăr, spuse machiorul.

— Așa e, mi-ai mai spus. Ai și vreun abonament de autobuz și un pachet de țigări fine?

— Știi că la mine găsești orice. Inclusiv un costum care să se potrivească la fața asta. Costumul de pe tine e pentru ceremonii funerare. Miroase a fum.

— Bine, mai ia aici două sute! spuse ziaristul. M-am gândit eu că nu scap așa ieftin.

— M-am gândit și eu că o să te gândești. Ești scriitor, om al detaliilor. Ca bonificație, ia cu tine și telefonul ăsta mobil! Îți dau și ceasul asta de mână. Le-a uitat cine știe ce client. Mie nu-mi trebuie. Când treci să-ți iei costumul și să-l lași pe al meu, lasă și telefonul, și ceasul, indiferent cine e acasă! Îi făcu o poză cu vechiul costum și fața cea nouă, îi fabrică un buletin cu datele reale, pentru orice eventualitate, apoi îl ajută să se îmbrace. Îi dădu și alți pantofi, potriviți pentru noul costum, iar redactorul-șef îi dădu restul de bani, punându-și abonamentul, cheile de acasă, cartea de identitate și teancul de sute în buzunarul interior care avea fermoar. După ce se îmbrăcă, Ian se uită în oglindă și fu mulțumit de modul cum se prezenta, deși îl cam deranja bandajul elastic pus de machior să-i mai mascheze burta.

— Arăți splendid, spuse machiorul. Ca după revistă. Costum negru, ultima modă.

— Cam după o revistă de agricultură, dar merge. Nu spuneai că al meu e de înmormântare?

— Nu mă refeream la culoare, ci la croială. Ți s-ar fi potrivit ceva gri, dar tot negrul e la modă. Moda a fost inventată pentru a umple golul dintre generații.

— Dacă încetezi cu prăpăstiile, mă pot ocupa și singur de acest gol, spuse redactorul-șef. Se așează pe un scaun și sună o colegă de la o revistă de reclamă și fapt divers. Îi răspunse o voce groasă, apoi o auzi pe prietenă, foarte bucuroasă să ia masa cu el. Fixară ora și locul întâlnirii, Ian puse telefonul în buzunarul unde pusese țigările, la îndemână, și mai schimbă câteva impresii generale cu machiorul. Mulțumi, spuse și el câteva banalități, își luă la revedere și începu să coboare scările pe jos, căutând să-și adune gândurile.

Numără 40 de trepte, ieși din bloc și o tăie prin parcare, către stația de autobuz. Cum autobuzul nu mai venea, își aprinse o țigară, o lăsă înadins în colțul gurii și mimă că verifică dacă nu a uitat ceva acasă. În realitate, nu voia decât să verifice dacă banii sunt acolo, la locul lor, asta dându-i siguranță de sine.

Își spuse că, dacă el întârzia prea mult sau se întâmpla ca frumoasa lui colegă de breaslă să nu vină la întâlnire, nu era nimic rău. Făcea o plimbare pe jos, dădea un telefon și se prezenta la coniacul și bârfa, pregătite de mai mult timp cu prietenul din cartier. La început, coniacul trebuia refuzat, să facă impresie bună și să creadă nevasta prietenului că e băiat subțire, să facă impresie, apoi își punea degetele la tâmplă, gânditor... „Hai, că o iau razna, își spuse. În ce film am văzut eu chestia asta cu degetele?... În sfârșit..." Gazda insistă să bei; înțelege prea bine că "oh"-ul vine de la o problemă sentimentală. „Pentru a justifica noua înfățișare, spun că am supraviețuit unui incendiu, că am ajuns la Urgență și am trecut, într-un final, cu arsurile mele, pe la chirurgia reparatorie. Lucru ăsta e apropiat de adevăr, ținând cont că am fost cusut de cosmeticiana poliției, după bătăile încasate. Hait, că iar o iau razna! Trebuie să fiu atent ce spun. Încep să uit. Pentru a minți cu talent, trebuie să ai memorie, să nu uiți detaliile". Pentru prietena ziaristă, ca și pentru prietenul din blocul aflat în apropiere, Ian pregăti aceeași minciună: a avut loc un incendiu la el acasă, din cauza neglijenței, a fost luat cu ambulanța și dus la spital, unde a fost tratat și a scăpat cu viață, fiind externat zilele trecute. „Dacă întârzii și, totuși, reușesc să mă întâlnesc cu ea, e posibil să fie ofuscată și să-mi zică vreo două. Pun masca de bărbat jignit şi furios pe sistemul de transporturi districtuale, căruia i s-a tras plasă, sau, pur și simplu, mimez o migrenă de om bântuit de fantomele muncii și creației, prefăcându-mă conştiincios și opac... Hm!... Şi autobuzele astea care vin atât de rar..., își spuse".

Își aprinse o a doua țigară, apoi zâmbi și înclină din cap spre o vecină. Aceasta făcu ochii mari şi se depărtă câțiva paşi.

"Ce-o fi având?! se întrebă Ian. Stăm doar uşă-n-uşă. O fi lucrat machiorul aşa de bine?! Şi mai dă-o încolo! Ea are interesul să se folosească de aspiratorul şi de fierul meu de călcat rufe, nu eu. De azi, sistez orice împrumut; m-au cam luat de prost."

Privi ceasul şi își îndreptă privirea, nerăbdător, în lungul străzii, în direcția din care trebuia să vină autobuzul. Privi încă

o dată spre vecină, apoi ochii îi căzură pe o tânără încălțată în pantofi cu tocuri foarte înalte.

— Ce câine frumos! spuse aceasta unui bătrân de alături.

— Nu e de rasă, spuse bătrânul. Se vede de la o poștă... Are zgardă, dar nu e de rasă. O fi al cuiva...

— Ăsta e cartier de blocuri, se băgă în vorbă nevasta moșului. Cine e prostul care să țină la apartament un câine de pripas? Nu vedeți ce murdar e? Nu fac bine ăștia că au inițiat o lege, să-i extermine pe toți?! Ian văzu că tânăra îl privește cu interes și își spuse că e cazul să zâmbească. Era mai frumoasă decât prietena cu care avea întâlnire și se gândi că e posibil să se lege ceva.

— Ce ochi sticloși are, parcă plânge, spuse tânăra.

— O fi turbat, își dădu cu părerea o femeie grasă din spatele bătrânilor. "Ce tâmpită, se gândi Ian, privind spre tânăra cu tocuri înalte. Eu o fixez cu privirea, iar ea discută tâmpenii." Se uită împrejur, să vadă despre ce câine era vorba, dar nu zări nici unul. Cu toții se uitau spre el. Își făcu un control sumar al ținutei, își privi pantofii și mânecile hainei, apoi își controlă cravata; totul era în perfectă ordine. Și totuși, la el priveau. Zâmbi stânjenit, apoi întoarse capul și aruncă țigara. "Ce or vedea la mine?! Așa îmi trebuie dacă nu îmi văd de ale mele. E bine să-i lași pe toți, să se scalde în apele lor, și să-ți pironești privirea în vârful nasului propriu. Mai bine s-ar uita la tânărul cu blugii peticiți și cămașa vopsită multicolor..."

— Vine autobuzul! strigă femeia grasă către un bărbat, care discuta ceva cu un altul. Mai lasă taifasul! Autobuzul frână, ușile se deschiseră și lumea se repezi spre cele trei uși, îmbulzindu-se.

Ian stătu câteva clipe în loc, apoi se hotărî să-și pună coatele în funcțiune. "Dacă nu-l iau pe ăsta, s-a dus întâlnirea mea, își spuse". Soțul femeii grase își salută prietenul și se apropie în fugă, prinzându-l pe ziarist de guler. Îl doborî la pământ și îi înfipse un picior în stomac.

— Marș, javră! Vrei să te sui și tu? râse el și se agăță de bara autobuzului ce se depărta, vârându-se în ciorchinele de oameni.

Ian rămase perplex pe trotuar. "Idiotul!", scrâşni din măsele cu o furie oarbă, ţinându-se de abdomen cu amândouă mâinile şi încercând să-şi înăbuşe senzaţia de greaţă.

— Bietul câine, spuse cineva.

Bătrânii, fata aşezată pe tocuri înalte şi alţi câţiva erau tot acolo. Aşteptau, probabil, autobuzul spre gară sau un altul, mai puţin aglomerat, spre centru.

Ian le aruncă o privire urâtă.

— Despre ce câine vorbeşti, domne?! se răsti el.

— E turbat! ţipă bătrâna, retrăgându-se în spatele bărbatului ei.

— Cine e turbat? întrebă Ian apropiindu-se.

— Feriţi! strigă tânăra.

Bătrânul îl pocni cu bastonul noduros peste ureche, făcându-l să se clatine.

"Ce-o mai fi şi asta?! îi fulgeră ziaristului prin cap.

Visez? Dacă visez, e cazul să mă trezesc imediat. Numai când beau foarte mult am coşmaruri"

— Bine i-aţi făcut, spuse tânăra. Cine îi lasă să umble aşa, brambura, pe străzi?...

— Şi sunt purtători de microbi, interveni un bărbat slab cu un trenci cafeniu. Eu i-aş stârpi şi pe cei ţinuţi de bibelou prin apartamente...

— I-ai spart capul. Bravo! spuse bătrâna, mândră de bărbatu-său.

Moşul ridică iarăşi bastonul, gata să se apere, iar ziaristul întinse, involuntar, o mână spre ei.

Voia să întrebe ce au cu el, dar îşi dădu seama de ridicolul situaţiei. O nouă lovitură, de astă dată în umăr, îi alungă gândurile şi îl făcu să simtă o durere ascuţită în braţ.

În faţa scării blocului apăruse un tip scund şi roşu la faţă, cu o puşcă de vânătoare în mâini.

— La o parte! strigă, ochindu-l pe Ian.

Bărbatul cu trenci cafeniu azvârli o piatră, apoi se auzi şi detunătura puştii.

— Nu l-ai nimerit, spuse bătrâna.

— În schimb, l-am lovit eu, spuse omul îmbrăcat în trenci.

Ascuns după un stâlp, Ian îşi şterse cu batista sângele ce îi şiroia pe față.

Grăsanul ochi din nou şi trase reuşind să spargă lampa cu neon din vârful unui stâlp.

— La naiba! blestemă el... Şi sunt vânător de douăzeci de ani...

— Nu s-ar spune, interveni bătrânul neînțelegând... Păreți mult mai în vârstă.

Văzând că vânătorul îşi încarcă din nou puşca, redactorul-şef îşi adună forțele şi alergă spre colțul celui mai apropiat bloc, mulțumind cerului că are măcar picioarele întregi. Unul din cei care îşi reparau maşinile în parcare îi tăie calea şi aruncă levierul, lovindu-l peste gamba stângă. Se dezechilibră pentru o clipă, dar ieşi la timp din raza de acțiune a armei. Glonțul muşcă din tencuială, făcându-l pe grăsan să înjure, iar pe ceilalți să dea dezaprobator din mână.

Ian continuă să fugă, mai mult de doi kilometri, cu toate că nu-l mai urmărea nimeni. Se opri într-un părculeț, dincolo de o fabrică de electromotoare, şi se aşeză pe o bancă să-şi tragă sufletul. Aprinse o țigară şi îşi cercetă rănile.

"Ce nebunie! îşi spuse. Ce boală o mai fi şi asta?...

Parcă erau înțeleşi cu toții. Dacă nu aş şti că am fost prezent de dimineață la o execuție trucată şi una reală, că am ajuns acasă unde mă aştepta poliția, să mă percheziționeze, dacă nu aş şti că am scăpat ca prin minune de un incendiu, că am fost la machiorul de la 6, unde mi-am luat altă înfățişare, aş zice că visez. Imposibil! E o glumă proastă... Şi ce seară minunată se anunța..."

Încercă să râdă, dar o durere ascuțită îi fulgeră creierul.

Alungă un câine, care se apropiase şi îi mirosea sângele proaspăt de pe manşeta pantalonilor, apoi se uită la ceas. Mai avea un sfert de oră până la întâlnirea cu prietena, colegă de breaslă, deci această întâlnire era periclitată.

"Dacă o iau pe jos, e posibil să găsesc un taxi", îşi spuse fără rost.

Stăpânul câinelui alungat fluieră şi se apropie de Ian, bătându-l cu palma pe creştetul capului.

— Ce câine frumos!... Cam pricăjit, dar dacă te spăl puţin scot eu ceva din tine.

— Ce-ai, nene, eşti beat? îl întrebă. Vezi-ţi de treaba dumitale! Ia-ţi javra şi circulă!

— Nu e frumos să mârâi la mine. Cuţu, cuţu! Ia uite la el, are o labă ruptă. Săracul!

Îl mângâie, îl trase de urechi şi îl frecă pe spate.

— Stai, bă, frumos! Eşti nebun?! se înfurie Ian. Parcă sunteţi înţeleşi cu toţii să-mi jucaţi o farsă de prost gust.

Omul se trase înapoi, speriat, apucând la întâmplare un ciot de pe jos.

— Corcitură murdară!... Eşti turbat, spuse şi îşi fluieră câinele, depărtându-se pe alee, cu gândul să ceară ajutoare.

Îl văzu întorcându-se, după un timp, însoţit de doi poliţişti. Unul scosese pistolul, gata de tragere.

"Nu-i de glumit", se gândi ziaristul, ascunzându-se printre tufişurile dese.

După ce priviră lung banca ce le-o arăta omul cu câinele şi ascultară toată povestea, poliţiştii se depărtară.

"Ce noroc pe mine; dacă mă mirosea javra ăstuia, era de rău", îşi spuse, ieşind într-o străduţă pustie.

Cum bateria telefonului mobil era pe descărcate, îl înjură pe machior şi o luă, în jos, pe alee, rătăcind un timp, în căutarea unei cabine telefonice. Încercă să-şi adune gândurile, să găsească un sens celor întâmplate şi ajunse la concluzia că totul nu e decât o nălucire şi că mintea lui a luat-o razna. Într-un fel, era mulţumit; dacă ieşea la pensie pe caz de boală, putea să stea toată ziua în pat şi să citească sau să umble cu femei uşoare.

Găsi un telefon public funcţional şi îl sună pe prietenul cu nevasta pasionată de arta culinară. Telefonul suna ocupat. Lo-

cuința acestuia fiind peste drum, intră în bloc, urcă scările și se opri la ușă, sunând îndelung. După un sfert de oră, renunță și se întoarse la telefon, unde mai încercă să găsească acasă vreun prieten care locuia în zonă. Unii se găseau în trafic, unii aveau de lucru la serviciu, unii luau masa în oraș, unii erau la diferite spectacole sau lansari de carte... Nu era niciunul acasă.

Cum nu mai avea prea multe fise de telefon, într-un târziu îi veni ideea să sune un fost coleg de şcoală generală, întâmplător psihiatru. Acesta îi dăduse numărul de telefon cu doi ani în urmă, când se reîntâlniseră într-un parc acvatic de distracții și odihnă din districtul 41.

"Ăsta îmi trebuie, se gândi. Psihiatru e, în apropiere stă... Poate îmi spune ce am și de ce mă văd tâmpiții ăştia din cartier altfel de cum sunt". Numărul de telefon se dovedi a fi corect, iar prietenul îi explică unde stătea, cu o voce de om trezit din somn.

Deoarece întunericul serii începuse să amestece contururile, găsi cu greu blocul indicat şi urcă patru etaje. Sună de două ori scurt şi o dată lung, cum i se spusese, și uşa se deschise. Fu primit de jovialul fost coleg de şcoală cu strângeri călduroase de mâini, cafele şi cocteiluri sofisticate. Depănară amintiri mărunte şi înghițiră câteva tartine, iar coniacul fin îl făcu pe Ian să-şi recapete aplombul.

— Dar, unde ți-e nevasta? întrebă ca să reia conversația. Mi-ai prezentat-o în parcul acvatic.

— Ah, da! E plecată la o prietenă. Ştii cum sunt femeile: prăjituri, rețete, cismulițe, broderii şi alte chestii din astea.

Ian nu ştia; era prea independent pentru a mai experimenta încă o dată căsătoria. Mulțumi hazardului că erau singuri şi puteau să pălăvrăgească în voie. Se simțea bine; îşi întinse piciorul rănit şi îşi pipăi rana de deasupra ochiului, tamponându-se cu vata muiată în dezinfectant.

— Ei, dă-i drumul! îl îndemnă colegul, aprinzându-şi o țigară. Ziceai că îmi povesteşti cum ai ajuns în halul ăsta... Arăți bătut măr.

— Întocmai, spuse Ian, sorbindu-şi coniacul şi căutând o poziție cât mai comodă în fotoliu. Nu numai că am fost bătut, dar era cât pe ce să fiu împuşcat.

Aşeză paharul la loc, pe tavă, şi închise ochii pentru a-şi aminti fiecare detaliu. Psihiatrul îl asculta cu atenție, întrerupându-l din când în când pentru a pune câte o întrebare. Redactorul-şef îşi dădu seama că nu face asta din pură curiozitate, ci mai mult din cauza rutinei profesionale, şi hotărî să nu se enerveze.

"Nici n-aş putea, gândi. El e gazda şi m-a tratat cu o amabilitate ieşită din comun. Nu pot să-l jignesc".

Trecu mai repede peste episodul cu omul din parc şi începu să povestească despre modul cum voise să cumpere o înghețată, iar vânzătoarea îi aruncase în față cornetul plin, râzând şi cântând "cuțu, cuțu, na Grivei, înghețată dacă vrei!"...

— E vorba despre chioşcul din estul părculețului de pe strada Hermes, paralelă cu asta? întrebă prietenul.

— Da.

— Fata e complet oarbă. Pune exact câtă înghețată trebuie şi recunoaşte monedele prin pipăire. Are şi o mare acuitate olfactivă.

— O fi simțit miros de câine, râse Ian.

— La asta m-am gândit şi eu.

— Dacă şi o oarbă mă tratează ca pe un câine, sunt într-o situație disperată.

— Există posibilitatea să fi prins miros de la câinele omului din parc..., spuse psihiatrul.

— Bine, bine, dar ceilalți?! Ei tot orbi sunt?

— Nu mai ştiu, căzu colegul pe gânduri. Eşti un caz greu, care nici nu intră în domeniul meu de activitate. E vorba, mai mult, despre o psihoză generală. Nu-ți pot pune niciun diagnostic. Mai degrabă aş pune diagnostic celor ce te-au agresat. Animalele de companie induc boli psihice; mulți nu suportă animalele.

— Şi eu ce fac? întrebă ziaristul, simţind că îl părăseşte şi ultimul dram de speranţă. Dacă eram bolnav, mai aveam o şansă, să mă tratez. Puteam să ies la pensie...

— Poate e, totuşi, o boală. O boală necunoscută.

— Incredibil. Tu mă vezi om, cu toate că, drept să-ţi spun, când am sunat la uşa ta, am fost convins 80% că o să mă vezi tot ca pe un câine.

— De unde ştii că te văd om?! se enervă medicul, răsturnând din greşeală o ceaşcă.

— Cum adică?! deveni Ian atent, simţind de-a lungul şirei spinării, preţ de câteva secunde, senzaţia urmăritului, senzaţie pe care se amăgise s-o creadă uitată.

Psihiatrul îl privea încordat.

— Nu ştiu. Stau şi mă întreb cum de atâţia oameni au putut face o confuzie atât de gravă...

— Confuzie? râse ziaristul. În sinea ta, îţi spui, probabil, că nu e posibil ca atâta lume să înnebunească brusc şi simultan.

Îi înfipse mâna în gulerul hainei, zgâlţâindu-l puternic.

— Spune, tu cum mă vezi?! şuieră printre dinţi.

Colegul se smuci şi se trase înapoi speriat. Privi către uşă, apoi către telefon, sperând să se întâmple ceva pentru a câştiga timp.

Ian îi prinse privirea şi făcu un gest de lehamite.

— Fii liniştit! Nu mă apropii de tine. Înţeleg totul. Spune-mi, cum arăt?!

— Ceva între un câine uriaş şi un om, spuse medicul. Mandibula a început să ţi se alungească, începe se arate ca un bot. Fruntea s-a umplut de păr şi s-a teşit... Hainele stau pe tine ca rufele pe sfoară...

Ian îşi pipăi instinctiv faţa. Totul i se părea în perfectă ordine.

— Poate, dacă nu-ţi povesteam, mă vedeai şi acum om.

— Poate, dar nu ştiu cum va reacţiona nevastă-mea, spuse psihiatrul. E timpul să vină. E destul de târziu. Se va speria de moarte să vadă un câine într-unul din fotoliile sufrageriei. Arăţi din ce în ce mai rău; eşti din ce în ce mai mic şi mai jegos.

— Ce ai de gând?

— Nu înțeleg. Mai spune o dată! Cuvintele seamănă tot mai mult a hămăituri.

— Nu am de gând să-ți fac necazuri, spuse Ian. Poate e mai bine să plec.

— Nu înțeleg ce spui, dar cred că e mai bine să pleci.

— Asta spuneam şi eu, cu alte cuvinte, râse Ian ridicându-se.

Făcu, reflex, gestul de a se duce să-i strângă mâna, apoi se retrase. Colegul îi văzu caninii murdari şi crezu că se repede la el. „Am toate simptomele unui câine turbat. Oare, la ce s-o gândi fostul meu coleg de școală generală?!" se întrebă redactorul şef.

"Are toate simptomele unui câine turbat. E un pericol pentru toată lumea. Şi de când îmi doresc un asemenea caz... Am citit despre mai multe cazuri asemănătoare, dar sunt greu abordabile. Neplăcut caz, dacă se poate numi caz şi nu vis urât. Oare, ce o fi în capul fostului meu coleg de școală generală?", se întrebă medicul.

Se înfioră la gândul că, în urmă cu numai două ore, se afla față în față cu Ian, prietenul şi colegul său. Iar acum? Acum stătea şi privea neputincios un câine urât, care îl privea cu ochi umezi şi inteligenți, lătrând din când în când a moarte. Se gândi la vecinii săi, care se enervau la cel mai mic zgomot, dar acum nu se îndura nimeni să bată în zid sau să vină la uşă, să-l scoată din situația penibilă în care se afla.

"Ducă-se învârtindu-se!", îşi spuse, retrăgându-se către uşa balconului, unde ştia că are o zgardă de la foxterierul vândut cu patru ani în urmă.

Ziaristul ghici ce voia să facă şi, dintr-un salt, traversă camera. Ieşi pe hol, dar nu se putu abține să mai privească un moment mutra stupefiată a psihiatrului. Părăsi apartamentul şi, deoarece nu ajungea la butoanele liftului, coborî prima scară, făcând salturi mari. Fu cât pe ce să o doboare pe nevasta medicului, care urca ținând o plasă voluminoasă într-o mână şi patru pachete mari sub brațe.

— De unde a ieşit javra aia? o auzi pe femeie strigând la medicul pironit în mijlocul camerei, palid, cu zgarda în mână.

— De aici, răspunse bărbatul, ridicând vinovat din umeri.

Femeia aruncă pachetele pe covor şi îşi frecă braţele amorţite de efort.

— Ţi-am spus de o mie de ori că nu-mi plac pisicile şi câinii. Nu poţi păstra curăţenia...Dar, ce ai? De ce eşti abătut?

— A, nimic. Am avut un caz tâmpit. Sunt obosit. Azi, am avut mult de lucru...

Femeia duse cumpărăturile în bucătărie şi se apucă să le aşeze la locul lor. Rămas singur, medicul făcu un gest de parcă ar fi vrut să se apere de o nălucă şi, în acelaşi timp, s-o alunge. Cu mişcări încete, îşi turnă un pahar de coniac şi îl bău pe nerăsuflate, aşezându-se în fotoliu. Neobişnuit cu băutura, închise ochii şi adormi aproape instantaneu, uitând că are paharul în mână. Paharul pântecos se rostogoli pe covor, spărgându-se, cu sunet cristalin, de piciorul mesei.

Revenită din bucătărie, înţepenită în cadrul uşii, rămasă cu gura căscată, nevasta medicului nu ştia ce să creadă. „Dacă tăcerea ar fi de aur, nu ai mai auzi femeie vorbind", se trezi redactorul şef că îşi spune.

După ce sperie alţi trei locatari pe scările întunecoase şi o femeie care trăgea cu urechea la cearta vecinilor, ieşi din bloc. Se cufundă în întunericul serii, luând-o prudent prin parcuri, scuaruri şi alei pustii, către casă.

XIII

Se opri în faţa vitrinei puternic luminată a unui magazin. Maimuţele şi ursuleţii de pluş îi aprinseră privirea, aceasta rotindu-se un timp pe deasupra obiectelor expuse la vânzare, înainte de a se pironi într-o oglindă. I se părea că imaginea oglindită ignoră materialitatea, iar privirea, ascuţită de suferinţă, stră-

punge geamul vitrinei și sparge oglinda, învăluind-o într-un ocean de idei, ocean pe care plutesc corăbii sclipitoare, lenește, cu rotunjimi absconse.

Semăna, mai mult ca oricând, cu un eu al său, un eu ireal, tot un zâmbet. Vedea lumea ce trecea mirată prin spatele său, oglindită în vitrină și oglindită în spatele său, ca o oglindă. Căuta un sens lucrurilor petrecute, simțea pulsul unei lumi cu care nu avea în comun decât viitorul. Tot ce își dorea de la viitor era ca acesta să nu-i aducă ceea ce știa deja. Pe un pat, desprins din absurd, alerga printre jucării, alerga după un cerc metalic până i de tăia răsuflarea și cădea jos, mort de oboseală. I se părea că ochiul i se plimbă prin gură, ca o bomboană amară și spaima i se urca la creier. Viața îl îneca, îl orbea, toate gesturile îi erau inutile și nici plânsul nu-i folosea la ceva. Mulți copii se roteau în jur, își sărutau mamele ca și cum și-ar fi sărutat bătrânețile. Oglinda în care se scăldau părea o idee fără sfârșit, jucăriile din jur prindeau viață, scârțâind, ca și cum din lemn sfânt s-ar fi făcut fier sfânt. Încercă să-și smulgă privirile, dar oglinda era de piatră. Privirile lui erau sculptate; era ca și cum o umbră ar fi fost sculptată în oglindă. Se privea ca pe o icoană. Argintul oglinzii îi dădea înapoi copilăria, bântuită de afirmații, cuvântul „da" învățându-l de la oameni mult înaintea cuvântului „nu". Își amintea de câte ori spusese „trăiesc" și de câte ori această umbră care era îi spusese „nu, nu trăiești; ești ca și cum ai fi". „Trăiesc!" răcnise cât putea de tare. „Te prefaci că trăiești!" venise un glas de aiurea. Veniseră apoi glasurile oamenilor, îl prinseseră într-o plasă de gânduri, aruncându-l într-un sanatoriu oarecare. Glasul apelor îi suna și acum în urechi, fără răpăitul ploii pe asfalt, fără vâjâitul lin al râurilor în matcă. „Trăiește!" spuseseră văzând că deschide ochii, largi, spre lume. „Nu, nu trăiesc!" urlase din răsputeri, dar, neînțelegându-l nimeni, îl aruncaseră într-un cazan numit John sau Ion sau Jean sau Ian sau altfel. „Robul Pământului" rostiseră, „el ne va aduce aici de departe". Auzind enormitatea, John sau

Ion sau Jean sau Ian sau altceva a început să plângă și mai tare, cu mult timp înainte ca Yang și Yin să devină Ion și Ioana. „Se bucură", spuseseră sorbind din băutura unei ipotetice seve a pământului, ca o cumnată înghesuită prin unghere întunecoase și pusă cu fundul la perete. Învățase greu meseria băutorilor. „Vomită, deci trăiește, nu are niciun rost să ne batem capul cu el" spuseseră ceilalți băutori. „Ce, dezbrăcat nu umblă?!", întrebaseră croitorii. „Cum adică mort?!", întrebaseră morții. „Spaima e un deliciu pentru noi", rostiseră fricoșii. Rămas gol ca o oglindă, fusese decretat copil și pus să se ocupe cu ceva, cu orice. Jocul cu mingea, cu piatra, cu praștia, cu fuga, cu gândul, erau treburi serioase, pentru oameni cumsecade, trăiți mult între oameni.

Privi îndelung, dar nimeni nu-i tulbura copilăria, nimeni nu i se mai așeza în spate, în cap. Toți treceau de parcă ar fi fost sărbătoare, și chiar era, toți fiind întorși la condiția de copil. „La ce ne mai trebuie o copilărie în plus? se întrebau apăsând pedala de accelerație a mașinilor cu care străbăteau pământul, mimând lumea interioară din ei. Enervat, se întoarse cu spatele la oglindă. Îi stătea legată de gât ca un trecut pierdut de viitor. „Suntem toți ca unu, și unu, și unu, și unu...", auzi.

— Ce vrei? rosti primei apărute în fața ochilor.

— Dă-te mai la o parte, domnule! auzi vocea femeii. Mai vor și alții să se uite la vitrine. Ce naiba, parcă eşti copil.

— Dar mie cine îmi dă oglinda asta jos din spinare?! o întrebă.

— Ești beat, domnule, nu ai nimic în spinare. Coboară puțin pe pământ, te rog, și du-te să bei o cafea, poate te trezești!

— Bețivul nu regretă niciodată că a băut prea mult, spuse Ian. Regretă faptul că, la un moment dat, nu mai poate să bea.

— Înainte de a scăpa de un viciu, trebuie să fii trimis la reeducare.

— Pentru a trimite pe cineva la reeducare, trebuie să-l educi în prealabil. Bărbatul prinse femeia de mână și o trase puternic spre el.

— Angela! strigă gâtuit.

— Ce-i?!

— Priveşte plăcuţa de pe uşă! Ce scrie?

— „Bună dimineaţa! Magazinul nostru se deschide la 12.00."

— Vezi?! Femeia îl privi cu multă atenţie.

— De unde ştii că mă cheamă aşa? Numai cunoscuţii îmi spun Angela. Pe dumneata, nu te-am văzut niciodată. El o prinse în braţe, iar ea nu se opuse. O sărută, simţind un fior de care îşi amintea fără a şti când şi unde îl mai cuprinsese. Ca altădată, o strânse în braţe, până când o răzbi plânsul de durere.

Ochii îi alunecară peste umărul femeii şi văzu un copil de vreo cinci ani jucându-se cu un cerc metalic.

— Eu sunt fiul meu. Tatăl lui nu s-a născut încă.

— Trezeşte-te, omule! auzi ţipătul femeii. Încercă să o ia din nou în braţe, dar braţele i se mişcară în gol. Acolo nu mai era nicio femeie, niciun copil, nicio vitrină, nicio oglindă, nicio maimuţă de pluş. Femeia era aşezată lângă el, pe o bancă.

— Nu e bună băutura, îi spuse.

— Nu e bună băutura proastă, spuse Ian, dar nu am băut nimic. Am obosit.

— E greu de crezut că te-au lăsat picioarele de oboseală.

— Angela?!

— Sigur că Angela.

— Nu ştiu ce mi-a venit. Nu cunosc nicio Angela.

— Acum cunoşti.

— Am o groaznică durere de cap, spuse bărbatul.

— Vii de la miting?

— Nu vin de la niciun miting. Suntem pe o bancă, într-o staţie de autobuz, spuse, uitându-se în jur mirat.

— Unde ai vrea să fim? întrebă femeia. Am crezut că o să leşini.

— Nu suntem decât noi doi.

— Cine ai mai vrea să fie atât de târziu? Poate ar fi fost bine să nu mă opresc, să te întreb cât e ora. Ai spus că nu ai ceas şi ai făcut o glumă proastă.

— Ce glumă proastă e asta? întrebă Ian.

— Ai întrebat ce m-aș face dacă m-ai avea 24 de ore pe zi.

— Nu e o glumă atât de proastă.

— E posibil, dar asta m-a derutat, spuse Angela. Ești conștient ce prostii vorbești?

— Nu.

— Stăm de vreo oră pe bancă, eu cu gândul la tine și tu cu gândurile, probabil, aiurea. Numai scriitorii pot debita atâtea prostii pe minut.

— Sunt scriitor, spuse bărbatul. Și ziarist, și redactor-șef la o revistă de divertisment.

— Ești un scriitor cunoscut?

— Ian Nicer.

— Bună încercare, spuse femeia. Scriitorul de care vorbești e foarte cunoscut. Are poza pe coperta din spate la toate romanele publicate.

— Dacă nu mă recunoști, înseamnă că machiorul din blocul meu știe meserie.

— Mergeai la vreun carnaval?

— Nu mergeam la niciun carnaval, dar m-am gândit să-mi pun o mască de om serios, spuse Ian. Îi povesti cu lux de amănunte despre percheziția efectuată de doi polițiști și un câine lup la el acasă, despre machiorul care îl deghizase așa, despre modul cum fusese tratat de oamenii din blocurile învecinate și despre vizita la prietenul psihiatru. Toate astea îl bulversaseră.

— Dacă tu spui, nu te contrazic. Cred că nici nu mă mai interesează ce oră e.

— Privește-mă bine! o îndemnă ziaristul. Ce vezi?

— Un bărbat între două vârste, puțin cam aiurit.

— M-am liniștit, spuse Ian răsuflând ușurat. Credeam că mă vezi tot câine.

— Ce glumă mai e și asta?! se miră Angela.

— Nu e nicio glumă. Cum ți-am spus, am ajuns în halul ăsta datorită impactului cu lumea. Ei erau mai mulți și nu mă vedeau om. Cred că mă vedeau câine.

— Am citit undeva că s-a format o rasă nouă de oameni, proveniți din câini, nu din maimuță, dar am crezut că e una dintre sutele de invenții, să-și vândă publicațiile.

— Și publicațiile pe hârtie, și cele din mediul virtual, și televiziunile, se inspiră de pe Internet, spuse bărbatul. Acolo, vine un agent provocator plătit, și aruncă o minciună gogonată, atât de incredibilă încât, paradoxal, o crede toată lumea. Problema nu e că o persoană sau alta crede sau nu crede minciuna. Problema e că minciuna e preluată, contra unei sume modice, de către o agenție de știri sau alta. Dacă izbucnește vreun scandal, agenția demonstrează că a cumpărat știrea de la un colaborator extern cunoscut, legitimat la vreun ziar, post de radio sau televiziune. Când este căutat colaboratorul, se constată că nu acesta este autorul știrii, ci vreun spărgător de rețele computerizate, care are acces la informații confidențiale primare, aflate în lucru sau în stadiul de cercetare a veridicității.

— Nu ăla care vrea să obțină avantaje materiale prin controlul, în mod ilegal, al unui sistem de securitate, computer sau rețea, e cel mai periculos; ăla difuzează informații secrete sau clasificate. Periculos este mincinosul notoriu, omul bolnav care, nu numai că dă ca sigure afirmațiile sale, ci chiar le crede adevărate. Sunt mii din ăștia. Acum cred un lucru, peste cinci minute reinterpretează informația. E o chestie aproape digestivă.

— Înțeleg. Nu îi obligă nimeni să spună adevărul înainte de prânz. Decât să minți, mai bine te apuci de scris. Arta te ajută să spui adevărul.

— Rasa umană a stat milioane de ani cu burta la soare și n-a mințit-o nimeni, spuse Angela.

— E de mirare tendința rasei noastre spre minciună.

— Dacă nu te mai miri de nimic, te plafonezi.

— În ce lume trăim! Nu mai poți să furi și ești obligat să minți, spuse Ian.

— Nu trebuie să știi adevărul, ci să-l cauți. Doar minciuna te face să cauți adevărul.

— Trebuie să fii prost să nu-ți dai seama de asta.

— Sunt oameni care pot spune un adevăr sau altul, dar nu-i mai crede nimeni, spuse femeia.

— Un minim de mândrie ar trebui să-i determine pe oameni să țină adevărul pentru ei.

— Teoria potrivit căreia s-a umplut capitala de oameni de origine canină poate fi adevărată sau nu. Un lucru este cert: s-a prostit lumea. Dacă nu ești în stare să judeci singur, îți iei un câine de companie.

— E posibil ca totul să fie un adevăr, spuse Ian. Câinele nu se plimbă cu oricine.

— Pentru a deveni adevăr, o minciună nu trebuie uitată niciodată.

— Minciuna e un adevăr, adevărul e o minciună; din această dilemă, nu putem ieși.

— Frustrarea e singura ieșire, spuse Angela. Îi întinse o mână subțire, uscățivă, în contrast izbitor cu ovalul tineresc al feței. Bărbatul i-o prinse cu stângăcie și începu să i-o întoarcă pe toate fețele, ca pe o jucărie.

— Lasă-mi mâna! țipă femeia. Ai să mi-o frângi. Ian se retrase într-o parte și o privi ciudat. Ea se ridică de pe bancă și îl apucă de braț.

— Poți să mergi? îl întrebă.

— Cred că da. Se ridică, o cuprinse cu un braț pe după umeri și plecară.

— Încotro? întrebă Ian.

— La tine.

— Nu mergem la mine. Am închis și am plecat. Mâine dimineață mă caută Poliția pe acasă. Și dacă n-ar fi asta, tot nu ar fi bine să mergem la mine. Am adormit și am uitat țigara aprinsă. Am provocat un incendiu. Miroase foarte urât.

— Nici la mine nu putem merge, spuse femeia. Soțul meu e acasă. E foarte violent. Am plecat la miting și am întârziat foarte mult. Mi-e frică să mă mai duc acasă. Dacă nu s-a îmbătat și nu doarme tun, e un pericol.

— Ești căsătorită?

— Sigur, dar nu mai simt nimic pentru el. Am greșit; căsătoria nu se bazează doar pe ceea ce ai în comun cu altul.

— La mitingul ăla de care tot vorbești de ce ți-a permis să mergi? întrebă Ian.

— Au venit două colege și m-au luat aproape pe sus. Nici n-a avut timp să clipească. Până să-și revină din șoc, noi eram deja în jos, pe scări. Putem merge la un restaurant din apropiere. După fiecare miting, mergem să bem ceva la același restaurant, de ani de zile. Uneori, ni se face foame de la băutură și comandăm câte ceva de mâncare. Acum, am rămas cu tine.

— Sunt flatat.

— Nu trebuie să fii flatat, spuse Angela. Mi-a fost milă de tine, dar nu de asta rămân cu tine. Pe soțul meu, îl dau în mă-sa. Nicio femeie nu rezistă prea mult în imaginația bărbatului. N-am știut că are o imaginație perversă.

— Restaurantele sunt deschise până dimineața.

— E problema de bani. Nu prea am. Soțul meu nu-mi permite să-mi fac card de credit. La restaurant, se plătește totul dintr-un fond al ligii. E vorba despre Liga Împotriva Aberațiilor Legale. Pe scurt: LIAL.

— Un lucru legal nu e o aberație, spuse scriitorul.

— În cazul nostru, este. Legile imaginate, propuse, votate și promulgate sunt aberante. Când legile sunt aberante, nu sunt aplicabile. Doar proștilor le plac aberațiile, în cazul asta, emise de alți proști, parlamentarii. Prostul emite o prostie și pleacă. Deșteptul o preia.

— Deșteptul între ghilimele. Orice prost sare mai departe decât alt prost.

— Prostului să nu-i dai sfaturi! spuse Angela. Crede că le înțelege, că e deștept, și ajunge să-ți dea el ție lecții. Nu poți fi prost dacă nu te crezi inteligent.

— Nu poți ști cine e prost. Mulți nu se afișează. Avem un sistem foarte complicat de înțelegere.

— Ar trebui să ne luăm soarta în propriile mâini, dar nu știm cum să ne luăm soarta, mai întâi, din mâinile lor. Legile proștilor sunt un real pericol pentru societate.

— Ce lege poate fi atât de aberantă încât să ajungă să se formeze o asociație ca a voastră? întrebă Ian.

— O aberație este legea grămezii, inițiată de o idioată.

— O lege a grămezii?! Ce vrea să spună?

— Spune că o grămadă, cu cât pornește mai de jos, trebuie să ajungă mai sus, spuse Angela. Sau o lege care să interzică locuitorilor planetei să spună adevărul. În locul unui adevăr de prost gust, e preferabilă o minciună frumoasă, spune inițiatorul proiectului de lege.

— Așa se termină. Învățați să fim mințiți, sfârșim prin a ne minți singuri.

— M-am săturat de parlamentarul mitoman. Învățat să nu se mai ridice de pe scaunul de parlamentar, acesta îi intră în fund. E în stare să plece cu scaunul acasă. Nu mai e mult până la alegerile generale.

— Când sunt astea? întrebă ziaristul.

— Anul ăsta. Nu au votat o dată precisă. Poate fi și mâine, poimâine sau la sfârșitul anului. În loc să stabilească și să voteze o dată care să-i schimbe măcar parțial, ei ne propun o lege de schimbare a istoriei pământene după împrejurări.

— Istoria nu se schimbă prin lege.

— Fiecare, când vine la putere, schimbă istoria după cum îi convine, spuse Angela. Participăm cu toții, dar numai cei puternici pot să stabilească un trecut sau altul. Sunt legi care se pierd prin neaplicabilitate, dar sunt și legi care au făcut istorie.

— Dacă voi luptați împotriva unor legi neaplicabile, demersul e în van; se sting de la sine, neavând niciun rost.

— Luptăm împotriva unor legi nedrepte, indiferent dacă se aplică sau nu, indiferent dacă fac istorie sau nu. O lege a resuscitării e o lege inutilă deoarece poți spune că totul se resuscitează, nu doar un accident vascular. Când aude de resuscitate, orice

om întreg la minte se gândește că trebuie să existe regulamente de ordine interioară ale spitalelor, care să reglementeze acest aspect, nu să se dea o lege inutilă. O altă lege inutilă este și cea care stabilește faptul că fiecare district al capitalei trebuie ajutat să găzduiască un număr din ce în ce mai mare de imigranți în districtul vecin.

— Asta mi se pare o provocare, spuse Ian.

— E o imensă provocare. Să vezi bătaie între homosexuali și imigranți! Toți vor drepturi, toți vor bani, toți vor mai mult decât alții. Polițiștii vor mânca o pâine grasă încercând să-i împace.

— Nu e un conflict de interese între aceștia și populația normală.

— Nu îi e nimănui clară noțiunea de „populație normală", spuse femeia. Nu mai e nimeni normal. Vrei să spui populația majoritară.

— Asta am vrut să spun.

— Populația majoritară are mari probleme de când umblă zvonul că mulți oameni nici nu se mai trag din maimuță, ci dintr-o linie evoluată de câini. Nu se știe ce procente avem. Poate chiar tu ești un exemplar canin, poate chiar eu; nu putem ști.

— Cred că ideea asta cu câinii e doar o psihoză în masă, spuse bărbatul. Mai bine ar da o lege care să interzică maltratarea câinilor. Cine știe unde vor să ajungă cei care au lansat-o.

— Cred că aberațiile naturii nu pot fi combătute prin lege. Noi, cei din LIAL, ne luptăm contra aberațiilor legale. Acestea trebuie combătute de cineva. Prin absurdul lor, legile sunt date pentru a înlesni spălarea unor bani negri, pentru a putea fi scăpați în buzunarele unuia sau altuia.

— Ăștia chiar nu sunt în stare să dea legi în favoarea populației?

— Se pare că nu, spuse Angela. O lege idioată care va face istorie e cea care va rezulta prin votarea unui proiect ce privește defăimarea.

— De ce ar avea asta un caracter istoric?

— Deoarece vor exista tot timpul frustrați care să aibă senzația că are cineva ceva cu ei. Cei mai frustrați dintre proști sunt chiar parlamentarii. S-a trezit un șef de partid că e supărat pe criticii săi și a propus o lege a defăimării. Partidul lui, împreună cu mai multe partide de buzunar, are majoritate în Parlament și poate să propună ce vrea.

— O inițiativă legislativă trebuie supusă dezbaterii publice, spuse redactorul-șef.

— Îi doare pe ei în cot de opinia publică.

— Ce poți face pentru a te simți defăimat?

— Nu faci nimic, spuse femeia. Aici e șmecheria. Prin legea asta, cum specifică prima ei frază, „toată lumea se simte defăimată". Într-o polemică, poți să te simți defăimat și poți să îl reclami pe interlocutor. Acesta va fi imediat amendat.

— Interesant. Și dacă se simte și interlocutorul defăimat din cauză că a fost amendat?!

— Nu m-am gândit. Presupun că iei și tu amendă. Nu câștigă nimeni. Democrația este un joc în care pierde toată lumea. Banii merg la guvern. De-asta spun că poate fi o lege istorică, populară, pentru că, după mai multe secole de îndoctrinare forțată, s-a format o populație paranoică, unde fiecare se crede superior celui de lângă el. Nu admite nimeni să deschizi gura în fața lui. Toți se simt jigniți și calomniați, prin simplul fapt că ai avut îndrăzneala să li te adresezi. Dacă află că pot să te reclame fără niciun motiv, o fac; nu conștientizează că poate fi făcut un lucru fără niciun motiv.

— Cred că ai dreptate, spuse Ian. Dacă te iei de masele de imigranți care ne invadează, o lege a defăimării te poate duce la o amendă imensă. Dacă nu poți să plătești?

— Dacă nu plătești, ajungi la pușcărie, dar cu imigranții e mult mai complicat. Poți ajunge la pușcărie și fără să-i denigrezi în vreun fel. Simpla ta prezență lângă un grup de imigranți o iau ca pe o ofensă, ca pe o defăimare. Nu le place prezența ta, nu le place cum arăți, nu le place cum ești îmbrăcat,

nu le place cum zâmbești sau cum te scarpini în cap. Nu le place că nu ești ca ei. Au pretenția ca tu să fii ca ei; ei ca tine, niciodată. Nici nu e nevoie să spui ceva, să-i faci leneși, proști, murdari sau necivilizați. Nu am citit cu multă atenție, dar acest „proiect de lege privind promovarea demnității umane și toleranței față de diferențele de grup" e cam cu tendință și vizează grupurile de imigranți care împut pământul.

— Mă întreb, când se simte cineva defăimat sau denigrat, sau calomniat, sau insultat, când îl fac „derutat", când îl fac „deranjat" sau când îl fac „dezaxat"?

— Problema nu e bine pusă, spuse Angela. Problema e că acel cineva se simte defăimat oricum, oriunde, oricând, în orice situație.

— Ce prostie! Cred că există deja un cadru legal pentru situații din astea. Îl dai în judecată pe interlocutor pentru defăimare și ceri „daune morale". Își ia și Justiția cheltuielile ei de judecată.

— Da, dar un proces ține foarte mult timp și e necesar ca acuzatul să facă „proba veritații". E posibil să aibă dreptate și să nu fie nicio defăimare.

— E posibil să facă și acuzatorul „proba veritații" și să aibă el dreptate, spuse bărbatul. E posibil să existe și judecători corupți, e posibil să fie și martori plătiți, dar tot mai e o șansă în slujba dreptății; e posibil ca totul să fie în limitele legii și moralei, judecătorii să fie cinstiți și martorii nepărtinitori. În cazul inițiativei legislative de care vorbim, legea asta e paralelă cu legile existente și nu permite negarea defăimării. Odată făcută reclamația la un for nou înființat al Guvernului, defăimarea e clară și nu poate fi negată de nimeni și de nimic. Asta înseamnă că nimeni nu mai intră în polemică. Pentru a nu intra în polemică, nu intri în vorbă. După un timp, când nimeni nu va mai scoate vreo vorbă, se va iniția o lege a tăcerii, prin care se va hotărî cine să vorbească și cine nu, cine ce să spună sau, pur și simplu, legea tăcerii te va obliga să vorbești sau să spui ce vrea

unul sau altul să audă. Nu merge așa; noi am dat o lege a defăimării, prin care statul să câștige mai mulți bani, iar voi nu vreți să vorbiți, nu vreți să polemizați și nu vreți să vă reclamați unii pe alții. E frumos așa?! Vin alegerile și nu are Guvernul cu ce să finanțeze partidele.

— Lucrul ăsta îl vede toată lumea și nu ia nimeni atitudine.

— Nu văd la ce i-ar folosi. Legea asta calcă flagrant Constituția și articolul care vorbește despre „libertatea de exprimare". Acolo se spune că „libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile", se spune că „cenzura de orice fel este interzisă", se spune că „libertatea presei implică și libertatea de a înființa publicații", se spune că „nicio publicație nu poate fi suprimată", se spune că „legea nu poate impune mijloacelor de comunicare în masă obligația de a face publică sursa finanțării", se spune că „libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine", se spune că „sunt interzise de lege defaimarea Pământului și națiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură rasială, de clasă, incitarea la discriminare, la separatism teritorial sau la violență publică, precum și manifestările obscene, contrare bunelor moravuri", se spune că „răspunderea civilă pentru informația sau pentru creația adusă la cunoștință publică revine editorului sau realizatorului, autorului, organizatorului manifestării artistice, proprietarului mijlocului de multiplicare, al postului de radio sau de televiziune, în condițiile legii", se spune că „delictele de presă se stabilesc prin lege"...

— Dacă nu putem face alegeri anticipate în mod democratic, prin efect constituțional, vom face anticipate prin forță, spuse Angela. Parlamentarii ăștia fac lucruri trăznite. Prin votul lor, sunt un pericol real.

— Da, dar o lege care să aducă teroriști peste noi, pentru a abate atenția de la hoție, e un pericol, trebuie să recunoști, mai

ales că, și hoția, în sine, este un pericol pentru globul pământesc, spuse Ian. Un pericol social și economic, cu repercusiuni tragice în alte domenii.

— Trebuie să recunosc că imigrația poate deveni un pericol real dacă este legiferată.

— E un pericol și așa, nelegiferată, spuse bărbatul. Înmulțiți peste măsură, pot pune mâna pe parlament, inițiază un referendum și ne trezim străini în orașul nostru.

— Am citit și eu despre asta și despre lupta pentru un parlament mai bun și un cadru legal mai coerent și mai puțin stufos. Avem un parlament foarte ciudat. Împreună cu guvernul și celelalte instituții ale Pământului, acesta bagă niște inițiative legislative mai mult decât absurde, de-a dreptul cretine. Așteptăm cu nerăbdare alegerile și, de fiecare dată, ne trezim că am făcut tot o alegere neinspirată.

— Nu prea avem de unde alege. Acum, protestăm împotriva unei inițiative a unui prost. Vor să introducă un proiect de lege prin care să se impoziteze furtul, adică toți cei care au furat să plătească un impozit pe ceea ce au furat și să rămână cu restul furtului. Păi, ce, sunt proști ăia să spună că au furat?! Și, dacă spun ca proștii sau sunt prinși, conform acestei legi, plătesc un procent din furt și nu pățesc nimic. Nu e asta o încurajare a furtului?!

— Ba e, spuse femeia.

— Vezi? întrebă ziaristul. Deviza lor este: „Legiferăm!"

— Legiferăm ce?

— Atât, „Legiferăm!" Nu contează ce. Pentru ei e important să legifereze ceva, indiferent ce, să se afle în treabă, să-și poată justifica veniturile pe care tot ei și le-au votat. Scrie pe Parlament.

— Ce scrie pe Parlament? întrebă femeia.

— Deviza: „Legiferăm". Știu asta, dar nu am fost niciodată până la Parlament. Nu știu nici în ce district e.

— E în districtul 33. Trebuie să mergi. O dată pe an, este „Ziua porților deschise". Noi mergem în fiecare an. Are loc acolo, în fața imensei clădiri, o impresionantă adunare de protest.

— E o idee, spuse Ian. Dacă e ceva organizat, îmi iau delegație de la revistă și merg, mai ales că s-a făcut prieten cu mine contabilul Silviu Scort.

— Poți merge cu liga noastră. Pe jos. Plecăm din timp. Într-o săptămână, ajungem.

— Nu am fost niciodată atât de băut încât să merg pe jos acasă. Totdeauna mi-am oprit bani pentru taxi. De ce aș merge pe jos sute de kilometri, până la Parlament?

— În semn de protest, spuse femeia.

— Eu nu protestez. Sunt ziarist. Ziaristul este doar o oglindă a societății, nu un militant.

— Ziaristul sfârșește prin a crede că tot ce spune el este adevărat.

— Adevărul e o minciună, minciuna e un adevăr, spuse Ian. Din dilema asta nu vreau să ies. Nu vreau să fiu frustrat de nimeni. Frustrarea este întoarcerea împotriva propriei condiții.

— Când adevărul și minciuna produc același efect, ce alegi?

— Nu aleg nimic. Cine sunt eu să aleg ceva?

— Ești un formator de opinie, spuse Angela.

— Nu am nicio opinie. Sunt informator de opinie.

— Cum adică?

— Adică îi las pe alții să aibă opinii și nu fac altceva decât să informez opinia publică despre asta, spuse bărbatul. În felul ăsta, Poliția nu are de unde să mă apuce. Nu poți fi arestat pentru opiniile tale dacă nu le ai.

— Dacă nu le ai, se presupune că le vei avea și ești arestat preventiv. Nu trebuie să minți că ai făcut un lucru rău.

— Nu consider că e un lucru rău să n-ai nicio opinie. În concluzie, nu am mințit că am făcut un lucru rău, ci am spus adevărul. Nu trebuie să minți că n-ai făcut un lucru rău.

— Ne pierdem în parabole, spuse Angela.

— Ce altceva putem face?

— Să mergem la restaurant.

— Dacă nu-i găsim pe colegii tăi de la Ligă? întrebă ziaristul. Eu am bani, dar nu pe un card. Am numerar.

— E o posibilitate de ieșire. Ne plimbăm până găsim un restaurant care acceptă bani lichizi. Nu e niciun pericol. La ora asta, nu mai e picior de polițist.

— Nu putem ști. Majoritatea sunt îmbrăcați cu haine civile.

— Să gândim pozitiv! spuse Angela. Totul e posibil, dar e mai bine ca lucrurile să se întâmple cum vrem noi.

— N-ar fi mai bine să căutăm o cameră?

— N-ar fi rău. Să vedem. E foarte greu deoarece camerele se închiriază până la ora 24.00. Pe urmă, recepționerii închid ușile și se culcă. Poate avem noroc. Trecură prin parcul dintre blocuri, traversară strada și intrară în restaurantul pe care i-l indica femeia. În sală, erau doar câteva mese ocupate.

— Acolo, pe dreapta, e un separeu unde ne așezăm noi de obicei. Nu e niciodată prea multă aglomerație. În spatele unei perdele din fâșii de pânză cauciucată, la o masă de douăsprezece persoane, nu erau decât doi bărbați mai în vârstă. Vorbeau repezit, dând impresia că se ceartă.

— Sunteți de la LIAL?

— Suntem, se întoarse unul dintre bărbați.

— Ceilalți au plecat?

— Nici la miting n-au rămas prea mulți. Majoritatea a plecat acasă.

— Putem să stăm și noi aici? întrebă femeia.

— Nu prea. Chelnerii nu mai vor să servească. S-au așezat și ei la o băutură și o cafea. Nici bucătarii nu mai lucrează. Așteaptă să se facă ora de plecare acasă. Mâncare nu au mai vrut să dea încă de acum două ore. I-am convins cu greu să ne aducă niște conserve de pui de baltă. Au spus că atât mai au prin frigider.

— Ce sunt ăia?

— Picioruțe de broască marinate, spuse omul.

— Ce scârbos.

— Nici noi nu ne dăm în vânt după așa ceva, dar am luat șase cutii să meargă băutura.

— Ce facem? întrebă Ian.

— Mergem, spuse femeia. Când traversară sala, înapoi, spre ușă, femeia se uită atentă în toate părțile și, văzând că nu e nimeni în jur, foarte rapid, îl trase pe ziarist în W.C.-ul femeilor, unde intrară într-o cabină și blocară ușa.

— Cam strâmt.

— Astea sunt condițiile, spuse femeia în timp ce-i desfăcea fermoarul de la pantaloni și nasturii de la cămașă. Nu trebuie să ne grăbim. Dacă închid restaurantul, ieșim pe geam. Cred că ferestrele de aici dau într-o curte interioară. Se întoarse cu spatele spre scriitor, iar acesta îi ridică fusta și îi puse mâinile pe umeri, căutând să nu facă multă gălăgie.

— Ar trebui să-mi dai o hârtie de cinci sute.

— De ce?! se miră ziaristul.

— Așa e tradiția. Cu o hârtie, nicio femeie nu se simte dezbrăcată. Cu o hârtie de cinci sute.

— Am bani, dar în hârtii de o sută. Nu am hârtii de cinci sute. Într-un târziu, femeia se întoarse cu fața, îl sărută, își aranjă hainele și îl ajută și pe el să se îmbrace. Urcară scările spre sală, deschiseră cu grijă ușa, trezindu-se în fața unui bărbat cu șorț și tichie de bucătar.

— Puteați să spuneți ce vreți să faceți, îl auziră. Sunt camere de luat vederi peste tot. Mi-ați pus răbdarea la grea încercare; nu vă mai terminați. Urât, foarte urît!

— Ce ai fi vrut să facem? întrebă Ian.

— Am sus o garsonieră special amenajată pentru ocazii din astea. Prețuri modice. Aproape gratis. Femeia îl privi cu multă atenție.

— Nu ești unul dintre cei doi colegi din separeul nostru, membri ai Ligii Împotriva Aberațiilor Legale.?

— Ba da.

— De ce ți-ai pus tichia de bucătar și șorțul?

— Pentru că sunt unul dintre bucătari și patronul localului.

— Patronul mănâncă picioruțe de broască?

— Am mințit pentru a scăpa de voi.

— Urât, foarte urât! Garsoniera e a ta?

— Toată clădirea e a mea. E aproape plină. Mai am câteva garsoniere libere.

— Cât ceri?

— O sută pe noapte. Dacă aveți bani, stați cât vreți.

— Nu am card. Am bani în hârtii de o sută.

— Merge. Mă scap repede de ei. Îi vând la imigranți pe metale sau pietre prețioase. Nici acești subpământeni nu au carduri de credit. Pentru ceva bani în plus, vă aduc mâine, când vă treziți, un mic dejun consistent. E un buton roșu la capul patului. Când aveți nevoie de ceva, apăsați!

— Uite aici zece hârtii de o sută, spuse redactorul șef. Nu știm cât stăm. Nu ne-am hotărât. Mai venim, mai plecăm.

— Corect. Pentru banii ăștia, puteți să-mi cereți orice fantezie culinară. Puteți lua de la bar orice băutură. Vorbesc cu băiatul. Puteți fi serviți și la pat. Pentru asta e butonul roșu. Pe mine mă găsiți la bucătărie. Dacă nu mă găsiți, întrebați barmanul sau vreun chelner. Știu ei unde sunt. Puse banii în portofel și îi conduse pe scară, în sus, până la ușa garsonierei. Deoarece era prima ușă, pe stânga, la capătul scării, la primul nivel, era foarte ușor de găsit. Le deschise, îi salută cu tichia și plecă. Intrară și închiseră ușa cu cheia. Obosită, femeia adormi pe un fotoliu, iar Ian se duse la baie. Își scoase peruca, mustăcioara și toate monturile de plastic de pe față, transpirând abundent și abținându-se să nu urle de durere. Se spălă cu mult săpun, se dezbrăcă, făcu un duș fierbinte și luă pe el unul dintre halatele din cuier. Trezită din somn, Angela se sperie, apoi își aduse aminte cum arăta scriitorul Ian Nicer.

— Mă obișnuisem cu tine așa cum erai, îi spuse. Și așa, bine că te-ai terminat. Se ridică, trecu pe lângă el și intră în baie. Scriitorul se așeză pe un fotoliu, căzu pe gânduri câteva zeci de minute, până îl cuprinse somnul, apoi se ridică, făcu o inspecție prin garsonieră și bătu în ușa băii.

— Mai ai mult?

— Cinci minute, o auzi. Cum cele cinci minute se prelungeau, ziaristul se puse în pat, pe burtă, și se acoperi cu plapuma.

— Hei, eu unde dorm? îl întrebă femeia.

— E o sofa în bucătătie.

— Avem și bucătărie?!

— Avem, dar ai văzut, avem toate serviciile plătite, spuse Ian. Nu cred că mai servesc ceva la ora asta. Vorbim mâine cu ei.

— Nu dorm în bucătărie.

— Bine, îi spuse femeii, trăgându-se pe partea din dreapta a patului. Pune-te aici!

— Nici nu mă gândesc. Îți vine vreo idee și nu am niciun chef. Am obosit. Mâine seară voi fi în formă. Du-te tu în bucătărie! Scriitorul luă o pernă, ieși din cameră, intră în bucătărie, stinse lumina și se băgă așa cum era, îmbrăcat cu halatul de baie, sub cuvertura sofalei, adormind imediat. A doua zi, se trezi zgâlțâit de femeie.

— Ce-i? o întrebă.

— Ai fost plecat?

— Nu. Acum m-am trezit. M-ai trezit tu.

— A intrat cineva peste noi.

— Cine să intre?! întrebă Ian.

— Nu știu. Sunt două tăvi pe măsuța din hol.

— Tăvi cu ce?

— Cu tot felul de farfurioare cu mâncare, sticle și pahare, spuse Angela.

— Nu e rău; de obicei, când intră cineva peste tine, intră să-ți ia, nu să-ți dea. A spus patronul ceva despre un mic dejun consistent. Avem nevoie să ne refacem.

— Da, dar ușa e închisă cu cheia. Pe dinăuntru. Tu ai închis-o azi-noapte.

— Au camere de supraveghere peste tot, cum a spus ăla. Au chei de la toate ușile, spuse Ian.

— Știu, dar nu intri, așa, peste om, când doarme. Și nici nu aveau cum să deschidă. Cheia noastră e în broască.

— Nu am niciun chef să dezleg enigme. Bărbatul se ridică de pe sofa, își aranjă halatul și intră în baie, să se spele pe față. Angela îl urmă și se proțăpi în cadrul ușii.

— Dacă eram într-un cadru sexual explicit?

— Nu știu, spuse Ian.

— Vezi? Ăștia calcă intimitatea umană.

— Au camere de supraveghere. Mi s-a mai întâmplat. Poliția are camere de filmat pe tot globul, nu doar la ei în unități. În oraș, nu scapă metru pătrat nefilmat.

— Vai, când mă gândesc ce prostii am făcut cu soțul meu, mai ales sub influența alcoolului... Mi se face rușine, spuse Angela.

— Da. Polițiștii ne au pe toți în vedere. Suntem cu toții fișați. Fiecare dintre noi e o fișă. Suntem cu toții în calculatoarele lor. Nu facem noi ce le coace lor mintea. Sunt niște perverși.

— Ce facem acum?

— Așteptăm să se facă noapte, stingem lumina și ne băgăm sub plapumă, spuse bărbatul. Vor auzi doar gemete de plăcere. Pot să-și imagineze orice vor. Fă un duș, ia un halat pe tine și vino la masă! Ai adormit îmbrăcată. Cât timp era femeia la duș, ziaristul aduse tăvile pe masa din dormitor și gustă să vadă ce era prin sticle. În toate erau băuturi spirtoase. Pe o tavă erau băuturi dulci, cu diferite arome de fructe, iar pe cealaltă erau vag amare. Presupuse că tava cu băuturi amare era pentru el și își puse un păhărel. Gustă din fiecare sticlă și constată că nu erau deloc rele. Veni și Angela, gustă și ea, apoi se urcă în pat, își potrivi perna la spate și trase tava mai aproape. Se așeză și Ian lângă ea și mâncă tot ce era pe tavă. Bău mai multe păhărele și, cum femeia termină de mâncat, puse tăvile pe masă, trase draperiile și se strecură sub plapumă. Încercă tot ce știa el mai bine, dar nici Angela nu se lăsă mai prejos. Într-un târziu, adormiră din nou. Când se treziră, Ian trase o draperie și văzu că afară era noapte.

— Ce facem? întrebă femeia. E abia ora 21.00.

— Stăm la televizor până adormim.

— Am o propunere mai bună, spuse redactorul-șef și apăsă pe butonul roșu de deasupra tăbliei patului. Deschise ușa dormitorului, aprinse lumina pe hol și așteptă. După nici cinci minute, cheia se roti în broască și se deschise ușa, în cadrul ușii apărând băiatul de la bar.

— Deci asta e șmecheria?! râse Ian.

— La ce vă referiți? întrebă barmanul.

— La faptul că, pur și simplu, ai răsucit cheia aflată înăuntru cu un magnet.

— Cum ați fi vrut să fac?!

— Să bați la ușă și să spui că ai venit cu micul dejun, nu să intri peste noi ca un hoț, spuse ziaristul.

— Cum adică am intrat ca un hoț? Nu e nimeni cinstit pe lumea asta.

— Nu m-am referit neapărat la hoție, ci la modul cum ai intrat, tiptil, pe nepusă masă. Sunt niște expresii.

— Or fi sau nu expresii, dar mie mi s-a spus să deranjez cât mai puțin, spuse barmanul. Am pus tăvile pe măsuță, am ieșit și am închis ușa la loc. Ce altceva puteam să fac?!

— Bine, să lăsăm asta! Nu te-ai gândit și tu că ar fi bune niște băuturi ușoare, nişte sucuri, niște vinuri sau câteva sticle cu bere?

— Băuturi din astea aveți în frigider. Eu v-am adus băuturi preparate de mine, ecologice, pe bază de plante. Poți să fii mort de oboseală și tot o mai faci o dată.

— Ce să mai fac o dată?! se miră Ian.

— Actul sexual.

— Vrei să spui că ne-ai preparat băuturi excitante?!

— Tonifiante, spuse băiatul. Excitantă trebuie să fie domnișoara. Sunt băuturi făcute după rețete proprii. Le-am testat și dau rezultate. Am făcut facultatea specială pentru specialiști în cocteiluri.

— Nu e rău ce ai făcut, dar îmi arde gâtul după o bere sau un pahar cu apă minerală.

— V-am spus, băuturi convenționale găsiți în frigider.

— E posibil ce spui, dar unde e frigiderul? întrebă redactorul-șef.

— În dulap. Nu l-ați văzut când v-ați pus hainele în dulap? Pe dreapta, e un frigider cu absolut orice doriți. Are și congelator deasupra.

— Nu ne-am pus hainele în dulap.

— Foarte rău, spuse barmanul. Mai doriți ceva?

— Sigur. Mai vrem ceva de mâncare.

— Ce ați dori?

— O oală de tocăniță de pui, somon fript, pâine și salate, spuse Ian. În seara asta, vreau să mă îmbăt. Mă simt ca în vacanță.

— Foarte bine. Printre alte feluri de mâncare, avem și astea. Jos, în sală, e plin. Șeful ne-a pus să gătim toate felurile de mâncare din meniu. N-am văzut demult atâta lume în restaurantul nostru. Dacă se strecoară vreun imigrant printre noi, face prăpăd. Norocul e că patronul cotizează la o firmă de pază și e un control riguros la intrare. Nu durează mai mult de 20 de minute o percheziție completă. Subpământenii de la etajele superioare au o ușă de acces separată, în spatele clădirii. Pe acolo intră și agenții firmei de pază, în fiecare seară, să controleze dacă totul e în ordine. Dacă toți ăștia ar intra prin față, ar deranja clienții obișnuiți ai restaurantului.

— Bine. E vreun pericol dacă las ușa descuiată.

— Nu e nici un pericol, spuse băiatul și plecă. După ce îl auzi cum coboară scara, ziaristul închise ușa, aprinse lumina în dormitor și desfăcu ușa de la dulap.

— Te puteai gândi că frigiderul e în dulap? o întrebă pe femeie. E plin. Nici într-o săptămână nu terminăm ce e aici.

— Nu m-aș fi putut gândi, deși am văzut la unele hoteluri lucrul asta. Consumi și plătești la urmă.

— Vrei ceva?

— Aș vrea un suc de zmeură, spuse Angela.

— Sunt mai multe feluri, de la firme diferite.

— Firma „N" este?

— Este, spuse bărbatul.

— Dă-mi o sticlă!

— Doar la cutie.

— Merge. Angela își puse conținutul cutiei într-un pahar, turnă peste suc o treime de pahar de cocteil rămas de la micul dejun, iar Ian își desfăcu o cutie cu bere și o turnă și el într-un pahar. Toastară pentru viață lungă, lipsită de amenințări și băură mai multe pahare. Când apăru barmanul cu mâncarea, erau deja amețiți. Ziaristul căută haina, îi dădu o hârtie de o sută, băiatul le ură poftă bună și plecă. Ian puse un scaun la ușă, închise cu cheia și reveni în dormitor. Se așezară la masă, își puseră în farfurii și desfăcură o sticlă de vin.

— Am avut multe necazuri în ultimul timp, spuse redactorul-șef dându-se pe spate, dar și clipe frumoase. Asta e una dintre ele. Îi povesti cum fusese luat din pat de Poliție, împreună cu un android de sex feminin, despre aventurile cu acesta în arestul poliției, despre discuția cel puțin ciudată cu șeful poliției districtuale, apoi îi povesti despre aventura cu cosmeticiana Poliției și mai multe dubluri ale sale.

— Astea sunt poveștile scriitorului Ian Nicer, spuse femeia. Le-am citit cu multă plăcere, dar nu erau așa explicite.

— Nu-mi amintesc să fi scris așa ceva. Sunt lucruri trăite în ultimele zile.

— Eu mi le amintesc. Ai scris atât de multe cărți încât nu-ți mai amintești.

— Bine, spuse bărbatul. Hai să trecem la lucruri explicite!

— Ai închis ușa cu cheia?

— Sigur. Barmanul spune că e plin hotelul de subpământeni.

— Poate fi o minciună, spuse femeia. Mie mi-e frică mai degrabă de patron și de grupul lui de beți.

— Dacă le place de noi, pot să ne urmărească pe un ecran. Ian nu avea de unde să știe că acesta era adevărul curat. Un public numeros îi privea pe un monitor imens, așezat pe peretele unde se găsea barul. Când cei doi protagoniști stinseră lu-

mina, se auzi un „Oooo!" la unison și se întoarseră cu toții la halbele lor, fiind obligați să se mulțumească doar cu partea sonoră. Fură surprinși să vadă că, brusc, se aprinde lumina în camera celor doi și Angela, moartă de beată, se urcă pe masă, printre pahare și farfurii, aruncă halatul de pe ea și începe să declame, făcând gesturi largi și obscene:

Pompieristic, trec pompieri;
nu e nimeni mai presus
sau mai prejos
de platitudine.
E un cântec în fiece sticlă;
neavând pentru ce muri,
ne place să trăim, iubite,
închisoare din care n-a scăpat nimeni, niciodată!
Chiar dacă e umplut de o mie de ori,
bei, totuși, un singur pahar,
săruți osia, premiul și nobila voluptate
de a fi dimineața
ca-n zilele toate.
E multă băutură în dragoste,
iubite-fereastră!
Pentru a visa,
trebuie să iubești foarte rău,
ca o mie de îngeri cu o mie de sexe,
în regim universitar;
lenea nu mai desființează nici școli.
Ca o metaforă, clipa aceasta
apără în noi doar părerea; imaginându-ne căderea,
dintr-o lume în alta, până departe,
de bine de rău avem grijă doar noi,
propriii noștri dușmani.
Ne trezim în realitatea altora,
maratoniști, pe cărări de vis, primim orice
dintr-o lume care nu oferă nimic;

și frunza se strânge în frica secundei.
Râdem pustiu,
pe stradă, vântul duce taxiuri la gară,
urbanizând vaste culturi.
Ca un sport al minții,
ca o limbă străină,
bună e fuga de tine și pedeapsă,
viață de-o clipă!
Virtute a celor mediocri, dar deștepți,
beția aceasta în care
nu știi ce poți întâlni pe cărare.
Îndrăgostiții apar ca niște umbre,
nici ele nu știu de ce
de unde, de când: poezia.

Plăcut impresionați de prestație, toți cei prezenți în sala restaurantului puseră paharele și halbele pe mese și aplaudară furtunos, gălăgia auzindu-se până la etajul 3. Femeia făcu o plecăciune publicului invizibil, se dezechilibră și, în ultimul moment, se aruncă în pat, acoperindu-se cu plapuma.

— Ce a fost asta?! se miră Ian, stingând lumina.

— O poezie.

— Am văzut și eu că e ceva ce aduce a poezie, dar nu asta întreb. Ce ai vrut să spui?

— Înainte de a spune ceva, poezia spune altceva, spuse Angela.

— Te întreb ce ți-a venit. Știi tu ce e poezia?

— Sigur că știu. Poezia este lumea pe lângă care treci. Sunt simple efuziuni lirice, adieri literare, foarte departe de clasicismul gras al zilelor noastre. Umbra dragostei este poezie curată. Ca orice poet, și eu sunt inima umanității din mine. Am scris multe pagini la viața mea, dar nu am publicat nimic. Din când în când, dau pe-afară. Îmi vine să recit. Am porniri lăuntrice. Într-o zi, m-a auzit un critic literar de la Asociație cum recit și s-a îndrăgostit de mine. Am vrut să profit, dar s-a făcut al dra-

culuí și mi-a spus că nu vrea să creeze un monstru sacru, că poeziile astea sunt cam artificiale, că poate fi învinuit de trafic de influență, chestii de-astea; n-am înțeles prea bine.

— Nu e nicio legătură între scriitor și scriitură, spuse Ian... Mult prea mulți consideră că ei sunt legătura dintre divin și literatură.

— Nu explorez abisul gândirii.

— Ai ceva talent. Uneori, talentul se ascunde unde nici nu te aștepți.

— Talentul poate fi ascuns în spectacol. Cel mai bine îl ascund cei ce nu-l au.

— Nu-ți vine și altceva în afară de chestia asta cu recitatul?

— Ba da... Spre dezamăgirea publicului, ziaristul se băgă și el sub plapumă și făcu sex cu femeia până adormi. Dimineața, târziu, scoase capul de sub pernă și se uită spre fereastră. Soarele îi bătea în ochi și, pe deasupra, îl bântuia și o groaznică durere de cap. Amețit, se târî până la baie și se spălă cu apă rece pe față. Reintră în dormitor, căută în buzunarul în care ținea banii, văzu că teancul de bancnote dispăruse și înjură cum îi veni la gură. „Urâtă treabă, își spuse. Am uitat că nu e bine să ai încredere în cineva, oricine ar fi acest cineva". Se uită în hol și în bucătărie, trase aer în piept, căutând să se calmeze, bău un suc tonic din frigider și intră în baie, unde făcu un duș rece și se spălă pe dinți. Se sprijini cu mâinile de marginile chiuvetei și se privi în oglindă. Nu știa ce să facă. Dacă pleca, nu putea merge la Poliție să o salveze pe Anita Jup. Îl puteau aresta din nou. Nu-l credea nimeni că fusese luat pe sus și dus la filmări, pe post de figurant. Dacă ăia cu percheziția erau polițiști reali, îi puneau în cârcă și obstrucționarea anchetei. Sau fuga de la locul anchetei. Din cauza asta, îi era frică să meargă acasă. Banii primiți de la cosmeticiană îi ofereau o oarecare libertate de mișcare și nu-i mai avea. Putea să meargă la redacție, să ia un card nou de la contabilitate, cu salariul pe el, dar poliția îl putea căuta și pe acolo. Nu avea niciun chef să se afle la redacție ce

necazuri avea cu legea. Care lege?! Nu înțelegea nici el ce voiau cei de la Poliție. Acum îl plăteau, acum îl arestau. Nici chef de muncă nu avea. Ultimele evenimente îl amețiseră de tot. „Când nu știi ce să mai faci, cel mai bine e să nu faci nimic, își spuse. Cel mai bine e să mă pun în pat și să dorm. Somnul e o terapie minunată. Și așa, cred că mai am câteva nopți plătite."

XIV

Într-un târziu, amețit, reveni în dormitor, dădu nas în nas cu patronul restaurantului și fu cât pe ce să-l răstoarne. Cu același șorț pe el și tichia caraghioasă de bucătar pe cap, se proțăpise în mijlocul camerei, cu tava în mâini.

— Ah, dumneata?! spuse Ian și își puse halatul pe el. Ce faci aici?

— M-am gândit că nu ți-ar strica o friptură proaspătă, cu cartofi și salată. Angajații mei au plecat acasă să se odihnească.

— În alte condiții, nu mi-ar fi prins deloc rău. În condițiile date, nu mai am chef de nimic.

— Ai pățit ceva?! se miră patronul.

— Nu face pe prostul! Nu se poate să nu știi. Aici, toți pereții au urechi.

— Și ochi foarte vigilenți. Nu trebuia să te superi. Există o instanță superioară.

— Ce instanță?! întrebă ziaristul.

— O instanță care nu lasă lucrurile s-o ia razna.

— Ce vrei să spui?

— Domnișoara ar fi trebuit să nu te părăsească, spuse bucătarul. Și-a făcut-o singură. La început, deoarece v-am văzut cu pachetul cu bani gheață, am crezut că sunteți amândoi subpământeni. Lor nu li se emit carduri de credit. Mai pe urmă, mi-am permis să ascult conversațiile voastre și mi-am dat seama că ai avut de-a face cu Poliția și ești totuși liber. Un sub-

pământean nu scapă niciodată din subsolurile poliției districtuale.

— Nu e frumos să tragi cu urechea.

— Știu și îmi cer scuze. Am căutat pe Internet revista unde lucrezi, am dat niște telefoane și m-am edificat. Ești născut, crescut aici, în capitala noastră, și lucrezi chiar la revista unde pretinzi că lucrezi. Ești chiar un scriitor celebru. Chiar dacă aș fi fost atât de prost încât să nu fac săpături, tot nu te-aș fi sacrificat pe tine ca presupus subpământean. Ar fi fost foarte periculos. Veneau ai tăi și îmi puneau o bombă. E plin de ei prin parcuri, prin subsoluri de bloc sau pe la mansarde. Aș fi sacrificat-o pe ea deoarece la ăștia femeia nu are nicio valoare. Nu cred că o mai caută cineva.

— Vorbești de Angela, femeia care a plecat de aici? vru să știe Ian.

— Sigur.

— Era colega ta la Ligă.

— Ai înghițit povestea cu Liga, așa cum ai înghițit și povestea cu soțul gelos și posesiv, spuse patronul. Nu există în nicio bază de date. Nici Liga asta nu există. A mințit. Am zis să-i cânt în strună, dar nu sunt în nicio ligă de luptă împotriva aberațiilor legale. Nu poți lupta împotriva acestor legi. Toate legile sunt aberante. Dacă nu știi că în societatea noastră îi spui omului doar ceea ce vrea să audă, ori ești prost, ori nu ești de pe aici.

— Ai ucis o femeie și spui asta cu seninătate.

— N-am spus așa ceva. Am spus că aș fi făcut cutare sau cutare lucru din cutare sau cutare motiv. Aici, toată lumea vorbește ca ziaristul. „Se pare că" sau „e posibil ca" sunt formulări folosite de toată lumea.

— Se pare că a plecat cu banii mei, spuse redactorul-șef. M-a lăsat sărac.

— Tot ce e posibil, dar nu cred eu că ai câștigat un teanc de bancnote de o sută prin muncă cinstită. Ești sărac atunci când nu știi să pierzi. Bucură-te de ceea ce nu ai! E multă hoție în jur.

— Adică să mă bucur de ceea ce am, nu de ceea ce nu am.

— Nu, spuse bucătarul. Bucură-te de ceea ce nu mai ai!, să zicem altfel. Ai rămas cu gândul la bani.

— E posibil ca banii mei să fi ajuns la tine.

— E aproape exclus. Sunt negustor cinstit. Nu vreau să-mi stric reputația.

— Dacă vine Poliția și îți cere înregistrările audio sau video?! întrebă Ian.

— Dacă vine, nu am ce înregistrări să le dau. Nu e voie să îți urmărești clienții, dar, fi liniștit, nu vine nici o poliție. De la ei am învățat și noi să ne descurcăm. Majoritatea șefilor poliției au restaurante. Trăiesc ei și ne lasă și pe noi să trăim. Planetă polițienească.

— Vrei să spui că Poliția se ocupă cu mârșăvii de acest fel?

— Nu Poliția, ci șefii ei, spuse patronul. Sunt pline subsolurile de imigranți neînregistrați în acte. Doar nu-ți închipui că stă cineva să crească animale într-un oraș atât de mare, aflat deasupra unor ținuturi subpământene cu legi și tradiții ciudate, înconjurat de zone interzise unde nu mai face nimeni agricultură. De unde crezi că își asigură orașul ăsta necesarul de proteină?

— Nu știu. Refuz să mă gândesc la așa ceva.

— Vezi?! Și eu refuz, dar populațiile subpământene se înmulțesc necontrolat. Când sunt prea mulți, se iau la bătaie și unii dintre ei, mai puternici, îi împing pe cei slabi la suprafață. Ce ai vrea să facem cu ei? Ian nu mai putu să reziste și se duse în baie, unde își vomită și sufletul.

— Ți-ai mai revenit? îl întrebă patronul.

— Cred că da.

— Ești alb ca varul la față.

— Sunt o fire sensibilă, spuse redactorul șef.

— Ce fel de ziarist mai ești și tu dacă nu știi pe ce lume trăiești?!

— Ziarist de fapt divers.

— Aaaaa! spuse bucătarul. Am înțeles. După ce mănânci friptura asta, o să-ți revii. Bea și un pahar de vin negru!

— Mi-a trecut pofta de mâncare.

— Cum vrei tu, dar să zici merci că nu a fost din vreo rasă de oameni care se trag din câini. Ăia au carnea foarte ațoasă.

— Am auzit și eu despre oamenii care provin, filogenetic, dintr-o rasă foarte evoluată de câini, spuse ziaristul.

— Da. S-au înmulțit peste măsură de mult. Sunt peste tot. Sunt mulți și s-au infiltrat în toate structurile Pământului. Am auzit că nici subpământenii nu sunt toți oameni.

— Știu eu? Nu știu. Am auzit vorbindu-se că nu prea mai sunt oameni nici măcar în Parlament și, din cauza asta, legile sunt inumane. Văzu că bucătarul se trage ușor spre ușa dormitorului și se repezi la el. Dintr-un salt, îi puse labele pe umeri și îl mușcă de gât. Urlând de durere, omul nu mai nimeri ușa. Nemaivăzând nimic în fața ochilor, sări pe un fotoliu și, peste pervazul ferestrei, trecu prin geam,căzând în gol. Ian aruncă halatul plin de sânge, se spălă și se îmbrăcă în grabă. Coborî scările, străbătu din câteva salturi sala de mese a restaurantului și trecu strada. Sărind peste capotele mașinilor, se izbi de mai mulți trecători, care se traseră înapoi, speriați, trecu peste un gard și se pierdu în frunzișul parcului din apropiere. „Nu poți și tu să afirmi: azi am trecut pe stradă și nu mi s-a întâmplat nimic", își spuse, așezându-se pe o bancă. Tot timpul trebuie să ți se întâmple ceva rău". „Nu trebuie să ți se întâmple sau nu ceva pentru a fi fericit, îi sună o voce în cap." „Urâtă chestie, își spuse. Încep să aud voci." „Sunt o singură voce." „Și, ce vrei?" „Nu vreau decât să-ți spun următorul lucru..." Ian așteptă câteva clipe, dar fraza se întrerupsese brusc. „Care ar fi următorul lucru? gândi." „Cel care va să vină, se auzi din nou vocea." „Păi, atunci, să vină!" „Ce să vină?" „E lucrul neplăcut, își spuse. Cred că-mi umblă prin minte un duh al amneziei. Lucrul ăla de care spuneai că e următorul lucru, de parcă ar fi fost și un lucru anterior, într-o discuție prealabilă, pentru a fi și unul care

urmează." „Aaaa, lucrul ăla?! spuse vocea. E vorba despre fericire. Dacă vrei să fii fericit, nu te împiedică nimeni." „Nici să am dureri de cap nu mă împiedică cineva, se trezi că răspunde. Fericirea e tot timpul pe drum." „Lasă durerile de cap și uită-te în jur. Dimineţile sunt aşa de frumoase..." „Pentru ca dimineţile să fie aşa de frumoase, trebuie să te trezeşti prea devreme, gândi." „Nimeni nu ştie ce se întâmplă. Nu se întâmplă nimic." „Tot timpul se întâmplă ceva, dar nu vrem noi să băgăm în seamă. Acum, văd păsările scăldându-se în nisipul aleii. O clipă de fericire s-a oprit în privirea mea." „E prea puţin, îi sună vocea în cap. Clipa de fericire nu face istorie. Noi suntem în pragul unei noi istorii. Facem istorie fără să ştim dacă facem sau nu istorie." „Facem?!" „Sigur că facem." „Cine suntem noi să facem istorie?" întrebă Ian. „Suntem o rasă nouă de oameni. Noi suntem primii. Omenirea s-a învăţat să mănânce prin reprezentanţi. Acum, aceasta se odihneşte prin reprezentanţi. Noi suntem cei mai reprezentativi. Trebuie să mâncăm şi să ne odihnim pentru omenire. Trebuie s-o reprezentăm cu cinste. " „Nu e destul de bine reprezentată?" „Nu, răspunse vocea. Fără un electorat valoros, nu poţi avea conducători de valoare. Noi suntem conducători de valoare. Trebuie să formăm un electorat de valoare. Va trebui să decidem viitorul celor fără niciun viitor. Fără noi, planeta aceasta nu are niciun viitor. Trebuie s-o facem să ne iubească, aşa cum îşi iubeşte toate celelalte rase. Nu poţi să iubeşti un Pământ care nu simte nimic pentru tine." „Suntem o rasă nouă?" „Sigur. Nu ţi-e clar?! Eşti la fel ca noi." „Mi-am dat seama, spuse Ian. Din când în când, oamenii mă văd ca pe un câine. Din când în când, mă comport ca un câine. Era gata-gata să fiu împuşcat, iar acum câteva zeci de minute am muşcat de gât patronul unui restaurant din apropiere." „Partidele violează dreptul omului de a alege ceva." „Şi, ce legătură are asta cu noi, ca rasă nouă, şi cu rolul nostru istoric de a construi viitorul?" „Are, cum să nu aibă? se auzi vocea. Partidele nu mai au nicio ideologie. Sunt compuse din hoţi de

același fel. Sunt tot o apă și-un pământ. Asistăm la o disoluție a puterilor. Atunci când avem un parlament mare, cu mulți membri aleși fără noimă, oricine se poate visa parlamentar. Cu o condiție: să aibă bani. Noi vrem să devii parlamentar pe banii noștri, pe un singur criteriu de bază: apartenența de rasă. Dacă accepți, te ajutăm."

„Și, dacă nu vreau sau nu pot?" „Atunci, nu se întâmplă nimic și cel mai rău lucru e să nu se întâmple nimic. Decât să faci ceva rău, cel mai rău lucru e să nu faci nimic. Discret, îți asigurăm finanțarea" „Ca ziarist, am văzut cum procedează partidele. Am asistat, fără să vreau, la o discuție penibilă, dar edificatoare. Un patron a obținut, după multe și costisitoare procese, o hotărâre judecătorească de recuperare a unei sume foarte mari. Pentru că nimeni nu voia să-i pună în practică hotărârea judecătorească, omul a apelat la unul din șefii locali ai partidului aflat la putere. Șeful politic, în loc să-l ajute, desigur, contra unei sume de bani, să-și recupereze prejudiciul, a plusat, propunându-i patronului un loc în Parlament, contra sumei câștigate în proces. Cum ar veni, ori parlamentar, că avea locuri de vânzare, ori nimic. Trecând peste setea de bani a șefului politic, suprapusă peste puterea politică pe care deja o avea, nu putem să nu ne dăm seama, dacă nu știm încă, de modul cum se exercită puterea și cum ajung unii în funcții bine plătite; investind în ei înșiși. Ajuns parlamentar, patronul a fost nevoit să facă afaceri cu statul și să-și recupereze suma pe care ar fi trebuit s-o obțină prin hotărâre judecătorească. Pentru asta a făcut trafic de influență. Nu a intrat în pușcărie decât atunci când s-a certat cu alt parlamentar, iar acesta l-a reclamat. Majoritatea obțin funcția cu bani." „E un caz. Majoritatea sunt așa. Și dacă scapă de justiție, și dacă nu scapă, își bagă fiii, nepoții sau rudele colaterale în Parlament sau alte instituții ale globului. Acum e o luptă pe viață și pe moarte cu președintele, care e de-al nostru. Președintele vrea să micșoreze numărul parlamentarilor printr-un referendum și nu e valabilă părerea vehiculată

de majoritatea analiştilor politici şi a publiciştilor comentatori potrivit căreia preşedintele Pământului ar alerga după voturi, atunci când lansează ideea unui referendum pentru un parlament mai puţin influent. Noi, cei din rasa canină, suntem foarte mulţi şi nu avem cum să nu câştigăm. Suntem chiar mai mulţi decât invadatorii subpământeni, care nu au toţi cetăţenie în capitală. E vorba de o răzbunare atent amânată. În stil războinic caracteristic rasei noastre, preşedintele a aşteptat momentul propice şi a lovit aleşii neamului exact acolo unde îi doare cel mai tare: pierderea locului călduţ în Parlament, obţinut cu greu şi mare cheltuială. A auzit cineva de exerciţiul democratic al alegerilor anticipate pe Pământ? Greu de crezut. Tot ce se întâmplă, are loc pe fondul general al disoluţiei puterilor globului. Scăderea puterii Pământului se face prin disoluţia puterii principalelor sale instituţii: preşedinţie, parlament, guvern, justiţie, presă, societate civilă. Parlamentarii şi-au votat singuri salariile şi nu pot renunţa aşa uşor la tot felul de privilegii, că vine unul şi îi deranjează cu parlamentul lui reformat. Pentru asta, ei sunt în stare să se alieze cu duşmanul politic; sunt în stare să voteze împotriva principiilor pentru care au fost aleşi şi împotriva ordinului de la partid. Prin reprezentantul ei, Preşedinţia întreţine atmosferă de scandal şi nesiguranţă, dar nu e adevărat că foştii preşedinţi au fost mai breji; la ei, starea de tensiune, de energie negativă, a fost mai surdă, dar deloc greu de detectat. Guvernul, slab, cum afirmă şi percepe majoritatea comentatorilor politici, stă cu mâna întinsă la principalele instituţii financiare. Tranşele de împrumut vin, iar guvernanţii nu ştiu încotro să le îndrepte mai întâi: spre banca centrală, spre investiţii, spre pensii, spre salarii, spre sănătate sau spre luxul propriu? S-ar împrumuta şi de la populaţie, dar populaţia nu are bani".

„La o proastă guvernare, banii pot fi oricât de mulţi. Nu ajung. E o vorbă care spune că prostul cheltuie atât cât are; poate să aibă şi un vagon de bani, tot aia-i." „Actualul guvern nu ştie că secretul succesului nu constă în a face mari lucrurile

mici., se auzi vocea. Acum, uniunile bancare vor să ne conducă, să introducă o dictatură financiară, iar noi nu vrem să fim conduşi şi să respectăm normele acesteia. Dacă mai facem mult pe deştepţii, va veni o zi când, înglodaţi în datorii, vom implora să fim conduşi de bănci, iar acestea s-ar putea să nu mai vrea. Justiţia, care ar fi trebuit să menţină un echilibru între celelalte puteri ale globului, folosindu-se de ambiguitatea legilor elaborate, votate şi promulgate de celelalte trei puteri, a devenit la fel de coruptă. S-a ajuns la situaţia tragic-comică ca această putere a Pământului să protesteze pentru a fi lăsată să fie "mai cu moţ", la salarii stabilite de ea însăşi. A protestat cineva din justiţie când guvernul a tăiat, peste tot, drepturi deja câştigate? "Cine îi judecă pe judecători?", întreabă unii. "Decât să angajezi o armată de avocaţi, mai bine plăteşti un judecător.", spun alţii. Nici Presa nu s-a lăsat mai prejos; din "câinele de pază al democraţiei", somnolentă, aceasta s-a transformat într-o potaie plină de căpuşe. Înfometată în prealabil, Presa e la cheremul celui care îi dă mai mult. Au ajuns şi ziariştii să se întrebe cu ce mai rămân dacă dau jos grăsimea de pe burtă." „Dacă burta îi lipsea chelului, mă gândesc să-mi las chelie până nu e prea târziu. Ce democraţie să păzească ziariştii? Punând carul în faţa boilor, în virtutea unei tradiţii ce stă să se cristalizeze, Presa se ocupă numai de efecte, că sunt mai spectaculoase, ignorând complet cauzele. Spectatorului îi place să vadă nevasta bătută; nu-l interesează implicaţiile socio-morale ale faptului că aceasta este târfă. Disoluţia principalelor puteri ale globului a făcut ca nici Societatea Civilă să nu se poată cristaliza. O societate civilă cu oameni needucaţi şi derutaţi de o conducere coruptă e uşor manevrabilă. Cine nu-l ascultă, e duşmanul politicianului. Fiind uşor de dus de nas, opinia publică e ca şi inexistentă. În condiţiile actuale, nici nu se întrevede formarea unei societăţi civile. Se pare că nu suntem pregătiţi pentru a avea putere. Nu ştim ce să facem cu ea; nu avem exerciţiul puterii. Nu suntem destul de civilizaţi. Nu înţelegem la ce foloseşte

puterea. O folosim doar în interes propriu. E mai la îndemână. Degeaba ne credem o națiune puternică. Degeaba suntem mândri că suntem demni reprezentanți ai rasei umane. Vine o majoritate de "bivoli" care nu e deloc mulțumită de faptul că noi suntem mândri de a fi pământeni. Nu e de glumă. Parcă vor cu toții să ne demonstreze că Pământul poate fi condus fără să se simtă. Criza economică e doar o scuză ce ascunde o gravă criză de sistem. Disoluția principalelor puteri ale Pământului, invocată de tine, oricine ai fi, induce o gravă criză instituțională la toate nivelurile inferioare. Singura soluție de a scoate globul din această disoluție predominant politică este amestecul de apă de ploaie cu apa de la robinet. Dacă nu ne hotărâm ce avem de făcut, n-am făcut nici o brânză. Pentru că nu ne putem trezi toți odată, trebuie să ne trezească altcineva, înainte ca o dictatură insidioasă, reprezentată prin abuzul de putere al celor slab pregătiți să conducă, să difuzeze în tot ce există." „E adevărat că nu e deloc de glumă. Deși trăim pe aceeași planetă, avem amintiri complet diferite: istoria lor și istoria noastră. Fiecare crede în ceva. Unii cred în altceva" „Nu cred că trebuie să ne intereseze de unde vine fiecare; trebuie să ne intereseze dacă vine de undeva, spuse ziaristul." „Mă bucur că ai început să gândești. Fiecare dintre noi e creatorul lumii; până când vede că nu coincide cu lumea celui de lângă el." „Dacă te referi la mine, cred că îmi acorzi prea multă importanță. Crezi că pot eu să creez o lume?" „Nu se pune problema dacă poți, se auzi vocea. Trebuie să poți. Te facem noi să poți. Se pune problema ce lume poți să creezi. Întâi trebuie să te bagi în politică." „Prostul se apucă de politică și deșteptul de o bucată de frânghie mult mai scurtă." „Nu avem timp de glumit. Când vom fi puternici, vom sta de glume. Până atunci, trebuie să intri în Parlament." „Când voi avea timp și va fi o zi a porților deschise, voi intra și eu în Parlament, spuse Ian." „Nu, nu așa. Trebuie să intri în clădirea Parlamentului ca parlamentar." „Știi că poți convinge un om inteligent. Să ce?" „Să-ți urmezi cursul vieții!

se auzi vocea. Găsim noi o metodă să te băgăm în Parlament. Vrem să înlocuim tot Parlamentul cu oamenii noștri." „Când jocurile le face altul, sunt murdare." „Jocurile sunt așa cum sunt. Nu le putem lăsa la latitudinea ta. Democrația este un joc în care toată lumea pierde." „Cred că începe să-mi placă lumea pe care vreți s-o creați; începe să-mi dea de gândit, răspunse ziaristul în gând. Dacă am posibilitatea să pun mâna pe o funcție grasă, de ce nu?" „Suntem deschiși în fața tuturor posibilităților voastre. Când ajungi în Parlament, te îndrăgostești." „De vreo secretară?" „De scaun, râse vocea" „Mă așez și eu acolo, pe un scaun. Ce, deranjez pe cineva?! Ce dacă e scaun de parlamentar?" „Sigur. Nu trebuie să faci mare lucru. Gloria unui conducător constă în a avea subalterni proști. Lasă-te dus de val! Avem noi grijă să ajungi în Parlament. Sub orice formă. Dacă nu ești atât de inteligent încât să-ți formezi subalterni proști, îi prostești tu cumva. Te ajutăm. Dacă nu reușim să dizolvăm Parlamentul, măcar să-l facem să se inflameze." „Mergem pe principiul că, până nu ne e rău, nu are cum să ne fie bine, răspunse Ian." „Nu e rău să fie bine. Nu e bine să fie rău. Alege!" „Nu am ce alege. E același lucru." „ Așa pare, dar e mai bine să mergem pe orice principiu ne stă la îndemână, spuse vocea. Un om reprezintă un vot. Un vot reprezintă un petic de hârtie sau un impuls electromagnetic. Trebuie să schimbăm politica din temelii. Când atmosfera generală devine aberantă, să spui un lucru normal e o aberație. Hazardul a creat lumea asta, dar, când hazardul nu mai funcționează, trebuie reprogramat. Nu suntem cine știe ce, dar suntem altceva. Tot timpul trebuie să fie altceva. Nu trebuie să fie mai bine sau mai rău; trebuie să fie altfel. Politica o putem schimba doar noi." „Care noi?!" „Noi, cei nou veniți. Umanitatea de origine canină." „Adică și eu? întrebă redactorul-șef." „Poți fi sigur de asta. Nu vrem să băgăm în Parlament decât oamenii noștri. Tu ești unul dintre oamenii noștri." „Poți să-mi spui cum am ajuns noi aici și de ce trebuie să luăm noi puterea legislativă?!" „Nu doar puterea

legislativă, se auzi vocea. Toată puterea. Dacă nu facem asta, ne trezim că ne-o suflă subpământenii." „Nu ar fi mai bine să mă faceți premier?" „Nu poți avea toate defectele care te conduc la calitatea de premier, auzi vocea. Ca premier, trebuie să te prefaci că muncești. Ca parlamentar, nu trebuie să te prefaci." „Voiam și eu să știu, așa, din pură curiozitate profesională, cum ne-am format noi ca o rasă umană din câteva linii de câini mai deștepți, spuse Ian" „Nu sunt în măsură să-ți spun. Asta ține de fiecare. Nici un lucru nu este simplu până nu ți-l explici, dar acest lucru e foarte greu de explicat. Nimeni nu a răspuns vreodată la întrebarea: de unde venim? Treaba noastră e să fim, nu să știm." „Cu ce vom fi noi mai breji decât sunt cei de acum?"

„Nu vom fi mai breji; vom conduce fără să se simtă, cu calm și fără violență, se auzi vocea. Cum am spus, nu vom face mai bine; vom face altfel. Dacă ne vor vota sau nu, e prea puțin important. Important e să repartizam saracia astfel încât să fie toată lumea mulțumită. Se preferință, cât mai uniform, să ajungă la toată lumea." „Doar în comunism este sărăcia uniform repartizată." „Depinde ce înțelegi prin sărăcie. Sărăcia nu trebuie împărțită uniform; trebuie împărțită corect. O planetă unde fiecare e cu ochii la banii celuilalt e condamnată la sărăcie. Sărăcia unora e generată de prostia altora. Noi o vom aduce la un stadiu superior și vom propovădui o nouă formă de democrație. Democrația este iubirea poporului." „Adică democrația e politica de a iubi poporul? întrebă ziaristul" „Nu. E politica de a face poporul să te iubească. Dacă nu știi ce e democrația, nu-i simți prezența. Vom da legi care să instituie lucrurile astea." „Va fi o orânduire nemaiîntâlnită, spuse Ian." „Nu va fi nici o orânduire. Noi doar schițăm istoria și lăsăm pe fiecare s-o coloreze, cum știe el mai bine." „Îmi poți spune cum mă băgați voi pe mine în Parlament fără să se simtă?!" „Exact așa cum spui: fără să se simtă, îi răsună vocea în ureche. Nu se va prinde nimeni că ești tu sau e altul. Trebuie să fii la fel de șters ca acela pe care îl înlocuiești. Cu cât ai mai puține însușiri, ești

un mai bun parlamentar. Trebuie să reușești să-l faci pe votant să nu știe cu cine să voteze, iar aceasta să fie cauza principală pentru care te votează pe tine." „Interesant raționament, dar nu știu dacă vreau să mă bag. Omul inteligent nu candidează; dacă ar candida, ar da dovadă de lipsă de inteligență." „Nu trebuie să dai dovadă de inteligență, dar nici nu vrem să te forțăm să candidezi. Vrem doar să înlocuiești un altul, deja prezent acolo, în Parlament, unul la fel de lipsit de însușiri ca și tine. Dacă reușim să înlocuim tot Parlamentul, restul conducerii capitalei și a întregului Pământ e mai ușor de înlocuit. Trebuie să trecem repede de la a fi una cu poporul la a-i substitui pretențiile cu pretențiile noastre."

„Cum poți înlocui un parlamentar fără să se cunoască? întrebă redactorul-șef." „Aproape de la sine. Sunt atât de șterși încât nu se cunoaște nici când intră în Parlament. Începe să se cunoască atunci când nu mai vor să plece din clădirea Parlamentului. Nimeni nu e nebun să voteze limitarea numărului de mandate." „Nu mai vorbim despre deșteptăciunea unora; am ajuns să vorbim despre prostia lor." „La nevoie, vom recurge la violență, se auzi vocea. Violența este un bun vaccin împotriva prostiei, dar prostia este cea care produce acest vaccin. Ne vom folosi de puterea poporului. Poporul e suveran. Noi suntem poporul." „Vom reuși să schimbăm acest sistem?" „Nu vom schimba niciun sistem dându-i târcoale. Nu poți învinge un sistem decât dacă faci parte din el, dar dacă faci parte dintr-un sistem, ce rost mai are să-l învingi?! Vom ține la tradiție până vom introduce tradițiile noastre proprii. Pământul va avea, în continuare, o conducere de tipul republicii parlamentare. Într-o republică, omul se simte ca un președinte. Într-o monarhie, se simte ca un rege. De mii de ani, omul și-a dorit să zboare; și s-a antrenat zburând din funcție. Trebuie să creăm o puternică tradiție a demisiei. Omul se ține cu dinții de funcție. Pentru aceste lucruri, vom înființa și un nou partid. Votanții trebuie amețiți cu sloganuri contradictorii." „Cum ar fi...?" întrebă Ian în gând.

Cum ar fi: „Pământeni, treziți-vă! Politicienii se odihnesc pentru voi". Sau: „Pământeni, fiți fericiți, dar lăsați-i și pe alții să doarmă!" „Am și eu vreo funcție?" „Sigur că ai, auzi vocea. Ai orice funcție dorești. Pe moment, funcția ta în partid va fi pur sintactică. Pesimiștii caută orice, optimiștii caută altceva. Poți să alegi." „Fiecare trebuie să aibă o șansă" „Viața are trucurile ei. Când șansele sunt egale, nimeni nu are vreo șansă." „Capitalismul se prăbușește, spuse ziaristul. Încearcă să dea fiecăruia câte ceva și nu reușește." „Și comunismul s-a prăbușit. A încercat să dea fiecăruia câte ceva și au început să ia unul de la altul." „Poți avea și Luna de pe cer. Tot timpul îți lipsește ceva." „Nu trebuie să ne lipsească speranța, auzi vocea. Spune-i cetățeanului că nu e în siguranță și nu va mai fi! Partidul nostru trebuie să insufle speranță. Speranță și credință în ceva superior lui. Superior și de neînțeles." „Putem ști dacă există o entitate superior organizată?" „Nu trebuie să știm nimic. Atâta timp cât se găsește câte unul care să spună că zeitatea lui e mai cu moț, zeitatea există. Partidul nostru trebuie să fie zeul votanților noștri." „Partidele sunt forme de organizare politică perimate, își spuse redactorul-șef. Lumea nu mai are încredere în partide. Le consideră niște mici mafii." „Tocmai din cauza asta trebuie să speculăm tendința oamenilor de a crede neapărat în ceva. „Lumea s-a săturat și de religii. Acestea sunt fumate. De la religiile radicalizate și violente până la religiile amorțite de lene și trai bun, totul e negat. După fiecare tur de alegeri, ne trezim dormind." „Nu vorbesc de religii sau clădiri de biserici, auzi vocea. Vorbesc de credință. Vorbesc de credința omului într-o frunză, într-o floare, într-o pâine." „Ce poetic! Există așa ceva?!" „Totdeauna a existat. Stai şi te întrebi dacă omul anului 0, adică puțin mai înainte sau puțin mai după crearea lumii pe care o știm, omul era mai dezvoltat ontogenetic sau mai puțin dezvoltat decât cel de azi şi tragi repede concluzia ca omenirea a involuat. Dacă la începuturi omul era liber să creadă ce vrea, azi crede orice, în automobil, în vitrină, în ploaie, fără să știe

prea bine ce l-a găsit. Noi trebuie să-i concentrăm atenția la lucruri serioase. Un lucru serios este partidul nostru. Texte ancestrale spun că, în acest secol, oamenii vor fi mai credincioși sau nu vor fi deloc." „Sună apocaliptic, spuse Ian. Trebuie să fie o greșeală. Poate au vrut să spună că vor fi mai credincioși sau nu vor fi deloc credincioși. Cei care scriu istoria fac și ei pe interesanții; lumea are nevoie să se mire; lumea are nevoie de paradox. Dacă nu are de ce să se mire, omul nu evoluează. Aici, la suprafață, majoritatea oamenilor sunt atei." „Ateismul nu înseamnă lipsă de credință, ci un procent din scepticismul celor ce mimează credința. E religia celor care vor ca orice creator să facă ce vor ei. Întâmplător, secolul ăsta cunoaște o recrudescență a tuturor religiilor, poate şi din cauza vizionarilor textelor străvechi. Când o prostie e spusă de un om de calibrul unui scriitor, este luată pe nemestecate, fără apă şi fără analiză. Ca să demonstreze cât sunt de credincioşi, oamenii îşi exacerbează credința în tot felul de manifestări exterioare, care pot merge de la fluturări de mâini sau căderi în genunchi până la autoflagelări de tot felul şi chiar violență. Îți vine mai uşor să ucizi în numele altcuiva, dar ți-e mai greu să-ți pui problema dacă e bine sau rău ce faci. Nu-ți pui problema că entitatea în numele căreia ucizi te poate ucide pentru ceea ce vrei să faci în numele ei. În numele celui în care crezi, se pot face o mulțime de lucruri bune, dar e cam plictisitor; prea multă lume face bine ce face. În numele unei entități superioare, se face şi bine, şi rău. Nimeni nu ia numele acesteia în deşert, pentru simplul motiv că nimeni nu se prea duce în afara orașului. Binele şi răul, sunt făcute cu convingere, cu convingerea fiecăruia că el are dreptate. Cum să nu crezi în reîncarnare, când reîncarnarea are loc încă din timpul a ceea ce numim, convențional, viață. După un număr de ani, toate celulele unui corp uman sunt înlocuite complet. În acel moment, omul se poate considera reîncarnat; e un om complet nou, un alt om. Pe baza unui mesaj genetic, prin clonare, se poate reîncarna orice, dar nu e etic, nu

e moral şi n-a prea dat rezultate notabile. Religia nu permite acest lucru tocmai din cauză că nu are nimic de-a face cu etica şi morala. E moral să fii drept, dar în interiorul unui anumit canon, de data asta, politic. Credința poate crea o religie sau alta. Încercarea unei religii sau alteia de a crea credință e în van. Totul depinde de un anumit cadru politic, social, economic, cultural şi chiar geografic sau istoric, în procente complet aleatorii. Totul poate fi aşa cum îl vedem, dar poate fi şi aşa cum ne gândim că ar fi putut fi. Nicio lume nu este cea mai bună lume posibilă. Cea mai bună lume dintre lumi este cea a imaginației şi, de la un timp, nici aceea. Dacă nici o lume nu este atât de bună încât să mulțumească o mare masă de oameni, ce ne putem aştepta de la o religie sau alta? Nici măcar când spui că religia celui de alături e mai bună decât a ta nu reuşeşti să mulțumeşti pe cineva; rişti să fii luat drept neserios. Oamenii acestui secol vor fi credincioşi sau nu, dar asta e simpla teorie; noi începem secolul, dar nu ştim şi nici măcar nu ne imaginăm cine îl va sfârşi. Şi de ce. Când îşi aduc aminte că vor muri, oamenii devin cu mult mai săraci. Noi le putem promite măcar veşnicia unui sistem politic credibil. Bogat este doar acela care nu are ce lăsa în urmă. Avem cazul rarisim al unui om care a lăsat dinamita în slujba ştiinței şi culturii. În majoritatea cazurilor, este lăsată ştiința şi cultura în slujba dinamitei. Credința este o formă de violență a culturii, iar religia o formă de cultură a violenței..."

— Hei, trezeşte-te! auzi Ian. Sări în picioare, deschise ochii şi clipi des.

— Visez?!

— Nu, nu mai visezi, spuse Angela.

— Îmi vâjâie creierul. Ce e cu tine aici? Credeam că ai murit. Îi povesti conversația în care patronul hotelului îi sugera că restaurantele din oraş foloseau imigranții ca materie primă, că femeile acestora nu aveau nicio valoare şi erau primele sacrificate.

— E un mincinos.

— A spus că s-a uitat în tot felul de baze de date și tu nu exiști, povesti Ian. Spunea că nu te caută nimeni în cazul unei dispariții. Am înghițit povestea cu Liga, așa cum am înghițit și povestea cu soțul gelos și posesiv. Nu există nici el în vreo bază de date. Nici Liga ta nu există. A spus că ai mințit și ți-a cântat în strună, dar nu erai în nicio ligă de luptă împotriva aberațiilor legale, deoarece nu poți lupta împotriva acestor legi, toate legile fiind aberante. Dacă nu știi că în societatea noastră îi spui omului doar ceea ce vrea să audă, ori ești prost, ori nu ești de pe aici, a mai spus.

— Te iau cu mine și îți demonstrez că nu te-am mințit. Atâta timp cât se găsesc naivi care s-o creadă, minciuna e o realitate.

— Cu banii mei ce-ai avut?

— Despre ce bani vorbești?! se miră femeia.

— Nu te face că nu știi! Ai fugit și m-ai lăsat lefter. Fără bani, nu te descurci niciunde. Ești tu frumoasă, dar, fără bani, frumusețea se pierde.

— Nu ți-am luat eu banii.

— Nu am cum să te contrazic, spuse bărbatul. Bine măcar că ești în viață.

— Nu aveam de ce să mor. Am plecat până acasă și nu am reușit să ajung. Am plecat cu ideea să revin la hotel. Nu am ajuns decât în partea cealaltă a parcului când am simțit că îmi umblă ceva sau cineva prin cap. Am fost obligată să mă întorc.

— Am crezut că mă iubești.

— Iubirea nu înseamnă sex, spuse Angela. Înseamnă respectul, încrederea și o înțelegere superioară a acestui act.

— Și mie mi s-a vârât în creier o voce. Am discutat o grămadă de tâmpenii. În vis.

— Era vocea din creierul meu, numai că nu a discutat cu mine, ci cu tine. Am ascultat tot ce ați vorbit. După ce a terminat cu tine, m-a luat pe mine în primire.

— Ce ați vorbit? întrebă Ian.

— Nimic important. Mi-a spus că la subsolul sediului Poliției districtului 64, aflat în apropiere, la numai câteva străzi

depărtare, are loc o întâlnire cu electoratul, în vederea alegerilor ce se apropie, și că ar fi bine să merg și eu acolo. Își depune candidatura șeful poliției și, totodată, proprietarul cramei de acolo. Mergem?

— Nu am ce căuta. Cred că vorbești despre unul Haidebard Eșapcon. Un ipocrit periculos. Nu poți ști ce să aștepți de la el.

— Nu știu cum îl cheamă și nici nu mă interesează; nu am orgoliul de a afirma ceva bun despre altcineva, spuse Angela.

— Simt la fel, dar la mine e frică. Dacă spui ceva bun despre cineva, ajunge la putere și îți mărește taxele și impozitele.

— Am auzit că acest Eșapcon e contra unui proiect de lege prin care vor să legifereze votul prin efracție. Pentru asta, îl susțin.

— Ce mai e și asta?! întrebă Ian.

— Să-ți dau un exemplu. Te scoli dis-de-dimineață, în ziua alegerilor, și spui familiei că mergi în oraș să cauți și să cumperi o ștampilă. Să nu se trezească vreunul că te întreabă la ce îți trebuie ștampilă personalizată, ieși repede pe ușă, cobori repede scările, te pui în mașină și gonești până în cel mai apropiat district bazat pe agricultură, te oprești la un centru de studii enologice și cumperi câteva zeci de litri de vin bun.

— Ce tâmpenie! exclamă bărbatul. Unde e efracția?

— Stai așa! Te întorci acasă, îi lași pe cei ai familiei să se bucure de vinul adus, te strecori până la cel mai apropiat centru de votare, intri pe geamul de la W.C.-u și votezi.

— Și, nu te prinde nimeni?!

— Ba te prind ăia care stau noaptea să numere voturile și te dau pe mâna Poliției, spuse femeia. Dacă scapi, nu are cine să consemneze existența efracției.

— Și ce câștigi din asta?!

— Nu câștigi nimic, dar respecți legea. Nu are nimeni ceva de câștigat din respectarea legilor.

— Câștigi sau nu din respectarea legilor, bine că nu ne-a luat nimeni dreptul de a ne da cu părerea, spuse bărbatul.

— Singurul drept nelegiferat este datul cu părerea. În rest, vor să legifereze orice. Inițiatorii proiectului legii votului prin

efracție spun că economisim timp prețios prin aceasta și putem pleca în vacanță, la mare, în ținuturile subpământene sau în alt district al capitalei, la rude sau prieteni.

— Atunci, îți urez o participare fericită la întâlnirea cu electoratul! Eu mă duc până acasă. Ian vru să traverseze strada, în direcție opusă, și nu reuși. O forță interioară îl împingea în urma femeii, pe străduțe reci, întunecoase și din ce în ce mai strâmte.

— Știu străzile astea, dar acum mi se par lugubre.

— Până la urmă, atâta timp cât li se dau nume de morți, toate străzile au ceva lugubru, spuse femeia.

XV

Trecură prin parcul unei curți interioare, plin de oameni de toate vârstele, așezați pe bănci, pe iarbă, sau rămași în picioare, pâlcuri, gălăgioși, discutând aprins, și intrară în clădirea Poliției districtului 64 pe prima ușă întâlnită în cale.

— Unde vă treziți, pe moșia voastră, îi strigă un polițist în uniformă și îi urmă în hol.

— Ne trezim în clădirea sediului administrativ al Poliției districtuale.

— Nu ați văzut oamenii din parc? Ce credeți că așteaptă?!

— Ei, ce așteaptă? se întoarse Angela.

— Așteaptă să înceapă mitingul electoral.

— De ce i-ați îmbrăcat pe toți la fel?

— E uniforma viitorului nostru partid, spuse polițistul. Șeful ne-a spus că numai îmbrăcați la fel putem lua decizii colective. Ăștia sunt susținători ardenți. Voi sunteți susținători ardenți?

— De asta ne arde nouă?

— Vă rog să vă întoarceți și să solicitați o uniformă!

— Unde? întrebă Angela.

— În parcul din curte.

— Mergem în cramă.

— În crama-restaurant de la subsol are loc mitingul, dar nu e gata sala, spuse polițistul. Nu se intră pe aici. Angela se apropie de polițist și, cu o rapiditate și o forță de care nu se credea în stare, îl lovi peste față, dându-l cu capul de perete. Se aplecă, îi luă pistolul și i-l întinse lui Ian. Bărbatul puse arma într-un buzunar al hainei și o însoți pe o scară, în jos, apoi pe un culoar interminabil. Femeia deschise o ușă la întâmplare și constatară că aceasta dădea direct în restaurantul comandantului.

— Instinctul, vocea interioară sau ce-o fi fost, ne-a dus pe drumul cel mai scurt, spuse.

— Clădirea asta e un labirint de culoare, holuri și uși, parcă făcut să nu scape de aici decât inițiații, spuse Ian. Nu voi ști niciodată pe unde se intră și pe unde se iese.

— Cei buni au calea bătătorită.

— Cei buni?! Hm!

— Chiar, râse femeia. Poate era mai bine să fac o faptă bună.

— În ce ar fi putut consta fapta bună?

— Trebuia să-l ucid.

— Asta era faptă bună?! întrebă bărbatul.

— Sigur. Dacă se trezește, dă alarma. Vii pe urmă și îmi spui că nu mi-am terminat treaba.

— Așa e. Și din punctul meu de vedere o faptă bună e o treabă bine făcută.

— Un lucru prost bine făcut, spuse femeia. Într-un final, obosiți, intrară în sala restaurantului-cramă pe la capătul opus față de bar. Imediat, lângă ușă, mai multe echipe de muncitori amenajau o scenă, cu steaguri, tablouri și crenguțe verzi. Alte echipe instalau sonorizarea, câțiva montau monitoare imense în mai multe colțuri, pe stâlpii de susținere sau pe pereții laterali. Cei care nu aveau loc în față și erau nevoiți să stea la mesele din spate sau la bar puteau privi ce se întâmplă pe ecrane. În rest, sala era aproape goală. Câțiva barmani se agitau fără niciun rost la bar, printre sticlele din care făceau cocteiluri, iar câteva chelnerițe se învârteau printre mesele neocupate, cu aranjamente florale, gustări sau sticle cu băuturi gratuite și pahare.

Singura masă ocupată, unde patru chelnerițe veneau și plecau tot timpul, era masa comandantului. La masa rezervată doar pentru el și cunoștințele lui, se găseau Haidebard Eșapcon, șeful secției de poliție districtuală, cosmeticiana, Anita Jup, androidul de sex feminin, îmbrăcată într-o bluză albă, pantaloni galbeni, pantofi ușori, tip sport, și necoafată, câțiva civili îmbrăcați la fel, gărzile de corp și tânărul coleg de academie de poliție al fiului comandantului. Anita Jup nu mai era dama de companie pe care o văzuse ziaristul ultima oară, tânăra foarte frumoasă din calea căreia se dădeau cu toții la o parte, parcă stânjeniți de ceva, cu părul vopsit în negru-albăstrui, strâns într-un coc, îmbrăcată într-o rochie lungă de seară, argintie, foarte decoltată, fără mâneci, acoperită cu mici paiete roșii, încălțată în pantofi tot argintii, cu tocuri foarte înalte, parcă ieșind dintr-o lumină albă, lăptoasă, înaintând maiestuos, pufăind dintr-o țigaretă foarte lungă, ci o femeie banală, șterșă, îmbrăcată într-o bluză albă, pantaloni galbeni, pantofi ușori, tip sport, și necoafată.

— Ei, dar femeia asta nu e androidul meu?!

— Eu sunt, spuse Anita.

— Îți stătea mai bine cu părul negru.

— Era o perucă. Mi-au interzis să mai practic meseria.

— Nu e androidul tău. Anita a venit cu mine din spațiul cosmic, auzi o voce. Scriitorul se uită la cel care vorbise ca în oglindă. Era el însuși așezat la masă, pe un scaun, în spatele polițiștilor îmbrăcați în haine civile. Pentru a fi confuzia perfectă, dublura sa era îmbrăcată exact ca el, cu un costum identic cu cel luat de la machior. Ian rămase cu gura căscată. La rândul lui, dublura sa, astronautul, îl privea stupefiat, nevenindu-i să creadă, mutându-și privirea de la el la Angela și înapoi.

— Angela! strigă omul venit din spațiul cosmic și sări de pe scaun, luând-o în brațe pe femeia venită cu ziaristul.

— Nu sunt, domnule, nici o Angela, îl îndepărtă aceasta.

— Cum să nu fii Angela Nicer, soția mea. Te-am lăsat în zona interzisă?! Îmi cer scuze, dar am fost forțat să plec fără tine. Cum ai ajuns aici?

— Nu înțeleg ce spui.

— Semeni perfect cu soția mea.

— Mă numesc Angela, dar nu sunt deloc soția ta. Îl cunosc, în schimb, foarte bine pe cel care se aseamănă cu tine până la identificare și cu care am petrecut zile de neuitat într-un hotel din apropiere.

— Poate fi adevărat, spuse astronautul și se așeză la loc, dezamăgit. Nu poți fi tu. Soția mea este însărcinată. Îmi cer scuze. De fapt, e mai bine să faceți abstracție de prezența mea. Cei de la masă, nu mă percep. Eu îi văd, dar ei nu mă văd și nu mă aud pe mine. Stau și eu aici, liniștit, și nu mai scot o vorbă. Ați face bine să nu mai vorbiți cu mine. Se prind ăștia și intră la bănuieli. Pe mine nu mă percep, dar vă aud pe voi și încep să se întrebe cu cine vorbiți. Nu știu cât pot fi de periculoși.

— Nu te vede nici Anita?

— Nu.

— Nu se poate, spuse redactorul-șef.

— Ba se poate, cum să nu se poată! sări comandantul Eșapcon și strânse mâna scriitorului rămas în picioare. E o încântare să te reîntâlnesc. Mă bucur că ai apărut. Mă plictiseam și beam, apoi iar mă plictiseam... Îmi era dor de vorbele tale de duh. Poftește! Poftește, poftește aici! Ia loc lângă mine! Nu știu câtă lume de la masa asta te știe. După ce îi trase Angelei un scaun de la o masă alăturată, scriitorul se așeză și el lângă comandant.

— Cred că mă cunosc foarte bine cu doamna android Anita Jup și cu doamna cosmeticiană, spuse redactorul-șef.

— Foarte bine, foarte bine. Te-am ținut sub observație, dar ai dispărut brusc. Ți-am luat urma și ai apărut singur, în apartamentul în care locuiești. Câinele polițist și cei doi oameni ai mei te-au scăpat printre degete, ca să zic așa. Niște dobitoci.

— M-am gândit eu că sunt urmărit. Când nu sunt urmărit, mă apucă, așa, o neliniște și fac numai prostii. M-am obișnuit să fiu tot timpul în alertă.

— Așa e sănătos în lumea artei, să ai subiectele cât mai vii, spuse Eșapcon. Când nu mai ai nimic de spus, lumea așteaptă să taci. Nu e bine să induci cititorului o astfel de așteptare.

— Fiecare scriitor are cititorul pe care îl merită.

— Și fiecare cititor are scriitorul pe care îl merită.

— Am avut un mare succes; m-au citit câteva mii de editori, spuse redactorul-șef.

— Dacă nu ești contestat de proști, nu ai nici un succes.

— Prostia nu are nicio cauză; doar efecte.

— Într-o bună zi, și creatorul lumii se va sătura de proști, spuse comandantul.

— Fiecare spate de oglindă are o oglindă. Strălucirea scriitorului nu îndepărtează opacitatea cititorului. Când va fi inflație de mari scriitori, va apărea și primul mare cititor. Până atunci, decât să citesc toate tâmpeniile, mai bine le scriu.

— Acum te recunosc. Îmi era dor de calamburile tale. Când nu ești ca majoritatea, degeaba încearcă majoritatea să fie ca tine.

— Dacă vrei să citești o carte bună, trebuie s-o scrii, spuse ziaristul. E și mult mai ieftin.

— Să-ți citești cărțile proprii e o formă de egocentrism.

— Toți scriitorii își hrănesc orgoliul în acest fel. Sunt rari cei care se uită mai mult în afara lor.

— Da, așa e, scrisul este benefic pentru societate, dar e mult mai important pentru scriitor, spuse Eșapcon. De multe ori, când scriu pentru societate, scriitorii tac.

— Tac, așa, de suprafață, să facă pe interesanții, dar, în interiorul lor, e numai zbucium, spuse ziaristul. Ca orice orb, când se uită în oglindă, scriitorul se îngrozește de ceea ce vede. De ce spui că te bucuri așa mult de venirea mea?

— Orbit de propria mea putere, vreau să o împart cu cineva.

— Dacă ai o casă prea mare, ești nevoit s-o împarți cu slugile, spuse ziaristul.

— Nu mă obligă nimeni. Mă obligă istoria. Istoria nu așteaptă.

— Ce poate să nu aștepte istoria?

— Poate să nu ne aștepte pe noi, spuse Haidebard Eșapcon. Când istoria unora e prea strâns legată de istoria ta, au tendința de a ți-o nega.

— Iubește istoria, dar ferește-te de istorici! Istoria ne poate ocoli pe noi și se poate lua după istorici.

— Istoricii le au pe ale lor, noi pe ale noastre. Geografia face istorie. Pământul nu se vinde la hipermarket.

— Și, m-ai luat pe mine de fraier? întrebă redactorul-șef.

— Nu trebuie să vrei; trebuie să faci istorie. Avem nevoie de forță de muncă, dar nu de o forță de muncă necalificată, brută și brutală. Dacă nu cu un scriitor, atunci cu cine să împart puterea?! Scriitorul e orbul care își bate joc de tot ce vede.

— Și s-a întâlnit orbul cu chiorul, cum spune o vorbă din bătrâni. Am început prin a fi admirat că am scris și am sfârșit prin a fi acuzat că am făcut acest lucru.

— Mai concret? întrebă Eșapcon.

— Mai concret e că mulți își imaginează că m-am lăsat de fumat pentru a mă apuca de scris.

— Nu trebuie să ți se dea atâta timp cât nu ți se ia.

— Și acest lucru trebuie sărbătorit în fiecare zi, spuse redactorul-șef. Fără a pune inevitabilul înainte: taxele și impozitele.

— Astea merită o discuție separată. Taxele și impozitele nu pot fi evitate decât plătindu-le.

— Suntem luați de fraieri.

— Atunci când cineva te fraierește, lasă-l s-o facă! spuse Haidebard. Asta e singura lui mulțumire.

— Nu pot fi de acord cu o mentalitate de felul ăsta.

— A nu fi de acord este primul semn al progresului.

— Să bem pentru asta! spuse redactorul-șef.

— În primul rând, sărbătorim o victorie a partidului nostru, aflat la putere, spuse comandantul. Astăzi, pentru prima dată, primarul capitalei a fost audiat în mod real de organele de anchetă.

— Putea fi anchetat în mod ireal?!

— Nu putea fi anchetat ireal, dar putea colabora cu anchetatorii și putea fi făcut scăpat, ca de atâtea ori. Am crezut că e prost, dar nu se prefăcea. Nu a recurs nici măcar la ordonanța privind dezincriminarea faptelor de corupție, la ordonanța amnistiei și grațierii sau la cea a dezincriminării abuzului de putere.

— De ce e acuzat? întrebă ziaristul.

— De subminarea economiei.

— Nu poți fura din bugetul unui oraș care nu produce nimic. Poate fi cineva acuzat și condamnat pentru subminarea unei economii falimentare?!

— Dacă vrea omul, sunt o grămadă de modalități, spuse polițistul. Pentru a exersa cum se ia mită, primarul făcea asta în fiecare zi. Simțea o plăcere. Era un hoț pervers.

— Dacă nu s-ar fura, ar fi loc pentru toți.

— Suntem departe de acest deziderat. Se merge, deocamdată, pe principiul: Nu furați voi, să pot fura eu! Așa s-au capitalizat și au ajuns pe o treaptă superioară, conform principiului: firma voastră nu trebuie să meargă pentru a merge firma noastră.

— Nu e rău, spuse redactorul-șef. Avem hoți cu principii. Emit și opinii.

— Lucru deloc rău. Trebuie să ținem cont de opinia fiecăruia. Unii nu au nici o opinie.

— Puteți elabora un proiect de lege prin care să se ridice dreptul la opinie celor care nu au nicio opinie. Opinia mea.

— E o idee, dar e mai bună ideea de a iniția o lege care să declare pușcăria ca fiind obligatorie, spuse Haidebard.

— Asta ar veni ca o mănușă pentru voi, polițiștii, dar cred că ar fi o lege pur declarativă. Atâta timp cât au bani, pușcăria e opțională. Lucrurile sunt atât de evidente încât nu știi ce să mai crezi, ăștia fură din pasiune sau din necesitate?!

— Fură din buzunarul altuia.

— Stăm, așa, cu buzunarele desfăcute, către ei?! se miră ziaristul.

— Pentru că e mult mai greu de prins cu banii, primarul a fost agățat cu mai multe terenuri obținute ilegal. Deține 25.000 de hectare pământ.

— Unde?

— Aici, pe Pământ, doar nu pe Lună, râse Eșapcon.

— „Gura păcătosului adevăr grăiește", aș putea spune.

— Dacă gura păcătosului grăiește adevărul, înseamnă că acela fără de păcat spune numai minciuni.

— Da, poți spune și așa... Și, al doilea motiv de bucurie? întrebă redactorul-șef.

— Poate ai auzit, azi punem bazele unui nou partid.

— Mi-a șoptit o voce câte ceva.

— Am văzut că vorbiți aiurea, spuse polițistul. Nu e niciun necaz. În societatea noastră, toți aud voci.

— Ce rost are un partid nou? Nu aveți partidul aflat la putere?

— Partidele mari se erodează după un timp și trebuie înălțată o construcție de rezervă. Am înființat acest partid pentru a abate atenția de la adevăratul nostru partid. Vrem să spunem aceleași lucruri, dar altfel. Dacă ai învățat să spui altfel, poți spune orice. Avem nevoie de oameni noi, cu reputația neștirbită.

— Care să ce?! întrebă ziaristul.

— Care să se întâlnească și să împartă puterea. Mulți vor primi ceai și fursecuri.

— Să ne întâlnim la împărțitul puterii pentru niște fursecuri?!

— Nu, spuse Haidebard. Cei care participă la discuții nu primesc fursecuri. Cu acordul tuturor părților, va trebui să eliberăm capitala de subpământeni.

— Cum s-ar putea numi acest partid?

— Provizoriu, i-am spus Partidul Viitorului Meu.

— Să lăsăm autoironiile! spuse redactorul-șef.

— Să le lăsăm! Toată lumea face bani din politică. Un adevărat politician face bani pentru cultură. Politica e ca apa curgătoare; cultura rămâne. Tu, cum i-ai zice?

— Partidul Viitorului Vostru.

— E la fel de provizoriu, spuse Eșapcon. Nu va prinde la public. În așteptarea unui viitor mai bun, toată lumea se refugiază în trecut. Nu înființez acest partid pentru popor. Peste câteva zeci de ani, structura demografică poate fi cu totul alta. Înființez acest partid pentru cei care vor să fie alături de mine. Am nevoie de oameni care să conducă și să intre în Parlament. Voi veți introduce proiecte de lege, iar cei mulți, din partidul nostru de bază, le vom vota. Vor fi legi care ne vor avantaja și pe noi.

— Am înțeles că Parlamentul ăsta face exces de zel și votează tot felul de aberații.

— Nu e adevărat. Avem nevoie de o adevărată lege a falimentului. Lucrurile merg din ce în ce mai prost. Când totul merge prost, nu ne mai poate salva decât o lege a falimentului. Pentru a putea construi altceva, trebuie dărâmat tot.

— Niciun lucru nu e ultimul, spuse ziaristul. Oricând se găsește ceva mai rău. De unde știi că acest altceva e progresul?

— Nu știm, dar trebuie să încercăm. Stagnăm de prea mult timp. Decât să stăm pe loc și să lâncezim, mai bine s-o dăm în bară. Orice eșec poate fi premisa unui nou început. Trebuie să dăm o șansă oricărui lucru nefăcut încă și oricărui om șansa să se afirme. Pentru asta, vrem să introducem în Parlament un proiect al unei legi a egalității de șanse.

— În ce ar mai consta și asta?! tresări Angela. Nu avem una?

— Nu știu dacă avem. Legea egalității de șanse este: Partidul nostru poate ajunge ca partidul vostru, dar partidul vostru nu poate ajunge ca partidul nostru.

— Cum adică?

— Adică partidul nostru poate ajunge ca partidul vostru de slab, dar partidul vostru nu poate ajunge ca partidul nostru de bun, spuse polițistul. La alegerile care se apropie, trebuie să ajungem din nou la putere și să facem lucruri fără precedent.

— Adică?

— Adică să limităm puterea armatei la strictul necesar și, prin aceasta, să prevenim orice încercare de atentat terorist.

Armata e periculoasă dacă îi dai nas și o finanțezi cum vrea ea. Dacă o revoluție este victoria poporului împotriva armatei, războiul e victoria armatei împotriva poporului. Nu avem nevoie de război. Ei militează pentru obligativitatea serviciului militar obligatoriu, noi militäm pentru obligativitatea pușcăriei.

— Orice război e provocat de provocatori, spuse femeia.

— Așa e. În timp ce armata își va antrena astfel de provocatori, noi o vom obliga prin lege să-i vâneze fără milă pe acești provocatori, indiferent dacă vin cu milioanele din adâncul Pământului sau din propriul organism armat. Dacă armata nu va mai binevoi să răspundă la doleanțele noastre, Parlamentul poate vota formarea unei gărzi proprii, alcătuită din mii de oameni îmbrăcați în haine civile.

— Avem un sistem politic care permite oricărui prost să câștige un concurs de frumusețe, spuse ziaristul.

— Nu poți ține la frumusețe dacă nu ai standarde de frumusețe, spuse Angela.

— Avem propriile noastre standarde de frumusețe, spuse Haidebard. Noi le impunem, dar nu cu frumusețea vreau să mă afișez, ci cu puterea. Am început prin a crede că tot ce zboară se mănâncă și am sfârșit, ca orice politician, prin a crede că tot ce se mănâncă zboară. Când nu mai ai ce face cu banii, accezi la putere. Eu nu mai am ce face cu banii. Politicienii nu se vând, se cumpără. Voi cumpăra politicieni deja formați.

— De ce nu alegeți conducători proști, cum se face acum?

— Ce interes am avea?

— Deoarece prostul te fură, dar nu ți se urcă în cap, spuse Angela.

— Nu e adevărat. Trebuie să menținem hoția la un nivel ridicat. Nu poți fura decât de la hoți. Proștii sunt supărăcioși.

— În lumea asta nu poți schimba nimic. Poate doar 100 de pretezze. Degeaba mă zbat eu și Liga Împotriva Aberațiilor Legale, dar, până la urmă, ajungem noi în Parlament și ne spunem părerea. Când văd cum se bagă unii în față, îmi vine să mă bag în pământ.

— Ăsta e și scopul alegilor, să se scape de voi, cei care i-ați votat, să nu mai emiteți pretenții, spuse Eșapcon. Alți votanți, alte promisiuni deșarte.

— Votanții sunt tot ăia.

— Da. Avem nucleul nostru dur de votanți, dar am găsit o metodă legislativă originală de a dubla numărul de votanți.

— Oare? întrebă femeia.

— Sigur, spuse comandantul. Vom introduce un proiect de lege privind legiferarea votului dublu. Poate se prinde. Când votul nu mai are greutate, recurgi la cantitate.

— Nu votantul e necazul, ci faptul că nu mai ai pe cine vota. Conducătorii fac tot felul de promisiuni și nu le respectă. În loc să mărească posibilitatea de câștig, ei ne micșorează salariile. De la o lună la alta, nu rămâi cu nimic.

— Le micșorează pentru a nu crește prețurile. Dacă vezi că nu rămâi cu nimic din salariu, îți cauți un serviciu unde să nu faci nimic.

— Dacă nu muncești, nu văd ce primești, spuse femeia. Munca l-a creat pe om, slăvit fie creatorul.

— Vom înălța un monument închinat muncii de partid, să aveți ce slăvi.

— Din banii cui?

— Din banii partidului pe care îl edificăm acum, adică din banii mei, spuse comandantul. Investiția e mare, dar fac o fântână arteziană în jurul monumentului, puțină propagandă cum că fântâna e sfințită și face minuni. Se găsesc nebuni care să arunce cu banii în fântână. Moneda de 1 pretezză nu e nici mult nici puțin pentru un locuitor al planetei.

— Asta e mai presus de lege.

— Nimic și nu e mai presus de lege. Mai prejos, da. Dacă văd că nu pot trece peste ștachetă, trec pe sub ea.

— Oamenii sunt mințiți că, atunci când votează, trebuie să se aleagă cu ceva, nu să aleagă pe cineva, spuse Angela.

— Și votantul, și votatul, așteaptă prea mult unul de la altul.

— Timpurile ne împing de la spate, în timp ce noi tragem de ele.

— Dacă ar fi să fii din nou tânăr, ai vrea să trăiești aceeași viață, dar în alte condiții, spuse Eșapcon. Suntem hotărâți să creăm condiții în care să aibă toată lumea dreptate.

— Când toată lumea are dreptate, dreptatea e a nimănui.

— Politica înseamnă să-ți dorești anumite lucruri, în așteptarea unor zile mai bune, în care nu vei mai dori exact aceleași lucruri.

— Vorbim de o ierarhie a valorilor înainte de a vorbi de valoare, spuse Angela.

— Nu vorbim despre o ierarhizare; îi vom îmbogăți pe toți. Când toți oamenii vor fi bogați, se vor lupta cu sulițe de aur cu vârfuri de diamant.

— Vom ajunge pe o culme a optimismului.

— În ce ar putea consta asta? întrebă Haidebard.

— Culmea optimismului poate consta în a crede orice.

— Nu știu unde vom ajunge, dar vom avea grijă să nu uitați de unde ați plecat, spuse comandantul.

— Nu vom uita de unde am plecat, dar nu vom uita nici de ce, spuse ziaristul. Suntem simpli chibiți ai politicii. Nu suntem deloc formați.

— Vă formați voi. Am bani grămadă.

— Cu o astfel de politică, va fi din rău în mai rău.

— Ce e rău în asta?! se miră polițistul.

— Nu e bine să fie rău.

— Ba e foarte bine să fie rău; dușmanul nu fuge de bine, spuse comandantul. E diplomatic să ocolești răul, nu să-l înfrunți. Căutăm să inoculăm dușmanului această idee.

— Bine măcar că ești sincer, spuse redactorul-șef. Ideea asta se aplică și în turism. Când vrei să scapi de turiști nedoriți, oferi servicii execrabile.

— Sinceritatea e minciuna care te ocolește. Adevărul e altul.

— Care ar putea fi adevărul?

— Adevărul este că esența turismului constă în faptul că toate districtele sunt frumoase, cu condiția să nu înțelegi ce spun despre tine locuitorii lor, spuse Eșapcon.

— Ce vrea să însemne asta?!

— Înseamnă că, până nu te lovești de ele, minciuna și adevărul sunt același lucru, adevărul fiind o minciună și minciuna fiind un adevăr. Până acum, mi-a fost foarte simplu să scot de la arestați adevărul convenabil. Acum, am intrat eu în acest cerc. Indiferent ce adevăr scot, nu e convenabil. Prefer o minciună și nu vrea nimeni să mă mintă.

— Mulți au descoperit marele adevăr, dar l-au uitat foarte repede, spuse Ian.

— Dacă l-au uitat, mai știe cineva că l-au descoperit sau nu?!

— Vorbești în șarade.

— Așa îmi trebuie dacă m-am apucat de literatură, spuse polițistul.

— Cred că ai ceva talent, dar nu despre asta e vorba, ci despre bani. Un bun conducător trebuie să convingă mai multe milioane de oameni că pot avea ce are el. Tu poți fi un bun conducător. Eu nu.

— Nu înveți să scrii scriind. Nu înveți să conduci conducând. Trebuie să fie ceva genetic, dar acum caut să mă descarc.

— La banii tăi, nu văd ce te supără, spuse ziaristul.

— Când participi singur la o cursă, nu se cheamă că ai câștigat cursa. Cuvintele sunt mai valoroase decât banii, spuse Eșapcon, dar nu trebuie să te bazezi doar pe cuvintele tale. Când vei afla asta, vei rămâne mut. Scrisul e o bună terapie în clinicile de psihiatrie. Poliția e și ea tot un fel de clinică din asta. Din cele aproape trei mii de arestați preventiv din aceast subsol, mai mult de o mie scriu cărți.

— Am auzit că unii joacă în filme.

— În filme, rolurile mai importante sunt jucate de polițiști, deoarece nu am voie să folosesc arestații preventiv, cei cu dosare grele de corupție, dar pot să folosesc mulțimea de arestați

ca figuranți, spuse Eșapcon. Eu fac mai mult filme cu revoluții și războaie, unde folosesc foarte mulți imigranți. Cele mai bune seriale polițiste le fac cu hoții.

— Și scenariile?

— Scenariile le fac eu. Brandul vinde orice.

— Trebuie să ai multe idei pentru asta, spuse scriitorul.

— Am, dar, când sunt în pană de idei, mă uit prin scrierile arestaților.

— Nu calci legea drepturilor de autor? întrebă femeia.

— Nu calc niciun drept de autor. Plagiatul nu e trecerea ușoară pe lângă originalitate.

— E o trecere mai grea?!

— Grea, ușoară, nici nu mai știi ce e original, spuse comandantul. Temele și ideile sunt aceleași de mii de ani. Și apoi, aici, autorul nu are nici un drept. Ce, ăștia sunt autori?! Dacă mă dă vreunul în judecată, asmut procurorii asupra arestatului din cartea căruia m-am inspirat. Credeți că tâmpiții ăștia băgați prin pușcării scot cărțile din capul lor? Ăștia fură pe față, iar eu fur de la ei.

— Nu ai remușcări? Ăsta e un plagiat.

— Știu foarte bine că e un plagiat. Am o experiență de cinșpe ani în acest domeniu, dar nimeni nu trebuie să aibă remușcări când fură de la hoț.

— Scriu și subpământenii cărți?! vru redactorul-șef să știe.

— Sigur că scriu, mai ales cei cu mulți bani; nu e nicio discriminare. Nu știu cine îi finanțează să ne invadeze, dar au foarte mulți bani. Le iau banii și, în schimb, îi las să scrie. De multe ori, le dau și lecții. Am un curs la Academia de Poliție. N-or fi ei, viitorii polițiști, atât de buni, dar se descurcă. Mulți spun că simt, așa, o străluminare atunci când scriu. Nu sunt muți ca niște lebede, dar ca niște rațe cârâitoare tot sunt.

— Cuvintele nu țin de foame.

— Puțin îmi pasă, spuse Haidebard Eșapcon. Dacă le pune o entitate superioară și supranaturală mâna în cap, e firesc să

și-o ia în cap, dar îi reduc repede la tăcere. Îi las muți. Frazele capătă greutate în momentul în care vrei să le încarci într-un camion, iar eu simt că mă apasă pe piept o placă funerară și n-o pot ridica în camion, să mă scap de ea.

— Ai vreo idee care te sâcâie?

— Am o singură idee care nu-mi dă pace. E vorba de faptul că mi-am pierdut băiatul. Am băgat mulți bani și multă educație în el, iar acum, ia-l de unde nu-i! L-am băgat și la Academia de Poliție, să-i fac un viitor, să-l las în locul meu, cum a procedat tatăl meu cu mine. Am băgat tot efectivul de căutare în priză. Sper să apară. M-am băgat în tot felul de afaceri necurate să câștig mulți bani, iar acum constat că banii nu au nicio valoare, când destinul se pune de-a doua.

— Cine nu fură, nu are mijloacele necesare, spuse ziaristul.

— Nu trebuie să râzi de un om la necaz. Am avut condiții, dar inteligența mea n-a fost decât ceea ce îți trece prin cap după electroencefalogramă.

— Adică ai avut idei nebunești.

— Am fost nebun de-a binelea, spuse polițistul.

— Să înțeleg că băiatul tău a dispărut?!

— Ce altceva?

— Nu știu ce să spun, bâigui ziaristul.

— Nici nu ai ce să spui. Mulți se bucură că m-a pocnit o astfel de nenorocire. Ghinion curat.

— Nu ar trebui să se bucure nimeni de necazul altuia. Ghinionul e un complex de posibilități nerealizabile, dar acest ghinion se poate sparge în mii de bucăți și măcar una dintre posibilități devine realizabilă.

— Atunci când totul e în regulă, trebuie să fie ceva în neregulă, spuse polițistul și se uită lung, buimac. Mulți așteaptă să-mi dau demisia. Nu-mi dau demisia dacă nu obțin un preț bun.

— Demisia e un act unilateral. Nu se negociază.

— Așa e: cinstea nu se negociază. Hoția da. De la demisie, încolo, negociez orice... Și nici nu avem tradiție privind demisia.

— Nu știu de ce te agăți tu de funcție, dar nici nu-i frumos să te bucuri de răul altuia, cum fac opozanții tăi; acela poate fi singura lor bucurie, spuse ziaristul.

— Dacă ies cu bine și din încercarea asta, le voi arăta că nu e nicio bucurie răul altuia.

— Poate că nu e nimic adevărat.

— Nimic nu este adevărat până nu se întâmplă, zise Eșapcon. Luă un pahar cu vin de pe masă și îl goli pe nerăsuflate.

— Mi-ai adus aminte că mi-e foame, spuse redactorul-șef.

— Ah, scuză-mă! Ia ce dorești de pe masă! Noi am tot mâncat. Ia și un pahar cu vin!

— E bun vinul?

— Dacă vrei să bei un vin bun, îl testezi pe prieteni, spuse comandantul.

— Ne consideri prieteni?

— Mai mult sau mai puțin.

— În politică, e important ce mănânci, nu ce bei, spuse scriitorul și încropi pe un platou mai multe gustări pentru Angela. Îi turnă lichior de smeură într-un păhărel, gustă și el dintr-un pahar cu vin și se apucă să mănânce în tăcere.

— Acum îți recunosc umorul, râse comandantul. Mănâncă și politicianul ce poate. Unii au nevoie să mănânce foarte mult pentru a face ceva.

— Unii fac mai mult decât au consumat. Prețurile cresc mai repede decât puteți voi să furați, spuse ziaristul și se șterse pe la gură cu un șervețel.

— Te miri ce să mai furi pentru a ți se recunoaște valoarea.

— Am stat și eu și m-am mirat cum poate omul să mai gândească în asemenea condiții și am ajuns la concluzia că e moral să schimbăm condițiile. E o șmecherie să nu mai scumpești nimic de la întâi ale lunii; scumpești pe doi.

— Dacă lumea începe să se mire, vom introduce un proiect de lege și în acest sens, spuse polițistul.

— Nu poți să-i impozitezi omului și dreptul de a se mira.

— Tocmai de asta am înființat acest partid satelit, să fac totul posibil. Cu un parlament al nostru, putem trece de la referendumul pentru nimic la referendumul pentru orice. Fără să dăm socoteală. De când am introdus învățământul gratuit, nu mai face doi bani. Vrem să facem cheltuielile pentru atac mult mai mici decât cheltuielile pentru apărare. Ne invadează subpământenii. Când ceri ceva, trebuie să te întrebi cu ce drept faci asta.

— Cu dreptul celui în funcție. Nu plecăm chiar de la zero. Oamenii o duc, totuși, bine, râse scriitorul. Trăiesc atât de bine încât e necesar să le spună cineva acest lucru.

— Nu trebuie să uiți că ești de partea noastră.

— Sună a amenințare.

— Deloc, spuse comandantul. Proștii nu se știu; îi știm noi. Nu vânăm decât oameni deștepți.

— Ce te face să crezi că aș fi de partea voastră? Trebuie să fiți de acord cu cei care sunt de acord cu voi, nu să vânați înțelepți la nimereală. Nu e deloc înțelept lucrul ăsta.

— Când își găsește adepți, înțeleptul se prostește. Adepții trebuie vânați și ținuți cu zăhărelul. Nu ai simțit o forță împingându-te încoace?

— Ba da, spuse ziaristul. O voce și o forță. Au loc lucruri nefirești.

— Pentru nebun, firescul e nefiresc, iar noi nu suntem deloc nebuni.

— Nebunia este prăpastia dintre cerere și ofertă. Când omul cere mai mult decât poate obține și nu obține, se dezechilibrează psihic.

— Trebuie să vadă fiecare: din nimic, nimic răsare, spuse Eșapcon. Am mizat pe faptul că ești un adept al democrației. Dacă dictatura actuală merge pe principiul „Îți dau ce vreau, din tot ce vrei!", nu cred că te va nemulțumi venirea la putere a democrației, pe principiul „Din tot ce-ți dau, îți iei ce vrei!"

— Voiam să merg acasă.

— Vezi? Dacă nu erai ales, acum erai în curte cu plebea. Erai din numerosul public, nu stăteai la masa mea.

— Dacă vrea, oricine poate ajunge până aici, spuse Ian.

— E plin de paznici în jur.

— N-am observat. S-a luat unul după noi și l-am dezarmat. Ziaristul scoase pistolul din buzunar și i-l arătă.

— Știu că ești înarmat, spuse polițistul. Pune-l la loc! S-ar putea să fie nevoie să-l folosești. Paznicul care a încercat să vă oprească e mort. Aș putea să vă acuz de crimă, dar nu o fac. Prefer să închid ochii și să spun că a fost un accident. Nu am chef de deschis dosare penale. Nu mă frământă soarta unui paznic. Sunt foarte îngrijorat de soarta fiului meu. A dispărut. Nimeni nu știe unde e. A fost ucis? Nu am de unde să știu. Discret, îl caută toată Poliția, pe tot globul, aici, în toate districtele capitalei, în adâncurile Pământului și chiar în zona interzisă. Avem agenți peste tot, nu ne scapă nimic. S-o fi ascuns de rușine, poate în zona interzisă, unde soarta îi e pecetluită. L-a împins o forță supranaturală să facă sex cu androidul și e posibil să fie în situația multor mii de polițiști.

— Era posibil să fi rămas însărcinat din cauza Anitei, dar eu nu am nimic.

— Nu știu ce să cred. Nu cred nimic din ceea ce mi se spune. Deocamdată, sunt la nivel de supoziții. Dacă nu ar fi android, aș împușca-o.

— O poți împușca oricum, spuse Ian.

— Nu mă încurc cu lucruri pe care nu le înțeleg. Nu înțeleg ce caută un robot umanoid pe planeta noastră. Nu înțeleg cum poate lăsa însărcinați bărbații cu progenituri neviabile ale unei rase umane de origine canină.

— Nu ți-ai pus problema că nu are Anita nici o vină?

— Nu, nu am luat în calcul varianta asta, spuse comandantul. M-ar duce pe un drum înfundat. Și apoi, când ești frumos, ți se iartă prostia.

— Nu e o prostie să nu știi. Au venit parlamentari pe aici?

— Habar nu am. Nu scrie pe ei că sunt sau nu sunt parlamentari.

— Nici ministrul de interne? întrebă ziaristul.

— De unde știi tu despre ministrul de interne?

— Ce să știu?!

— Ah...nimic, spuse Haidebard Eșapcon. Nu cred că au trecut pe la android prin pat. Îi cunosc pe foarte mulți dintre ei. Le-am dat diplome false de doctorat la aproape toți, să aibă și ei un plus la salariu. Când apar pe aici, se opresc și pe la mine, la o băutură sau o agapă.

— Am citit câte ceva pe Internet. Erau și câteva filmulețe cu polițiști corupți și curvari. Era și Anita pe acolo.

— Pot fi falsuri.

— Chiar, admise Ian. Femeia nu prea semăna cu androidul.

— Am făcut-o vedetă la studiourile mele de film. Am oameni angajați, actori profesioniști, regizori, scenariști, ingineri de tot felul. Figurația e asigurată de arestați. Dacă vor să fie făcuți scăpați, aceștia trebuie să-și joace rolul. Folosesc mai mult imigranți. Nu au acte, nu întreabă nimeni de ei. Anita juca în rolul de târfă de lux. A dat mai multe probe și a fost acceptată. Am vândut multe lung-metraje cu ea în rolul principal. A început să-mi placă și nu aș fi vrut s-o las să plece. Poate n-o concediez și o folosesc în campania electorală. Are o extraordinară stăpânire de sine. A băgat în boală mulți bărbați și m-a umplut de bani. I-a înnebunit. Dacă nu am fi dat de necaz cu băgarea în gestație a unui efectiv important de polițiști, lucrurile ar fi putut merge pe făgașul lor normal. După ce scăpăm de ceasul rău, intenționez să întemeiez cea mai puternică industrie cinematografică. Vreau să elimin șomajul angajând mai mulți oameni pe un loc. Ce nu poate face unul, pot face trei angajați. Vreau să câștigăm foarte mulți bani. Acum, a venit și necazul ăsta cu dispariția fiului meu.

— Trebuia să te aștepți că orice început are un sfârșit.

— Sfârșitul nu e aici, spuse comandantul. Nici măcar sfârșitul începutului.

— Dacă nu reușești nimic, te poți face politician. Partidele, mari sau mici, sunt bine finanțate în campania electorală. În

fond, poți să-ți construiești cariera politică și din greșeli politice.

— Așa e. Un partid mic, chiar și de buzunar, e al meu și nu împart banii cu nimeni. Chiar dacă nu ne forțăm prea mult, suntem votați de cei care nu știu de ce ne votează. Urmăresc cu multă atenție ce se întâmplă pe scena politică și veghez să nu se întâmple ceva.

— Ce se poate întâmpla? întrebă redactorul-șef.

— Nu se poate ști. Pericole te pândesc tot timpul. Cei mai periculoși sunt subpământenii. Nu poți ști când îi vine câte unuia ideea să se arunce în aer cu tine cu tot. Au proaste obiceiuri; nu prețuiesc viața. Cu prima ocazie, intenționez să suspend Drepturile Omului. Unde s-a mai pomenit ca Poliția să protejeze prin lege minoritățile, iar minoritățile să urle cât le țin plămânii că sunt discriminate. Majoritatea e discriminată tocmai din această cauză. Oricât pare de paradoxal, nu vei vedea niciodată un alb care să te acuze de rasism că l-ai făcut alb.

— Sunt de acord cu tine, dar părerea mea este că vorbim de frustrare, nu de culoarea pielii, originea etnică sau orientarea sexuală. Sunt de partea ta, dar, pentru a putea suspenda Drepturile Omului, trebuie să-i elimini pe cei care nu sunt oameni. Drepturile Omului sunt doar pentru oameni. Când sunt suspendate, nu se mai aplică; neaplicarea lor îi vizează tot pe oameni. E logic că aceia care nu sunt oameni nu intră în nicio ecuație. E un abuz de putere să suspenzi niște drepturi ale unora pentru a putea pedepsi pe alții. Poți să-i pedepsești și așa, nesuspendând drepturile unora.

— Nu am lege care să-mi permită să pedepsesc suboamenii, spuse Eșapcon. Nu am decât o lege care mă obligă să-i apăr de o discriminare închipuită, iar ei s-au prins și ne stresează cu discriminarea lor. Se simt discriminați din orice. Unde s-a mai pomenit o lege care să constrângă polițistul, în loc să-l constrângă pe răufăcător?! Sunt niște animale.

— Nu trebuie să jignești animalele. Un câine nu îți va da niciodată cu ceva în cap. Dacă nu faci față, demisionează!

— Prea mulți îmi cer demisia. Demisia de onoare nu funcționează atâta timp cât pleci din funcție cu onoare cu tot. Nu pot să demisionez; nu mă lasă inima.

— Atunci nu demisiona! spuse ziaristul.

— Asta și fac. Dacă demisionez, mă gândesc cu regret la funcție și fac vreun infarct. Am, din naștere, o malformație la inimă.

— Ministrul culturii și cultelor a introdus un proiect, pentru legiferarea unui nou cult: cultul demisiei, spuse Angela.

— Îl bag în mă-sa pe ministrul ăsta, spuse polițistul. Totuși, cea mai bună metodă de a menține un ministru în funcție este să-l bagi în gips.

— De-asta sunt aici, spuse femeia. Legea asta e o aberație. Demisia e un act unilateral; nu te poate nimeni obliga să-ți dai demisia, cum nu ți-o poate refuza nimeni. Sprijin orice politică de respingere a votării unor legi aberante. Liga noastră, LIAL sau Liga Împotriva Aberațiilor Legale, luptă cu aberațiile.

— Aberațiile nu sunt legale.

— Ba sunt legale, atâta timp cât sunt votate, dar nu sunt morale. Imoral mi se pare și proiectul de lege care să permită fiecăruia să-și ridice statuie.

— E o metodă foarte bună de a-i menține în funcție, spuse comandantul. Și o bună inițiativă economică; poți scumpi materialele de construcție. E plină capitala de socluri neocupate. Când vin unii la putere, dărâmă statuile altora și invers.

— Păi, în felul asta, soclurile rămân tot timpul goale. Am ajuns să participăm la dezveliri de socluri ale unor personalități încă vii.

— Soclurile sunt cele mai stabile statui. Sunt statuile ideii de putere, nu statuile reprezentantilor puterii de moment, dar sunt unii care își apără statuia cu arma în mână.

— E neplăcut să fii handicapat din naștere, interveni Ian în discuție. Dacă nu poți trăi intens, trebuie să găsești o metodă prin care să-ți prelungești cât mai mult viața.

— Asta și voi face, spuse comandantul. Aici, intri tu în joc.

— Ce vrei să spui?

— Dă-mi puțin pistolul acela! Ziaristul scoase arma și o întinse polițistului. Acesta o luă, controlă să vadă dacă e plin încărcătorul și i-o dădu înapoi.

— Știi să folosești un pistol din ăsta?

— Sigur. Eliberez piedica și apăs pe trăgaci.

— Bine, spuse Eșapcon. Pune-l în buzunar. E posibil să ai nevoie de armă.

— Nu sunt convins. Sunt pentru construirea unei societăți civile puternice.

— Și societatea civilă se construiește tot prin forță. De la locotenent în jos, putem considera că societatea e civilă, dar nu avem societate civilă decât de la maior în sus.

— Eu vreau, ca tot omul, să trăiesc în pace, spuse Ian.

— Și eu aș vrea, dar nu pot. Pacea nu e o stare de spirit, ci o perioadă de timp. Imigranții, cu atentatele lor, mențin o stare continuă de război. Războiul e o stare permanentă de frică. Se teme fiecare de fiecare, dar cine sapă groapa altuia nu știe că mai știe și altul acest lucru. Nu putem sta cu mâinile în sân. Ne autodistrugem. Cine suntem noi să ne autodistrugem?! Cine ne credem?!

— Te poți face că plouă. Ești bine păzit. În absența organelor de represiune, hoția se va autodevora.

— Poți face pe prostul doar atâta timp cât nu-ți cere nimeni demisia, spuse comandantul. Trebuie să mă lupt și să-i aduc pe toți în stare să nu mi-o mai ceară. Știi ce voi face dacă voi ajunge la putere?

— N-am idee.

— Voi desființa psihiatria. Dacă nu va mai fi psihiatrie, nu vor mai fi nici nebuni. Nu vor mai fi diagnosticați.

— Împăcat cu ideea morții, omul devine periculos, spuse ziaristul.

— Sunt periculos. Îi voi face pe toți să conștientizeze faptul că cetățenia pământeană nu e ceas de lux, ci cătușă la mână.

— Poți să venerezi ce ai pierdut sau poți să regreți ce va veni.

— Nu venerez ce am pierdut, spuse polițistul. E posibil să fi pierdut și multe lucruri rele. Cât despre viitor, nu sunt deloc încrezător în mai bine, dar sper.

— Dacă ai imaginație, poți trăi foarte mult.

— Vorbești ca un scriitor de talent, foarte intuitiv, capabil să anticipeze viitorul imediat, punând cap la cap elemente ale trecutului imediat. Am nevoie de oameni ca tine. Eu pot aduna masele, dar nu prea vreau s-o fac; mi-e frică de ele. Mă voi retrage puțin în uitare și voi manevra din umbră. Oamenii nu suportă să le spui ceva; trebuie să faci asta cu talent. Nu prea am talent.

— Dacă refuzăm funcțiile care nu ni se potrivesc, și așa n-avem o conducere foarte eficientă, spuse Ian. Probabil și din cauza corupției generalizate.

— Vom edifica o lume mai bună. Dacă iei hoțului banii, devine om cinstit.

— Asta e o metodă greoaie. Ca șef la Poliție, e posibil să reușești, dar vor fi mișcări de rezistență sângeroase. Din punct de vedere al parlamentarului, cea mai bună metodă de combatere a corupției este legalizarea acesteia.

— Nu ar fi mai bună o propunere legislativă de stopare a fraudelor comise de demnitari? întrebă Angela.

— Să ajungem noi acolo, spuse Haidebard, și propunem chiar și o lege de abrogare a mai multor sute de legi aberante, în spiritul ligii voastre de luptă împotriva aberațiilor legale. Numai legile proaste pot fi interpretate. Noi votăm aceste legi, noi le eliminăm dacă e să scoatem ochii electoratului cu astfel de măsuri. Colegul de facultate al fiului comandantului se ridică vrând să plece în liniște, fără să întrerupă discuția.

— Hei, unde te duci?! strigă comandantul.

— La W.C.-u, spuse tânărul înlemnind în poziție de drepți.

— Nu poți pleca așa. Mai am unele lucruri de clarificat cu tine.

— Am spus tot ce știu.

— Mai spune o dată! îi ordonă comadantul. Vreau să știu și părerea unui specialist în scenarii. E domnul Ian Nicer, scriitor, ziarist și un mare filozof.

— Nu e nicio filozofie să ai mulți filozofi, mârâi studentul.

— Nu vorbi așa! Faptul că vei ajunge polițist ca și mine nu îți dă dreptul să fii obraznic. Obrăznicia a ajuns la cote catastrofale. Îmi ajunge cu subpământenii și obrăznicia lor paranoică. Mîine, poimâine te vei confrunta și tu cu ei. Vin aici, violează fete și femei, apoi spun că femeile noastre sunt târfe. Și dacă ar fi așa, nu au ei dreptul să facă târfe femeile altora.

— Ei cred că sunt și femeile lor. Legea îi protejează.

— Îi protejează și legea, dar și oamenii sunt proști, spuse Haidebard Eșapcon.

— Nu sunt proști, interveni femeia. Așa este educația noastră. Suntem educați în spiritul respectării legii și nu ne punem problema dacă o lege e bună sau rea. Legea discriminării e foarte proastă. În timp ce imigranții se strecoară pe sub ea sau o ocolesc, căutând tot timpul portițe de scăpare, ai noști o respectă orbește, nepunându-și problema dacă e sau nu bună, dacă trebuie sau nu să fie schimbată. Dacă un imigrant îl face urât pe un locuitor al capitalei și, în același timp, locuitorul îl face urât pe imigrant, poliția îl arestează pe cetățeanul orașului pentru discriminare. Discriminarea nu trebuie să fie doar într-o singură direcție și trebuie să fie bazată pe adevăr; legea trebuie schimbată.

— Doar prostia trebuie împărțită în mod egal, nu și dreptatea, spuse comandantul. Există interese care ne depășesc. Dacă vrem să învingem, trebuie să ne purtăm cu mănuși. Diplomatul nu face altceva decât să-l lase pe altul să facă prostia pe care ar fi vrut el s-o facă.

— Mai bine l-ai lăsa pe colegul fiului tău să spună ce are de spus, interveni Ian. Văd că e nerăbdător să ia cuvântul.

— Poate vrei să iei tu și mă-ta cuvântul, spuse tânărul. Nu m-ați lăsat să merg la W.C.-u și am făcut pe mine.

— Mi s-a părut mie că miroase urât, spuse unul dintre bodyguarzi, dar am zis să nu mă bag.

— Bine, spuse comandantul. Esti liber să mergi unde vrei. Ți-ai câștigat acest drept, ca orice cetățean. Nu apucă să termine bine fraza, că studentul și fu dincolo de prima ușă de lângă bar.

— Vremuri de tot rahatul, spuse comandantul. Nu trebuie să înțelegi ce vrea să spună un om; trebuie să înțelegi ce vrea să spună și nu spune.

— E prea mult de spus, interveni Anita Jup. Tânărul a vrut să spună că vrea să meargă la W.C.-u și asta a spus. Cea mai enervantă e prostia omului deștept. Aveți impresia că orice frază ascunde altceva.

— Are dreptate, spuse cosmeticiana. Nu sparge tiparele prostiei! Poți fi luat drept geniu.

— Vorbim în aforisme, spuse ziaristul. Am ajuns să săpăm prăpăstii între ceea ce gândim și ceea ce spunem, asta fiind una dintre miile de definiții ale aforismului.

— Putem ajunge la o așa înaltă culme a aforisticii încât să spunem un ultim aforism ca și cum ar fi primul, spuse Angela.

— Nu am încredere în acest tânăr, spuse redactorul-șef. Simt că ascunde ceva. Nu te faci de râs în felul asta. Scena mi se pare preconcepută.

— Nici eu nu am prea mare încredere, spuse Eșapcon. Vreau să văd unde se duce și ce face. L-am pus sub urmărire. Până atunci, putem analiza ce s-a întâmplat până acum. Poate vă spuneți și voi părerea. Luă un dosar de pe masă și începu să-l răsfoiască în liniște. La anumite pagini, se oprea și se cufunda mai multe minute în lectură.

— Vă pot spune eu ce a făcut tânărul în ultimul timp, rupse Anita tăcerea. Am o memorie mecanică. Tânărul care tocmai a plecat a beneficiat și el de serviciile mele și n-a pățit nimic rău. Dimpotrivă...

— Poate ne povestește el. Povestea ta am mai auzit-o.

— Nu cred că îi mai arde de povești, râse cosmeticiana. Tocmai i-ai dat liber.

— Ah, da! spuse comandantul. Vine el înapoi. Am aici depozițiile. Le pot confrunta cu ceea ce vrei să zici.

— În prima seară, începu Anita Jup să povestească, colegul fiului tău și-a golit paharul, a salutat și a plecat cine știe unde, abia ținându-se pe picioare. Am rămas cu fiul tău până spre dimineață, apoi ne-am retras într-unul din locurile bine păzite de la subsol. A doua zi, după ce ne-am despărțit, a apărut din nou colegul. Mi-a spus că a chiulit de la un curs pentru a-l găsi aici pe prietenul lui; voia să discute cu tine, domnul Haidebard Eșapcon, în calitatea ta de editor. M-am mirat auzind că a chiulit de la un curs, deoarece știam de la fiul tău că nu aveau cursuri în acea dimineață și erau amândoi în aceeași grupă, dar n-am spus nimic. După câteva ore de discuții filozofice și literare, l-am dus și pe el la subsol. Cred că a fost și el mulțumit de prestația mea. În zori, am urcat în bar și o chelneriță i-a pus în față o cafea de protocol. M-a întrebat dacă e ceva între mine și fiul tău. I-am spus că da. N-a fost mulțumit de răspuns. M-a întrebat dacă mai vine prietenul lui și când. I-am spus că e major și poate să meargă unde dorește, dar e posibil să apară și pe aici. Nu am văzut la niciunul dintre clienții mei atâta gelozie întipărită pe o față umană. L-am dat pe mâna chelnăriței, iar aceasta a plecat cu el cine știe unde.

— Trebuie să clarific ce a făcut colegul fiului meu de când s-a despărțit de voi până dimineața, când a revenit. În declarația ta, apare chelnărița în mai multe locuri. În declarația colegului fiului meu, nu apare, spuse Eșapcon.

— Într-un târziu, a sosit și fiul tău, continuă androidul. I-am povestit despre aventura cu prietenul lui, lucru care nu i-a convenit. L-am dus în camera de la subsol, unde am stat până în dimineața zilei următoare. După câteva ore de bârfă, l-am lăsat adormit și am urcat în bar, unde meseria mea era să mă întrețin cu clienții și să-i fac să mai vină și altă dată. Cu un polițist, mi-am programat greșit cantitatea de alcool pe care trebuia s-o consum. Polițistul, bând cot la cot cu mine, nu s-a mai putut ridica de pe scaun. Între timp, a apărut fiul tău, odihnit și surâzător. M-am scuzat, spunându-i că trebuie să termin treaba cu polițistul. M-a

ajutat să-l car la subsol, m-a urmărit un timp să vadă ce fac cu polițistul, apoi și-a luat un scaun, l-a dus în partea cealaltă a camerei, s-a așezat și a început să mă urmărească. Sunt eu android, dar puțină sensibilitate umană tot am. Discuția cu clientul s-a prelungit destul de mult și, din cauză că era cam amorțit de băutură, situația era și mai imposibilă, trecând la perversiuni inimaginabile. Am devenit îngrijorată, iar fiul tău încordat. Era clar că nu venise acolo de curios ce era, iar ceea ce vedea îi făcea multă plăcere. Am conversat mut, aruncându-ne priviri, când unul, când altul. Într-un târziu, clientul s-a ridicat, s-a îmbrăcat, s-a uitat foarte mirat în jur și a plecat. Am urcat și noi în bar și ne-am așezat la o masă. După o oră, fiul tău a plecat, spunând că revine mai pe seară. Nu a apărut toată seara, dar nu era nicio supărare. Cu gândul că apare el, poate în dimineața următoare, mi-am făcut meseria de animatoare culturală cu mai mulți indivizi, până în zori. Dimineața, n-a apărut fiul tău, ci pretenul lui. M-a întrebat dacă l-am văzut pe colegul lui și i-am spus că a plecat. Chelnerița care l-a adus pe coleg înapoi, ne-a adus la masă un tip gras, îmbrăcat într-un trenci alb și cu pălărie. Ni l-a prezentat ca fiind inspector în districtul 43. „Ce fel de inspector?!", a tresărit studentul. „Inspector de poliție", a spus grăsanul și ne-a prezentat o legitimație. S-a așezat neinvitat pe unul din scaune și i-am spus că termin cafeaua și mă ocup imediat de el. A spus că „nu încă" deoarece, pe moment, se ocupă el de cazul fiului tău. „A făcut vreo prostie?", a întrebat colegul. „N-a făcut nicio prostie; a murit", a spus inspectorul. „Nu se poate!", am spus. „Ba se poate. Ne-a fost foarte ușor să controlăm; ca orice cetățean, fiul comandantului acestei unități și proprietarul acestei crame-restaurant se găsește în orice computer al capitalei. Domnișoara de la bar declară că sunteți buni prieteni", a spus grăsanul. „Tocmai pentru că suntem buni prieteni nu-mi vine să cred. E o glumă macabră, deloc reușită", a spus studentul. „E realitatea. Câțiva colegi de-ai voștri mi-au spus că ultima persoană cu care a fost văzut ai fost tu",

s-a adresat polițistul prietenului fiului tău. „Nu știu cu cine s-a văzut el în ultimul timp, dar aici ultima persoană cu care s-a văzut fiul comandantului am fost eu", am intervenit în discuție. „Așa crezi tu", a spus comisarul. „Orice ar fi, nu avem voie să ne pierdem echilibrul, s-a încurajat tânărul. Cum a murit?" „A fost găsit de mătușa sa atunci când s-a întors de la piață. În locuința pe care aceasta, o soră a tatălui defunctului, o deține în Districtul 43, district pe care îl deservesc".

— Nu am nicio soră în Districtul 43, se enervă Eșapcon. Povestea e cusută cu ață albă. Un inspector de poliție dintr-un alt district, trebuie să ia legătura cu șeful Poliției, adică să vină întâi și întâi la mine dacă vrea să facă o anchetă aici. N-a venit. A venit grăsanul vostru, s-a înfipt direct la mine în restaurant și a început o anchetă pe cont propriu, luându-vă la întrebări. În plus, acesta a indus începerea unei anchete din partea noastră, anchetă care nu ar fi demarat fără apariția lui. Am luat legătura cu șefii poliției din districtul 43; nu există niciun comisar cu semnalmentele amintite de voi, ca să nu mai vorbesc de faptul că niciunul dintre voi nu i-a reținut numele. Neexistând inspectorul, neexistând nicio soră a mea, neexistând locuința ei, unde s-ar fi putut găsi cadavrul fiului meu? Nu există niciun cadavru. Totul e o provocare și mă felicit pentru faptul că nu am demarat o anchetă oficială. Falsul inspector o fi fost vreun provocator politic, acum, în apropierea alegerilor sau vreun mafiot care a venit să-mi dea cine știe ce semnal sau să mă pună pe o pistă greșită, să mă facă să devin confuz și îngrozit și să uit de cine știe ce anchetă în curs, mult mai importantă. E posibil orice. Poate a vrut altceva, nu pot ști. Cred că fiul meu nu e mort.

— Șarlatan sau nu, inspectorul ăla ne-a aratat o legitimație, spuse Anita. Până se hotărăște faptul că a mințit și se legitima cu documente false, noi eram obligați să-l credem. Dacă nu mai crezi nici în autoritățile globului, în cine să mai crezi?! Pentru a nu se aliena, oamenii au nevoie să creadă în ceva. Unii cred în ceva, alții în altceva, dar cred. Totul e posibil, dar astea sunt

faptele. Inspectorul ne-a spus că fiul tău lua masa la el acasă, adică la voi acasă, şi dormea la această mătuşă. E ceva care mă face şi pe mine să nu cred, dar acest inspector există, fiind lucru confirmat şi de fata de la bar. Aştept ca, din moment în moment, să apară în cadrul uşii. „Îmi pare sincer rău, a spus inspectorul şi mi-a pus mâna pe umăr. Asta e vârsta la care nu ai voie să mori". Am sorbit din cafea şi am clipind des, să nu se prindă că lacrimile mele sunt false şi nu simt nimic pentru fiul tău, cum nu simt nimic pentru vreun client al barului. Colegul fiului tău s-a ridicat în picioare şi a privit în gol. „M-aş duce la părinţii lui, dar mi-e frică. Nu ştiu cum ar putea reacţiona", a spus el. „Nu trebuie să mergi acolo. Lasă-i în pace! Sunt mistuiţi de durere. E de-ajuns să mergi la înmormântare. Mă ocup eu de asta", a răspuns inspectorul. „Unde e acum?", a întrebat colegul". „Cine?", a întrebat poliţistul. „Prietenul meu, fiul comandantului, proprietarul acestui restaurant", a spus prietenul. „La morga Poliţiei districtului 43. Aşteptăm rezultatul autopsiei", a spus grăsanul. „Aţi chemat pe cineva să identifice cadavrul?", a întrebat prietenul. „Nu cred că e treaba ta. Cred că e bine să mergi acasă. Când o să am nevoie de tine, te caut. Va trebui să dai o declaraţie", a spus inspectorul. Palid la faţă, studentul a ieşit fără să scoată un cuvânt, iar poliţistul sau ce-o fi fost a cerut băutură şi mâncare, să-şi omoare timpul până la terminarea programului. Am înţeles ce vrea, m-am dus la vestiar, mi-am pus pe mine nişte haine de oraş, m-am întors, m-am aşezat pe un scaun şi am aşteptat să-şi termine băutura şi friptura. Într-un târziu, inspectorul s-a ridicat, m-a luat de mână şi m-a condus afară. Am luat un taxi automat şi ne-am dus la hotel, unde am petrecut trei zile de vis. Cred că a fost foarte mulţumit. În a treia dimineaţă, m-a condus până la poarta secţiei şi dus a fost. Nu ştiu unde a plecat.

— Frumos povestit, spuse Haidebard. Intenţionam să-l plătesc pe domnul Nicer, să-mi scrie discursurile, dar cred că ai şi tu talent.

— Cum să nu am talent? Pe Lila, planeta mea natală, sunt o scriitoare de science fiction foarte cunoscută.

— Ce ai povestit, coincide cu ceea ce a declarat prietenul fiului meu, dar acesta s-a pierdut și mai mult în amănunte, făcând textul cam încâlcit. Fata de la bar e atât de speriată încât încurcă absolut totul, contrazicându-se din două în două fraze. Nu m-a contactat nici un inspector. Secția de poliție a districtului 43 nu a trimis nici un inspector să facă vreo anchetă. Nu au nici un cadavru care să semene cu fiul meu. Am trimis un om care îl știe foarte bine și nu a găsit nimic. Cei de acolo au fost foarte cooperanți.

— În a treia dimineață, când am coborât în bar, l-am găsit pe prietenul fiului tău și alți doi colegi de-ai lor la masa ta, continuă androidul. Păreau destul de abătuți. Tăcută, s-a apropiat și chelnerița la care l-am pasat pe tânăr la un moment dat. S-a apropiat, așezându-se în fața mesei lor. „Ce te-a întrebat inspectorul?", a fost curios să știe colegul. I-am spus că nu m-a întrebat nimic, dar că am aflat de la el că, la o primă analiză, cadavrul nu prezenta urme de violență.

— Văd că există un personaj necunoscut, dar nu înțeleg ce vrea. Voi spuneți una, rezultatele cercetărilor mele sunt altele.

— Poate fi un nebun și nu voia decât să facă dragoste cu mine. Conform programului, i-am făcut pe plac, iar el mi-a jurat dragoste eternă. A spus că o să-și lase nevasta și o să se însoare cu mine, dar eu știu că astea sunt minciuni frumoase. Cred că știa și el că o ființă umană cu un aspect atrăgător, cum par eu, nu se încurcă pe timp lung cu un boșorog. Emfatic, mi-a declarat că, între prietenie și frumusețe, el alege frumusețea.

— Sigur că sunt minciuni, spuse comandantul. Nu rezultă de niciunde că ar fi un cetățean al capitalei, nu e în nicio bază de date. Poate fi vreun emigrant scăpat din subsolurile vreunei poliții districtuale; ăștia nu au acte de identitate. Dacă revine, cine știe ce mai vrea. Pun eu mâna pe el.

— Mi-a spus că sunt atât de frumoasă încât nu îndrăznește niciunul să-și lege soarta de a mea și că el îndrăznește, că tre-

buie să încheie acest caz, al morții fiului tău, apoi se întoarce și mă caută. Foarte mult timp, mi-a povestit o grămadă de lucruri. Deși n-am înțeles mare lucru din ce spunea, am înțeles totuși ceva; îl cunoștea foarte bine pe fiul tău. A spus că nu crede să fi fost crimă, nici sinucidere, nici moarte naturală. „Atunci, ce-a fost?!", am întrebat. Nu știa nici el; rezultatele de la laborator fiind neconcludente, aștepta rezultatul autopsiei. Tot ce era de reținut era faptul că a fost găsit, așa cum a spus, "într-o poziție nefirească". „Cum adică?", am întrebat. „Adică era chircit, în mijlocul patului, gol, ca și cum ar fi murit în chinuri groaznice sau s-ar fi cocârjat de frig", a răspuns. L-am întrebat dacă ne cheamă la vreun interogatoriu, ne ia vreo declarație, ceva, și a spus că ne contactează după înmormântare. Nu ne-am gândit niciun moment că face anchetă fără să se fi întâlnit cu tine, ca șef al Poliției de aici, și nu are aprobarea ta.

— Văd că nu ai povestit toate astea chelneriței, colegului fiului meu și prietenilor acestuia...

— Ce rost avea?

— Ai procedat corect, spuse Eșapcon. Nu trebuie să știe prea multă lume ce facem noi.

— Așa am considerat și eu că e bine. Chelnerița a luat comanda și s-a dus la bar, lăsându-i pe băieți să comenteze ultimele știri. Alcoolul a încins atmosfera, iar la plecare s-au consolat unul pe altul și s-au îmbrățișat, lăcrimând și bătându-se pe umeri. Colegul fiului tău a mai rămas vreo oră, să schimbe câteva cuvinte cu chelnerița.

— Voi ați văzut ce se transmite la televiziunea locală a districtului 64?! întrebă Angela. Cu toții se întoarseră spre ecranul televizorului așezat deasupra barului și se așternu o liniște desăvârșită. „Suntem în măsură să vă confirmăm o veste foarte proastă pentru comunitatea noastră. În urmă cu mai multe ore, a încetat din viață Virgil Aaspan, comandantul Poliției districtului 64 și profesor la Academia de Poliție, om de afaceri, patron de bancă, patron de restaurante, hoteluri și magazine, patronul unei tipografii, o casă de filme și o editură, filantrop și om de

cultură, poet, prozator, scenarist, cunoscut în lumea literelor sub pseudonimul Haidebard Eșapcon. Se pare că, în cadrul unei agape literare și politice, cu ocazia punerii bazelor unui partid nou, acesta a fost împușcat, aparent fără nici un motiv, de scriitorul și publicistul Ian Nicer, un colaborator și un apropiat al acestuia. Crima s-a produs în crama-restaurant aflată în subsolul sediului poliției districtuale, unde, în urma unei altercații, scriitorul a scos pistolul și a golit tot încărcătorul pistolului în pieptul victimei. Montajul filmului crimei, care rulează pe micile dumneavoastră ecrane, a fost realizat pe baza înregistrărilor camerelor de luat vederi din interiorul cramei și va fi transmis cât mai curând posibil... Imaginea prezentatoarei fu întreruptă și apăru publicitatea. Rămași mască, cei prezenți se uitau unul la altul, neînțelegând ce fel de farsă e asta. Primul care izbucni în râs fu chiar victima, apoi Ian, împins de un resort interior necunoscut, se ridică în picioare, scoase pistolul, îi trase piedica și goli toate cele nouăsprezece gloanțe în pieptul comandantului. Haidebard Eșapcon, pe numele lui adevărat Virgil Aaspan, se prăbuși pe spate și, ca din pământ, apăru un grup de polițiști în uniforme. Băgându-l la repezeală într-un sac de mușama neagră, traseră fermoarul și îl târâră afară pe o ușă laterală.

— Nu știam că pot trage așa bine; toate gloanțele grupate în zona inimii, mai apucă să spună redactorul-șef. Gărzile de corp ale șefului Poliției se ridicaseră în picioare și trăgeau cu arme semiautomate în tot ce mișca. În scurt timp, Ian văzu și el întuneric în jur și se prăbuși.

XVI

— Ce-o mai fi și asta?! își spuse ziaristul Ian, încercând să distingă ceva în întuneric. Am murit?

— N-a murit nimeni, își auzi vocea de la o distanță pe care nu putea să o aprecieze.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu te-ai prins? Ăsta și-a înscenat moartea. Nu ai văzut că știrea de ultimă oră s-a transmis la televiziunea districtuală înainte de a se transmite filmul crimei? Acum, întregul glob pământesc vizionează asasinatul, unde protagoniști sunteți voi, tu și Eșapcon.

— Sau tu și Eșapcon, spuse ziaristul. Uiți că mult timp ai trecut drept adevăratul Ian Nicer?

— Nu sunt chiar atât de expus. Mă aflu într-un spațiu protejat.

— Cum ai ajuns acolo?

— Din întâmplare, spuse astronautul Ian. Cred că rondul din părculețul de lângă parcarea din fața blocului în care stai e o poartă între două lumi. Îi povesti cum au dispărut puii unei cățele printre florile rondului, ca și cum ar fi intrat în pământ, cum au reapărut, la fel de miraculos, cum s-a strecurat, la adăpostul întunericului, și a testat, să vadă ce se întâmplă, la început aruncând lucruri mai mici, apoi, cuprins de o bucurie de neînțeles, cu altele și altele, din ce în ce mai mari și mai grele. Rondul le topea pe toate, instantaneu. A aruncat, de-a valma, cutii, găleți de plastic, pietre luate de pe alee, vaze de flori sau pantofi desperecheați. Rondul le înghițea pe toate cu o lăcomie aproape omenească. Și-a spus că ar putea să dispară și el, cuprins de o bucurie nejustificată. Dacă nu putea ajunge în zona interzisă, măcar să dispară, să fugă de această cine știe ce capitală a cine știe cărui Pământ. Și-a spus că, dacă ar dispărea într-un strat de flori, ar putea scăpa de toate.

Pătruzând în rond, a văzut că nu se întâmplă nimic. A călcat furios florile, rotindu-se cu pași apăsați, ametit de furie. Îi povesti și despre bătrâna apărută între timp. Ridicându-se de pe o bancă, s-a apropiat și i-a spus că omul e cea mai urâtă națiie de câini sau câinii sunt cea mai urâtă națiie de oameni, nu a înțeles prea bine. A întrebat-o ce vrea să spună cu asta, iar ea i-a îndrugat ceva în legătură cu lumea, care s-a înrăit, care se înrăiește tot timpul, iar ei, câinii, se trag din om, nu cum scrie prin ziare, că oamenii se trag dintr-o linie de câini ceva mai deștepți.

— Când i-am spus că au dispărut o grămadă de lucruri în rond, că mai devreme au dispărut niște căței și eu nu dispar, continuă astronautul Ian Nicer în întuneric, am simțit că mă cuprinde amețeala și m-am aplecat în față, punându-mi palmele pe genunchi. Mă usturau ochii; i-am închis și i-am deschis după un timp. Nu mai era seară. În jur, era din nou ziuă. Bătrâna nu mai era la locul ei, dar reapăruseră clevetitoarele blocului, copiii care băteau mingea pe alee, coada la aprozar și cățeaua cu pui. Mă dureau picioarele ca după un drum lung, îmi era sete, îmi era foame și mă durea capul. Tocmai pe mine, care nu am dureri de cap. Din întunericul nopții, m-am trezi la lumina zilei, dar nu am simțit asta ca pe o călătorie în timp, ci ca pe un drum lung și epuizant. Nu voi ști niciodată ce s-a întâmplat între timp. Am privit trecătorii și nu am recunoscut pe nimeni. Oamenii mergeau la serviciu, asta însemnând că e dimineață. Numai dimineața era atâta animație în parcare și înghesuială la autobuze. În plus, m-am trezit și cu un polițist pe cap. M-am îndreptat de spate, m-am întors și l-am văzut cum bate cu degetul în cititorul de carduri pentru amenzi. M-a întrebat dacă știu ce am făcut și i-am spus că habar nu aveam. Mi-a spus că am călcat florile și trebuie să plătesc amenda. Pe trotuar, s-a strâns o mulțime de curioși. O bătrână se închina ca la vederea unei vitrine unde prețurile au fost schimbate peste noapte. M-am uitat mai atent și am văzut că aveam de-a face cu polițistul din seara trecută, mult mai tânăr și fără mustață. I-am spus asta și mi-a spus că nu e posibil, el fiind nou în cartier și nu-și va lăsa niciodată mustață, urând lucrul ăsta. Mi-a mai spus că a început serviciul chiar din acea zi și, se pare, i-a surâs norocul, că mă știe el pe mine, că mă știe tot cartierul. I-am spus că e de mirare că mă ține minte, fiind nou pe acolo și mi-a arătat telefonul mobil, unde avea în memorie fișele tuturor locuitorilor din zonă, eu corespunzând semnalmentelor: Ian Nicer, scriitor și redactor-șef la o revistă obscură de scandal, internat de două ori la psihiatrie, om care și-a părăsit nevasta și cei trei copii, mutându-se acolo, în cartier, cu amanta etc.

— Nu e nevoie să-mi mai spui; cunosc amănuntele, nefiind vorba despre tine, ci despre mine, ziaristul și redactorul-șef al revistei obscure de mare tiraj. Știu povestea asta cu dispariția ta. Mi-a spus-o Anita.

— De ce n-ai spus de la început? Mă faci să repet ca tâmpitul lucruri știute de toată lumea.

— Acum înțeleg de ce mi-a spus Eșapcon sau cum l-o fi chemând să păstrez arma, spuse ziaristul Ian. Știai ce se va întâmpla?

— Am prins o discuție.

— Am simțit că trebuie să trag. Parcă mă manevra cineva. Nu mai sunt ființă umană, sunt un obiect pentru cei ce se folosesc de mine.

— După o prea lungă folosire, cu toții devenim obiecte, unelte sau arme politice, în cazul nostru, spuse astronautul.

— Dacă n-ar fi așa întuneric...

— La mine e lumină.

— Suntem ca ziua și noaptea, spuse ziaristul. Aceeași persoană în două lumi diferite.

— Se pare că nu ajunge oricine, aici, în lumină. Totul a fost setat pe matricea ta psiho-somatică. Le-a reușit stratagema, dar, de fapt, au greșit. Nu aveau cum să-și dea seama că eu sunt tu; cred că suntem identici, lucru considerat imposibil. Au vrut să te atragă în spațiul acesta luminos, dar am apărut eu în ecuație.

— Ce înseamna aia, spațiu luminos?!

— Un spațiu unde nu e niciodată întuneric, absolut niciunde, spuse astronautul. Mulți își doresc să ajungă aici.

— Și, de ce n-ajung?!

— Foarte puțini știu că există, dar nici aceștia nu ajung. Cred că e un experiment pentru inițiați. Nu departe, se găsește Parlamentul.

— Nu ține, spuse ziaristul. Tu ai venit din neant, de undeva, din cer. Ai văzut multe. Poți să te consideri inițiat în tot felul de chestii ezoterice. Nu văd în ce puteam să fiu eu inițiat.

— În literatură.

— Mă faci să râd în întuneric. Ce treabă aș fi avut eu pe acolo.

— Au vrut să te facă parlamentar și m-au făcut pe mine, spuse astronautul. Nu mă descurc. Cred că e un experiment nereușit. .

— Pe banii cui?

— Pe cheltuiala lor, cred.

— Cine sunt ăștia? întrebă ziaristul.

— Nu știu. Când consideră că au ceva de comunicat, îmi intră în creier. Uneori, îmi spun ce să fac, alteori mă ajută să țin câte un discurs de la tribuna Parlamentului. Aud voci.

— De unde știi toate astea?!

— De la ei, spuse astronautul.

— Și eu aud voci. Sunt împins de la spate de o forță incredibilă. Vor să mă bage în politică.

— Ăștia de aici nu mai sunt în legătură cu ăia de la tine.

— Ce te face să crezi asta? întrebă ziaristul.

— Nu mi-au spus nimic.

— Atunci, ce cauți în hruba asta de restaurant?

— Ai dreptate, spuse astronautul. Ceva trebuie să mă fi împins și pe mine până aici.

— Spui că te-au făcut parlamentar?!

— Sigur.

— Așa, fără să plătești?! se miră ziaristul.

— Fără. Se preconizează mai multe runde de alegeri anticipate, pentru curățarea Parlamentului de gunoaie. După un timp, cei care își cumpără mandatul, nu mai au bani și sunt nevoiți să renunțe. Atunci, într-un sfârșit, intră în Parlament mai mulți oameni onești. Cred că eu sunt un experiment în sensul ăsta. Mi-au dat și o locuință în apropiere.

— Păi, nu era rău să ajung eu la împărțirea funcțiilor. Funcția spală obrazul. Nu am chef să mă urmărească cineva pentru crimă. Nu am chef nici să mă simt vinovat, indiferent dacă sunt sau nu... Să fii făcut parlamentar, așa, pur și simplu... Să mai primești și o locuință...

— Sigur, spuse astronautul. O voce m-a condus până acolo, mi-a prezentat apartamentul, mi-a arătat unde sunt actele mele de identitate, cardurile bancare, legitimația de parlamentar și a plecat. Stau mai bine decât tine. Am patru camere mobilate unde bate vântul. Seara, mă plimb dintr-o cameră în alta și mă gândesc.

— Nu ai și tu un computer, ceva, care să te conecteze la lumea exterioară.

— Ba da, dar e cu totul altă lume decât asta. N-o înțeleg prea bine, dar și timpul a fost destul de scurt. Tema principală dezbătută la toate televiziunile este apropierea alegerilor. Se vorbește obsedant de schimbarea clasei politice, prin aceste alegeri, dar nu se scoate o vorbă despre vreun mod de schimbare a acesteia. Nu vor să ia în calcul anticipatele. Vor să dea o lege a decimării, considerând că e coruptă cam 10% din clasa politică. Când nu ai decât aproape 50% prezență la vot, nu are niciun rost să repeți alegerile; tot acolo ajungi. Și, atunci, ce faci?! Igienizezi clasa politică. Pentru a câștiga alegători, într-un context total diferit, e nevoie ca fiecare partid să-și facă igienizare în curtea proprie.

— Și dacă se dovedește că o lege nu e bună? întrebă ziaristul.

— Când o lege nu-ți mai convine, o schimbi.

— Nu poți schimba nimic prin vot.

— Dacă nu poți schimba nimic prin vot, schimbi sistemul de vot, spuse astronautul.

— Toată lumea spune că se face, nimeni nu spune cum se poate face. Comentatorii politici, vorbitori de meserie, trâncănesc până la epuizare, încercând să creioneze o lume nouă, mai bună și mai dreaptă, pe ruinele unei lumi defuncte, ce va fi lăsată în urmă, cu toate deșeurile ei sociale și politice.

— Lumea trebuie să se pregătească pentru ceea ce poate fi mai rău, promisiunile electorale. Când am ajuns în Parlament, am observat că majoritatea discursurilor se refereau la corupție. Am cercetat declarațiile de avere ale vorbitorilor; absolut toți cei ce tunau și fulgerau împotriva corupției erau suspect de

bogați. Cu ocazia asta, am citit și fișa mea. Se pare că era vorba despre tine acolo. Ești parlamentar încă de la începutul mandatului, ales cu o majoritate confortabilă de voturi. Din cauza asta, vreau să te duc acolo și să te las în locul meu. Cunoști mai bine realitățile acestui Pământ și ale acestei imense capitale.

— Ca redactor-șef, am avut nenumărate oportunități , dar le-am refuzat, spuse ziaristul. Nu sunt omul banului. Când scriu sau gândesc, sunt fericit.

— Erau acolo mai multe proiecte de lege pentru eradicarea corupției. Le-am citit.

— Unde acolo?!

— La secretariatul Parlamentului, spuse astronautul. Aceste proiecte sunt în așa fel făcute încât să încurajeze furtul prin ocolirea legilor.

— Din câte știu, nu s-a promulgat nicio lege anticorupție.

— Eu căutam o lege anticorupție ceva mai specială, dar nu era nici un proiect de lege asemănător. Faptul că nu s-a gândit nimeni că la baza oricărei legi stă știința, mă face să fiu sigur că ăsta nu e Pământul meu. La mine, legea anticorupție a fost promulgată și produce deja efecte.

— Ce are știința cu procesul legislativ?! se miră redactorul-șef.

— Are. Cercetătorii noștri au reușit să elimine corupția printr-o mutație genetică.

— E posibil?!

— Sigur, spuse astronautul. Au înlăturat gena hoției și, dacă au văzut că nu reușesc, au lucrat pe ea și i-au indus un proces mutagen, transformând-o într-o genă a cinstei.

— Și, s-a reușit?!

— Mulți s-au sustras și s-au izolat, dar nu sunt factori de decizie politică. Principiul lor de viață a rămas același: dacă nu poți să produci, furi.

— Nu ne prea interesează prezentul murdar, spuse ziaristul. Luptăm pentru viitorul copiilor noștri.

— Nu avem copii. Soția mea a rămas în zona interzisă. E însărcinată, dar nu cred că a născut. Nici nu știu cât timp a trecut.

— Eu am trei copii cu o fostă soție, dar nu i-am mai văzut de cine știe când. Căsătoria nu se bazează doar pe ceea ce ai în comun cu o femeie, cum ar fi copiii, de exemplu. Mai sunt și alte lucruri. Eu militez pentru familia tradițională, dar, de multe ori, familia tradițională este formată dintr-o femeie și pretențiile ei.

— Scriitorii au un limbaj foarte violent, spuse astronautul. De multe ori, uită unde se află și folosesc limbajul personajelor lor. Realitatea transformă personajul de roman în simplu personaj.

— Ai dreptate. Violența verbală le aduce aminte de toate violențele fizice.

— O femeie nu poate fi o femeie adevărată decât atunci când gândește ca un bărbat.

— Nu trebuie să fugim după femei puternice; acestea fug mult mai repede, spuse redactorul-șef.

— Femeia mai scapă, bărbatul niciodată. E mai ușor de dresat și de ținut în lesă.

— Pentru a-l face pe bărbat scăpat din lesă, femeia a inventat băutura.

— Da, până la urmă, femeia nu e decât un corp cufundat în apă, spuse astronautul.

— Deci, recunoști că bărbatul e superior femeii.

— De ce ar fi bărbatul superior femeii?!

— Bărbatul adevărat este cel care nu refuză o femeie și poate să țină un discurs unei întregi adunări, spuse ziaristul.

— Bărbatul e adevărat atunci când reușește să țină un discurs unei singure femei și nu refuză o întreagă adunare.

— Pentru că un bărbat nu face niciodată prostiile pe care le face alt bărbat. Femeia poate asta.

— Dacă poate, ea e superioară, spuse astronautul.

— Nu prea. Ea e jumătatea.

— Nu ți-ai găsit altă jumătate?

— Pentru a avea o jumătate, trebuie să fii un om întreg, spuse redactorul-șef.

— E bine spus. Dacă nu ești un om integru, nu poți da lecții nimănui.

— Ne luptăm pentru generațiile viitoare.

— Asta, în condițiile în care știm ce va fi atunci, spuse astronautul.

— Păi, nu avem cum să știm.

— Nu știm, dar habar nu ai câte idei originale putem noi susține dacă vrem.

— Poate tu, deoarece ai reușit să pătrunzi în Parlament, spuse ziaristul.

— Ce vrei să spui?

— Cum ai reușit să pătrunzi în clădire?

— Simplu, spuse astronautul. A doua zi, vocea m-a trezit la oră fixă, m-a însoțit până la un taxi autonom, mi-a spus cum să folosesc cardul, am ajuns la Parlament, am prezentat legitimația, am intrat, am strâns mâini, am făcut glume nesărate, am ciupit câteva parlamentare de fund și m-am așezat pe fotoliul cu numărul de pe legitimație, în fața căruia se găsea o măsuță, cu un computer și un dispozitiv de votare pe ea. Totul sub stricta supraveghere a vocii însoțitoare.

— Pare o poveste frumoasă. Ai mai mult talent de povestitor decât mine.

— Avem aceeași structură psihică și aceiași parametri morfofuncționali și am luat-o în direcții diferite, dar nu e vorba despre asta, ci despre faptul că e purul adevăr. Nici eu nu știu cum au făcut, dar se pare că mă știu mulți pe acolo, de parcă aș fi de la începutul mandatului. Când una dintre parlamentare mi-a făcut avansuri, mi-am amintit că m-am culcat cu ea, amintirile, derulate îndelung, cu lux de amănunte, fiind atât de vii, încât îmi vine să cred că totul e adevărat, deși știu precis că totul nu e decât o minciună.

— Dacă ai ajuns până aici, trebuie s-o fi făcut cu un scop, chiar dacă e scopul vocilor tale, spuse ziaristul.

— Nici eu nu știu ce caut. Vocea m-a părăsit în momentul în care m-am așezat pe scaunul ăsta, fiind invizibil pentru

toată lumea, mai puțin pentru tine, și am început să urmăresc care e discuția și ce se întâmplă în sală și la masa lui Eșapcon.

— E un întuneric de îți dai cu degetele în ochi. Suntem doar noi?

— Au plecat cu toții și au întrerupt curentul, spuse astronautul. Nu sunt aprinse nici becurile de control. La mine e lumină; o lumină cenușiu-albicioasă, dar lumină naturală, ca într-o zi cu nori.

— Mai e vreunul căzut pe jos?

— Nu. Au curățat locul.

— Acum, nici nu știu ce să fac, nici încotro s-o iau, spuse redactorul-șef. Comandantul putea să-mi dea și mie vreo filă cu scenariul. Nu e el omul care să-și însceneze moartea fără un scenariu foarte exact.

— Putea să facă asta. Și eu l-am auzit când a spus că tu ești cel ales, deci mai breaz decât ceilalți. Știa și despre forța care te-a împins încoace, știa ceva și despre voci. Nu cred că și-a asumat rolul de informator de opinie. Poate nici de deformator de opinie.

— Nu prea are ce deforma la mine. Nu am nici o opinie. Cred că, mai degrabă, și-a asumat rolul de formator de opinie.

— În cazul tău, e valabil ce spui, dar nu-mi vine să cred că toată masa aia de oameni care aștepta să înceapă mitingul de inaugurare a noului partid nu are opinii proprii, performate în timp, spuse astronautul.

— Doar Angela știe că noi doi ne-am întâlnit. Cred că Eșapcon nu face nicio legătură între lumile noastre, între vocile tale și vocile mele. E posibil să nu știe că tu ai ajuns parlamentar și execută, în continuare, orbește, un ordin. A înființat un partid balama, s-a retras la umbră, înscenându-și moartea, și crede că poate face orice fel de politică dorește. E posibil ca dispariția fiului său să fie tot un fals.

— E cam nebun și face jocuri complicate.

— În politică, se joacă așa pentru a deruta adversarul, spuse ziaristul. Altfel, se trezește că dușmanul face același joc și îl în-

vinge cu armele lui. Te gândești de zece ori când vrei să ataci, dar te gândești de o sută de ori când vrei să te aperi. Cred că vrea să se apere.

— Politica actuală constă în a fi contrazis tot timpul în condițiile în care tu nu ai afirmat nimic.

— Nici nu are rost să afirmi ceva. E periculos. Totul se interpretează.

— Cred că lui Eșapcon îi e mai frică de oamenii lui decât de dușman, spuse astronautul. Se mănâncă între ei, dar nu se digeră.

— Acest Haidebard Eșapcon sau Virgil și nu mai știu cum vrea să înființeze mai mult o mafie decât un partid.

— Virgil Aaspan.

— Ce e cu asta?! întrebă redactorul-șef.

— Așa îl cheamă pe filantrop. I-am auzit numele la televizor. Pentru prima dată.

— Și eu, la fel, dar nu m-am obosit să-i reținnumele adevărat.

— De ce zici că vrea să înființeze o mafie? întrebă astronautul.

— Mafia devine un lucru serios abia atunci când nu mai ai de unde fura. S-a întins mai mult decât îi e plapuma.

— Se bazează pe generalizarea programatică a furtului. Când fură toată lumea, nu mai e nimeni hoț.

— Mă enervează faptul că lucrează discreționar, dictatorial, spuse ziaristul. Competiția într-un partid de buzunar e ca baletul în lift.

— Nu trebuie să te enervezi. Enervându-te, te cobori la nivelul lui. Când un măr nu e copt, toate merele sunt coapte.

— Ce vrei să spui?

— Că e bine să-l lași pe domnul Eșapcon să greșească, să fie el mărul necopt, spuse astronautul. În felul ăsta, voi, ceilalți, veți fi percepuți de electorat ca fiind merele coapte. Într-un anumit moment al acestei istorii, va cădea din pom, va putrezi, iar tu vei prelua conducerea.

— E un scenariu cam simplist. Nu te poți lupta cu învingătorii. Se pot întâmpla multe. Până la urmă, dacă nu-l bagă nimeni în închisoare, e liber să facă ce vrea.

— Libertatea de a face prostii este cea mai cruntă închisoare.

— Și libertatea de a nu face nimic e o închisoare, spuse ziaristul. Leneșul e în stare să aștepte o viață întreagă un loc de muncă pe măsura lui.

— O prostie e cu atât mai mare cu cât e îmbrățișată de tot mai mulți oameni. Deoarece sărăcia e reglată de necesități, îi convine mai mult să conducă în actualele circumstanțe. Dacă toți oamenii Pământului ar fi bogați, ar avea reale dificultăți.

— Am văzut. Știe să manevreze masele insuflându-le demnitate. Oamenilor nu le place munca, dar sunt demni. Vrea să construiască o societate de oameni leneși și săraci, dar demni. Nu mai muncește nimeni, nu mai producem nimic, scade schimbul de mărfuri, nu mai câștigăm și ne ducem la vale.

— Nu sunt corect plătiți, spuse astronautul.

— Poți să le dai cât vor ei. Munca nu îi caracterizează. Cea mai groaznică pedeapsă pentru hoț este dreptul la muncă.

— Cu toții au impresia că se încurajează schimburile de mărfuri furând unul de la altul. Nu e adevărat; merg dacă ai posibilitatea să plătești. Ai cu ce plăti dacă produci.

— De la rău, încolo, e loc de mai rău, spuse redactorul-șef. Dacă nu mi-a spus ce vrea de la mine, m-a pierdut.

— Nu-ți sunt prieteni aceia pe care îi pierzi.

— Aș putea fi eu prieten cu unul ca ăsta?

— Nu cred că ai putea, spuse astronautul. Ăsta e genul de om care nu vrea un premiu pentru literatură; vrea un premiu pentru el.

— E legea progresului să meriți cu prisosință un premiu, dar să-ți placă mai mult alt premiu.

— Începem să semănăm din ce în ce mai mult; vorbim în pilde.

— Și butada spusă de tine îmi aparține, spuse ziaristul. Nu cred că ți-am spus-o. Nu aveam când, nu aveam cum.

— Cât timp e în funcție, acest nebun de Haidebard Eșapcon nu poate fi tratat.

— Dacă ai casa ta, parcul tău de mașini, funcția ta, firma ta, soțul sau soția ta, câinele sau pisica ta, nervii tăi, ai impresia că poți avea și un guvern al tău. E doar o impresie. În cazul ăsta, ai familia ta. Pentru a spera la un guvern al tău, trebuie să convingi mai multe milioane de familii că vor avea și ele ce ai tu.

— Unii au reușit, spuse astronautul. De ce nu au guvernul lor?!

— Au reușit să convingă alegătorii „că pot avea", nu că „vor avea". E diferența între a fi credibil și a spune adevărul. În politică, adevărul nu există.

— Pentru că nu are cum. Nu deținem adevărul. „Adevărul e doar în vin". Nu poți spune adevărul pentru că nu-l deții. Adevărul îi supără pe mincinoși. De când ajungi la putere până când ți se cere socoteală pentru ceea ce ai promis, datele problemei se pot schimba. Atunci, ce-ți rămâne?

— Credibilitatea, spuse redactorul-șef.

— Vezi?! Credibilitatea. Nu candidează oamenii onești, ci oamenii credibili.

— Legea bunului simț nu poate fi schimbată prin vot.

— Ba poate, spuse astronautul. I s-a spus Legea bunului plac.

— Râdem noi, dar ei ne fac să râdem cum vor ei. Lucrurile sunt chiar mai rele. E viclean. Acum, e și nu e în funcție. E tipul care nu lasă banii pe mâna altuia, pretextând că sunt plini de microbi.

— Am văzut. Plătește la limita de avarie. Cu el, banul e cârja săracului, nu rampă de lansare. Un obraznic. Îți întoarce vorba. Caută minciuni credibile, nu neapărat adevărate. Nu știe ce este adevărul adevărat.

— Adevărul adevărat e un pleonasm, spuse ziaristul.

— Nu e un pleonasm; e o imposibilitate.

— Când spui o minciună, trebuie s-o duci la îndeplinire.

— De ce nu un adevăr?! întrebă astronautul.

— Pentru că s-a generalizat minciuna și, tot ce pare adevăr, e, de fapt, tot o minciună. Trăim o epocă în care, dacă lucrurile nu merg, merge și așa.

— Omul se naște poet de nevoie. Ăsta s-a făcut poet din interes.

— Ce interes ar avea? întrebă redactorul-șef.

— Pentru a nu se vedea că sunt hoți, mulți pozează în oameni de cultură. Ăsta e genul care, dacă îi dai pe merit un premiu, e cu ochii pe alt premiu.

— Prostul nu compensează prin cultură.

— Nu e chiar prost, spuse astronautul.

— Ba da. Prostul face pe deșteptul în public. Îi place să fie în atenția publicului. Dacă te simți lider, nu e nevoie să demonstrezi asta.

— Poate nu se simte lider pentru că nu are stofă de lider. S-a cam retras.

— Poți fi așa sigur? întrebă ziaristul.

— Nu poți fi sigur de nimic. Dacă nu știi ce trebuie să facă toți ceilalți, nu fac. El știe.

— Dacă s-a ascuns, m-a lăsat cu Poliția pe cap. Oamenii trec, prostia lor rămâne.

— Dacă te prinde Poliția, le spui să-ți arate cadavrul, spuse astronautul. Nu poți fi acuzat de nimic dacă nu există victima. Dacă nu există o presupusă victimă, aceasta poate să fie în viață. Oricum, nu poți fi incriminat fără o plângere în sensul asta.

— Nu-i cunoști. Ăștia sunt în stare să te incrimineze oricum, chiar și pe baza unei înregistrări video. În cadrul disoluției autorității instituțiilor Pământului și capitalei acestuia, nu putem vorbi de o poliție reală. Putem vorbi de polițiști. Sub umbrela asta, polițiștii se comportă ca pe moșia lor. Voi fi vânat ca un câine.

— Nu cred că știi ce înseamnă să fii vânat ca un câine.

— Ba bine că nu, spuse redactorul-șef. Îi povesti cum, plecat de acasă, cu gândul să se urce în autobuz, a fost luat drept câine de vecinii de bloc și vânat la propriu. Când a sosit autobuzul, a frânat în stație, s-au deschis ușile, dar nu a putut să se urce. Lumea s-a îmbulzit spre cele trei uși, lovindu-se și dând

din coate. A încercat și el să se urce, dar a simțit cum este luat de guler de un tânăr și doborât la pământ. Un altul, venit în fugă, i-a înfipt și un picior în stomac. Rămas perplex pe trotuar, a scrâșnit din dinți, cuprins de o furie oarbă, ținându-se de abdomen cu amândouă mâinile, încercând să-și înăbușe senzația de greață. Le-a aruncat priviri urâte celor rămași în stație după plecarea autobuzului, iar aceștia au crezut că e turbat și au început să-l vâneze ca pe un câine de pripas. Un bătrân l-a pocnit cu un baston noduros peste ureche făcându-l să se clatine. La început, i-a fulgerat prin cap că e un coșmar, că visează și trebuie să se trezească dintr-o clipă în alta, dar nu era decât realitate pură.

Cei din stație au început să-și dea cu părerea, că nu ar trebui să mai umble câinii neînsoțiți pe străzi, că sunt purtători de microbi, că trebuie stârpiți și cei ținuți de bibelouri prin apartamente... Când a dat să spună și el ceva, moșul a crezut că mărâie și a ridicat din nou bastonul, gata să se apere. Ian, ziaristul, a întins, involuntar, o mână spre ei, vrând să întrebe ce au cu el, apoi și-a dat seama de ridicolul situației. O nouă lovitură, de astă dată în umăr, i-a alungat gândurile şi l-a făcut să simtă o durere ascuțită în braț. În fața scării blocului, a apărut un tip scund şi roşu la față, cu o puşcă de vânătoare în mâini. A strigat să se dea toată lumea la o parte și l-a ochit pe Ian. În timp ce un bărbat cu un trenci cafeniu azvârlea o piatră, s-a auzit și detunătura puștii. Glonțul nu l-a nimerit, dar piatra l-a lovit în cap. În timp ce scriitorul se ascundea după un stâlp, ştergându-și cu batista sângele ce îi șiroia pe față, grăsanul își reîncărca arma, ochindu-l din nou.

A tras, reușind să spargă o lampă cu neon din vârful unui stâlp, înjurând și blestemând nesansa. Văzând că vânătorul își încarcă din nou puşca, redactorul-şef și-a adunat forțele şi a alergat spre colțul celui mai apropiat bloc, mulțumind cerului că are măcar picioarele întregi. Unul din cei care își reparau maşinile în parcare i-a tăiat calea şi a aruncat levierul, lovindu-l peste gamba stângă. Redactorul-şef s-a dezechilibrat pentru o

clipă și a ieșit la timp din raza de acțiune a armei; glonțul tocmai mușca din tencuială, făcându-l pe grăsan să înjure din nou și pe ceilalți să dea dezaprobator din mână. Cu toate că nu-l mai urmărea nimeni, a continuat să fugă mai mult de doi kilometri, s-a opri într-un părculeț, dincolo de o fabrică de electromotoare, și s-a așezat pe o bancă, să-și tragă sufletul. Aprinzând o țigară, și-a cercetat rănile.

— Ce nebunie, spuse astronautul.

— Așa m-am gândit și eu. Nu știu ce boală o mai fi și asta; parcă erau înțeleși cu toții, parcă vedeau cu toții același lucru. Dacă nu aș fi știut că am fost prezent de dimineață la două execuții în masă, una trucată și una reală, că am ajuns acasă unde mă aștepta poliția, să mă percheziționeze, dacă nu aș știut că am scăpat ca prin minune de un incendiu, că am fost la machiorul de la 6, unde mi-am luat altă înfățișare, aș zice că visez, că totul e un vis. Imposibil! E o glumă proastă... Și ce seară minunată se anunța...

— Ți s-au întâmplat ție toate astea?!

— Ce te miri așa?! întrebă ziaristul.

— Dacă nu dispăream la timp, toate astea mi se puteau întâmpla mie.

— E posibil, dar greu de crezut. Redactorul-șef încercă să râdă, dar o durere ascuțită îi fulgeră creierul. Își reveni și continuă să povestească. Așezat pe bancă, a dat să-și întindă membrele obosite, când a simțit că îi linge un câine sângele de pe o mână. L-a alungat, dar acesta s-a apropiat din nou, mirosindu-i sângele proaspăt de pe manșeta pantalonilor. Nervos, s-a uitat la ceas și, pentru că mai avea doar un sfert de oră până la întâlnirea cu prietena, colegă de breaslă, întâlnirea era periclitată. Și-a făcut socoteala că, dacă o lua pe jos, era posibil să găsească un taxi, apoi și-a dat seama că raționamentul era fără rost.

Stăpânul câinelui alungat s-a apropiat de Ian, bătându-l cu palma pe creștetul capului, spunându-i că e frumos, cam neîngrijit, dar, dacă îl spală, îl tunde și îi pune în atele laba ruptă și

îl vaccinează, poate să-l ia acasă. L-a smotocit din nou, l-a tras de urechi și l-a frecat pe spate. Înfuriat, redactorul-șef i-a spus să stea frumos, să-și ia javra și să circule, iar omul s-a tras înapoi, speriat, de parcă ar fi fost turbat și ar fi vrut să-l muște. A luat de pe jos un ciot, și-a fluierat câinele și s-a depărtat, pe alee, cu gândul să ceară ajutoare. Scriitorul se simțea de parcă toată lumea s-ar fi înțeles să-i joace o farsă de prost gust. Când a văzut că omul se întoarce cu doi polițiști, cu pistoalele scoase, gata de tragere, și-a spus că nu e de glumit și s-a ascuns în niște tufișuri dese, la vreo zece metri mai încolo. După ce s-au uitat lung la bancă, să vadă omul cu câinele că îi ia în serios povestea, polițiștii și-au luat la revedere și au plecat. Scriitorul și-a binecuvântat norocul de a nu fi fost mirosit de javra celui care se purtase cu el ca și cum ar fi fost un câine, a ieşit dintre boscheți, s-a scuturat și a luat-o, în jos, pe cea mai întunecată și pustie străduță, printre blocuri.

Cum bateria telefonului mobil se descărcase, a rătăcit un timp în căutarea unei cabine telefonice, încercând să-şi adune gândurile și să găsească un sens celor întâmplate. Ajungând la concluzia că totul nu era decât o nălucire şi că mintea lui o luase razna, într-un fel, era mulțumit; dacă ieşea la pensie pe caz de boală, putea să stea toată ziua în pat şi să citească sau să umble cu femei uşoare. A găsit un telefon public funcțional și a sunat un prieten, aflat cu locuința chiar peste drum. Cum telefonul suna tot timpul ocupat sau era defect, a traversat strada, a intrat în bloc, a urcat scările și s-a oprit la uşă, sunând îndelung. A mai sunat de câteva ori, apoi a renunțat, a ieșit din bloc și s-a dus înapoi, la telefonul public. O clipă, a vrut să urce și să sune din nou, văzând lumină la ferestre, apoi a renunțat. Mai avea doar două fise de telefon și o singură posibilitate. La trei străzi mai încolo, stătea un fost coleg de școală generală pe care l-a reîntâlnit cu un an în urmă într-un parc acvatic de distracții și odihnă din districtul 41. Au băut în cinstea reîntâlnirii după ani și ani, au făcut schimb de numere de telefon și și-a văzut

fiecare de drum. Numărul colegului era foarte simplu de reținut. S-a gândit că acesta era exact ce-i trebuia, întâmplător fiind psihiatru, pe linia asta ieșindu-se mai ușor la pensie pe caz de boală. Poate îi spunea de ce îl văd câine tâmpiții din cartier. Numărul de telefon al colegului s-a dovedi a fi corect, iar prietenul, cu o voce de om trezit din somn, i-a explicat unde stă. Deoarece întunericul serii începuse să amestece contururile, a găsit cu greu blocul indicat şi a urcat patru etaje. A sunat de două ori scurt şi o dată lung, cum i s-a spus și uşa s-a deschis, fiind primit de jovialul fost coleg cu strângeri călduroase de mâini, cafele şi cocteiluri sofisticate. Au depănat amintiri mărunte şi au înghițit câteva tartine. Coniacul fin l-a făcut pe ziarist să-şi recapete aplombul. Pentru a demara o discuție, l-a întrebat despre prietenii comuni, despre nevastă și alte rude cunoscute de el la parcul acvatic, iar medicul i-a spus că soția lui e plecată la o prietenă să discute despre prăjituri, rețete, cizmulițe, broderii, chestii de-astea, știute de toată lumea. Scriitorul nu le știa, nefiind însurat, fiind prea independent să experimenteze o nouă căsătorie. A mulțumit hazardului că erau singuri şi puteau să pălăvrăgească în voie. Se simțea bine; îşi întinsese piciorul rănit şi îşi pipăia rana de deasupra ochiului, tamponându-se cu vata muiată în dezinfectant. Psihiatrul l-a întrebat cum a ajuns în halul acela, bătut măr, iar ziaristul i-a povestit, cu lux de amănunte, că nu a primit doar lovituri, ci era să fie chiar împuşcat, a sorbit din coniac, și-a aprins o țigară, căutându-și o poziție cât mai comodă în fotoliu. A aşezat paharul la loc, pe tavă, şi a închis ochii pentru a-şi aminti fiecare detaliu. Psihiatrul l-a ascultat cu atenție, întrerupându-l din când în când pentru a pune câte o întrebare. Redactorul-șef și-a dat seama că nu făcea asta din pură curiozitate, ci mai mult din cauza rutinei profesionale, şi s-a hotărît să nu se enerveze, gândindu-se că e tratat cu amabilitate ieșită din comun și nu se făcea să-l jignească. Revenind la episodul din parc, i-a povestit despre modul cum voise să cumpere o înghețată, iar vânzătoarea i-a aruncat cor-

netul plin drept în față, râzând și cântând ca nebuna „cuțu, cuțu, ia înghețată cu fistic!". Fiind vorba de chioșcul din estul părculețului de pe strada Hermes, psihiatrul i-a spus că fata de acolo era oarbă. Punea exact câtă înghețată trebuia, recunoștea monedele prin pipăit, bancnotele după foșnet și avea o mare acuitate olfactivă. Era posibil să fi simțit miros de câine, să se sperie și să arunce cu înghețata, dar asta nu avea nicio legătură cu faptul că îl trataseră și vecinii la fel. Medicul a căzut pe gânduri, mai multe minute, apoi a ridicat privirile și a decretat solemn că e un caz greu, foarte departe de domeniul lui de activitate. Era, probabil, o psihoză generală, ziaristului neputându-i pune un diagnostic precis, cauza tuturor relelor fiind agresorii, animalele de companie inducând boli psihice. Mulți nu suportau animalele. Ziaristul a simțit că îl părăsește și ultimul dram de speranță. Dacă era bolnav, avea șansa să se trateze. Putea să iasă la pensie. Psihiatrul a dat-o la întors, că, să vezi, putea fi o boală necunoscută. Redactorul-șef a simțit un gust amar și i-a declarat că, atunci când a sunat la ușa lui, era convins într-un procent de 80% că îl va vedea tot ca pe un câine. Enervat, medicul a răsturnat o ceașcă, iar ziaristul a devenit atent, având, preț de câteva secunde, senzația urmăritului, senzație pe care se amăgea s-o creadă uitată. L-a apucat pe psihiatru de gulerul hainei, zgâlțâindu-l puternic. Încordat, medicul s-a smucit și s-a tras într-o parte, speriat, privind spre ușă, apoi spre telefon, sperând să se întâmple ceva pentru a câștiga timp. Ian a prins privirea medicului și a făcut un gest de lehamite, spunându-i să fie liniștit, că nu se apropie de el, că înțelege situația, dar vrea să știe cum îl vede. Psihiatrul i-a spus că vede ceva între un câine uriaș și un om, cu mandibula alungită, arătând ca un bot, fruntea teșită, plină de păr, și cu hainele de pe el atârnând ca rufele pe sfoară. Ziaristul și-a pipăit instinctiv fața și totul i s-a părut în perfectă ordine, întrebându-se ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-ar fi povestit nimic. Doctorul i-a spus, fără menajamente, că s-a făcut târziu și e timpul să vină nevastă-sa. Nu

știa cum va reacționa. Era posibil să se sperie de moarte văzând un câine într-unul dintre fotoliile sufrageriei. Arăta din ce în ce mai rău. Era din ce în ce mai mic și mai jegos.

A încercat să-i spună ceva, nu mai știa ce, iar medicul i-a spus că nu înțelege nimic, cuvintele fiind mai mult niște hămăituri. L-a întrebat ce are de gând, i-a spus că nu avea de gând să-i facă necazuri și poate că e mai bine să plece, dar a văzut că nu se poate face înțeles. Reflex, s-a ridicat și a făcut gestul de a se duce să-i strângă mâna, apoi s-a retras, doctorul spunându-i că pute, are caninii murdari și niște ochi de parcă ar vrea să-l atace și are toate simptomele unui câine turbat. Redactorul-șef era un pericol pentru toată lumea, dar, ca psihiatru, medicul își dorea de mult timp un caz, așa, ca al lui, asemănător cu multe alte cazuri, dar mai complicat, mult mai complicat, și cu mult mai multe elemente greu abordabile.

Se uitau unul la altul, fiecare căutând să ghicească ce gândea cel din fața lui, fiecare sperând să nu fie un caz, ci un vis urât. Din păcate, niciunul nu s-a trezit dintr-un vis. Medicul s-a înfiorat la gândul că, în urmă cu două ore, se afla în fața unui om, iar acum un câine urât îl privea neputincios, cu ochi umezi și inteligenți, lătrând din când în când a moarte. S-a gândit la vecinii care se enervau la cel mai mic zgomot, dar nu a auzit nicio o bătaie în zid și nu s-a trezit cu nimeni pe la ușă. Obosit, ziaristul își întrerupse povestirea și căzu pe gânduri.

— Și, cum s-a terminat totul? îl trezi astronautul.

— Prudent, medicul s-a retras spre ușa balconului, de unde s-a întors cu o zgardă rămasă de la fox terrier-ul vândut cu ani în urmă. Intuind ce vrea să facă, dintr-un salt, am traversat camera și am ieșit pe hol. Îmi amintesc și acum mutra stupefiată a psihiatrului, pironit în mijlocul camerei, palid, cu zgarda în mână. Am coborât prima scară, fiind cât pe-aci să o dobor pe nevasta medicului, care urca ținând o plasă voluminoasă într-o mână și patru pachete mari sub brațe. Am mai apucat doar să o aud cum începe să țipe la bărbatul său.

— Dacă tăcerea ar fi de aur, nu ai mai auzi nicio femeie vorbind, spuse astronautul.

— Nu avea de ce să mă afecteze lucrul ăsta, spuse ziaristul. Din câteva salturi, am ieşit din bloc, nu înainte de a speria alţi trei locatari pe scările întunecoase şi o femeie care trăgea cu urechea la cearta vecinilor. M-am cufundat în întunericul serii, luând-o prudent, prin parcuri, scuaruri şi alei pustii, către casă. Nu am mai ajuns acasă deoarece m-am întâlnit cu Angela, femeia pe care ai confundat-o cu soţia ta şi cu care am venit la crama lui Eşapcon. Forţe ciudate ne-au împins până aici. Femeia a fost singura care nu m-a văzut câine.

— Nu contează ce eşti; contează cum eşti perceput.

— Mă simt ca după un bal mascat, când nu pot să-mi mai scot masca. Câinii sunt ucişi pe stradă, fără milă şi fără discernământ.

— Am văzut şi eu, spuse astronautul. În ultimul timp, a crescut numărul demonstraţiilor publice ale celor care doresc o lege de exterminare a câinilor şi desfiinţare a acestora ca specie. Dacă vine un grup de idioţi să introducă un astfel de proiect de lege în Parlament, eu votez împotrivă. Ar trebui să ne purtăm omeneşte cu câinii deoarece nu cer mai mult decât le poţi oferi. Omul suportă multe, dar nu suportă să-i omori câinele.

— Eu nu aş suporta nici măcar să mi-l ameninţe. Faptul că sunt văzut câine de unele persoane e o chestie neplăcută, dar şi mai neplăcut e faptul că am căpătat proprietăţi extrasenzoriale şi nu mă refer la faptul că aud voci care vor să mă bage în politică, ci aud, din când în când, frânturi de conversaţie între fostul meu coleg de şcoală şi soţia lui.

— Ăsta chiar e un lucru neplăcut.

— Prima dată i-am auzit în timp ce fugeam cât mai departe de blocul lor, povesti ziaristul. Am auzit-o pe femeie cum îl întreabă pe soţ de unde a ieşit javra aia, adică eu, iar soţul i-a spus că de acolo a ieşit. Ca prin ceaţă, l-am văzut cum ridică vinovat din umeri şi pe femeie cum aruncă pachetele pe covor şi îşi freacă braţele amorţite de efort, strigând că i-a spus de o mie

de ori că nu suportă pisicile și câinii, că nu poți ține curățenie. L-a întrebat de ce e abătut, iar psihiatrul i-a răspuns că a avut un caz tâmpit, că a avut mult de lucru și e obosit. A făcut un gest de parcă ar fi vrut să se apere de o nălucă şi, în acelaşi timp, s-o alunge. Cu mişcări încete, şi-a turnat coniac în pahar, l-a băut pe nerăsuflate și a căzut în fotoliu ca o păpuşă din cârpe. Neobişnuit cu băutura, a închis ochii şi a adormit aproape instantaneu. Paharul pântecos s-a rostogolit pe covor, spărgându-se, cu sunet cristalin, de piciorul mesei. Înțepenită în mijlocul camerei, rămasă cu gura căscată, nevasta medicului nu mai ştia ce să creadă.

— Ce dramatic!

— Este?! De atunci, i-am mai văzut de câteva ori, mai mult în vis sau sub influența alcoolului. De când am intrat în viața lor, se ceartă tot timpul. A doua zi, medicul i-a povestit soției discuția avută cu mine, iar aceasta a început să-l facă nebun, necrezând nici bătută că acel câine poate fi om. Să faci un psihiatru nebun e o supremă insultă pentru el.

— E bine ca un scriitor să fie puțin telepat, spuse astronautul.

— Cu condiția să nu fie făcut câine.

— Câinele e cel mai bun prieten al omului.

— Câinele nu e cel mai bun prieten al omului, spuse ziaristul. Cartea e cel mai bun prieten al omului. Cartea este un mijloc de a deveni cititor.

— Dacă citești o carte, ești un bun cititor. Dacă citești un fragment dintr-o carte, ești un bun actor.

— Totul e să se vândă cartea.

— Totul e să se cumpere cartea, spuse astronautul. Când cititorului îi place cum scrii, trebuie să te bucuri pentru el.

— Totul e relativ.

— În cazul inventatorilor ei, relativitatea e dogmatică. Poți scrie toate astea.

— Ca să bag în text și prostiile altora?! se miră scriitorul. Nu îmi ajung prostiile mele?

— Ca să spui prostii notabile, trebuie să ai mult talent. Poți lua de oriunde, poți pune și de la tine.

— Talentul e o formă de a spune mai mult decât spui.

— De a exprima mai mult decât spui, fu de părere astronautul. Mult prea des, literatura nu o fac cei ce scriu.

— Da, așa-i. O fac cei ce publică. Fără ei, nu-ți poți vinde cărțile. Pentru ca cititorul să se șteargă cu cartea la fund, trebuie întâi s-o cumpere.

— Dreptul la exprimare nu trebuie confundat cu obligația la exprimare. Nu ai cititori care să-ți cumpere cărțile, nu mai scrii.

— Când nu ai nimic de spus, scrii, medită ziaristul.

— Nu ai nimic de spus?!

— Nu am.

— În cazul ăsta, taci și scrie! glumi astronautul.

— Omul înțelege mai repede, dar înțelege ce vrea el. Caut să-l fac pe cititor să înțeleagă că nu e important să știe pe cine să citească, ci să știe ce să citească.

— Ne-am luat cu vorba și a trecut timpul. În partea asta, unde sunt eu, e mai ușor să pierzi noțiunea timpului. Nu e decât o zi continuă, împărțită în bucăți de câte 24 de ore. Ar trebui să plec și eu, să-mi iau în serios meseria de parlamentar. Altă treabă nici nu am. Cred că se votează o Lege a Bunului Simț.

— Bunul simț e de la sine înțeles, spuse ziaristul. Nu trebuie să introduci bunul simț prin lege.

— Cred că ai dreptate, dar nu am venit aici, pe un Pământ străin, să schimb eu ordinea lucrurilor. De curând, au votat o Lege a Homosexualilor și am ridicat și eu mâna. S-a votat și o lege potrivit căreia subpământenii să treacă strada la culoarea roșie a semaforului.

— Astea par legi ale lipsei de bun simț. Cei vizați sunt o aberație a naturii. Cu legea lor, intră în vizorul LIAL-ului Angelei, acea ligă de luptă împotriva aberațiilor legale. O lege împotriva căsătoriei dintre ei, ca și o lege care să le permită să se căsăto-

rească, e la fel de anormală; e o aberație. O lege trebuie să instituie normalul. Când o dai, ești nevoit să introduci anormalul prin lege. Nu se indică să legiferezi așa ceva. Nu se indică nici să iei în discuție o aberație.

— Nu e treaba mea, spuse astronautul. Circulă prin Parlament o vorbă care spune că legile nu sunt date pentru a îndrepta nedreptăți, ci pentru a le pedepsi. Pot să adopte chiar și o lege care să permită să se scoată orice în afara legii... Dar, ce se întâmplă?!

— Ai văzut și tu?! Au început să se aprindă becurile. Se întoarseră și văzură prietenul fiului comandantului, îmbrăcat în uniformă de polițist, așezat în cadrul ușii din stânga barului.

— Ah, studentul la Academia de Poliție... Uitasem de el. Nici cum îl cheamă n-am reținut, spuse astronautul.

— Nici eu. Am crezut că a plecat acasă.

— Cred că nu te percepe.

— Și eu cred la fel, spuse ziaristul.

— Am crezut că mi se pare, spuse studentul. De cinci minute te ascult. Vorbești singur?!

— De ce nu? minți scriitorul. Repetam cu glas tare replicile unei piese de teatru.

— Nu trebuie să râzi de semenul tău. Ți se văd cariile.

— Ai dreptate. Ar trebui să mai trec și eu pe la un stomatolog.

— Cariile sunt ca învățatul sau fumatul. Le tratezi începând de mâine; totdeauna mâine.

— Și politica e ca fumatul, spuse scriitorul. Miniștrii demisionează de câte o mie de ori și, în realitate, rămân tot pe loc. Tu ai făcut lumină?

— Da. Vorbeai atât de tare în liniștea asta vastă încât te-am auzit din străfundurile subsolului. Cred că domnul Virgil Aaspan, adică scriitorul Haidebard Eșapcon, a pus urmăritori să mă păzească. Stăteam pe W.C.-u și mă luptam cu diareea rebelă când s-a luat lumina. Am întredeschis ușa, am văzut paznicul cum aprinde o lanternă, m-am repezit la el, i-am smuls lanterna și

i-am dat cu ea în cap. Am avut noroc că a mai mers. Am căutat peste tot și am găsit un tablou pe care scria: întrerupătorul general. A fost simplu; am ridicat singura manetă de acolo.

— Nici nu știm cum îl cheamă, spuse astronautul.

— Am uitat cum te numești, spuse ziaristul căutând să nu se uite spre dublura sa.

— Nici nu cred că m-am prezentat, spuse studentul. Mă numesc Paul Starvei.

— Probabil că ai luat uniforma celui care te urmărea.

— Sigur. I-am luat și arma.

— Știi că se pedepsește foarte aspru o astfel de faptă. E vorba de purtarea neautorizată a unei uniforme și a însemnelor acesteia.

— Știu, dar miroseam groaznic. Unde au dispărut cu toții?

— Poți să-i spui că sunt aici, îl auzi pe astronaut. Dacă nu te crede, e treaba lui. Poate, cel mult, să te creadă nebun, lucru care nu te deranjează. Ziaristul îi arătă locul unde se găsea dublura sa, îi spuse tot ce știa și îi povesti ce se întâmplase acolo.

— Frumoasă poveste, spuse Paul. Frumos țesută. Eu nu văd decât un miting de inaugurare a unui nou partid ratat cu succes. Cred că acest eveniment nici nu trebuia să fie ratat; era ratat dinainte de a fi plănuit.

— Pentru tine, era ratat dinainte, spuse ziaristul. Ai reușit să faci pe tine.

— Lasă-l să creadă ce dorește, spuse astronautul. Dacă nu crede, e treaba lui. Poate, cel mult, să te facă nebun, lucru care nu poate deranja pe cineva.

— Ce facem acum?

— Ce să facem? răspunse studentul. Plecăm de aici.

— Spune-i că e o idee foarte bună, îl auzi pe astronaut.

— E o idee foarte bună. Unde putem merge?

— Cine știe?! răspunse Paul. Oriunde.

— Nu te-am întrebat pe tine, spuse ziaristul. L-am întrebat pe celălalt Ian.

— Mergem la rondul de lângă blocul unde e locuința ta. Dacă reușești să treci în partea asta, te las în locul meu în Parlament, iar eu merg unde văd cu ochii. Nu am renunțat nicio clipă la ideea de a mă întoarce pe Pământul meu. Dacă nu reușești, te duci acasă și îți vezi de treburile tale redacționale și de scrisul tău.

— E posibil să fiu vânat de oamenii lui Eșapcon.

— E posibil, spuse astronautul.

— Nici bani de taxi nu avem.

— Luăm un taxi cu șofer. Îl amenințăm cu pistolul până la destinație. La vremuri complicate, măsuri extreme.

— Măsurile pot fi extreme, dar ineficiente, spuse ziaristul. Indiferent dacă taxiul este autonom sau cu șofer, se aruncă în aer la cea mai mică amenințare.

— Ăsta nu e transport în comun, ci terorism de stat.

— Nu ai idee în ce societate trăim noi. Civilizarea nu se face cu duhul blândeții.

— Când cei mulți vor fi cei buni, Pământul va ajunge departe, spuse astronautul.

— Unde?! Undeva în Univers?

— Hei, ce tot vorbești acolo?! îl zgâlțâi Paul.

— Îi explic dublurii mele că e periculos să amenințăm un taximetrist cu arma.

— Nu i-ai spus că, indiferent dacă împușcăm sau nu șoferul, mașina tot explodează?

— I-am spus că poate sări în aer la cea mai mică amenințare, spuse ziaristul.

— E bine că i-ai spus, să știe cum stăm, spuse studentul. Am găsit o sumă importantă de bani într-unul dintre buzunarele acestei uniforme, furată de la polițistul care mă păzea. Ce tâmpiți! La școală ne învață că polițistul îl învață pe cetățean cum să se păzească, că n-o să-l păzească el, în mod direct, să piardă un timp prețios, menit unor activități culturale și politice mult mai importante.

— Vrei s-o iei pe urmele lui neica Eșapcon, să te faci poet?!

— E un exemplu de urmat.

— De-aia te-ai căcat pe tine, să-i urmezi exemplul? întrebă redactorul-șef.

— Se poate întâmpla oricui.

— Dacă nu te ținea pe loc, puteai să te duci să te ușurezi la timp.

— Nu e vina comandantului, spuse studentul. Eu am stat pe lângă el. Ne-a promis o întâlnire cu un grup de studenți ai Academiei de Poliție și nu voiam să-l pierd. Mai uită omul. După miting, urma să-i amintesc de întâlnire și să anunț colegii din anul meu, să ne aștepte.

— Despre ce era vorba?

— Eh, un schimb de idei.

— Când cineva nu mai are nicio idee, pune de-o întâlnire cu studenții, spuse ziaristul. Așa fac și eu la redacție, convoc o ședință, îi las să se certe până îmi vine o idee. Dacă nu-mi vine nicio idee nouă, măcar mi le clarific pe cele vechi.

— Haidebard Eșapcon nu e doar un om de talent. E un mare filantrop. Ne publică și ne dă substanțiale drepturi de autor. Țin la el ca la mine însumi.

— Nu ați încercat să vindeți oglinzi cu chipul lui?

— E o idee de luat în seamă, spuse Starvei. Fiecare își cumpără oglinda pe care o merită, care îi reflectă cel mai bine personalitatea.

— Nu poți avea încredere în cel ce-ți dă degeaba. Zgârciții au dat lumii cei mai buni scriitori. Literatura nu mai e pe bani.

— Literatura nu prea e pe bani, dar se vinde bine subcultura. Inversul acestei subculturi nu e cultura, ci lipsa acesteia. Cultura se face degeaba.

— Știu, ăsta e sistemul, spuse redactorul-șef.

— Mai devreme sau mai târziu îmi va aminti că îi sunt dator, dar, mai întâi, trebuie să mă aducă în situația în care să pot să-i plătesc datoria.

— Așa vrea să procedeze și cu mine, dar a pornit-o prost, căutând să mă aresteze, să mă tracaseze și să mă amenințe. Într-o bună zi, îi fac bucata, deși mai mult rău mi-a făcut tatăl său, bătrânul comisar. Nu umblă decât cu păienjenișuri psihologice...

— În fapt, înțeleg că i-ai făcut bucata, deși nu te cred în stare de așa ceva, spuse studentul. E posibil să fie o înscenare și să-l fi ucis apropiații lui.

— E posibil. Până atunci, toată capitala știe că l-am împușcat eu și e posibil să fiu dat în urmărire.

— Nu cred. Poliția umblă după putere, nu după agitatori mărunți.

— Tu poți să mă consideri nevinovat, dar e posibil ca tehnicile de manipulare politică să mă fi băgat la mijloc, spuse ziaristul.

— Unde vrei să mergi cu taxiul?

— Avem o treabă în parculețul de lângă blocul unde locuiesc.

— Nu-i rău deloc, dar, înainte de a ne sui într-un taxi, ar fi bine să luăm masa la restaurantul din spatele secției de poliție, spuse Starvei. Sunt mort de foame.

— Și eu, dar nu mai am niciun ban. Am fost jefuit.

— Fac cinste.

— Nu e o idee rea. Ai destui bani?

— Sigur, spuse studentul. Pe lângă banii mei, am și o sumă frumușică găsită în buzunarul uniformei gardianului.

XVII

La ieșire, nu întâmpinară nicio rezistență. Nu mai era nimeni; nici în incinta sediului de poliție, nici în jurul imensei clădiri. Asta era doar o aparență deoarece nu mai stătuse nimeni de grija celor închiși în celulele capitonate de la subsol, deținuți care aveau să moară de foame dacă nu găseau o modalitate de a evada sau nu erau eliberați de cineva din afară. Cum prima variantă era puțin probabilă, numai o întâmplare fericită îi

putea scăpa de un sfârșit tragic. Studentul cunoștea locurile; se vedea că mai fusese în sediul secției de poliție. „Aici se termină politica globului pământesc, citiră pe zidurile secției. Aici se fac și se desfac partidele. Azi, se pun bazele unui nou partid. Acest eveniment nu trebuie ratat, citiră scris cu vopsea roșie." „Este ratat dinainte, suna completarea, scrisă de mână, cu vopsea verde".

— Cine poate scrie astfel de lucruri?! se miră ziaristul.

— Oricine poate scrie astfel de lucruri. Nu avem o democrație în adevăratul sens al cuvântului. Până acum, s-a înfruntat o forță de stânga, cu un electorat stabil și numeros, cu o firavă forță de dreapta, trăind numai cu speranța. Se apropie alegerile și, ca niciodată, se înfruntă două forțe de esență colectivistă. Dacă până acum, de zeci de ani, au fost la conducere niște colectiviști îmburgheziți, care preferă stabilitatea pentru a-și putea apăra averea obținută prin furt, acum a apărut dinafara orașului o forță proaspătă, niște colectiviști anarhici, ce pozează în forță de dreapta, globalistă. Trăim cu speranța că nu ni se va expropria și aceasta. Dacă aceia care conduc orașul sunt extrem de nocivi, cei ce vin dinafară, finanțați de cine știe cine, sunt și mai nocivi, aceștia voind să distrugă absolut tot, apoi să se gândească ce pot construi. Ei vin cu orice nu e împământenit în oraș, cu drepturi pentru neaveniții subpământeni, cu lăcașuri de cult pentru aceștia, cu inferioritatea rasei umane și promovarea oricăror alte rase cu origini dubioase, cu homosexualitate, cu creșterea copiilor fără părinți într-un fel de pepiniere, cu folosirea idioților pentru prelevare de organe...

— În trecut, lumea era învinsă de hoție, minciună, ipocrizie și violență. Acum e invers; lumea e învinsă de violență, ipocrizie, minciună și hoție. Oamenii au ceea ce merită.

— Merită ceea ce votează, spuse Paul Starvei.

— Eu n-am votat nimic.

— Atunci, nu meriți nimic.

— Ce jocuri face Poliția? întrebă ziaristul.

— Nu știu. Singurele jocuri care se fac la noi, la Academia de Poliție, sunt golful și crichetul.

— Academia voastră pare a fi mai mult o unitate sportivă.

— Are și sportul un rol, dar se face și multă carte, spuse studentul. Nu avem doar un sistem de învățământ foarte performant, ci chiar profitabil. Mulți învață să vină la meditații când nu ești acasă.

— Vrei să spui că polițiștii învață să fure în loc să învețe cum să ne apere de hoți?!

— Sigur. Pentru a-i prinde pe hoții adevărați, trebuie să știi cum fac ei, să le anticipezi mișcările. În plus, mai faci și-un ban. Pentru a conduce un proces de producție, nu trebuie să fii un bun profesionist; ajunge să știi ce trebuie să facă subalternii tăi.

— Nu trebuie să cauți prea mult infractorii, spuse ziaristul. Aceștia se regăsesc în buget.

— Da. Ei sunt hoții adevărați. Dacă nu ar fi ei, nu ne-am justifica salariile.

— Polițiștii sunt hoți neadevărați?!

— Voi, ziariștii, sunteți cu toții la fel de deștepți? întrebă Paul. Pentru a fi false, lucrurile trebuie să aibă și o variantă originală; falsa hoție ascunde hoția adevărată.

— Voi, polițiștii sau viitorii polițiști nu sunteți cu toții la fel de deștepți?!

— Ba da, doar că suntem îmbrăcați în uniforme diferite și avem grade diferite.

— Prefer să o iau ca pe o glumă, spuse ziaristul. Cum puteți fi deosebiți?

— Nu râde! Faci riduri. Glumim noi, dar e lucru serios. Ca student la o academie de poliție, sunt un viitor om al legii. Noi suntem cea mai mică nenorocire a omenirii. Meseria noastră e tot o brățară de aur.

— Și hoția e tot o brățară de aur.

— O fi, dar nu avem brățări, spuse studentul. Ca oameni ai legii, putem oferi doar cătușe de aur.

— Sunteți oamenii legii, nu neg asta, dar sunteți oamenii legilor voastre. Sunt prea multe legi inutile.

— Așa cum a spus și președintele nostru: „Cui nu-i convine regimul, nu are nici un rost să iasă în stradă; poate să încerce un regim bazat pe zeamă de lămâie". Lupta pentru stabilitate e cea mai grea luptă. Președintele globului pământesc este prost informat, dar nici noi nu ne lăsăm mai prejos.

— Adică ignorați informația, spuse scriitorul.

— Sigur. Ce ne trebuie? Suntem oamenii acțiunii, nu ai vorbelor. Pe tot ce punem mâna, se transformă în aur.

— Dar, ce păcat, nu mai avem bijutieri pricepuți...

— Voi, ziariștii, ne învățați să spunem și ce n-am gândit, spuse Paul. Nu punem mâna chiar pe orice. Sunt lucruri care nu merită să le transformi în aur. Ne ajunge cu voi; sunteți bijutierii cuvintelor. Și noi batem la voi până spuneți și ce-ați spus.

— Văd. Văd pe toate zidurile inscripții de tipul: „Vreți să schimbați primarul de district?! Mutați-vă în alt district!"

— Nu cred că e nevoie să ne căutăm norocul în altă parte, unde poate fi chiar mai rău. Poți ajunge oriunde cu numai o sută în buzunar, indiferent cu ce sumă pleci.

— Butada e foarte reușită, dar mult prea mulți se duc unde văd cu ochii și se întorc cu o mie de sute, spuse ziaristul.

— Sunt excepții.

— Când excepțiile se constituie într-o majoritate, ajung să ne reprezinte și să ne facă de râs. Poliția nu-i vede?

— Nu suntem noi de vină, ci justiția, spuse Paul. Avem o justiție paradoxală; mulți au dosare penale și nu-i prinde nimeni, dar nu suntem noi de vină. Noi acționăm înaintea întocmirii dosarului.

— Cam orbește. Cei cu doasare penale trebuie să iasă din viața publică, dar nu știți cum să faceți; trebuie băgați întâi undeva.

— Vrei să mă jignești.

— Pentru a nu te mai simți jignit, trebuie să devii o personalitate, spuse redactorul-șef.

— Nu mai avem personalități.

— Eu sunt o personalitate, un ziarist și scriitor cunoscut. Pentru aia, m-au urmărit și m-au arestat cu nerușinare.

— Nu au arestat scriitorul, au arestat propagandistul antisistem, spuse studentul.

— Să-l confunzi pe scriitor cu ceea ce scrie nu e atât de grav; grav e să-l rupi de ceea ce scrie. Și nu sunt deloc antisistem. Prin articolele mele, apar sistemul de neaveniți.

— Poate s-au supărat pe chestia cu câinii. E posibil să ai dreptate, dar abia după ce mori începe să ți se dea dreptate; nu mai reprezinți niciun pericol.

— Suntem în campanie electorală, spuse redactorul-șef. Oamenilor li s-au dat bâte și au fost îndemnați să se exprime liber. Toate partidele s-au săturat de demonstrațiile de sprijinire a libertății de expresie.

— Sunt demonstrații tinerești.

— Societatea trebuia lăsată pe mâna tineretului acum 30 de ani. În prezent, tineretul a avansat în vârstă cu 30 de ani și nu mai vrea s-o lase din mână.

— Cât timp îl plătești, tineretul nu muncește, spuse Paul. Acum îl plătești să demonstreze ceva, apoi îl plătești să nu mai demonstreze acel lucru. După aia, găsești altceva de făcut pentru tineret. Iei de la politicieni și dai la demonstranți. Primind mai puțini bani, nevoile politicienilor devin mai puțin consistente. Primim și noi, polițiștii, câte ceva, să reprimăm demonstrațiile. Voi, scriitorii, n-ați dus-o niciodată bine deoarece nu ați vrut să acceptați binele lingăilor.

— Îmi sugerezi că ar fi bine să-l ling pe Eșapcon?

— Sigur. Dacă nu o faci tu, o face altul. Dacă începi să mănânci mai puțin, ai toate șansele să începi să te gândești la acest lucru. Trăim într-o societate unde fiecare are pe câte cineva, o societate cu o țesătură foarte deasă de relații, ajutată de un sistem de legi voit împâslit și ușor de interpretat sau de ocolit. Măcar tu ai o motivație.

— Ce motivație pot avea? întrebă scriitorul.

— Din ce am înțeles, vrei să nu trecem de la o societate de hoți la o societate de proști.

— Ai uitat ceva. Faptul că proștii se pot apuca de furat. Dacă sunt și proști, hoții spun că prostia nu se pedepsește.

— Dacă mai uit ceva, îți comunic, spuse Paul.

— Îmi recunosc greșeala.

— Pe asta se bazează cei care greșesc, pe faptul că, odată recunoscută, greșeala e pe jumătate iertată și nu mai e nevoie să ispășească decât jumătate din pedeapsă.

— Când te obișnuiești să greșești, nu mai ești niciodată liber, spuse redactorul-șef. E ca și cum te-ai fi născut în pușcărie; libertatea ți se pare o pușcărie puțin mai mare. Mult prea mulți își doresc să fie pedepsiți de soartă, în speranța că, și pe aceasta, o vor putea păcăli.

— Cu slogane de tipul „Fură și nu cerceta!", putem ajunge departe.

— Pentru a ajunge departe trebuie să încercăm să plecăm de pe loc.

— Într-un fel sau altul, plec eu de pe loc, spuse studentul. Nu am prea multă școală, dar am să-mi construiesc una.

— Unde să învețe copiii ce vrei tu?! întrebă scriitorul.

— Eu sau alții. Când nu te implici, nu poți fi luat pe nepregătite. Asta nu înseamnă că, dacă îi interzici unui copil să descopere, când va crește mare, un tratament pentru vindecarea unei boli incurabile, îl descoperă.

— Ai dreptate. Dacă ești un prost zugrav, nu vei fi niciodată un prost medic.

— Poți fi un bun medic, spuse Starvei.

— Nu poți fi nici măcar un bun medic. Mai e și ereditatea, mai e și educația, nu numai bagajul de cunoștințe.

— Poți fi un bun zugrav.

— Nu poți, spuse scriitorul. Totul e vocație. Ți-am dat senzația că te contrazic. În realitate, ți-am dat dreptate. Dacă nu

te implici, nu poți fi luat pe nepregătite. Mai ales atunci când nu ai vocație de deschizător de drumuri.

— Să mergem! M-ai băgat în ceață.

— Te-ai băgat singur. Pe unde o luăm?

— Traversăm pe acolo, pe la zebră, să nu vină vreun bou, să ne calce cu vreun autovehicul prost reglat, spuse studentul.

— Dacă vezi o zebră, nu e obligatoriu să treci strada.

— Exact așa cum, dacă nu vezi o zebră, nu ești obligat să nu o treci. Traversară strada și o luară la dreapta, pe o alee pustie, străjuită de arbori seculari. Străbătură un gang lung și întunecos, ajunseră într-o curte interioară cu mai multe zeci de mese goale și intrară într-o sală imensă, supraaglomerată, cu stâlpi groși de susținere și mult mai multe mese. Prietenul fiului comandantului lungi pasul și se așeză la una dintre mese, mai retrasă, aflată mai în spate, după un stâlp.

— Dar știu că te grăbești, îi spuse ziaristul, așezându-se, împreună cu astronautul, pe scaunele din fața studentului.

— Nu e vorba de grabă, spuse Paul Starvei. Nu ai văzut cine e la masa aia din colț, împreună cu alți doi?

— Nu.

— E comisarul ăla din districtul 43, adus de prietena mea, chelnerița.

— Știm, s-a discutat despre el la masă, spuse ziaristul. Ne-a povestit Anita Jup. Chelnerița e cea care l-a adus la masa voastră pe tipul gras, îmbrăcat într-un trenci alb și cu pălărie.

— Ăsta e, spuse Starvei. Are trenciul și pălăria puse în cuierul de alături. Chelnerița ni l-a prezentat ca fiind inspector de poliție. El ne-a băgat sub nas și o legitimație. S-a așezat neinvitat pe unul din scaune, iar Anita Jup a crezut că e vreun potențial client. I-a spus că termină cafeaua și se ocupă imediat de el. Grasul a răspuns că „nu încă" deoarece, pe moment, se ocupă el de cazul fiului comandantului. Eu l-am întrebat dacă a făcut colegul meu vreo prostie, iar el mi-a comunicat, pe un ton plat, că a murit. M-a lăsat mască. I-am spus că nu se poate. Mi-a

spus că se poate orice, că le-a fost foarte ușor să controleze deoarece fiul comandantului secției de poliție de peste drum, ca orice cetățean, se găsește în orice computer al capitalei. Domnișoara de la bar i-a declarat grăsanului că eu și fiul lui Eșapcon suntem buni prieteni. Eu am spus că, tocmai pentru că suntem buni prieteni nu-mi vine să cred, că totul mi se pare o glumă macabră, deloc reusită. Comisarul a răspuns că, din păcate, asta e realitatea. Câțiva colegi de-ai noștri i-au spus că ultima persoană cu care a fost văzut am fost eu, iar Anita Jup, androidul acela superb, s-a băgat în discuție, afirmând că acolo, în barul cramei, ultima persoană cu care s-a văzut fiul comandantului a fost ea. Nu știu cu cine s-a văzut el în ultimul timp, dar nici nu are vreo importanță. Comisarul a afirmat că e convins de nevinovăția celor prezenți și datoria lui tocmai asta era, să-l descopere pe cel din urmă, pe criminalul adevărat. M-a consolat, spunându-mi să nu-mi pierd echilibrul, apoi ne-a povestit că, în ultimul timp, fiul comandantului locuia în casa unei mătuși, în districtul 43, district pe care îl deservea ca polițist. L-a găsit chiar mătușa sa, atunci când s-a întors de la piață. Mătușa era o soră a tatălui defunctului, adică a lui Haidebard Eșapcon.

— Comandantul a spus că nu are nicio soră în Districtul 43, iar povestea e cusută cu ață albă. Un inspector de poliție dintr-un alt district, trebuie să ia legătura cu șeful Poliției unde presupusa victimă își are domiciliul, adică să vină întâi și întâi la el dacă vrea să facă o anchetă aici. N-a venit. A venit grăsanul vostru, s-a înfipt direct la el în restaurant și a început o anchetă pe cont propriu, luându-i pe toți la întrebări.

— Inspectorul din districtul 43 a indus începerea unei anchete din partea poliției capitalei, anchetă care nu ar fi demarat fără apariția lui în districtul nostru, spuse studentul.

— Nu știu de ce a demarat inspectorul o astfel de anchetă fără o întâlnire cu poliția locală, spuse ziaristul. O astfel de anchetă nu începe fără cunoștința poliției locale. Comandantul Eșapcon a demarat și el o anchetă personală și a luat legătura cu șefii

poliției din districtul 43, care i-au comunicat neoficial că nu există niciun comisar cu semnalmentele amintite de el. Dacă a apărut un presupus inspector, din cine știe ce cauză absconsă, și nu a luat legătura cu cei din districtul 64, nimic nu îi e de folos și se plimbă ca un subpământean fără busolă prin oraș. Nu mai vorbesc de faptul că niciunul dintre voi nu i-a reținut numele. Nu a avut bunul simț să se prezinte.

— O fi avut el vreun motiv. În ultimul timp, colegul meu nu se avea chiar bine cu tatăl său. Aveau divergențe de opinii, dar cred că era ceva mult mai profund.

— Sugerezi că tatăl și-ar fi putut ucide fiul?!

— Nu sugerez nimic, dar mă zgârie pe scoarță modul de abordare al ziariștilor, cu „și-ar fi putut" sau „și-ar fi dres", spuse Paul Starvei.

— Neexistând oficial inspectorul fără nume, neexistând nicio soră a comandantului, neexistând locuința sorei inexistente, unde s-ar fi putut găsi cadavrul inexistent al fiului comandantului secției de poliție a districtului 64?! Neexistând un cadavru, ce concluzie putem trage?

— Nici eu nu știu. Poate fi o provocare. Dacă se întâmplă ceva rău, eu deschid focul. Am pistolul luat de la gardian.

— Te-aș susține, dar am tras toate cele nouăsprezece cartușe spre Haidebard Esapcon, spuse ziaristul. Nu mi-am imaginat nicio secundă că pistolul meu e cu gloanțe oarbe.

— Ia vezi dacă astea se potrivesc! Toți polițiștii folosesc același tip de armă. Studentul scoase din buzunar un pumn de gloanțe și i le dădu pe sub masă.

— Merg, spuse ziaristul după ce umplu încărcătorul. Sunt prea multe.

— Nu-i nimic. Păstrează-le! S-ar putea să fii nevoit să mai bagi două rânduri în încărcător. Îți fac eu semn. Tragem amândoi. Nu trebuie să ratăm.

— Până nu știm ce interese sunt, nu putem ști în ce constă provocarea, cine pe cine caută să provoace. Eșapcon a spus că

e o provocare din partea unor forțe obscure și se felicită pentru faptul că nu a demarat o anchetă oficială. Falsul inspector o fi vreun provocator politic, acum, în apropierea alegerilor sau vreun mafiot care a venit să-i dea cine știe ce semnal sau să îl pună pe o pistă greșită, să îl facă să devină confuz și îngrozit și să uite de cine știe ce anchetă în curs, mult mai importantă. E posibil orice. Poate o vrea altceva, nu putem ști. Comandantul crede că fiul său nu e mort.

— Poate doar speră acest lucru, spuse studentul.

— Ești sigur că nu ai știut că grăsanul se află aici?

— Absolut sigur.

— Eu nu mai sunt sigur de nimic. Nu mai sunt sigur nici de faptul că nu l-am omorât pe comandant.

— Inspectorul se uită tot timpul încoace, spuse studentul. Nu ți se pare că e cam obraznic?

— Nu are ce să mi se pară atâta timp cât atinge culmea obrăzniciei. Primul lucru pe care l-am remarcat la acest domn e faptul că nu e deloc un domn. Cred că începe să devină provocator, să depășească limita superioară a obrăzniciei. S-a ridicat de pe scaun și se îndreaptă spre noi.

— Ați trecut pe lângă mine și nici nu m-ați băgat în seamă, le spuse inspectorul când ajunse în dreptul mesei lor.

— Oamenii nu te bagă în seamă în speranța că nu te vei băga singur în seamă, spuse Paul Starvei.

— Am așteptat cât am așteptat. M-am plictisit și am venit eu aici. Dacă nu vine muntele la noi, mergem noi la munte.

— Nu te duci mai bine la mare?

— Adică în apropierea unor întinderi mari de apă?! se miră inspectorul.

— Exact.

— Avem așa ceva, dar nu se apropie nimeni de ele. În astfel de mări, trăiesc ființe invizibile periculoase. Norocul nostru este că ființele humanoide nu merg foarte departe de malul apei. Asta, la suprafața Pământului. Sunt mari întinderi de ape și în adâncul planetei noastre.

— Presupun că nu ai venit să ne povestești despre mările subpământene, se enervă Starvei.

— Nu, că n-am fost niciodată acolo.

— Atunci?!

— Am venit să vă dau o veste bună care nu e chiar rea, spuse grăsanul.

— Trebuie să te hotărăști.

— Din punctul meu de vedere, e bună, spuse inspectorul. Pentru voi, nu poate fi chiar rea. Vă găsiți într-unul din sediile Bisericii Celui Ce Va Veni. Își trase un scaun și se așeză la masa celor trei, dacă ar fi putut să îl pună la socoteală și pe astronautul invizibil.

— Eu știam că nu mai există niciun fel de biserică, că biserica e scoasă în afara legii.

— Și ateismul poate fi considerat în afara legii.

— Confunzi credința cu biserica, spuse studentul. Biserica este un loc unde se adună oamenii atunci când cred în ceva. Ateismul e o formă de credință minimală în orice vrei, dar nu înalță biserici pentru nimic.

— Nimic nu e în afara legii. Totul e într-un cadru legal scrict. De-aia ne dă Parlamentul cât mai multe legi posibile, să avem un cadru legal cât mai larg, să începem cu toții în el.

— Am înțeles. Cine e Cel Ce Va Veni?!

— E tot un om, dar de origine divină, spuse inspectorul. Va veni din ceruri, împreună cu soția sa și cu o ființă artificială, menită să-i ajute să se integreze în societatea noastră. Vor fi aduși cu un car de foc de ființe superioare lor. Ei sunt predestinați să unească oamenii ce se trag din maimuță cu oamenii de origine canină, cu rasele de cârtițe subpământene, cu reptilienii sau cu mai multe rase de oameni primitivi. Există câteva grupuri de ființe asemănătoare omului în zona interzisă, dar nu știm ce origine filogenetică au. Nu dețin limbaj atriculat, au coeficient de inteligență foarte scăzut și nu pot fi scoase din pădurile în care trăiesc fără a le periclita viața. Cum ei nu rezistă departe

de marginea pădurii, nici noi nu rezistăm prea mult în pădurile lor.

— Lumea voastră începe să pară din ce în ce mai ireală, nu se abținu astronautul invizibil să nu izbucnească în râs. Ăsta vorbește despre mine, soția mea, androidul Anita Jup și oamenii lui Andin Utar, cei ce ne-au adus aici. Ziaristul se uită urât la el, dar nu-i răspunse.

— Nu trebuie să te superi, spuse astronautul. În afară de tine, nu mă percepe nimeni. Nici vizual, nici sonor. Ia întreabă-l ce va face Cel Ce Va Veni după ce își va îndeplini menirea trasată de ei!

— Ce va face acest Cel Ce Va Veni după ce îi va uni pe ăia de care vorbești? îl întrebă ziaristul pe inspector.

— Se va ridica din nou la ceruri. Vor veni cei ce l-au adus, în carul lor de foc, și-l vor duce cu ei. După asta, unul câte unul, ne vom duce și noi la el. Într-un car de foc.

— Ai vreo probă că acest Cel Ce Va Veni există?

— Cât timp nu am nicio probă în sensul ăsta, există, spuse preotul.

— Dacă tot ce spune ăsta nu e pură imaginație, înseamnă că nava cosmică se va întoarce și voi putea pleca de aici, spuse astronautul. Prea se potriveste la fix descrierea în ceea ce ne privește; pe mine, pe Angela și pe android.

— Îți faci iluzii, îi răspunse ziaristul.

— În ce privință?! se întoarse inspectorul, crezând că lui i se adresează.

— În privința Bisericii Celui Ce Va Veni. E greu să construiești o biserică. Să funcționezi prin restaurante, nu e o soluție.

— Suntem o biserică nouă și săracă, spuse inspectorul. Încă mai căutăm surse de finanțare, dar sunt sigur că vom reuși. Administrațiile financiare adună toți banii și nu mai rămâne nimic bisericii, să poată să se organizeze și să-i ajute pe cei ce vor să creadă în ceva. Credința în Cel Ce Va Veni este a noastră, a săracilor, iar religia a bogaților. Săracii sunt principalii susți-

nători ai religiei. Trebuie să le întreținem iluzia că sunt alții mai săraci decât ei, dar trebuie să le-o întreții cu bani.

— Și sărăcia e relativă. Se raportează la necesități. Necesitățile sunt diverse și bazate pe criterii greu de controlat. Când te întinzi mai mult la cașcaval, provoci inechitate. Inechitatea e rezultatul direct al lipsei de educație. Investiția în educație te sărăcește. Deci, relativitatea finanțării educației duce la relativitatea sărăciei.

— Sărăcia nu e principala cauză pentru care nu vrem să înălțăm catedrale. Cauza principală e educația. Nu poți avea școli înalte într-o societate în care catedralele sunt mult mai înalte.

— Vorba multă e sărăcia omului, dar și lipsa de bani e o formă de sărăcie, spuse scriitorul.

— Nu poți învinge dușmanul lăsându-l să construiască biserici, ci lăsându-l să le dărâme pe ale tale.

— Până nu ți-i faci prieteni, nu știi dacă dușmanii sunt falși.

— Am vrea noi să fie falși, dar sunt cât se poate de reali, spuse inspectorul. Deocamdată, n-am prea înălțat biserici sau catedrale. Ne adunăm prin restaurante.

— Dacă vor dori să vă dărâme restaurantele?!

— Nu avem decât să așteptăm. Perfecțiunea stă în așteptare. Avem tot timpul.

— Ai bani, ai timp, spuse scriitorul.

— Totul e întâmplare. Lucrurile bune ți se întâmplă când nu ești atent.

— Când un lucru se formează foarte greu, nu rezistă.

— Asta e definiția ratării.

— Interesant, spuse inspectorul. Nu am reușit nimic anul ăsta; deoarece a trecut la fel de repede ca și ceilalți.

— Eu te știu din auzite, dar dumneata trebuie să fi citit vreun roman de-al meu. Sunt un scriitor foarte cunoscut.

— Zău?! se miră inspectorul. Ce fel de literatură faci?

— Science fiction. Un fantastic de limbaj. Vorbesc altfel. E stilul meu.

— Și, ai succes?

— Nu prea, spuse scriitorul. Invidia îi face pe unii oameni să ocolească literatura de calitate.

— Atâta timp cât sunteți o combinație a celor mai nefericite momente din viața înaintașilor, așa se întâmplă. Cum zici că te numești?

— Ian Nicer.

— Serios?! se miră inspectorul. Ce mică e lumea! Ești Cel Ce Va Veni.

— Ce te face să crezi asta?

— Am citit asta în cartea de bază a religiei noastre, romanul care anticipează ce se va întâmpla de acum încolo.

— Roman scris de androidul Anita Jup, spuse ziaristul. Cum se numește acest roman?

— „Somnul din semn". În această carte apare numele tău.

— Mă uimești.

— Dacă nu reușești să fii uimit, nu uimești pe nimeni, spuse inspectorul. Vom tipări cartea asta în milioane de exemplare.

— Deci, asta era marea provocare, o religie ilegală, lipsită de orice miză. Prin faptul că citesc cu toții aceeași carte, cartea nu e o religie.

— Nu trebuie să vorbești așa; avem o miză istorică. Dacă nu ai o atitudine provocatoare, istoria te ocolește. Sunt zeci de biserici fără nici o miză pe Pământ. Acum, a apărut și o biserică a neaveniților subpământeni. Nu au sedii, nu au o religie reală, dar au foarte mulți bani lichizi și duc o politică perversă de intromisiune în societatea civilizată a capitalei și în casele oamenilor. Parlamentul le cântă în strună. Vor să ne dea legi prin care să ne impună o politică excesiv de corectă față de ei, adică ei să ne dea în cap și să ne violeze femeile, iar noi să ne întoarcem cu spatele și să ne facem că n-am observat. Nimeni nu știe cine îi finanțează. Au bani și stau în gazdă, ilegal, pe la tot felul de babe nebune și perverse. Când vor fi băgați cu forța peste oameni, vor porni niște lupte cum nu s-au mai văzut. Nimănui nu-i convine să i se murdărească intimitatea.

— Orice biserică e un adevăr în care poți ascunde minciuna, spuse scriitorul. Adevărul e că sunteți corecți din punct de vedere politic față de acești neaveniți. Există o vorbă care spune că, atunci când un mare popor se predă, câștigă războiul. Război e doar din punctul lor de vedere. Dacă ripostați, dispăreți ca civilizație. Civilizația absoarbe orice formă de lipsă de civilizație.

— Nu e adevărat. Am mai auzit-o pe asta cu dragostea față de dușman. Biserica este o minciună în care poți ascunde cel mai bine adevărul.

— Tot una-i. Ce crezi, sunt eu Cel Ce Va Veni?

— Sigur că ești, spuse inspectorul.

— Asta e o minciună. Adevăru-i că nu sunt. Dacă vă bazați pe asta, construcția voastră nu rezistă.

— Singurul lucru care rezistă pe lumea asta e coafura, râse și se scărpină pe chelie, dar tot nu înțeleg.

— Vei înțelege când vei vedea că eu sunt cel real, spuse redactorul-șef. Mă vezi, dar nu sunt eu Cel Ce Va Veni. Nu am venit din ceruri. Și nu am nici o legătură cu nevasta astronautului, cu androidul și vreo navă cosmică.

— Vrei să mă pui la încercare?

— Deloc. În speranța că nu există o alta, mulți se cred zeitatea supremă. Eu am auzit de romanul care vă inspiră de la Anita Jup, autoarea, când am stat închiși în subsolurile Poliției districtului 64. Adevăratul Ian Nicer nu e deloc adevărat, adică e adevărat, există, dar nu pentru voi, ci doar pentru mine, dublura lui reală. Doar eu comunic cu el. Nu a venit încă, dar poate să vă facă cinstea și să vină. Chiar acum ne aude, dar numai eu îl văd. Dacă vreți să luați legătura cu el, mergeți la Parlament! Astronautul Ian Nicer, cel ce s-a coborât din ceruri să vă inspire, e parlamentar. El e o imagine, o umbră; vi-l puteți imagina dacă vă uitați la mine.

— O umbră se uită la cel ce a produs-o și spune: Bă, da urât mai sunt! râse astronautul.

— Și când nu te bagi faci ceva, cu condiția să nu te bagi la timp, nu se abținu ziaristul.

— Îți bați joc de mine? întrebă inspectorul.

— Nu. Vorbesc prostii cu un singur scop, să văd ce înțelegi.

— Chiar că vorbești prostii.

— Fiecare e prost în felul lui, spuse ziaristul.

— Prin faptul că întreținem această discuție, nici eu nu sunt mai deștept. Dacă doi oameni sunt la fel de proști, care dintre ei e mai deștept?

— Eu.

— Răspuns corect, spuse inspectorul. Dacă cel ce ne inspiră este Cel Ce Va Veni, înseamnă că n-a venit încă. Îl așteptăm. Suntem siguri că va veni. Nu se poate să nu vină, oricine ar fi el. Credința celor care au aderat la Biserica Celui Ce Va Veni tocmai în asta constă, să stea și să aștepte.

— Astronautul, Cel Ce Va Veni, este real doar acolo, în lumea lui, în lumea Parlamentului, unde s-a trezit din greșeală parlamentar, spuse ziaristul. Voi îl așteptați să vă pice din cer, iar el vine dintr-o lume paralelă. Imaginează-ți că stă acolo, pe scaunul ăla!

— Tu vorbești numai prostii.

— Tot ce nu înțelegi e prostie, spuse scriitorul. Dacă nu-l căutați la Parlament, nu-l găsiți pe Cel Ce Va Veni.

— Nu avem ce căuta la Parlament.

— Cum nu aveți ce căuta?! Îl căutați pe cel la care vreți să vă închinați. Cât timp nu-l căutați, vă e străin.

— Cât timp cel venerat de tine îți e străin, nimic altceva nu ți se mai pare atât de străin, dar îl putem găsi la nivel de mental colectiv, spuse inspectorul. Știi vorba aia: „Gândim, deci existi". Dacă e nevoie, ne putem da și viața pentru el.

— Cred că ar fi foarte măgulit dacă ați face acest lucru. Ați avea pentru ce milita. Puteți să înființați chiar și un partid al Bisericii Celui Ce Va Veni.

— Păi, am înființat un astfel de partid. Suntem în stare să ne desemnăm candidații chiar și prin decimare pentru el, Cel Ce Va Veni.

— Trebuie să vă grăbiți, spuse ziaristul. Alegerile se apropie.

— Amânăm ceva timp.

— Amânarea la infinit nu definește noțiunea de infinit.

— Nu căutăm infinitul, spuse inspectorul. Trecem doar peste aceste alegeri. La alegerile viitoare, vom reprezenta o forță notabilă.

— Dacă vreți că vă jertfiți pentru cel coborât din ceruri, puteți să-l căutați la Parlament. Poate să introducă pe ordinea de zi un proiect de lege în sensul ăsta, al desemnării prin decimare, dar cred că e mai bine să beți ceva, să stați la o discuție și să candidați normal. Tu, în ce calitate vorbești?

— Sunt inițiatorul Bisericii Celui Ce Va Veni, unul dintre fondatorii partidului acestei biserici, mare preot și profet clarvăzător. Sunt cum vrei să-mi spui. Vrem, într-un fel sau altul, să punem mâna pe putere. Când nu se poate impune altfel, religia devine politică.

— Am auzit că ești un inspector care face o anchetă asupra morții dubioase a fiului comandantului secției de poliție de peste drum, spuse ziaristul.

— Sunt inspectorul de care vorbești, dar sunt și mare preot. Mi-am dat demisia din funcția de inspector.

— Când renunți la o funcție, trebuie să fii sigur că mai sunt și alte lucruri la care nu vrei să renunți. Nu a auzit nimeni de tine în districtul 43.

— Sunt lucruri la care nu vreau să renunț, spuse marele preot. Nici nu sunt din districtul 43.

— Așa știe toată lumea.

— Le-am spus asta la derută. Sunt din districtul 10.

— Cum te numești? întrebă scriitorul.

— Chiar dacă n-ar exista o lege a anonimatului în vigoare, biserica noastră propovăduiește faptul că anonimatul este sacru, spuse inspectorul, dar, pentru tine, sunt omul care vestește venirea Celui Ce Va Veni. Poți să-mi spui Preotul sau poți să-mi spui Profetul... Sau Inițiatorul.

— Pentru mine nu e important că vestești sau nu ceva. Voiam să știu cum să-ți spun. Dacă n-ai un nume, nu exiști.

— Gândești, deci exist, spuse inițiatorul.

— Ai mai afirmat asta.

— Într-un alt context. Suntem ceea ce gândim că suntem.

— Fiecare obsedat visează să devină o obsesie, spuse scriitorul. Poți să-i spui omului că e înalt, că e frumos, că e inteligent, că e un bun conducător, iar el să moară și să nu realizeze aceste lucruri. M-am săturat de politica voastră. Politica voastră m-a pus pe gânduri. De atunci, timp de mai multe zeci de ani, am rămas așa.

— Lumea nu e condusă de oameni inteligenți, ci de oameni care vor să se facă auziți și nu știu de ce. Cred că am început să înțeleg ce se petrece. Mă ajută și această așteptare a Celui Ce Va Veni, indiferent dacă ești tu acela sau nu.

— Când prostul crede că l-a înțeles pe înțelept, devine dictator.

— E bine într-o dictatură, interveni Paul Starvei. Nu mai muncește nimeni. Toată lumea așteaptă ordine. Începusem să mă obișnuiesc cu ieșirile lui Eșapcon. Măcar ăla e bogat.

— Tu să fii fericit.

— Nu-mi pot permite să fiu fericit. Nu am destui bani. Când ești bogat, nu ai timp să urăști; când ești sărac, degeaba urăști. Fericirea e trenul care vine și pleacă ducând cu el fericirea.

— Nu putem aprecia sărăcia deoarece n-o avem nici pe asta, spuse ziaristul. Eu prefer să fiu echidistant. Cred că ăsta e și un defect al meseriei.

— Prostia îți oferă echidistanță, spuse profetul.

— Mă faci să râd. Dacă ești prost, totul e o minciună.

— Râdem noi, dar suntem luați în serios. Avem din ce în ce mai mulți adepți. Funcția creează organul; dacă nu mergi pe ele, autostrăzile nu se fac.

— Vorbești în pilde? întrebă redactorul-șef.

— Nu fac altceva decât să mă înscriu într-un scenariu prestabilit. Am citit în cartea Anitei Jup și am văzut drumul. Știam

că mă voi întâlni cu androidul transformat de Eșapcon în prostituată de lux. Știam că mă voi întâlni cu studentul Paul Starvei, prietenul defunctului fiu al comandantului, cu chelnerița și toți ceilalți. Eu trebuia să joc rolul unui inspector de poliție, investigator al unei potențiale crime. Știu că nu m-am descurcat foarte bine, dar nu am talent de actor. Nu e nimic original. Vorbesc din carte.

— Mai sunt și alte tâmpenii în cartea asta?

— Nu sunt tâmpenii, spuse inițiatorul. Sunt lucruri sfinte. De exemplu, faptul că trăim experimental. Poporul e înțelept prin reprezentanți.

— Înțeleptul este cel care spune ceva, dar nu ce vrea el.

— Cum adică?!

— Adică spune ce vrea să audă poporul, spuse ziaristul.

— Ce spunem noi e sfânt.

— Berea făcută de călugări nu are nimic sfânt.

— Dacă reușim să părăsim locurile unde ne ascundem, să construim lăcașuri de rugăciune, să fabricăm bere, să facem agricultură, distanța dintre religie și credință va fi distanța de la rugăminte la rugăciune, spuse profetul. Până atunci, totul ne duce la concluzia că viața e doar un test.

— Și, cum știi dacă ai trecut testul?

— Nu știu. Viața e un test fără nicio miză, dar, prin faptul că se trage din sine însuși, omul este la originea originalității.

— Adevărata originalitate a unei cărți apare atunci când începi să te gândești la ceea ce nu se gândesc alții, dar trebuie să începi prin a te gândi la ceea ce se gândesc ei, spuse scriitorul. Adevărata originalitate a unei cărți constă în a te face să nu-ți aduci aminte de nimic. Vei avea mult de suferit.

— Asta și intenționez. Voi avea mult de suferit, dar prefer să am de suferit alături de oameni inteligenți. M-am săturat de proști; ăstia nu fac decât o demagogie a suferinței. Degeaba încearcă primul să te consoleze dacă ultimul te amenință.

— Scrie în cartea voastră ce se va întâmpla după ce plecăm de aici?

— Da, spuse inițiatorul. Vom merge la înmormântarea lui George Aaspan, fiul lui Virgil Aaspan, comandantul care se chinuie să intre în viața culturală cu pseudonimul Haidebard Eșapcon. Va fi o înmormântare înfiorător de simplă, fără discursuri de adio, fără plânsete sfâșietoare.

— Deci noi vom fi prezenți la o înmormântare deși nu vrem să ajungem la așa ceva?!

— Exact.

— Cine va mai fi acolo? întrebă ziaristul.

— În carte se vorbește despre un tată împietrit de durere și despre mama defunctului, ce va fi internată la nebuni în urma unei crize, loc de unde nu va mai ieși niciodată.

— Mâine am examen, iar eu stau la povești cu tot felul de fanatici religioși, spuse Starvei. Măcar dacă aș putea să prind câteva ore de somn, să mai pot repeta o dată materia.

— Nu se spune nimic despre frământările mărunte ale personajelor în cartea noastră. Nu are rost să te zbați atâta.

— E posibil să repet examenul de mâine. Mă concentrez foarte greu. Ce a fost, vreo crimă sau vreun accident?

— Nu se specifică, spuse inspectorul. Viața nu e decât o carte care nu se sfârșește niciodată. Tot așa, cartea are viața ei. Nu-i vei ști niciodată sfârșitul.

— De fapt, ce mai contează? Nu asta mă mănâncă, ci moartea lui George. M-a cuprins, așa, o tristețe imensă. Îmi vine să plâng. Trăiesc un coșmar.

— Nu ai citit ziarele?

— De asta îmi arde acum, se enervă studentul.

— Nici eu nu am avut timp să citesc ziarele sau să intru pe rețelele de socializare, dar, în cartea religiei noastre, este făcută o sinteză a principalelor știri, pe baza cărora, androidul țese un posibil viitor. Într-un articol foarte coerent, se afirmă faptul că, la 24 de ore de la deces, eu l-am găsit pe decedat, ceea ce e adevărat, la chelnerița acasă, ceea ce este o minciună.

— O știi pe a ta.

— Articolele de ziar sunt foarte contradictorii, spuse profetul. Poți extrage din ele ce dorești.

— Chelnerița e aia cu care s-a culcat George înainte de a muri?

— Sigur, dar din carte rezultă că fiul comandantului n-a murit din cauza asta. M-am culcat și eu cu fata și n-am pățit nimic.

— E posibil să o fi pățit din cauza androidului, dar m-am culcat și eu cu androidul și n-am încă nimic, spuse Starvei.

— Nu poți ști. Umblă vorba prin oraș că au dispărut foarte mulți polițiști, iar familiile lor ascund aceste dispariții. Umblă tot felul de zvonuri în lumea virtuală. Am văzut cu ochii mei un filmuleț în care emigranții veniți din adâncurile Pământului, execută cu sânge rece mai multe sute de polițiști.

— Am văzut și eu filmul. Geniul regizorului nu poate fi egalat. Geniul generează cele mai valoroase falsuri. Filmul poate fi un fals. În ziua de azi nu poți să știi ce e adevărat și ce e minciună. Poate fi o manipulare a maselor. Conducătorii au nevoie de ura lor împotriva refugiaților. Când conduci o capitală a Pământului, ai nevoie de anarhie, de provocare, de abaterea atenției publicului de la adevăratele probleme ale economiei.

— Nu interesează pe nimeni acest aspect, interveni ziaristul. Spectatorului trebuie să-i spui ceea ce vrea să audă. Sper că voi nu vreți să auziți așa ceva.

— Este trist ceea ce se întâmplă; nu se întâmplă nimic, spuse inspectorul.

— La vremuri grele, fripturi și plăcințele.

— Chiar, spuse studentul, am venit aici să luăm masa sau să ne umpli tu capul cu tot felul de chestii religioase?

— Nu ați venit să mâncați și să beți. Ăsta nu e un restaurant. Este un templu al religiei noastre.

— Păi, văd clienți în jurul nostru care iau masa. Cine ești tu să ne interzici nouă să luăm masa?! Am intrat într-un restaurant, nu într-un templu.

— Ați intrat într-un restaurant și veți ieși dintr-un templu, spuse inițiatorul.

— În ce calitate ne vorbești?!

— Nu am nicio calitate, dar încerc să compensez acest defect prin palate, limuzine, amante și bijuterii.

— Până îl îmbraci în haine de firmă, totul e imoral, spuse studentul.

— Trebuie să ai grijă pe cine insulți; unii se simt insultați.

— Te simți insultat?!

— Sigur că mă simt insultat, spuse inspectorul transformat în preot inițiator. Trebuie să fiu foarte atent cine mă insultă.

— Capitala noastră e plină de oameni care pot să te ridice în ochii semenilor cu insultele lor.

— Ce vrei să insinuezi?!

— Vreau să insinuez că toți proștii care te insultă te ridică în ochii semenilor, spuse Starvei. Doar dacă te insultă unul inteligent și credibil trebuie să-ți faci probleme.

— Și, tu ai vrut să mă insulți?

— Nu.

— Mă bucur să aud asta, spuse profetul. Eu vreau să vă ajut să intrați, împreună cu mine, în Parlament, iar vouă vă arde de șarade, de mâncare și băutură. Nu e asta credința pe care vreau să v-o insuflu, indiferent dacă Ian Nicer, aici, de față, este Cel Ce Va Veni sau nu.

— Când intri în Parlament, lași afară orice credință, spuse ziaristul.

— Ignoranța e prăpastia dintre religie și credință, nu se abține astronautul să nu se bage în vorbă, din lumea lui paralelă. Scriitorul, singurul care îl auzea, îl ignoră și arătă spre colțul opus al incintei, aflat în semiîntuneric.

— Tânăra aceea blondă nu este cumva chelnerița implicată în cazul lui George Aaspan?

— Sunt mai multe blonde acolo.

— Aia mai frumoasă, cu un cercel luminos în urechea stângă, spuse ziaristul.

— Ea este, spuse preotul.

— De ce e îmbrăcată așa?!

— N-ai vrea să servească dezbrăcată. S-ar fâstâci și ar sparge vreo farfurie. Am auzit că, la inițiativa președintelui, Parlamentul va lua în discuție un proiect de lege prin care să se ia în calcul ca toată lumea să umble dezbrăcată, ca pe vremuri. Până atunci, am băgat salariaților mei aceste uniforme.

— Nu par uniforme ale unor salariați ai Bisericii Celui Ce Va Veni, spuse redactorul-șef.

— Nici nu sunt. Sunt uniforme de restaurant. Dacă va veni Cel Ce Va Veni, cu extratereștrii lui, și ne va spune să adoptăm o uniformă de-a lor, vom adopta. Când zborurile cosmice vor deveni populare, costumele astronauților vor deveni și ele costume populare. Până vin extratereștrii, mă fac frate cu oricine altcineva.

— Ce caută aici?! Nu lucrează dincolo, în crama-restaurant?

— Lucrează și acolo, spuse profetul. E una dintre informatoarele mele. Spionajul politic mă ajută să-l dobor pe Virgil Aaspan de pe scara pe care încearcă să se urce.

— Și ce te face să crezi că ai găsit în noi niște colaboratori de nădejde? mârâi studentul. Și Haidebard Eșapcon vrea să-l bage pe Nicer în Parlament. Inspectorul nu-i răspunse. Îi făcu un semn fetei, iar aceasta flutură o mână în semn de salut.

— Nu mai am niciun chef de ea, spuse Starvei. Nu știu ce am; sunt cuprins de o frică ciudată. Acum, că ți-am auzit povestea, nu mai am chef de nimic, nici de tine, nici de blondă, nici de Eșapcon. Nu cred că mai am chef să calc în restaurantul ăla. Îmi ajunge că am dezgropat povești dintr-o carte cu multe meandre. Poate vrea să mai facă dragoste şi cu mine, dar e jenant. Mă gândesc la George, simt că îmi dă târcoale.

— Nici ea nu mai are ceva cu tine. Pe mine m-a salutat. Fata se apropie, tăcută, înmânând fiecăruia câte o filadă copertată, în care era tipărit meniul.

— La vremuri grele, fripturi și plăcințele, râse ziaristul. Comandă fiecare ce dorea să mănânce și să bea, chelnerița își notă

în carnețel și plecă. După ce chelnerii le aduseră un vin ușor și aperitive, până se pregăteau cele comandate, se lăsă o tăcere grea. Niciunul nu știa de unde să reînnoade firul discuției.

— Vezi că profetul vostru și-a băgat mâna în buzunar, îl auzi ziaristul pe astronaut, după câteva minute de tăcere penibilă. Cred că are mâna pe o armă de foc.

— Și noi.

— Ce și voi?! întrebă inspectorul.

— Și noi am comandat tot cartofi murați. Altfel de garnitură nu au?

— Au tot felul de garnituri. Cred că v-ați grăbit. Eu am comandat cartofii ăștia dulce-acrișori pentru că îmi plac foarte mult. Dacă vrei, chem fata și comandați altceva.

— Nu e nevoie, spuse ziaristul. Sper că sferele astea sunt din carne și nu din altceva.

— Sigur. E carne sintetică, dar gustul e același de mai multe mii de ani. Și foarte bine preparată. Bucătarul nostru e maestru emerit.

— Bucătarul nu este decât un maestru emerit al foamei, așa cum actorul este un maestru emerit al circului, spuse studentul.

— Așa cum eu sunt un maestru al relațiilor dintre noi, spuse profetul.

— E bine să se ocupe cineva și de relațiile dintre oameni, spuse ziaristul.

— Nu e vorba de relațiile dintre oameni, ci de relațiile dintre noi.

— Noi ce suntem?

— Un amestec de rase cu origini foarte diverse, spuse marele preot. Toți tindem spre condiția umană și n-o atingem. Nu suntem oameni cu toții și nu e tristețe mai mare decât să demonstrezi că o rasă e compusă din multe alte rase...

— E perfect, spuse ziaristul.

— Încearcă să-l faci să scoată mâna din buzunar! spuse astronautul. Stă numai cu mâna pe armă.

— Văd.

— Cum?! întrebă inspectorul.

— Văd că avem gusturi comune la vinurile dulci.

— E pură coincidență. Poate fi și o consecință a faptului că n-ați mai fost în restaurantul ăsta cu specific de lăcaș de cult și ați comandat aproape mecanic, după mine.

— Nu e imposibil...

— Întreabă-l pe profetul ăsta de ocazie ce a vrut să spună cu biserica aceea a neaveniților! spuse astronautul.

— S-o lăsăm baltă!

— N-o lăsăm deloc baltă, spuse întemeietorul. Vreau să vă simțiți bine în casa Celui Ce Va Veni, iar vinul este liantul cel mai potrivit.

— Sunteți niște bețivi, spuse Paul Starvei.

— Suntem noi bețivi, dar și vinul e de vină, spuse profetul. Cât timp nu sunteți cu toții la fel, nimeni nu vă tratează pe toți la fel. Vinul e o minciună care depinde foarte mult de receptor. Unii susțin că ar conține și un procent mare de adevăr.

— Un conținut mare de sulfiți. Vinul este un dușman. Nu trebuie să te iei după dușman; și el minte.

— Dacă eu sunt Cel Ce Va Veni, nu credeți că trebuie să-mi acordați dreptul de a hotărî care este cel mai potrivit liant? întrebă ziaristul.

— Ba da, dar trebuie să ne convingem că ești tu acel Ian Nicer din cartea noastră de căpătâi. Apar și eu în ultimul capitol al romanului Anitei Jup, dar finalul se schimbă tot timpul, spuse clarvăzătorul.

— Dacă n-o prinzi bine între filele unei cărți, lumea se schimbă.

— Am văzut, dar eu nu stăpânesc regulile de bază ale narațiunii.

— Între „gândirea are margini" și „gândirea nu are margini" e aceeași deosebire ca între „universul mic" și „universul mare", spuse ziaristul. Cartea este universul mic, prins între

filele ei de o gândire fără margini. Cum zici că îți poți da seama dacă sunt eu sau nu Cel Ce Va Veni?!

— Am citit, la un moment dat, un dialog între mine și tine, unde îți povestesc despre un dialog între mine și nevastă-mea...

— A, ești căsătorit?

— Sigur că sunt, spuse inițiatorul.

— Nu se supără că umbli cu fufele astea blonde?

— Relațiile noastre s-au cam răcit. Dacă Anita ar fi acceptat, aș fi luat-o pe ea de soție.

— Dacă nevastă-ta s-a prins că o înșeli, nu văd cum ar putea să fie armonie în familie, spuse scriitorul.

— Nu din cauza asta s-au răcit relațiile.

— Poate fi ceva mai rău?!

— Cum să-ți explic? spuse preotul. Bărbatul face ce vrea femeia, femeia face ce vrea bărbatul și niciunul nu face ce trebuie.

— Cine hotărăște ce trebuie făcut?

— Eu. Prea mulți văd în căsătorie speranța de a trăi bine până la adânci bătrâneți.

— Cel care se crede factor de decizie are puterea să se mintă, spuse redactorul-șef.

— Oricine are puterea de a se minți. Minciuna e o slăbiciune. E multă minciună în orice adevăr. Din punctul meu de vedere, femeia e datoare să treacă de la „cunoaște-te pe tine însuți!" la „cunoaşte-mă pe mine însumi!".

— Parcă a povestit cineva ceva în sensul asta. Nu ești conștient că Anita e android?!

— Ba da, dar simt o atracție deosebită față de ea, spuse profetul.

— Ce e cu dialogul acela dintre tine și nevastă?

— Ți-am povestit că, la un moment dat, trebuia să merg într-o delegație de trei săptămâni într-o țară subpământeană. Aveam toate actele în regulă, aveam bilet la metrou. Ar fi fost ca un concediu, dar eu am adormit. Ce ți-am spus că mi-a spus nevastă-mea când m-a zgâlțâit să mă trezesc?

— Ei, ce mi-ai spus că ți-a spus? întrebă scriitorul.

— Mi-a spus: „Nu amâna o vacanță de vis! Trezește-te!"

— Evident, ce altceva putea să spună?

— Putea să spună orice, spuse preotul.

— Putea, dar n-a spus. Pentru a deveni credibil, uite, îți spun ce mi-ai spus că ți-a spus nevastă-ta. Ți-a spus: „Nu amâna o vacanță de vis! Trezește-te!"

— Nu merge așa.

— Ba merge, spuse ziaristul. Asta pare o fraza-cheie. Dacă nu e spusă când trebuie, se schimbă tot restul narațiunii cărții. Orice frază conține un adevăr și un neadevăr, în același timp; neadevărul unei fraze este adevărul alteia.

— Păi, trebuia spusă într-un viitor dialog.

— Oricum, chiar dacă aș fi fost o entitate supremă, venerată de voi, nu mi-ar fi convenit să fiți supușii mei.

— E de mirare lucrul asta, spuse profetul. În ultimul timp, entitățile din aproape toate religiile nu mai au nimic ocrotitor, nu mai aduc daruri copiilor, ci au plecat la cerșit. În trecut, copiii primeau de sărbători câte un sac cu jucării. Acum primesc doar câte un sac de jucărie.

— Religiile sunt ale celor slabi, dar în favoarea celor puternici. Au ajuns și cei puternici să cerșească. Și-au tras și o lege specială în acest sens.

— Cel mai ușor e să furi de la cerșetor. Suntem obișnuiți. Suntem obișnuiți cu orice. Cu invaziile ne vom obișnui mai greu. Abia când inundațiile îi scot din case, vedem cât de prost sunt îmbrăcați oamenii, spune o vorbă.

— Se amintește ceva despre politica pe care vor neaveniții s-o facă de acum încolo? întrebă ziaristul.

— Nu știu ce politică vor să facă, dar sunt niște neserioși. Ne-au amenințat că pot să ne invadeze în 34 de minute și au trecut de atunci mai bine de douăzeci de ani. Nu înțeleg ce vor. Cu nu foarte multe milioane de ani în urmă, capitala nu era doar o insulă de bun simt într-o mare de obrăznicie, ci chiar o

mare întindere de apă. Bogățiile subsolului i-au făcut pe toți subpământenii milionari, iar ei se bat ca chiorii. Aici, în capitală, milionul e mare și pentru un om bogat.

— Dacă aș fi bogat, nici eu n-aș mai avea altă treabă decât să mă duc la biserică, să-mi etalez costumele, femeile și pălăriile.

— Libertatea de credință îți permite să crezi în orice, chiar și într-o entitate superioară nouă, spuse profetul.

— Când ești prost, nu te bucuri nici de banii pe care îi ai.

— Așa e. Subpământenii nu știu să facă nimic. Când te bate o zeitate, nu-ți rămâne altceva de făcut decât să te rogi la ea să te ocolească. Nu știu ce caută ăștia la suprafață. Jos, la ei, prea puțini muncesc.

— Dacă îl plătești, omul nu are nevoie de loc de muncă, spuse redactorul-șef.

— Nu știu dacă sunt oameni, adică nu știu dacă se trag din maimuță.

— Dacă sunt genetic violenți, pot fi integrați în armată.

— Le va trebui 300 de ani emigranților să se integreze în armata noastră, spuse preotul.

— De ce nu s-ar integra? Nu au nevoie de multă minte.

— Au mai fost valuri de emigranți și nu au reușit să se integreze în societatea noastră, spuse profetul. Nu le-a rămas decât să se integreze în armată, dar și ăsta a fost un proces de durată.

— Păi, ăștia se luptă cu noi sau vor să se bage peste noi? întrebă ziaristul.

— Lupta lor e un pretext să se dilueze în societatea noastră, dar suntem cam ca apa și uleiul.

— Care e uleiul?!

— Noi suntem uleiul, pentru că suntem deasupra, iar ei sunt apa, că e mai multă, spuse inițiatorul.

— Lor li se pare corect din punct de vedere politic să fie integrați fără a fi civilizați în prealabil. Nu înțeleg de ce ni se pare și nouă corect ca ei să ne tragă în jos, în mocirla violenței și credinței lor de neaveniți.

— Eu știu un singur lucru: cine nu muncește greșește.

— Atunci, ce o mai fi însemnând „corect politic"? întrebă scriitorul.

— Înseamnă că, atunci când te călcă hoțul, să-l servești cu o cafea.

— Bună asta. Și, dacă tot nu fac nimic și se plictisesc, să muncim noi pentru ei. Am înțeles cât de corectă poate fi politica.

— Nu mă mai interesează politica lor, spuse preotul. Nu mă prea mai interesează nici politica noastră. Părerea pe care am avut-o acum douăzeci de ani despre politica pământeană nu s-a schimbat; s-a schimbat doar politica.

— Dacă nu schimbi politica, nu poți merge mai departe. Dacă nu ai bani, degeaba te plângi că nu ai bani.

— Vom merge mai departe și vom afirma că noi suntem puterea Celui Ce Va Veni pe Pământ. Nu vom permite nimănui să se poarte cu lucrul altuia ca și cum ar fi al lui, deoarece și asta e o formă de hoție.

— Genul acela de hoție în care hoțul afirmă că el n-a furat, ci a mințit? întrebă redactorul-șef.

— Da. Unii au înțeles că lupta împotriva corupției trebuie inițiată cu armele corupției.

— Înainte era mai bine; nu exista atâta corupție.

— O fi, dar nimeni nu spune că mergem înainte, spuse profetul.

— Ne mințim singuri.

— Atâta timp cât nu producem adevăruri, nu putem vinde minciuni.

— Neștiindu-se adevărul, oricine poate spune adevărul, spuse ziaristul.

— Dacă nu-l crezi, nimeni nu te minte. Oamenii așteaptă să facem minuni.

— Mai sunt și minuni. Într-o bună zi, l-am făcut pe unul prost și el m-a crezut.

— Încercăm să atragem cât mai mulți adepți ai religiei Celui Ce Va Veni, spuse preotul. Dacă nu suntem pe mâini bune,

măcar să fim pe mâini multe. Poate reușim prin muncă ceea ce mulți n-au reușit prin hoție, să demonstrăm că munca e cea mai mare hoție. Libertatea nu ne vine din dreptul la muncă, ci din dreptul de a munci degeaba.

— Unde ai citit asta?

— Cred că în cartea „Somnul din semn". Acolo se spune ceva despre o minune divină: un prost a recunoscut.

— E dintr-un articol în care ironizam președinția pentru proasta gestionare a birocrației și politicii, spuse redactorul-șef. Scriam că: birocrația este înregimentarea oamenilor într-un program de 8 ore, iar politica este înregimentarea oamenilor într-un program de 2 centoprette.

— Dacă te referi la tine și la articolele tale critice la adresa președintelui, greșești. Nu ești tu Cel Ce Va Veni. Doar cel mai slab om din lume are curajul să-l ironizeze pe cel mai puternic om din lume.

— De ce?!

— Din invidie, frustrare, chestii din astea, spuse profetul. Și pentru că nu ai nimic de pierdut.

— Nu poți invidia un președinte care vorbește prostii.

— Ce prostii?!

— Să afirmi că ai distrus o grămadă de inele cu briliant pentru a găsi microfonul, mi se pare o enormitate cât casa, spuse ziaristul.

— Fiecare pârâu are impresia că el face marea.

— Adică?

— Adică fiecare politician are impresia că el face puterea, spuse preotul.

— M-am cam saturat de hoți și de proști.

— Așa se întâmplă dacă nu ești hoț cu hoții și prost cu proștii. Și invers.

— Adică? întrebă ziaristul.

— Adică hoț cu proștii și prost cu hoții. Și invers.

— Adică prost cu proștii și hoț cu hoții.

— Despre proști, numai de bine, spuse profetul. Prostul nu știe cât e de prost.

— Prostul nu știe cât este de deștept, dar deșteptul știe cât este de prost.

— Prostul ca prostul, dar, de hoț, trebuie să te ferești și când doarme.

— Și invers, completă Starvei.

— Cum adică?

— Adică și atunci când se trezește din somn. Râzând cu toții, ca de o glumă bună, nu băgară de seamă că fuseseră înconjurați de mai mulți chelneri. Aceștia așezaseră vesela, tacâmurile și aduceau mâncarea.

— Nu arată rău, spuse studentul.

— La omul sărac, e masa bogată, spuse preotul.

— Vorbești de parcă ne-ai da tu de pomană. Plătim. Mirosurile apetisante îi făceau să saliveze, dar nu se repeziră să mănânce.

— Ce facem?! întrebă scriitorul. Trebuie să ne dea cineva startul?

— Așteptăm. Pentru a avea o bună digestie, trebuie să fii un bun filozof, spuse marele preot.

— Nu te-ai întrebat dacă nouă ne convine să facem filozofie a digestiei pe banii noștri?

— Nu mă interesează. Îmi plătesc partea. Așteptară să se apropie chelnerița blondă, împingând o masă cu roți pe care se găsea un platou imens, rotund, acoperit de un capac semisferic din oțel strălucitor.

— Ce avem acolo? întrebă inspectorul.

— E o surpriză din partea casei, spuse fata și scoase o armă automată. În momentul în care se auzi prima împușcătură, chelnerița goli încărcătorul armei spre tavanul restaurantului și se prăbuși peste măsuță, cu creierii făcuți ciur, umplând totul de sânge. Nu mai apucă să tragă nici profetul. Scosese pistolul din buzunar, dar nu apucase să facă nicio mișcare, fiind împușcat în cap și în piept.

— Ce-a fost asta? întrebă Paul Starvei.

— Nu știu.

— Dacă nu îi împușcai tu, ăștia ne omorau. Nu am reușit să trag niciun glonț.

— Nu i-am omorât eu, spuse ziaristul.

— Cum?! Atunci cine? Câțiva dintre clienții de la mesele vecine, printre care și cei doi de la masa inspectorului, se apropiară de ei.

— Nu are importanță cine a tras, spuse unul dintre atentatori, făcând semn chelnerilor ascunși pe sub mese că se pot ridica și pot pleca. Important e cine a vrut să tragă. Principalul lucru e că am împiedicat niște ticăloși să-și pună planul în aplicare.

— Cine sunteți voi? întrebă ziaristul.

— Nu are importanță. Am văzut că îi bănuiți și voi de fapte mârșave. Ați vrut să vă apărați, am văzut, dar puteați s-o sfârșiți prost.

— Nu avem altceva de făcut decât să vă mulțumim.

— Pentru puțin. Nu se așteptau la una ca asta, spuse un client. Acum, pot să meargă liniștiți la cer, să se vadă cu Cel Ce Va Veni, acolo, printre stele.

— N-a spus el că viața e singura pasăre care se orientează după stele?!

— A fost o petrecere pe cinste.

— Dacă n-ar fi fost o petrecere de nevăzut, ar fi fost o petrecere de neuitat, spuse studentul. Iar am rămas nemâncați.

— Nu e nevoie să ne mulțumiți, spuse un al doilea client. Noi nu ne-am făcut decât datoria, iar voi ați învățat o lecție simplă: dacă vrei să înveți din propriile tale greșeli, greșești.

— Sunteți polițiști?

— Nu. Suntem dreptcredincioși ai Bisericii Celui Ce Va Veni.

— V-ați ucis șeful, spuse Starvei.

— A murit frumos, împreună cu scumpa lui secretară.

— Femeia te ajută să ți se pară moartea un lucru aproape amuzant.

— Avem motive să-l bănuim de crimă, spuse primul client. Și pe întemeietor, și pe asistenta lui. Nu poți alege nimic din ceea ce a spus.

— Când nu înțelegi ceva, ești pus în încurcătură.

— E invers. Când ajung să înțeleg un lucru, sunt pus în încurcătură. Nimeni nu mai înțelege ceva. Am înțeles că ei l-au ucis pe fiul comandantului secției de poliție din apropiere.

— Ce vă face să credeți asta? întrebă studentul.

— Cei doi nu aveau ochi să-l vadă pe Cel Ce Va Veni. Ăsta e un semn. Profetul se tot prefăcea că îl caută.

— Vrei să spui că voi îl vedeți?!

— Sigur, spuse unul dintre mesenii care stătea cu inspectorul la masă când au intrat ei. Putem să-l și atingem, ceea ce tu nu poți să faci. Se apropie și puse mâna pe umărul celui de-al doilea Ian.

— Hei! se supără astronautul. Faptul că mă considerați un fel de zeitate nu mă face să vă permit să vă bateți cu mine pe burtă.

— Te rog să mă scuzi, spuse clientul. Am vrut să arăt celor prezenți că te percepem în totalitate.

— Și, cine te crezi tu ca să faci demonstrații pe mine?!

— Nu mă pot crede decât ceea ce sunt, un om sărac și cinstit.

— Umblați și voi cu demagogia,spuse astronautul.

— Deloc. Mai sărac de atât, nu-mi permit să fiu. Nici mai cinstit. Dacă voi ajunge vreodată bogat, voi merge și la biserică. Nu, nu să donez.

— Atunci, de ce?!

— Să mă vadă și pe mine lumea, spuse clientul. Să mă expun în haine de firmă, să fiu admirat.

— Poți să-mi explici cum de reușești să mă vezi?

— Cred că, prin onestitate și printr-un comportament exemplar, noi am ajuns să te vedem. Foarte puțini ajung la performanța de a-l vedea pe cel venerat de ei.

— Dacă vrei să-l vezi pe cel venerat de tine, poți, dar ajung toți proștii să se înghesuie să-i ai în vedere și ăsta nu e un lucru plăcut pentru o zeitate, spuse astronautul.

— Când nu ai cu cine vorbi, taci.

— Nu cred că am ceva mai bun de făcut.

— Adevărat grăiește. Dacă am ajuns până aici, ar trebui să lăsăm vorba și să ne așezăm cu toții la dreapta Celui Ce Va Veni, spuse unul dintre meseni și trecu în spațiul în care se găsea astronautul.

— Ce fac ăștia, dispar?! se miră Paul Starvei.

— Nu. Trec în spațiul dublurii mele.

— Trec, e adevărat că trec, spuse astronautul, dar la mine nu ajung. A dispărut și cel care a apărut aici, să vă demonstreze că sunt o zeitate palpabilă pentru ei.

— Or fi dispărut într-un al treilea spațiu.

— Nu am dispărut, spuse un client, apărând de cine știe unde, asudând și gâfâind, numai că nu mai știu unde pot fi toți ceilalți.

— Ciudate lucruri, spuse Starvei când îl văzu.

— Ar fi mai bine s-o ștergem cât mai repede. Putem fi acuzați de că i-am ucis pe ăștia. Mulți nu o vor lua ca pe un act de reparație morală.

— Are dreptate, spuse astronautul și o luă înainte, spre ușă.

— Îl mai vezi pe dublul meu? îl întrebă ziaristul pe client.

— De văzut, îl văd, dar nu mai am șansa să-l ating. Am ieșit din spațiul lui, să-i caut pe ceilalți meseni, și nu am găsit drumul de întoarcere. Orașul ăsta e un labirint de nedescris.

XVIII

— Unde mergem? întrebă clientul.

— Încercăm să forțăm o intrare în spațiul dublurii mele, spuse ziaristul și îi povesti în câteva fraze despre dispariițiile ce se produceau în parculețul unui cartier de blocuri.

— Știu unde e asta, dar e cam departe. Ce căutați în spațiul Celui Ce Va Veni?

— Vrem să ajungem la Parlament.

— Sunt o mie de posibilități de a ajunge la Parlament, spuse clientul. Ce căutați acolo?

— Vrem să introducem un nou proiect de lege electorală.

— Serios?! Pe ce se bazează inițiativa voastră?

— Pe principiul: acum noi sus, acum voi jos, spuse ziaristul.

— Interesant. Asta nu produce nicio schimbare.

— E și reconfirmarea unei stări de fapt tot o schimbare.

— Cam imperceptibilă, spuse clientul.

— Asta așa e, dar necazul e altul; avem bani și nu știm cum să convingem un taximetrist să ne ia.

— Nu cred că reușiți, controalele fiind tot mai dese de când s-a auzit că subpământenii au împușcat câteva sute de polițiști, dar putem merge cu mașina mea.

— De ce n-ai spus de la început?

— Nu m-ați întrebat, spuse clientul. Dacă nu apăreați voi, noi tot îl omoram pe falsul inspector, profet, preot sau inițiator al bisericii noastre, dar după ce scoteam totul de la el. Mașina era pregătită să fugim.

— Văd, spuse Starvei. E o mașină cu zece locuri.

— Și o mașină foarte ascultătoare. E ultimul tip din marca asta.

— Până la urmă, tot n-am înțeles de ce i-ați ucis pe cei doi, spuse ziaristul înfigându-se pe locul liber din față, în timp ce clientul dădea comenzi mașinii.

— Aveam niște divergențe. De la diferențe de opinii. Noi nu susținem ideea ca biserica noastră să se transforme în partid politic și să introducem în Parlament tot felul de prapăstii legislative. Egalitatea dintre sexe a degenerat în egalitatea dintre toate sexele; nimeni nu are nimic cu tine pentru ceea ce ai făcut, ci pentru faptul că nu ai făcut nimic... Decât așa, mai bine lipsă... Se urcă și studentul în spate, în dreapta astronautului, ușile se închiseră și automobilul se mișcă, luă viteză și o coti pe o străduță, la stânga, ieșind pe o stradă cu patru benzi.

— Fii atent! strigă astronautul. Era să calci un pieton.

— Automobiliștii sunt cei mai obraznici pietoni, spuse șoferul.

— Nu era nici un automobilist. Era un pieton.

— Vreau să spun că majoritatea oamenilor își cumpără mașină din necesitatea de a se deplasa dintr-o parte în alta, cum sunt eu. Dau câteva comenzi mașinii, iar aceasta merge singură. Cei care au automobil din dorința de a se defula, se țin de volan și fac tot felul de slalomuri printre obstacole. Când nu sunt cu mașina, au pretenția să fie ocoliți și merg brambura, pe mijlocul străzii. Mașina nu e programată să se plimbe printre ei.

— Dacă îmi spui cu cine te însoțești, îți spun cine ești! îl auzi pe Starvei.

— Ce vrea să însemne asta?! se miră ziaristul.

— Nu e chiar așa, răspunse șoferul într-un târziu, înțelegând că lui i se adresează. Spune-mi cu cine te însoțești, ca să-ți spun cine sunt!

— Ei, cine ești?

— Dacă nu un oponent al sistemului, un oponent al dogmatismului adus la extrem tot sunt. Preotul nu era doar unul dintre inițiatorii bisericii noastre, ci și inițiator al unor proiecte de lege cel puțin stranii. Știm că, de multe ori, când se ceartă unii cu alții, parlamentarii protestează prin exces de zel. O inițiativă tembelă este introducerea unor icoane cu chipul Celui Ce Va Veni, aici, de față, pe pereții sălilor de clasă din toate școlile.

— Ceea ce nici n-ar fi așa rău, râse astronautul.

— Nu trebuie să glumești cu astfel de lucruri. Am și eu copii mici. Nu-mi convine să fie îndoctrinați înainte de a li se fi definitivat educația. Un activist de partid mi-a povestit, la un moment dat, că, atunci când s-a apucat de muncă, în tinerețe, nu avea nici o convingere. Cu timpul, a început şi el să creadă ceea ce propovăduia în rândul altora. Aşa e şi cu profetul nostru și simbolurile religioase din sălile de clasă. La început, copilul nu le bagă în seamă, dar, cu timpul, subliminal, îi intră în cap, fără să vrea. Asta e o reclamă nedorită, ca oricare alta. Spre deosebire de reclama proastă, când poți compara singur produsul

cu laudele, în cazul religiei e mai complicat. Asta e îndoctrinare. Forțată sau nu, ca și în cazul uneia sau alteia dintre orânduirile noastre sociale, tot îndoctrinare se numește. În armată, lecțiile politice sunt adormitoare. Dacă atipești în timpul lor, ești pedepsit, lucru care îți mărește rezistența la îndoctrinare. Fin psiholog, un colonel i-a lăsat pe toți soldații să doarmă în timpul expunerii sale. Întrebat de superiori de ce face asta, a răspuns că, atunci când se trezesc, ascultătorii știu mai bine lecția decât dacă se chinuie să nu adoarmă. E verificată metoda învățatului în somnul ușor, numit și semitrezie. Somnul rațiunii copiilor naște un mic monstru: intoleranța. Unii sunt dispuși să aibă un monstru în suflet, alții nu. E absolut adevărat că toleranța se învață în școli, dar și intoleranța. Ca și activiștii de partid, la început, preoții văd religia ca o meserie oarecare, mai potrivită cu firea lor contemplativă. Chiar dacă propovăduiesc unor mase de oameni docili, chiar dacă predică în deșertul zonei interzise, ocupându-se mai mult cu sfințiri de bucate, automobile sau stabilimente, ei sfârșesc prin a se autoîndoctrina. Până la urmă, doctrina nu e altceva decât o deformație profesională, cum dragostea nu e altceva decât obișnuință. Totul e reflex condiționat, mai mult sau mai puțin dus către conștiință. Nu poți lăsa un copil să se pătrundă, subliminal, de o religie, la un moment dat, oficială. E o discriminare. Mai târziu, când se coace la cap, e posibil ca elevul să vrea altceva. Când unul face o prostie, următorul nu vrea să facă aceeași prostie. Dacă o face, nu vrea să o facă la fel. Inteligența estompează spiritul turmei. Să nu uităm că, până mai ieri, singura icoană din clasele școlilor era portretul unui dictator sau al altuia. Nu avem nevoie de nicio altă formă de dictat. Nu există dictatură dură sau mai catifelată; dictatura dură e un pleonasm. Dictatul către altul, de la indicația prețioasă cu arătătorul la tablă, până la aplicarea forței generalizate asupra unui popor, nu e altceva decât o măsură intolerabilă. Nu există icoane bine realizate sau kitsch-uri; există doar idei pe care vrei să le accepți sau nu, materializate pe perete. Unii

se închină la ziduri, ca la nişte icoane, alţii îşi agaţă icoane pe toţi pereţii, să aibă. Făcând asta, omul sfârşeşte prin a crede că el şi nu altul e viitorul omenirii. Comunitatea părinţi-copii nu poate fi îndrituită să hotărască dacă trebuie sau nu să fie puse icoane pe pereţi. Aşa cum o mie de medici sunt de o mie de feluri şi nu poţi să-i aduni într-un sindicat, pentru a-şi hotărî soarta şi salariul, nici o mie de comunităţi locale părinţi-copii nu pot lua o hotărâre privind icoanele. O mie de capete, o mie de idei. O mie de idei, o mie de interese. Ministerul educaţiei sau învăţământului aruncă pisica în curtea comunităţilor locale. De ce? Pentru că sunt prea multe necunoscute, amplificate şi de faptul că un minister are, la rândul lui, o mie de departamente, servicii şi birouri, cu o mie de feluri de salariaţi, cu mii şi mii de convingeri, credinţe sau tabuuri. E uşor să-l pui pe profesor să explice unora religiile altora, în loc să-i lase în pace. Poate unii sunt mai înclinaţi spre latura sportivă a lucrurilor; nu trebuie să-i umfli şi pe ei entităţi supranaturale pe motiv de cunoaştere a miturilor sau legendelor. Ecumenismul nu e luminos sau întunecat. E o imposibilitate. Nu pot fi unite religiile, orice fuziune lăsându-se cu degajare inutilă de energii. Am văzut, de-a lungul secolelor, religiile s-au scindat continuu, în funcţie de condiţiile sociale, politice şi istorice, nu s-au unit. Până la urmă, au dispărut sau au fost interzise. Omenirea nu avansează; doar calculatoarele. Problema simbolurilor religioase în clase nu este decât faptul că se acordă unei religii, zisă oficială, prea mare importanţă şi se afişează doar semnele aceleia. Nu există religii importante sau mai puţin importante, nu există religii mari sau mici. Există doar religii şi să afişezi toate simbolurile pe pereţii clasei, pentru că elevii sunt de mai multe confesiuni, e ridicol. La un moment dat, cei de o confesiune oarecare pleacă. Ce faci, scoţi simbolurile? La un moment dat, vin în clasă reprezentanţi ai cine ştie cărei religii. Ce faci? Adaugi simboluri? Aşa cum tâmplăria e o meserie oarecare, preoţia e o meserie oarecare. Tâmplăria nu are nimic sfânt prin faptul că se aşează preotul pe un scaun.

Nici preoția nu are ceva sfânt; e o meserie ca oricare alta, dobândită în cadrul strâmt al unei şcoli. Nu e şcoala de popi un simbol religios, iar şcoala de şoferi unul antireligios, să-i pui simboluri pe toți pereții. Dacă vrea simboluri, elevul poate deschide uşa laboratorului de religie, unde poate consuma religie câtă vrea, cum lordul poate deschide uşa clubului, unde poate consuma câtă băutură vrea. Nu există discriminare mare sau mică, sfântă sau nu, pozitivă sau negativă. Există discriminare doar până la nivelul înfruntării dintre mâncătorii de ouă de găină, mâncătorii de ouă de rață şi mâncătorii de ouă de cartic. Da, vor spune cârcotaşii, dar, dacă nu mai funcționează discriminarea între tot felul de mâncători de ouă, înseamnă că putem pune pe pereții claselor de şcoală tablouri cu ouă de cartic, că sunt mai răspândite pe la noi. E o simplă speculație, bazată pe trecerea omului, de pe un anumit plan, pe un nonplan. Gândirea dogmatică, indiferent dacă vorbim de dogma globalistă, de cea religioasă sau alta, permite speculații şi treceri de pe un plan pe altul. Dogma globalistă seamănă cu cea religioasă prin colectivism. Nu poți fi tu însuți dacă vrei să imiți pe cel de alături. Gândirea deschisă, la rândul ei, datorită materialului larg de cercetare, permite şi ea speculații. Din cauza asta, şi cei care susțin prezența simbolurilor religioase în clase, şi cei care nu susțin lucrul ăsta, se găsesc într-o groaznică dilemă. Neputând ieşi dintr-o dilemă, oamenii discută la infinit, cum se vede, dar o face fiecare pe terenul lui; nu există comunicare între dogmatici şi progresişti. Atâta timp cât dogmaticii cred că ei sunt reprezentanții progresului pe Pământ, iar progresiştii fac o dogmă din obiectul lor de gândire, nu există înțelegere. Cel ce nu se înțelege pe sine, nu-l înțelege pe celălalt, pentru simplul fapt că îi lipseşte setea de înțelegere. Pare un truism, dar ce nu pare un truism când se pune problema părerii?! Vorbitorii de sine au ajuns, din spirit de originalitate forțată, de la „a fi sau a nu fi", la „a fi sau a nu fifi" sau, cine ştie, la „a fifi sau a nu fifi". Un subiect aşa banal, cum este cel al simbolurilor religioase în

clasele de şcoală, consumă prea multă energie, pe la televiziunile de rating, şi nu lasă agricultorii să cultive pământul. Predarea istoriei religiilor în şcoli seamănă cu iniţiativa unui ministru al învăţământului de a încerca să introducă disciplina „anticorupţie". Cât timp unii elevi nu-şi prea bat capul nici cu religia, istoria oricărei religii e superfluă, cum superfluă este şi anticorupţia, într-o mare de corupţie generalizată. Nu putem nega faptul că globalizarea vine peste noi cu internetul şi televiziunea în dinţi, „impunând alte paradigme educative", şi faptul că tinerii trebuie să cunoască „măcar în termeni minori datele şi axele fundamentale ale celor câteva credinţe şi religii importante ale lumii", dar numai dacă vor şi, bineînţeles, dacă au învăţat mai întâi să vorbească şi să scrie corect un dialect dominant. De ce e nevoie de ore de religie?! De ce e nevoie de ore de anticorupţie?! Popii cu ale lor, hoţii cu ale lor. Toleranţa nu înseamnă să fii înţelegător când ţi se bagă pe gât simbolurile altei religii. Toleranţa înseamnă să-l laşi pe altul în pace, în măsura în care te lasă şi el în pace. În momentul în care s-a găsit un profesor care nu făcea altceva decât să apere drepturile propriei familii, cum aş fi eu, de exemplu, televiziunile au sărit în aer, comentatorii s-au inflamat şi s-a scos de la naftalină veşnicul oprobriu public. În loc să se rezolve problema omului, în tăcere, punctual, s-a creat o problemă de veşnice discuţii, masivizată artificial, prin încurcarea noţiunilor de şcoală laică, şcoală teologică, şcoală de corecţie, puşcărie, locuri pe unde s-ar mai putea face prozelitism inutil. Dacă problema ar fi doar minoră, s-ar mai putea dezamorsa, numai că ea s-a dovedit falsă. Religia e cum sunt ceaiurile de slăbit; când le vinzi, n-o să te apuci să spui că nu au nici un efect, ceaiurile pentru îngrăşat neavând prea multă trecere. Credinţa e altceva; e modul de a face cură de slăbire, cură bazată pe teama ca ceaiurile de slăbit să nu fie cumva ceaiuri pentru creşterea poftei de mâncare. Analiştii au pus-o cum le-a convenit, adică pe baza veşnicei confuzii dintre credinţă şi religie, ajungându-se acolo unde prăpastia se adân-

ceşte, adică la ateism. Unele definiţii spun că ateismul este „negare a existenţei oricărei divinităţi", altele spun că acesta „respinge religia", dar toate sunt de acord că e şi ateismul o „concepţie". Orice concepţie, chiar şi materialistă, se bazează pe idei. Atât de mult s-au învârtit filozofii în jurul cozii, încât, până la urmă, au împărţit şi idealismul în: obiectiv, subiectiv şi absolut. Oricât s-ar lupta materialiştii cu idealiştii, nu se pot despărţi. Cum lumina e undă-corpuscul, lumea e şi ea materie-idee. Vulgar, există popi materialişti şi macaragii cu capu-n nori. Fiecare are propria lui credinţă, dar puţini trec pe la biserică şi, în ultimul timp, doar ca să etaleze maşini luxoase sau haine de firmă. Dacă se lua, ca idee de plecare, frica, lucrurile se simplificau. Credinţa poate fi definită ca frica ancestrală a omului în faţa necunoscutului, în faţa a ceea ce nu pricepe, în faţa divinului. Această frică are o paletă completă de manifestare. Nu exisă om care să nu se teamă de ceva, care să nu acorde vreunui lucru caracter divin. De la zero, la 100%, toţi oamenii sunt credincioşi, într-un fel sau altul. De la un câine sau un şobolan, până la reprezentarea divinităţii ca un bătrân cu barbă, fiecare se teme de ceva. Unii s-au temut de o grămadă de zei, alţii s-au temut de ploaie, vaci sau leoparzi. Unii au căutat o divinitate şi au ratat o alta, alţii văd divinitatea lor supremă după cum le e felul. Pentru galbeni, divinitatea e galbenă, pentru negri, neagră, pentru albi, albă. În frica lor de a nu sta pe locul doi, femeile emancipate sunt convinse că fiinţa supremă trebuie să fie femeie. Frica de sărăcie divinizează banul, mai ales în rândul tineretului din societăţile unde nu se mai munceşte, ci se trăieşte pentru a câştiga. Frica de viaţă e, de fapt, frica de moarte. Şi celor care cred în viaţa veşnică, şi celor care cred în viaţa de apoi, şi celor care cred în veşnice întinderi de apă, şi celor care nu cred în toate astea, şi celor care nu ştiu ce să creadă, le e frică de moarte, lucru care îi face să creadă în ceva. Şi atunci, are vreun rost să ridicăm icoane tuturor acestor angoase? Nu e mai bine să lăsăm liberă mintea copiilor, dacă

vor, să le creeze ea? E adevărat, prozelitismul nu se mai face cu pistolul, dar şi să-l faci pe copil să suporte, zilnic, dogmatismul tău, că e colectivist, că e tradiţionalist, că e religios, tot o formă de exercitare a forţei e. Tot ce încerci să introduci cu forţa se întoarce împotriva ta. Secolul ăsta va fi sau nu va fi religios. Cui, ce-i pasă? Acum, la început, nu prea ştim pe unde va trece secolul. Stăm, ca proştii, cu ochii la ceas şi aşteptăm să se întâmple ceea ce se prefigurează.

— Dar ştiu că ai avut un motiv serios să-l omori pe inspector...

— N-am vrut să-l omor, spuse şoferul. Şi-a căutat-o. Nici n-am reuşit să scot ceva de la el. Avea varianta lui, variantă pe care v-a turnat-o şi vouă, în mare parte.

— Aţi ascultat ce am vorbit?

— Sigur. Asta a fost misiunea noastră. Avem aparatul auditiv, specific rasei noastre, puţin modificat chirurgical. Păcat că mi-am pierdut colegii! Apar ei, dar Virgil Aaspan va fi foarte nemulţumit.

— Trăieşte?! sări ziaristul.

— Sigur. Ce aţi crezut?

— Am crezut că l-am făcut ciur.

— Gărzile de corp puteau să te neutralizeze înainte de a-ţi trece prin cap să-l împuşti, spuse şoferul. Încă de la prima vizionare, comandantului i-a plăcut foarte mult scena asta. Are de gând s-o folosească în mai multe filme.

— Am ajuns şi eu la concluzia asta. Am întors-o pe toate feţele. Fiul său e viu?

— Nu ştim încă. Pentru asta s-a organizat misiunea. Eşapcon, adică Virgil Aspan, ne-a trimis. Misiunea are mai multe etape. Prima etapă urma să elimine toate dezinformările. Aici, am dat greş cu falsul inspector.

— Şi voi sunteţi falşi adepţi ai bisericii lui, spuse ziaristul.

— Nu. Noi suntem credincioşi împătimiţi. Preotul era un fals. E un teanc de reviste, acolo, în spate! Sunt exemplare ale aceleiaşi reviste, îi arătă lui Starvei. Ia doar exemplarul de deasupra!

— Aia e revista la care sunt eu redactor-șef, spuse scriitorul.

— E aceeași revistă, dar nu ești tu șef la ea. Revista ta apare în toate districtele, cu colective de redacție diferite. Exemplarele astea sunt din varianta districtului 4.

— Spune ceva despre blonda de la bar și despre faptul că ar fi fost arestată. E și o poză aici. Dacă n-ar fi de plâns, ar fi de râs.

— Cine râde la urmă, să stea mai în spate! spuse șoferul.

— Eu chiar stau mai în spate, dar nu cred că avea cum să fie arestată?! Am văzut-o când a căzut sub ploaia de gloanțe.

— Nu era aia. Originalul se găsește într-una dintre celulele secției de poliție din apropiere.

— O cheamă Ema... și nu mai știu cum, spuse studentul.

— Ema Marcos. Îl vezi pe negriciosul din poza de alături?

— Da. E Filip Prims, un tip care învață foarte bine. A stârnit nedumerire la sesiunea trecută, când a absentat. Ce e cu el?

— A murit, spuse clientul.

— Nu se poate.

— Ba se poate. Nu scrie acolo?

— Ba da, scrie în articol... S-a culcat şi el cu fata şi, se pare, a murit în condiții misterioase, citi Starvei.

— După ce am citit cu atenție toate articolele, am luat teancul de reviste și am coborât în cramă, unde m-am întâlnit cu Virgil Aaspan, continuă șoferul să povestească. Ne-am așezat la o masă mai retrasă, unde am citit împreună toate articolele și le-am analizat în amănunțime. Jenat și derutat, mi-a arătat blonda care se găsea la bar și i-a făcut semn să vină la noi. „Ai fost la el?! au luat-o comandantul la rost, atunci când a apărut la masa noastră. „Nu știu despre ce vorbiți, a spus fata. Beți ca de obicei sau doriți altceva?" „Dorim altceva", s-a enervat Eșapcon. „ Altceva, ce?". „Doresc să nu ne minți". „Are vreo importanță?", a devenit chelnerița insolentă. „Să lăsăm șaradele! s-a enervat comandantul și mai rău. Ai fost cu fiul meu?!". „Nu, n-am fost", a răspuns ea. „Bine, adu-ne două pahare de rachiu de porumb și două cafele!", i-a spus. „Nu doriți vermuturi cu gheață, ca de obicei?", a întrebat ea. „Nu", a răspuns Eșapcon.

— Nu v-ați dat seama că fata mimează prostia? întrebă Starvei. Poate că ea nici nu are controlul, poate că e manipulată de forțe străine, invizibile, din interior.

— Ba ne-am dat seama. Din cauza asta, nici nu am insistat prea mult. Șeful i-a pus câteva întrebări evazive, din cele spuse reieșind că fusese arestată de o comisie oficială de anchetă și eliberată din lipsă de probe, și a lăsat-o în pace. Două ore mai târziu, a organizat o conferință de presă pentru după-amiază, întâlnire la care au venit ziariștii grămadă, ca la târg. Le-a băgat pe gât și o băutură foarte scumpă. Cum ziariștii sunt cam zgârciți, învățați să mănânce și să bea pe gratis, la colocvii, ședințe culturale și conferințe de presă, nici nu au mai venit pe acolo, doar pentru o băutură. Avantajul adunărilor cu presa e că poți arunca o bombă, iar aceasta explodează în funcție de cum o percepe fiecare, dar, a doua oară, Eșapcon nici nu i-a mai invitat, deoarece ocupau locul de pomană, făceau mizerie și voiau să consume gratis. I-a obligat, astfel, să se maseze la scara blocului unde locuiește fata.

— Un timp, au stat și în jurul casei unde stau eu cu chirie, spuse studentul. S-au întreținut cât s-au întreținut cu gazda mea, o babă acră și guralivă, apoi au plecat. După asta, au apărut din nou. Probabil că n-au mai avut ce scrie. Mi-e și frică să mă duc acasă. Aici, nu scrie că ar mai fi fost arestată de cineva. Spune că, de frica presei, a cerut să lucreze două ture și, din cauza statului în picioare, s-a epuizat fizic, iar patronul a trimis-o într-o stațiune de odihnă și recuperare.

— Considerând că fata e singura legătură dintre moartea lui Prims și dispariția fiului său, comandantul a băgat-o la odihnă într-una dintre celulele de la subsol și a organizat misiunea de cercetare din care fac parte și eu, spuse șoferul. Când nu-i poate nimeni contrazice, ziariștii fabulează. Unul, probabil iremediabil îndrăgostit, spune despre ea că nu poate să creadă că ar putea fi o criminală, că pare, mai degrabă, o apariție de basm, o fată care respiră, prin toți porii, vitalitatea omului din districtul 6.

— Ce idilic, a spuse Paul Starvei ridicându-şi ochii din ziar. Ia, ascultaţi!

Citi paragraful în care se amintea de nişte pete roşii, descoperite la autopsie, pe pielea capului studentului mort. Nedescoperind vreo legătură între acestea şi moartea misterioasă, au consemnat faptul că petele erau din naştere şi nu produse de microorganisme ieşite din sânge.

— Am auzit şi eu o grămadă de poveşti despre o posibilă legătură între chemotactismul negativ al unor rase de oameni de origine canină şi unele decese suspecte, dar nu mi-am permis să tratez subiectul deoarece nu sunt sigur pe terminologia de specialitate, spuse ziaristul. Să scrii despre celule reproducătoare masculine, respinse şi distruse, sau despre înmulţirea aberantă a acestora şi accentuarea puterii lor de a perfora o membrană, mi se pare ilar. Cine citeşte articole despre modul cum se întorc aceste celule în uretră, pătrunzând în vezica urinară?! Nici despre nu ştiu ce substanţe azotate necunoscute, care atrag celulele sexuale masculine, nu poţi să scrii; nimeni n-a putut izola astfel de substanţe, nimeni nu a putut sintetiza astfel de substanţe. Suntem în protoistoria medicinii. Până ne lămurim, totul e science ficţion.

— Ăsta e punctul de vedere al celor mai mulţi literaţi, spuse astronautul. Tot ce se abate puţin de la realitate şi ce nu pot ei să înţeleagă, e science fiction. Nu trebuie să uităm că orice lucru e imposibil exact până în momentul când se întâmplă. Pe planeta mea, acum mai multe mii de ani, ne-am luptat cu T.B.C.-ul, apoi am învins S.I.D.A.! Ziariştii ăştia nu au făcut altceva decât să copieze rezultatele autopsiilor.

— Pentru banii pe care îi primesc, nici nu are rost să-şi prea bată capul, spuse ziaristul.

— Nu se încurajează presa profesionistă. Cei de la putere îşi plătesc mai mult amantele şi nepoţii.

— De ce nu ne ocupăm noi de povestea asta? întrebă scriitorul.

— Cine spune că nu ne ocupăm?! se miră șoferul. Chiar dacă am pornit cu stângul, eu am totuși o misiune de îndeplinit.

— În actualele condiții, nu mă pot concentra să scriu un rând. Să refac traseul unei anchete, nici atât. Nici nu-mi plac anchetele. Ca redactor-șef, m-am ocupat mai mult cu politica și am scris cronici cinematografice, să-mi justific salariul. În ultimul timp, nici n-am prea dat pe la redacție, mai mult înfundând arestul Poliției.

— Nici eu nu văd lucrurile foarte clar, spuse Starvei. Sunt șocat de moartea unui coleg, de dispariția altuia. Sunt impresionat de chinurile unei chelnerițe, probabil nevinovată... Nici pe la cursuri n-am mai dat.

— Sunt pline ziarele districtului nostru cu această poveste, relatată mai mult sau mai puțin înflorit, spuse șoferul. După câteva zile, am dat nas în nas cu Eșapcon, în anticamera medicului legist care făcuse autopsia lui Prims şi am izbucnit în râs; amândoi eram împinşi acolo de aceleaşi îndoieli şi de aceeaşi curiozitate. Amândoi am avut ideea de a porni cercetările de la autopsie. Medicul ne-a întâmpinat, fiind numai zâmbet. Am zâmbit și eu, la fel de profesional. „Zâmbiți, nu e de glumă! ne-a tăiat-o medicul. Aveți noroc că sunt un om calm şi inepuizabil. După circul ce a fost aici, ar trebui să omor un ziarist. Faptul că nu o voi face niciodată, e demonstrat de prezența voastră aici. A mai trecut o jurnalistă, de dimineață, dar nu a înțeles nimic din ce i-am explicat" „Şi mie mi se pare un caz de neînțeles", a spus comandantul. „E absurd, dar, paradoxal, uşor de explicat", a spus specialistul. Ne-a făcut o schemă şi le-a colorat fiecare segment în parte. „Vedeți, eu cred că fata este de vină, dar ea habar nu are despre acest lucru, a continuat. Oricât ați ancheta-o, nu puteți scoate nimic de la ea. Nu aveți ce. Dacă s-a culcat aşa uşor cu inspectorul acela chel şi burduhănos, e un adevărat pericol social. Nu alege. Poate să omoare pe oricine. V-ați culcat vreunul dintre voi cu ea?". Noi am negat, dar se vedea de departe că medicul nu ne crede. „I-am spus și ei să

nu se mai împerecheze cu cineva, a continuat el. Feriți-vă de ea! E drăguță și nimfomană. Poate seduce și un zid de beton. I se scurg ochii după bărbați. Nu sunt atât de naiv să cred că se va opri".

— Credeți că am fost la un pas de moarte? se înfioră Paul Starvei.

— Nu putem ști. Depinde când v-ați culcat împreună și de câte ori.

— Poate am norocul de a fi într-o stare psihică permanet proastă. Sunt tot timpul inhibat de sesiune şi nu pot să mi-l scot pe George Aaspan din minte...

— Orice e posibil, spuse șoferul. Eșapcon i-a spus că a băgat-o la răcoare și îi promite că o va supraveghea permanent.

— Numai să nu cadă chiar el in mrejele ei.

— Nu știu ce vor face şi nici nu mă interesează. Nici medicul nu își dă seama dacă fata are o inteligență redusă sau se ascunde foarte bine în spatele prostiei mimate.

— Vom vedea, dar, oricum ar fi, ar trebui să aibă grijă! spuse studentul. Se pare că șeful nostru are o atracție neobișnuită față de ea. Nu contează cât este de deșteaptă; totul depinde de puterea lui de percepție, de cât e de prost sau de inteligent.

— Punând cap la cap tot ce a aflat şi de la microbiologi, medicul ne-a împărtăşit concluzia că, printr-un proces electro-chimic misterios, celulele reproducătoare masculine se înmulțesc peste măsură şi capătă o putere de penetrare extraordinară. Pot să treacă uşor înapoi, prin uretră, prin pereții vezicii urinare, peritoneu, sistem sanguin sau limfocitar. Pot trece prin organele abdominale sau toracice, rămânând acolo sau mergând mai departe. Pot perfora chiar şi sistemul osos, pot ajunge la creier sau extremitățile membrelor; nu au o direcție previzibilă. Ne-a arătat probele recoltate din diverse organe, apoi ne-a pus să se ne uităm la microscopul electronic. Celulele sexuale, după un timp, îşi pierd din forță, dar ultimele, găsite în creierul şi organele interne ale lui Filip Prims, erau încă vii. Parcă gândeau.

Nu aveau o mişcare chiar haotică; se strângeau în grupuri compacte sau şiruri paralele, perfect ordonate. Unul era nemişcat, parcă le comanda celorlalţi o plutire sincronizată, ca un dans.

— Mi se pare cea mai mare tâmpenie auzită vreodată.

— Doctorul ne-a explicat că a avut aceeaşi senzaţie, dar nu e chiar o tâmpenie faptul că celulele reproducătoare masculine gândesc şi, odată scoase din mediul lor biologic normal, capătă o aşa mare putere de adaptare, încât trec şi prin oase, spuse şoferul. Nu substanţa azotată misterioasă, găsită la autopsie, e cauza, ci, probabil, vreo substanţă ce se secretă sau se sintetizează în vaginul fetei. În favoarea acestei idei, pledează faptul că spermatozoizii nu şi-au continuat drumul normal, ci s-au întors în mascul. Poate fi vorba de vreo inducţie psihică, spontană sau conştientă. Nu se ştie; cu toată intervenţia lui Virgil Aaspan, Poliţia nu a dat voie legistului ca, împreună cu o echipă de specialişti, să testeze chelneriţa şi să culeagă probe.

— Dacă aş scrie o povestire cu un subiect de genul ăsta, ar ieşi o chestie de slabă factură, spuse ziaristul. Ar fi o scriere slabă din două motive. În primul rând, aici este ca şi cum ai vrea să faci literatură din descrierea viselor. Când povesteşti un vis, sună frumos, acesta fiind îmbrăcat adecvat de imaginaţia ascultătorului, dar, când vrei să-l prezinţi în scris, vezi că nu are valoarea scontată; imaginaţia cititorului nu ajunge la înălţimea imaginaţiei celui care ascultă...

— Şi, care ar fi a doua cauză a eşecului unui astfel de demers? întrebă Starvei văzând că atenţia ziaristului se îndreaptă în altă parte.

— Slaba dotare tehnică. Dacă ar veni, acum, aici, nişte extratereştri, fie că nu i-am putea percepe, neavând cu ce, fie că am avea sisteme de percepţie diferite, paralele, nivele de cultură ştiinţifică sau de alt fel diferite etc.

— Ha, ha! spuse studentul. Vrei să sugerezi faptul că aceste celule sexuale ar fi gazda unor fiinţe subatomice, iar acestea

le-ar încărca energetic şi le-ar folosi ca vehicule, în mediul biologic strâmt.

— Nu m-am gândit chiar aşa, dar, oricât ar părea de absurd, asta am vrut să spun. Vă daţi seama cât trebuie să încarci energetic un spermatozoid pentru ca acesta să treacă prin cutia craniană.

— Dacă au trecut prin cutia craniană, înseamnă că au ieşit în afara capului. Am înţeles că devin foarte rezistenţi în afara mediului lor biologic.

— A mediului lor biologic normal, interveni şoferul. Medicul ne-a spus că, după ce va primi aprobare să cerceteze fata, va descoperi cauza. Nu ştia dacă celulele au părăsit cadavrele, dar a descoperit că s-au plimbat pe sub stratul cornos al pielii capului, în special, şi mai puţin în rest. Ne-a arătat petele astea roşii de pe cap. Proveneau din aglomerarea a milioane de celule sexuale masculine la un loc.

Îi spuse ziaristului să caute în torpedou şi le arătă poze color, mărite de 100, 1000 şi chiar 20000 de ori.

— Cum rămâne cu înmulţirea extraordinară a unora, în favoarea distrugerii altora? întrebă Starvei. Scrie ceva, în sensul ăsta, într-unul dintre exemplarele revistei.

— Şi cum rămâne cu respingerea lor, înapoi, în uretră? întrebă astronautul.

— Sau cu faptul că acest partener al fetei a murit? Studentul se lansă într-o tiradă despre modul umanist de a porni acţiunea de cercetare, mod cu care ar trebui să fie familiarizate şi fiinţele extraterestre, după părerea specialiştilor în ozenologie.

— Prea multe întrebări pentru un singur răspuns, îl domoli şoferul, explicându-i faptul că, atâta timp cât dotarea tehnică este precară, ar fi mai bine să ia totul ca pe o simplă teorie, o idee trăsnită de-a medicului...

— Şi, ce-a urmat?

— Nimic. Ne-am despărţit lăsând discuţia neterminată. Şi neterminată a rămas.

— Un examen m-a împiedicat să revin la ea după o primă întâlnire, spuse Stravei.

— Lasă, că au fost alții mai proști. Au fost găsiți morți, goi, în aceeași poziție chinuită, făcuți ghem, ca niște fetuși. S-a filmat, s-a pozat, s-au luat notițe, s-a măsurat, s-au încheiat procese verbale și s-au luat o serie de declarații. Au chemat-o și pe chelneriță, apoi au pus-o în libertate din lipsă de dovezi, cum am spus. Polițiștii și anchetatorii au simțit că nu a fost sinucidere, dar nici crimă nu aveau certitudinea că e. Simțeau, după atâția ani de meserie, că fata e vinovată, dar nu se putea stabili nici o vină. Erau supărați că fusese ucis un om de-al lor, Filip Prims, dar aveau ordin să nu întreprindă nimic deocamdată; făcuseră și așa prea multe greșeli, împușcaseră prea mulți oameni nevinovați. Asta dusese la deteriorarea imaginii districtului în capitală și lume. Nu mai puteau risca acțiuni pe cont propriu.

— Povestea asta începe să mă plictisească, spuse studentul.

— Dacă te plictisești, întinde-te, așa, pe spate, și gândește-te la acest lucru! spuse șoferul.

— Mie mi se pare o poveste interesantă, spuse ziaristul. De ce te-am crede pe tine și nu pe preot? Nici nu știm cum te cheamă.

— Nici nu e nevoie. Nici întemeietorul nu și-a dezvăluit adevărata identitate. Pentru voi, pot fi un profesor oarecare, nemulțumit de practicile legislative și religioase ale unuia sau altuia.

— Povestea asta poate fi legată de povestea prezenței mele pe Pământul ăsta, spuse astronautul. Împreună cu mine, soția mea și android, au mai rămas aici și niște ființe minuscule, componente ale unei rase extraterestre. Acestea descompun și recompun lucruri palpabile, dar în grupuri de miliarde. În grupuri mici, sunt invizibile; nu cred că aveți microscoape perfecționate pentru ele.

— Bună încercare, spuse scriitorul. Nici eu n-aș fi putut să-mi imaginez așa ceva, spuse scriitorul. De multe ori, am impresia că ești imaginea mea din oglindă.

— Înțeleptul stă totdeauna în spatele oglinzii.

— La lucrul asta mă gândeam și eu.

— Nu ține, spuse șoferul. Medicul e înzestrat cu o vechitură de microscop electronic. Medicina nu e înzestrată cu minuni ale tehnicii.

— Mașina asta e înzestrată cu dispozitive pentru depistarea unui eventual urmăritor? întrebă Starvei.

— Nu are așa ceva. De ce?!

— Cred că suntem urmăriți.

— E o mașină a Poliției, spuse astronautul.

— Poate fi un control de rutină.

— Ce control de rutină?! spuse scriitorul. Semnalizează de cinci minute să tragem pe dreapta. Dacă nu e consemnat atentatul meu asupra lui Virgil Aaspan, omorurile din restaurantul-biserică sunt reale. Și nu mai aveam decât cinci străzi până la blocul meu...

— Nu vă temeți, spuse șoferul. Dacă suntem opriți, vorbesc eu. O mașină de poliție le barase drumul, iar mașina clientului frână brusc, deschizându-și larg ușile. Afară îi așteptau mai mult de douăzeci de polițiști cu pistoalele îndreptate spre ei. Șoferul se coborî și se îndreptă către cel care părea a fi șeful, arătându-i o legitimație. Polițistul îi returnă actul și îl lovi cu mânerul armei în frunte, doborându-l la pământ. Ceilalți polițiști se puseră cu bâtele pe ei și îi împinseră cu brutalitate într-o dubă, unde îl aruncară și pe client, în stare de inconștiență. Se închiseră portierele și se treziră în întuneric.

XIX

— Ce-a fost asta?! se dezmetici, scriitorul.

— Cine poate ști? se auzi Paul Starvei.

— Suntem toți?

— Care toți?!

— Eu, tu, dublura mea și șoferul, spuse ziaristul.

— Pe clientul de la restaurant l-am văzut când l-au aruncat peste noi. E întins pe jos. Cred că e încă inconștient. Abia mi-am tras piciorul de sub el.

— Mi-am revenit, îl auzi pe șofer, dar mi-am pierdut vederea. Pentru mine, nu e decât întuneric.

— Nu ți-ai pierdut nicio vedere. E întuneric în dubă.

— S-a făcut noapte?

— Nu, răspunse studentul.

— M-am mai liniștit. Nu-mi place să conduc noaptea. Merg până se face ziuă.

— Glumești sau visezi?

— Cum adică?! nu înțelese șoferul.

— Nu conduci tu. Mașina merge singură. De ce te-ar deranja întunericul de afară?

— Nu-mi place să călătoresc noaptea, indiferent dacă sunt la volan, în mod direct, ca pe vremuri, sau mașina merge singură.

— Poți fi liniștit. Duba nu are ferestre. E întuneric pentru că sunt închise toate portierele. Îl strigară pe astronaut și traseră cu toții concluzia că rămăseseră numai trei.

— Ne-au luat foarte repede, spuse studentul. Atât de repede încât nici nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Nu știu ce e cu dublura ta.

— Nici eu nu l-am văzut. O fi rămas în spațiul lui. Nu l-au văzut.

— Cine mai sunt și ăștia? întrebă șoferul.

— Nu cred că sunt polițiști de pe aici, spuse Starvei. Nu am recunoscut niciunul.

— E posibil să nu fie decât falși oameni ai legii. Poliția nu recrutează decât oameni de la 1,8 metri în sus. Nu înțeleg ce vor. Dacă erau niște atentatori, acum nu mai eram în viață.

— Ce facem? întrebă studentul.

— Mai aveți arme la voi?

— Eu am arma, spuse Ian.

— Și eu, spuse Starvei, dar mi-au dat una în umăr încât abia mai pot să mișc mâna.

— Deci, au uitat să ne dezarmeze, spuse clientul.

— Nu vi se pare că mașina asta merge cam repede?! se miră scriitorul.

— Ba da, spuse studentul. Ce-o fi cu graba asta?! Se simte când pune frâna și la curbe.

— Merge repede, dar foarte uniform. Nu ne zgâlțâie.

— N-are șofer, spuse clientul. E pusă pe memoria mașinii și pilot automat.

— Oricum, e bine să fim atenți. S-ar putea să se lase cu împușcături. Are dreptate clientul care ne-a salvat pielea la restaurant.

— Dorin Hivan.

— Încântați de cunoștință. Ce ți-a venit să te prezinți tocmai acum?

— Chiar dacă simți că ești de aceeași parte a baricadei, nu poți avea încredere. După cele pățite împreună, îmi sunteți mai apropiați. Ține-ți aproapele aproape! spune o vorbă.

— În semn de respect, ține-ți aproapele la depărtare!

— Atunci, de ce te-ai băgat așa în mine?

— E din cauza mașinii care frânează. Ajunsă la o anumită viteză, duba frână brusc, se întoarse cu 180 de grade și își deschise portierele din spate. Cei trei fură expulzați și se rostogoliră pe asfalt. Se ridicară cu greu, orbiți de lumină, ținându-se de vreo mână, de vreun picior sau pipăindu-și vreo rană căpătată la cap.

— Nu e nimeni la volanul mașinii.

— Nu e nimeni cu noi.

— Călătoria asta în întuneric e o parodiere a drumului pe care am plecat. O autoparodie.

— Un fel de parodie la volan.

— Lăsați calamburile! Nu e locul. Am fost aruncați la poarta din spate a secției de poliție condusă de Virgil Aaspan, spuse studentul.

— Pe aici am intrat cu Angela într-o grădină a unei curți interioare, spuse ziaristul. O voce interioară ne-a dus în restaurant

pe un drum foarte scurt. În realitate, până acolo, e un labirint de culoare, mai lungi sau mai scurte, și scări ce urcă și coboară.

— Ați văzut afișul? întrebă Hivan.

— Nu.

— Scrie că mitingul programat pentru sâmbătă s-a amânat și să urmărim rubrica meteo.

— E absurd. Ce are un miting desfășurat într-o cramă cu vremea de afară? întrebă ziaristul.

— Nu știu, spuse Hivan. Cred că vremea rea mai are o șansă, să se facă bună. Noi nu mai avem nicio șansă. N-are nicio legătură cu mitingul. O fi vreo hoțomănie de-a lor. A face pe prostul la timpul potrivit, poate fi și în complicitate cu institutul meteorologic.

— Putem să intrăm prin față, dar văd că e închis, spuse Starvei. Putem să intrăm pe partea cealaltă, prin curtea unde se găsesc garajele mașinilor. Nu e nevoie. Știu eu drumul pe la cele trei nivele ale subsolului și birouri.

— Haidebard Eșapcon spunea că tatăl său conduce o a doua secție de poliție a districtului 64, cu infrastructura sa separată, subsoluri, birouri, mijloace de transport, cu salariați și polițiști supercalificați, susținători ai unei suprastructuri performante, de unde îl ajută cu sfaturi de bătrân înțelept, spuse ziaristul.

— E o minciună, spuse Dorin Hivan.

— Am învățat o lecție: după un timp, orice minciună se dovedește adevărată.

— Nu în timpurile astea. Și nu cu orice fel de oameni. L-am văzut cu ochii mei pe bătrân. Nu mai e întreg la minte. E într-una dintre celule, unde fiul său i-a amenajat un viitor de vreo sută de ani. E ținut în viață în mod artificial și sunt înregistrate toate gândurile acestuia. Când nu știe ce să facă, Aaspan, acest Eșapcon al Poliției capitalei, apelează la înregistrări. Celula e un dispozitiv holografic cu înregistrări derulate zilnic, timp de o lună, specifice acțiunii unui polițist-șef. La sfârșit, programele se reiau, la fel sau puțin modificate. I-a pus niște ochelari, un mic computer, interconectați la creier, și l-a legat într-un fotoliu.

— Nu are și el pe cineva să aibă grijă de tatăl lui?! se miră ziaristul.

— Nu știu, dar cred că au afaceri dubioase și nu le convine să-și țină colaboratorii prea aproape când pot face o investiție definitivă, discretă, în tehnică.

— Ciudat. S-a ajuns așa departe cu robotehnica?!

— Orice e posibil, dar nu cred că e pentru toată lumea, spuse Hivan. Au mulți bani și nu-i interesează dacă ceilalți n-au. Când poporul își va da seama cu cine are de-a face, ei nu vor mai fi în funcție.

— Cineva trebuie să fie în funcție, într-un moment sau altul.

— Dacă vor fi copiii sau nepoții celor de acum, educați în același sens, nu se va schimba nimic. Virgil Aaspan a furat pentru generațiile viitoare. A investit în George Aaspan și s-a trezit că a dispărut. Poate e o simplă înscenare. Au mulți dușmani, mai ales acum, în apropierea alegerilor.

— Polițiștii trebuie să fie un exemplu de moralitate, spuse ziaristul.

— Asta, în condiții de normalitate. Nu trăim vremuri normale, ci o tranziție către un viitor incert. Polițistul îl urăște pe hoț doar din cauză că nu-l lasă și pe el să fure. E mare concurență și cu parlamentarii sau guvernanții, cei care fac sau împart bugetul.

— Unde e democrația? Cetățenii tac și rabdă sărăcia?

— Cât timp sărăcia asta nu e încă o boală contagioasă, polițiștii merg pe principiul: unde nu e, văd eu ce să-ți iau, spuse Hivan. Puterea discreționară nu se simte tot timpul.

— Nu poți să nu-l iubești pe hoț; îți fură până și banii de băutură.

— Și te apără de un viciu pe care poți să nu-l ai și singur. În schimb, îți lezează poziția de liber arbitru. Dacă îi lași liberi, ăștia îți fură și gratiile de la ferestre; dacă nu-i lași liberi, la fel.

— Nu înțeleg de ce nu se schimbă ceva, spuse ziaristul.

— Deoarece oamenii cu două fețe iubesc oamenii cu fundul în două bărci.

— Eu cred că frica e cauza stagnării, spuse studentul. Cetățeanul cu drept de vot trăiește cu frică. Își spune că, prin votul lui, poate face o schimbare, dar e posibil în mai rău. Cu mitinguri colorate, cu discursuri sforăitoare, cu jumătăți de adevăruri, i se inoculează omului mândria de a fi cetățean al Pământului și ideea că, atâta timp cât are această calitate, nici nu mai trebuie să muncească.

— Iubim adevărul, spuse Hivan. Adevăru-i că se fură.

— Cât timp nu furi, te ajută creatorul tău, spuse Starvei. Asta îl face pe hoț să se declare ateu.

— Hoția și minciuna merg mână în mână, spuse Hivan. Când spune că cinstea e cea mai de preț avere, hoțul minte.

— Când nemulțumiții vor fi foarte mulți, schimbarea se va produce de la sine, spuse ziaristul.

— Nu știu dacă se va produce așa ceva. Globul pământesc nu a fost împărțit niciodată în două tabere, mulțumiți și nemulțumiți, ci în miliarde de tabere. Nimeni nu știe ce e bine și ce e rău; de exemplu: singurătatea. Fiecare are propria lui realitate.

— Realitatea nu e a oricui; e a mea sau a ta. În funcție de interes.

— Unii nu-și fac atâtea probleme din nivelul de trai, spuse Hivan. Când nu ai de niciunele, ești realmente liber.

— Când nu ai de niciunele, ești ușor de manevrat. Să începem cu prostiile și să ne apucăm de furat! Râd hoții de noi.

— Ca să putem fura și noi, trebuie să ne integrăm în sistem, spuse studentul. Eu m-am apucat să fac o Academie de Poliție pentru a avea legitimitate la furat. Dau examene grele, termin școala și cine mă bagă în seamă? Nimeresc în cine stie ce district de la marginea capitalei, împreună cu alți proști, la cheremul cine știe cărui nebun.

— Mulțumește soartei că n-ai ajuns ca Filip Prims sau ca nenorociții ăia deportați în zona interzisă!

— Dacă ținem aproape de mișcarea politică inițiată de Haidebard Eșapcon, avem o șansă. Ai auzit, tu ești chiar nominalizat pentru o funcție de parlamentar.

— Cum ar veni, să se facă dreptate, dar s-o împărțim noi! râse ziaristul.

— Așa a fost dintotdeauna, visul unuia e coșmarul altuia.

— Asta e realitatea.

— Realitatea nu există decât în imaginația noastră, spuse Starvei.

— Singurii oameni care își permit să mintă cu nonșalanță suntem noi, scriitorii. Și așa nu ne crede nimeni.

— Multora nu le plac lucrurile pe care trebuie să le facă, dar ăsta le e serviciul. Cât timp orice lucru este explicabil, există explicație.

— Oricum, eu nu am reușit să mă împac cu mine însumi, spuse ziaristul.

— Dacă n-ai reușit să te împaci ci tine însuți, de ce te-ai mai certat?!

— Cred că degeaba. Detest toate legile date până acum.

— Când nu va mai fi nimeni pe Pământ, nu te vei mai putea împăca decât cu tine însuți, spuse Starvei.

— Poate nici atunci. Nu înseamnă că, dacă deteşti băutura, să te apuci să urăşti beţivii, dar eşti liber să faci şi asta.

— Libertatea e a fiecăruia, nu a tuturor. Vom bea ceva și vom fi liberi!

— Originală democrație, spuse ziaristul.

— Esența democrației noastre se găsește în cele spuse de actualul ministru al construcțiilor într-o conferință de presă, spuse ziaristul. Am omorât industria cimentului, dar a rămas destul ciment să o-ngrop.

— Dacă stăm cuminți în banca noastră, dăm dovadă de înțelepciune.

— Cumințenia e înțelepciunea copilăriei, spuse studentul.

— Așa cum înțelepciunea e cumințenia bătrâneții. Diferența dintre cumințenie și înțelepciune e că la prima acumulezi cunoștințe, iar la cea de-a doua începi să le uiți.

— Uiți, dar te salvezi prin ceea ce ai scris.

— Începi să uiți, dar și cititorii încep să te uite, spuse ziaristul. Toată lumea te desconsideră, toată lumea te insultă și toată lumea te minte că ești cel mai mare scriitor în viață. Succesul e o iluzie.

— Roagă-l pe comandant să-ți dea un premiu literar! Mai spală și el din bani.

— N-am nevoie. După mine, rețeta succesului constă în faptul că vrei cel mai mare premiu, dar nu-l iei niciodată.

— Când te plictisești, faci un salt calitativ, spuse studentul.

— În ce ar consta asta?

— Te apuci de furat, ca noi toți. Când ești prins la furat, în casa omului, și întrebat ce căutai acolo, poți spune: Căutam o carte, domnilor polițiști! Cartea a constituit totdeauna o circumstanță atenuantă pentru hoț.

— Mă vezi pe mine făcând așa ceva? întrebă redactorul-șef.

— Nu, dar tu ești depășit. Partidul nostru, în schimb, vrea să depună în Parlament un proiect de lege pentru crearea arhetipului de om nou, multilateral dezvoltat.

— Care ar fi acest arhetip?

— Este arhetipul meseriașului care lipește gresia cu susul în jos, meseriașul care știe cel mai bine să transforme albul în negru și negrul în alb, în interes propriu. El nu are prea multă școală, dar se descurcă foarte bine. Are defecte din naștere și le folosește drept calități. Are totdeauna dreptate deoarece are ultimul cuvânt. Îți întoarce vorba până te plictisești, îl lași în pace și pleci. Când nu are dreptate, omul nou se sperie, se retrage, se victimizează, dar se întoarce, iar și iar. Nu are nevoie să-i dea cineva dreptate; și-o dă singur. El are dreptate tot timpul; așa s-a născut, cu dreptatea în mână. Dreptatea lui e cea mai dreaptă. El e prototipul cetățeanului societății de azi și de azi pe mâine. Reușește prin prostie ceea ce alții nu reușesc prin inteligență. Mulți îl urmează și vor să se descurce la fel. Pentru admiratori, nu e un cetățean onorabil, ci un mit. Dacă societatea mai poate fi criticată, cu mitologia nu te pui. Defectele sunt

calitățile omului nou, ale cetățeanului unei societăți multilateral dezvoltate. Dacă el e beţiv, e o cinste să fii beţiv. Dacă e mincinos, orice adevăr, oricât de evident, e o minciună. Dacă e fățarnic, nu e el de vină, ci ereditatea, nefiind un păcat să ai una sau mai multe fețe de rezervă. Dacă e urât ca noaptea, ce, nopțile sunt toate urâte?! Sunt și nopți de vis. El e cel mai harnic. Muncește puțin și obosește repede, dar hărnicia nu stă neapărat în mușchi. Dacă poate să se joace toată ziua pe telefon, nu are rost să-și cheltuie banii pe jocuri; poate să ciupească din banii de pe cardul de firmă. Furturile mici și dese aduc doar succese. În fond, ai luat, nu ai furat. Și dacă ai furat, ce, ai dat în cap?! Dacă îl întrebi de ce stă, spune că stă degeaba; și așa nu-l plătește nimeni pentru asta. Și e bolnav, tot timpul e bolnav; tot timpul de lucru. Are crize de gută, de la proteine; îl dor mâinile. De-asta nici nu pune mâna pe carte; cartea e grea. Nicio carte nu are sub un kilogram. Și îi pute gura de la suflul sistolic; de la alcool și de la grăsime. Are oroare de studii superioare; sunt pierdere de timp și nu-i place să se dea superior. Și studiile medii sunt o pierdere de timp. Când muncești, nu ai timp să înveți. Nici nu te plătește cineva pentru că înveți. Mai bine o iei de tânăr cu munca și, dacă îți surâde norocul, escrochezi o mătușă bogată. Firme au toți proștii de la care poți fura tot ce vrei, puțin câte puțin. E loc pentru toată lumea sub soare; dacă nu mai ai loc, nu e rău nici la umbră. Omul nou e bărbat. Dacă a luat-o din timp cu băutura, munca nu i se mai pare cătușă de aur. Ce, nu e crâșma prima școală a vieții?! Dacă ești șmecher, fiecare îți dă ceva de băut. E muncă grea să stai și să-l asculți pe fiecare, până se îmbată și poți să-i iei portofelul...

— Ce e asta, un monolog?!

— Nu. Citeam; sunt tot felul de articole din reviste, lipite pe perete. „Sindromul Dorel"; mi se pare amuzant.

— Puteai să citești în liniște.

— Nu puteam. Voiam să-ți exemplific. Asta e publicul pentru care trebuie să scrii. Poți să faci un salt.

— Ar fi un salt înapoi. Nu pot face salturi decât înainte, odată cu propriul meu public.

— Ca parlamentar, trebuie să te adaptezi la politica partidului. Ce te faci dacă nu ai un public săltăreț?! întrebă Starvei.

— Nu poți glumi cu seriozitatea.

— A cui seriozitate?

— A mea, spuse scriitorul. Nu poți fi neserios cu publicul, mai ales cu propriul tău public, format cu greu. Până la a fi scrise pe scoarța cerebrală, lucrurile trebuie scrise pe retină. Nu poți băga cartea direct în cap. Trebuie să-l faci pe om să te citească, nu să citească despre tine.

— Poți avea un public răutăcios.

— Nu trebuie să se ia în colți cu mine; am stomatolog prost.

— Trăiască libertatea de expresie! strigă studentul. Acum, putem vorbi prostii.

— Nu trebuie să vorbim prostii. Trebuie să avem coloană vertebrală.

— Orice artist are coloană vertebrală până în momentul în care este trasă în jos de burtă.

— Când ți se ia libertatea de exprimare, începi să gândești, spuse redactorul-șef.

— La ce ai mai putea să te mai gândești?

— Cum la ce?! Începi să te gândești chiar la acest lucru: faptul că ți se mai fură un drept.

— E prea multă libertate, spuse Starvei. Nici nu știi ce să mai ceri.

— Râsul e sănătos. Râsul bolnăvicios nu.

— Nu e de râs. Parlamentarii vor să legifereze o idee mai veche a președintelui, aceea privind climatul constant în care locuitorii Pământului să se elibereze de convenționalisme și să umble cu toții dezbrăcați pe străzi. Se pare că adepții partidului nostru nu sunt chiar de acord, omul nou nemaiavând pe unde să bage ceea ce a furat. Scrie în articolul ăsta de pe perete. „Pentru mai multă eficiență, omul multilateral dezvoltat de mâine poartă o singură pereche de încălțări, dar de firmă. Când

amețește lumea cu minciuni, cum este aceea că este acționar la firma unde lucrează și mai fură câte ceva de la locul de muncă, așa, din pasiune sau din plictiseală, omul nou nu poate fi îmbrăcat decât cu haine și încălțăminte de firmă. Dacă vrea să fie eficient și să-i pice câte ceva, trebuie să meargă la cacealma. Ce dacă hainele de firmă sunt urâte, ieftine și din colecția de acum 20 de ani? Trebuie să fie de firmă. Moda revine când vrei tu, nu când vor designerii avari și certăreți. Îmbrăcat frumos, omul nou-nouț, edificat azi, multilateral dezvoltat, pentru care militățm noi, este omul viitorului nostru ca partid".

— E nepărat nevoie să intrăm aici? întrebă Hivan.

— Unde ai vrea să mergem?

— Așa e. Nu prea avem ce face acasă.

— Oricum e periculos, spuse redactorul-șef. Nu știm cine ne-a atacat. Nu știm dacă am ajuns aici pentru că ne-au trimis aici sau e o întâmplare.

— Eu sunt mort de curiozitate să văd ce s-a mai întâmplat, spuse Paul Starvei.

— Eu nu, spuse ziaristul. M-aș sui la volanul dubei care ne-a adus aici și m-aș duce înapoi, unde aș vedea cu ochii. Auzind asta, mașina își închise portierele, le securiză, porni motorul, demară și, mărindu-și viteza, se pierdu în trafic.

— Dacă tăceai, o păcăleam eu și mi-o însușeam, spuse Hivan. Nu suport ideea că mi-au confiscat mașina, oricine ar fi fost acei dobitoci.

— Nu ai ce regreta. Drumurile sunt proaste; autostrăzile, și mai și.

— Guvernul a promis 5000 de kilometri de autostradă într-un an.

— Acum, nu mai avem altceva de făcut decât să-și aleagă anul, râse studentul.

— Ce facem? întrebă ziaristul.

— Nu vă e clar?! Traversară grădina, intrară în clădire și străbătură un păienjeniș de culoare și holuri, unde becurile se aprindeau în față și se stingeau în urma lor.

— Într-un târziu, când începură să creadă că se învârteau în cerc, găsiră ușa din stânga barului cramei-restaurant. Sala era arhiplină și nimeni nu-i băga în seamă. Mulți erau așezați la mese. Și mai mulți erau în picioare, în grupuri mai mari sau mai mici, discutând, râzând și gesticulând. Zeci de chelneri și chelnerițe plimbau, încolo și încoace, tăvi pline cu gustări, sticle cu cele mai variate feluri de băuturi gratuite și pahare.

— Ce se întâmplă aici? îl interpelă ziaristul pe unul, aflat într-o discuție aprinsă cu un altul.

— Ce vrei să se întâmple?! se miră omul.

— Eu nu vreau să se întâmple nimic. Te întrebam ce se întâmplă.

— N-ai văzut afișul? întrebă omul.

— Nu.

— Atunci, ce cauți aici?

— Ceea ce cauți și tu, spuse ziaristul.

— Eu căutam să-mi cumpăr un loc la o masă, undeva, mai aproape de tribună, dar cred că o să renunț. E prea scump. O să stau în picioare, pe partea aia, și o să-mi savurez băutura care e în protocol. Cum nu se vede prea bine la tribună, mai arunc câte o privire către monitoarele de pe stâlpi și pereți.

— Presupun că e vorba de afișul care anunță un miting de inaugurare a unui nou partid.

— Presupui bine, spuse omul. Despre asta e vorba.

— Fără Virgil Aaspan?!

— Cine mai e și ăsta?!

— Fostul comandant al secției de poliție și proprietarul localului, spuse ziaristul.

— Nu e vorba despre ăsta. E vorba despre Haidebard, actualul și dintodeauna șef al secției, patron și mare om de cultură.

— N-a murit?!

— Cine să moară? întrebă omul.

— Șeful secției, patronul, marele om de cultură.

— Cum să moară?! Uite-l acolo, la masa aia!

— Nu se vede nimic, spuse ziaristul.

— Nu se vede nimic pentru că sunt înconjurați de gărzi de corp. E normal să fie atâta pază. Cei de la masă reprezintă conducerea partidului. Uită-te din partea asta!

— Ai dreptate, Eșapcon e acolo.

— N-ai vrut să mă crezi, spuse Dorin Hivan.

— Pe cine să crezi mai întâi? Am crezut că e o farsă.

— N-a fost nicio farsă, auziră în spatele lor. Au fost niște filmări. Puse cap la cap, montate cu măiestrie, acestea se pot constitui în adevărate capodopere cinematografice. Se întoarseră și rămaseră mască. În spatele lor, odihnit și îmbrăcat la patru ace, le zâmbea George Aaspan, fiul comandantului.

— Nu ești mort?! reuși să îngăime Paul Starvei.

— Din câte mi-aduc aminte, sunt cât se poate de viu. Nu sunt nici măcar beat. Vă așteptam. Am dat ordin să vă aducă. V-au căutat până au amețit pe străzile din jurul rondului de unde se dispare.

— Tu i-ai trimis?

— Tatăl meu i-a trimis. Eu nu am nici un drept să le dau ordine. Pot, cel mult, să le sugerez ce să facă.

— Nu cred că le-ai sugerat tu să mă lovească cu mânerul pistolului în cap, spuse Hivan.

— Sau să se repeadă la noi cu bâtele, spuse Starvei.

— În niciun caz. Îmi cer scuze dacă au întrecut măsura. S-or fi enervat că nu vă găsesc. Sunt noi și încă nedresați în spiritul unei politici corecte.

— Era așa mare graba?!

— Sigur, spuse George. Există o amenințare de atentat cu bombă. Nu v-ați uitat la televizor?

— Numai de asta nu ne arde.

— Mai multe televiziuni au difuzat un film documentar în care polițiști înarmați ucid cu sânge rece mai multe sute de subpământeni. Agențiile lor de presă au difuzat filmul în toate

subsolurile Pământului. Oamenii au ieșit în stradă și au început să protesteze, uitând că sunt în război. Proteste au fost și aici, dar numai în câteva districte de la marginea capitalei. Au oamenii lor, înfiltrați în toate structurile. Îi caută pe polițiștii noștri și nu îi găsesc. Polițiștii fiind ai secției tatălui meu, necazul cade pe capul nostru. Suntem amenințați de un atac cu bombă. Am dat un comunicat de presă în care menționăm că totul e un fals, noi făcând filmări pentru lungmetraje artistice.

— Eu am văzut un film în care emigranții împușcă niște polițiști, spuse Hivan.

— Noi l-am dat la presă, pentru a incinta populația capitalei împotriva neaveniților. Am fost nevoiți să dăm o dezmințire în care am arătat că nu aveam nici un interes să difuzăm așa ceva. Nimeni nu știe cine a făcut filmările celui de-al doilea film. Cameramanul nostru a avut ordin să filmeze doar prima parte, când subpământenii împușcă polițiști. Mari semne de întrebare ridică faptul că sunt aceiași polițiști în ambele filme. Asta ne avantajează. Cum să tragi în niște emigranți când tu ai fost împușcat de aceștia în alt film?! Da, vin ei și spun, dar spuneți că filmarea voastră n-a fost decât o scenă dintr-un viitor film. Da, spunem noi, dar, cum prima filmare a fost artistică, și cea de-a doua poate fi la fel. Și polițiștii, și subpământenii, sunt figuranți plătiți cu ziua, care și-au luat banii și-au plecat. Nu s-au lăsat convinși. Am fost nevoiți să facem o investiție masivă și să angajăm polițiști noi; era nevoie să justificăm minciuna asta, să justificăm minciuna cu polițiștii ascunși în zona interzisă și subpământenii băgați într-o groapă comună.

— De-asta nu am recunoscut pe nimeni printre polițiștii care ne-au săltat?! întrebă Paul Starvei.

— De-asta.

— Puteau să se deranjeze și să ne aducă până aici, nu să ne trimită cu o mașină programată.

— Nu mai vrem să ne complicăm, spuse George Aaspan.

— Dacă se prindeau potențialii atentatori?

— Ei urmăresc mișcările polițiștilor, nu o mașină ce se întoarce singură la bază. Nu sunt proști. Simt că nu mai suportăm să fim corecți din punct de vedere politic și ne iau ca pe un principal inamic.

— Nici cetățenii nu îi suportă, spuse Hivan.

— Cetățenii nu au arme.

— Se mai găsește un procent destul de mare de babe chioare și plângăcioase, spuse Starvei.

— Sunt fațarnice. Nu vor să-i ia acasă, ci pe lângă casă, pe post de slugi, la curățenie sau la îngrijitul grădinii. Dacă trece proiectul de lege de eutanasiere a tuturor câinilor, merg și ăștia ca animale de companie.

— Le ia partea și foarte mult tineret debusolat.

— Sigur, spuse fiul comandantului. Nu avem un program coerent pe psihiatrie. Nimfomaniacii îi pot lua pe post de jucării.

— De ce eram noi așa de importanți să ne trimită aici așa rapid?! întrebă Hivan.

— Cu toții sunteți importanți, dar numai pe Ian Nicer vrem să-l facem parlamentar, să ne introducă inițiativele legislative pe ordinea de zi. Alegerile se apropie cu rapiditate.

— Nu văd nici o figură cunoscută la masa tatălui tău, spuse ziaristul.

— Nici nu e. Nu știm unde au dispărut androidul Anita Jup, împreună cu Angela și cosmeticiana noastră, în vâltoarea falsului atentat executat de tine. Chelnerița Ema Marcos era pe aici, plimba o tavă cu gustări printre invitați. Pe ea o urmăream când v-am văzut pe voi. Am primit ordin de la tatăl meu să n-o pierd din ochi. Acum, nu știu dacă o mai găsesc în mulțime.

— Ultima dată, când m-am întâlnit cu tatăl tău, era închisă la unul dintre subsolurile sediului, spuse Hivan.

— Nu știu de ce i-a dat drumul. Știu că a pus-o să-și reia serviciul și pe mine s-o păzesc.

— Poate ești doar o momeală, iar adevărații urmăritori să nici nu se vadă, spuse Starvei. Așa se procedează.

— De unde știi că se procedează așa și nu altfel?

— Am citit într-una din cărțile noastre.

— Poate această Ema Marcos e tot un fals, spuse Hivan.

— Nu putem ști. E dată în urmărire. Se presupune că ea l-a omorât și pe inspectorul acela straniu. Se învârtea pe aici ca un câine în jurul unei cățele în călduri.

— Nu știu nimic despre vreun alt inspector, spuse Dorin Hivan. Cu nu mult timp în urmă, eu și echipa mea de drept-credincioși, am lichidat alt inspector și o altă blondă, copii ale celor de aici, în restaurantul din apropiere. El juca rolul unui preot, inițiator, profet sau ce-o fi fost, iar chelnerița blondă rolul secretarei acestuia.

— De ce i-ați lichidat?

— Au încercat un atentat.

— Și, unde ți-e echipa?! întrebă George.

— Nu știu. În vreun spațiu paralel. Apar ei.

— Cum puteți fi siguri că blonda e capul răutăților? întrebă Starvei.

— Nu putem ști sigur. De-asta o urmăresc pe această Ema Marcos. Atrage bărbații în mod constant.

— Se pare că eu m-am lecuit, spuse Paul. Deși e o frumusețe, nu mă mai atrage. Dacă e adevărat ce ne-a spus doctorul acela legist într-o convorbire cu Aaspan și Hivan, este un pericol social. De obicei, frica de moarte nu e excitantă, ci factor inhibitor.

— Se pare că eu nu m-am lecuit, spuse fiul comandantului.

— Am observat cum te privește când ești aproape de ea.

— Cum mă privește?

— Cu un interes deosebit, foarte greu mascat de indiferență, spuse Starvei. Când sunt realmente dezinteresate, femeile sunt volubile și sporovăiesc vrute și nevrute.

— Nu știu ce e cu mine, mă atrage, dar nu vrea ea să meargă. Am încercat, fără succes, s-o duc acasă. Mi-e frică, știu că e posibil să fiu o potențială victimă. Totuși, atracția învinge frica. Simt că îmi fierbe sângele. În același timp, nu știu ce o atrage pe ea la mine.

— Poate a început s-o atragă inteligența.

— Ia,vezi! se enervă George. Începi să te obrăznicești.

— Și, ce?! Nu mă mai lași să copiez la examene?

— Nu trebuie să glumești cu lucruri din astea. De multe ori, când se apropie mai mult, îmi vine să sar pe ea, ca animalele în călduri. Așa s-o fi întâmplat și cu sărmanul Prims.

— Vezi tu aschimodia de Filip Prims sărind pe o femeie?! întrebă Starvei.

— Nu.

— Dar pe grăsanul acela de inspector?!

— Nici, răspunse Aaspan-fiul.

— Atunci, poate fi ceva ce ține de noi, nu de ea. În ceea ce mă privește, văd că am scăpat.

— Nu trebuie să dăm frâu imaginației. Ancheta e în curs și nici eu n-am ajuns la o concluzie.

— Mai bine te-ar face seniorul Aaspan politician, spuse Paul. Tu ai putea fi un bun parlamentar. Ești talentat în a te apuca de multe și în a nu termina nimic.

— Ar fi o idee. Nu cred că reușesc să leg ceva de altceva. Am luat-o la întrebări și mi-a declarat că nu a fost decât o singură dată la el.

— Unde stătea inspectorul?

— Într-o cameră de hotel, spuse George. Știi ce e ciudat? Nu s-au găsit amprentele ei pe acolo, lucru care m-a băgat în ceață. Cum o știu, nu-i trece prin cap să-și șteargă urmele. E bleagă. Ții minte atunci când am lăsat-o să pună tava pe masă și am apucat-o de mână? A rămas cu gura căscată și a început să tremure. Când am întrebat-o de ce tremură, nu a fost în stare nici măcar să spună ce o frământă și abia dacă a reuşit să îngaime că nu tremură.

— Să nu ne luăm după aparențe! Nu poți ști ce poate fi în stare omul aparent slab. Poate a avut vreun complice.

— Nu cred. Am găsit o eșarfă roșie în camera mortului, lucru care o incriminează direct.

— Îmi aduc aminte, spuse Starvei. O purta tot timpul. Lucrul ăsta e ca în romanele polițiste de duzină.

— Poate fi o coincidență. Sau nu. Putea fi eşarfa oricui, modelul fiind întâlnit la gâtul multor femei, dar cred că era a fetei. O purta tot timpul şi, imediat după presupusa crimă, n-a mai avut-o. Acest lucru poate însemna totul, dar, în acelaşi timp, poate să nu însemne nimic. După un timp, a apărut la bar cu eşarfa la gât. Putea fi una nouă, cumpărată atunci. Îmi era greu să verific acest lucru; şi lehamite. În consecință, am tăcut; era o probă prea subțire pentru a putea incrimina pe cineva. Când mi-a spus, fără s-o întrebe nimeni, ca din întâmplare, că o astfel de eşarfă poți găsi oriunde, chiar şi la mine acasă, am luat-o ca pe o amenințare. Am devenit mai neliniştit şi mai atent, în timp ce o priveam lung, şi am început să-mi reconsider poziția în legătură cu inteligența ei. În consecință, am luat-o ca pe un avans. Sau ca pe o invitație.

— E puțin probabil că va catadixi cineva să demonstreze presupunerile emise de voi, interveni Hivan. Mai bine am merge la masa tatălui tău. Am multe să-i spun.

— Nu se indică, spuse fiul comandantului. Are toate locurile de la masă plătite nominal, iar cei de acolo sunt şefi de la partidul de la putere. Pregătesc discursul de deschidere.

— Bine. Poate mai târziu.

— Să stăm la bar. Beți ceva?

— Bem orice, spuse ziaristul. Nici de mâncat n-am apucat.

— Nu am decât niște biscuiți, se băgă barmanul în vorbă. Gustările sunt servite de o firmă de catering şi s-au cam terminat. Acum cinci minute au plecat să aducă altele.

— Bine, spuse Starvei. Să ne ai în vedere! Dau un bacşiş gras.

— Ştiu, pe la noi, bacşişul e doar o formă de a nu da restul.

— E bine aşa? îl întrebă studentul dându-i o hârtie de 100 de pretezze.

— Dă-ne biscuiții ăia şi cea mai bună şampanie pe care o ai! spuse George Aaspan. Mâncară biscuiți şi ciocniră paharele; pentru revedere şi succes în alegeri.

XX

Ca din pământ, nu departe de ei, apăru Ema Marcos, chelnărița blondă.

— Asta nu e aia, spuse Starvei.

— Ba ea e.

— Are dreptate, interveni Hivan. Nu are cercel luminos în ureche, dar e identică.

— Și l-o fi dat jos, spuse fiul lui Haidebard Eșapcon.

— Dacă nu i l-aș fi dat eu jos cu arma automată, ai putea spune și asta. Paul îi povesti colegului ce se întâmplase în restaurantul de peste drum. Când termină de povestit, se lăsă o liniște de mormânt.

— O fi intrat în vigoare Legea dedublării, conchise George.

— Eu le-am spus că aia era un fals, spuse Hivan.

— Fals sau nu, fiecare se consideră originalul. Legea dedublării e o lege a naturii umane, cum este Legea firii sau Legea bunului simț. Când o lege este de la sine înțeleasă, nu mai trebuie înțeleasă, ci promulgată. Dacă s-au înmulțit dedublările, înseamnă că președintele a promulgat Legea dedublării și acesta produce efecte.

— Așa, se poate da și o Lege a timpului frumos, spuse Paul.

— S-a dat. Nimic nu poate să rămână în afara cadrului legislativ. Nici timpul nu mai e atât de probabil dacă îi interzice legea. În mare, clima orașului este stabilă, dar nu există nimic absolut. În situația asta, majoritatea populației capitalei, meteosensibilă, a fost înzestrată cu un dispozitiv care îi permite să se simtă așa cum dorește. Poate să fie noapte; omul se simte ca și cum ar fi ziuă. Poate să plouă cu găleata; omul se simte ca și cum ar bate soarele.

— Mă gândesc că, potrivit unei astfel de legi, ploaia n-ar trebui să ne ude pe toți la fel. Ploaia ar trebui să ne ude măcar în funcție de coeficientul de inteligență.

— Legile acestui parlament tind să fie din ce în ce mai artificiale, spuse George. E ca și cum ai căuta oxigenul pe munți și l-ai găsi tot într-un tub de oxigen lichid. De multe ori, o lege atrage un contrariu al ei. S-a băgat un proiect de lege care prevede pedepse cu închisoarea pentru aceia care, prin protestele lor, ar îngreuna exercitarea puterii Guvernului, iar acesta a tras după sine inițierea unui proiect de lege care prevede pedepse cu închisoarea pentru acei guvernanți care, prin activitatea lor, îngreunează exercitarea democratică a puterii poporului.

— Sigur. Pentru asta, a apărut Legea dublului sens.

— Și merge foarte bine; sunt băgați în pușcărie din ambele tabere.

— Dacă nu se dădea această lege aberantă, nu făcea nimeni pușcărie, spuse Starvei.

— Posibil, dar dacă tot s-a dat...

— Sunt niște tâmpiți. Dau orice, să nu se spună că iau. Auzind că li se vor mări salariile, mulți au fost dați afară.

— A ți se lua e a muri puțin, spuse Aaspan. Taxele și impozitele: moarte cu picătura.

— Și a da de pomană e moarte de om. Pe cine nu lași să piardă, nu te lasă să câștigi. Dă-i omului o mie de pretezze și te omoară pentru o singură monedă. E greu să schimbi mentalitatea de asistat a omului; când cineva vrea să te umilească, îți dă de pomană. Murim cu tot ce ne-nconjoară.

— E bine să economisești din ce ai, nu să stai cu mâna întinsă. Când vreau ceva, eu pun bancnotă peste bancnotă și le leg cu un elastic până se strânge toată suma.

— Când n-ai bani, poți să-i legi și cu un curcubeu, spuse Paul. Noi le promitem oamenilor creșterea salariilor, dar nu ne hotărâm dacă e bine să facem o creștere mare sau mai multe creșteri mici.

— Ne întâlnim și ne întrebăm ce părere avem unii despre alții, apoi stăm și ne gândim; unii la binele altora. Și Legea sponsorizării a fost făcută cu picioarele. Nimeni nu e încurajat

să sponsorizeze. Când impozitul pe donație e mai mare decât suma donată, apare mita.

— Și controalele sunt un embrion al dictaturii, spuse Paul. E legitim să vii la putere, nu s-o păstrezi în felul ăsta. E o luptă acerbă pentru supremație între semidocți și sfertodocți. Chiar oamenii președintelui s-au săturat să nu-i ducă și pe ei cineva în spate.

— Pentru foarte mulți, e greu de înțeles faptul că, pentru a strânge bani de pantofi, nu trebuie să umbli desculț.

— Și faptul că, pentru a supraviețui, e bine să vinzi ce ai mai bun prin casă. Ceea ce îți prisosește ție, poate să prisosească și altuia.

— Dacă nu înțeleg, sunt iertați, spuse George.

— Dacă nu vor să înțeleagă, să fie iertați!

— Atâta timp cât este lăsat să creadă că este deștept, omul nu reprezintă niciun pericol.

— Votăm ca orbii, spuse Starvei. La noi, și oftalmologia merge după ureche.

— Dacă votăm ca orbii, nu trebuie să credem ceea ce vedem.

— Omul este eficient condus atunci când nu mai are datorii, astfel încât să nu mai aibă nici prea multe posibilități.

— Al oricui ar fi Pământul, cu subsolurile, districtele capitalei, zona interzisă și alte teritorii încă nedescoperite, nu se indică să te simți ca la tine acasă, unde nu știe nimeni cum te simți, spuse Aaspan.

— Lumea a început să se inspire din literatură. S-a caricaturizat la maxim. Nu înțeleg cum poate un caricaturist să caricaturizeze niște caricaturi.

— Nu știu alții cum sunt, dar eu nu sunt așa cum sugerezi tu. În ceea ce ne privește, preferăm legile care acționează într-un singur sens. Dacă vedem că Legea dedublării nu merge, suntem datori să recurgem la o șmecherie. O rebotezăm în Legea dublei măsuri și o reintroducem în atenția Parlamentului.

— Capitala noastră n-a fost niciodată o mare putere, spuse Paul. A fost învinsă de inteligență.

— Nu poți spune că invadatorii sunt inteligenți.

— Nu vorbeam de inteligența alogenilor. Capitala noastră a fost învinsă de propria ei inteligență.

— Să ne iubim orașul cu tot ce avem! spuse George. Să ne iubim orașul în măsura în care globul pământesc este singura noastră opțiune!

— Când nu ai de ales, te mulțumești cu ce ți se oferă, plus corupția. Dacă am putea combate corupția, nu ne-am mai distra pe seama ei.

— Când omul nu știe de ce râde, e fericit.

— Înainte de a mai spera ceva, trebuie să ne gestionăm foarte bine eșecurile, spuse Starvei.

— Legile nu sunt date pentru a îndrepta nedreptăți, ci pentru a le pedepsi.

— Eu, unul, sunt mulțumit de tot ce fac.

— Dacă îți exprimi explicit mulțumirea, devii suspect, spuse George. Nimeni nu are voie să fie mulțumit. Vom depune un proiect de lege în sensul asta.

— Și nimeni nu se enervează din cauza nervilor, ci din cauza prostiei. Și eu voi propune un proiect de lege în sensul ăsta.

— Iar eu voi propune ca orice om care nu merită să fie criticat, să nu fie criticat, spuse Hivan.

— Iar eu voi propune ca oamenilor cinstiți să nu li se mai permită să fure, auziră în spatele lor. Aflată la doi pași de ei, rămăsese înțepenită și chelnerița.

— Lucrezi în continuare? sparse George tăcerea.

— Fac şi tura unei colege, minți fata, dând să se depărteze. George Aaspan o prinse de mână și o trase spre el.

— Vii cu mine după miting?

— Am interdicție de la poliție să nu mai merg cu nimeni.

— Noi suntem Poliția.

— Dacă mă lași în pace, vin, spuse chelnerița. Spre sfârșitul programului, se închid toate ușile, iar tatăl tău ține un discurs de înființare a unui nou partid. Aș merge oriunde altundeva. Am fost amenințați că vom fi aruncați în aer. Mulți nu cred.

— Eu nu cred.

— E treaba fiecăruia.

— Ce ai acolo? o întrebă.

— Pahare cu votcă și sticle cu suc. George îi dădu drumul și îi spuse să le aducă, din oră-n oră, câte un rând de votci şi răcoritoare.

— Vă servește barmanul, spuse fata. Am alte lucruri de făcut. Sectorul meu e acolo, pe dreapta. Trec des pe aici, să umplu tava.

— Ce ți-a venit?! se miră Paul, uitându-se în urma blondei.

— Am simțit şi eu că îmi fierbe sângele. Nu ştiu ce mi-a venit, aşa, deodată. La ce te uiți prima dată când vezi o femeie frumoasă?

— La televizor.

— Glumești, spuse George. De ură, te mai ferești, dar de dragoste nu te apără nimeni.

— Nu glumesc. Asta e vrăjitorie. Te-a băgat în draci. Ce ai de gând?

— Am să mă culc cu ea.

— Te-a încins alcoolul, spuse Starvei. Crezi că am să te las să faci vreo prostie?

— Gelozie?

— Nu e nicio gelozie. Avem o grămadă de colege la Academie, cel puțin la fel de frumoase ca asta. Şi mai tinere.

— Femeile n-au vârstă, spuse Aaspan. Din cauza asta, trăiesc mai mult.

— Dacă tu mori, normal că îți supraviețuiește. Cred că am dreptate când îți spun să nu te încurci cu ea, să te izolezi.

— Ca să ai dreptate, trebuie să te izolezi. Nu e prea mult?

— Nu ești nici primul, nici ultimul om care iubește, spuse Paul. Nu poți ști câți oameni iubesc, dar poți ști câți oameni iubesc iubirea.

— Atunci?!

— Niciun atunci. Îți spun să te potolești.

— Suntem o națiune de oameni liberi, declară George.

— Dacă vrei să te sinucizi, e treaba ta. Să nu spui că nu te-am prevenit.

— Sunt prevenit tot timpul. Totul e să mă liniștesc. Am și eu o misiune, să o supraveghez tot timpul. Mă joc cu focul. Hai să bem!

— Arză-v-ar focul de piromani! se supără Starvei. Eu cred că ar trebui să bem mai puțin. Sărbătorim un eşec.

— Sărbătorim un eșec şi ne pregătim de un eşec şi mai mare.

— După ce e învățat să gândească, omul nu trebuie lăsat singur.

— Te referi la mine?! întrebă Aaspan.

— Sigur. Ai putea să mori.

— Ar fi vreo pagubă?

— Cu fiecare om, moare o lume, spuse Paul.

— Ducă-se pe pustii. Nu trăim din convingere; trăim din necesitate.

— Nu se indică să vorbești așa. Noi suntem lumea ta. Ești vârful aisbergului.

— Și ce dacă? spuse George.

— Ești vârful aisbergului, iar aisbergul e al tău.

— Mai degrabă aș spune că prostul nu trebuie lăsat singur; începe să te reprezinte. Eu nu vreau să reprezint pe nimeni.

— Hoț, mincinosul vrea să ne păcălească, spuse Starvei.

— Deloc. Vreau să-mi depășesc epoca lăsând-o să treacă.

— Adevărul depinde foarte mult de cine e spus. Dacă nu ești credibil, poți să spui cel mai crunt adevăr. Nu te crede nimeni.

— Și, sunt credibil?! întrebă Aaspan.

— Cred că da. Dacă vei dori să-i faci pe oameni să înceteze cu minciunile, va trebui să stabilești tu adevărul. Trebuie să restabilim adevăratele valori, morala, cinstea, onestitatea, adevărul...

— Trebuie să învățăm să prețuim adevăratele valori, cum ar fi gazul și curentul electric, de exemplu.

— Să nu ne ascundem în derizoriu, spuse Paul. Voiam să-ți dau un sfat bun.

— Cel mai frumos cadou de sărbători este un sfat bun, dar fiecare are impresia că acel cadou îl face el. Prea multe cadouri. Fiecare zi e-o sărbătoare.

— Nu voiam decât să-ți semnalez pericolul.

— Te referi la mine sau la iminența unui atentat cu bombă, ca răzbunare a morții celor uciși de polițiști?! întrebă George.

— La pericolul ce vine din interiorul Pământului. Sunt puși pe hartă și bine înarmați. Neștiind la ce folosesc, cetățenii capitalei au renunțat la arme. Cu politica asta corectă, ne sinucidem ca specie. Nu poți împiedica un conflict prin aruncarea armelor la gunoi.

— Am semnat de curând un acord de protejare a clădirilor de patrimoniu. Mulți dintre conducătorii lor se găsesc aici, în celulele secției noastre de poliție.

— Asta e politică?! întrebă Starvei. Luarea în râs nu e o politică a toleranței, ci a bătăii de joc. Unii susțin că, dacă scumpesc combustibilii, micșorează numărul de accidente rutiere.

— Caricaturizând, vom împărți societatea în două, caricaturi și caricaturiști.

— Cine sunt caricaturile și cine sunt caricaturiștii?

— Caricaturiștii sunt tot timpul cei de la putere, zise Aaspan. Acum, prin vot, vorbesc unii; în continuare, vom vorbi noi. Vom folosi prostimea; proștii nu pot fi contrazișI, se înmulțesc mult prea repede.

— Prost e ăla care te face prost; are și genetica rolul ei.

— Atâta timp cât coeficientul de inteligență la proști nu e măsurabil, prostia nu există.

— Aici, nu punem problema prostiei, ci a concurenței diferitelor specii de oameni la resursele naturale ale planetei, spuse Paul.

— E ca și concurența între sexe: toate femeile sunt egale, dar bărbații sunt mult mai egali decât femeile. În fața pericolului, omul are o memorie filogenetică prodigioasă: își aduce aminte foarte repede că e om.

— E bine să vorbim despre oameni, dar ăștia, venind buluc peste noi și făcând demagogia milei, nu au nicio milă. Sunt cei mai răi criminali. Nu prețuiesc nici viața noastră, nici viața lor. Am ajuns să-i regret pe cei care fură. Hoții se mută în capitală cu speranța că aici pot să-și facă meseria în mod cinstit.

— „În mod cinstit"?! râse George. Cam groasă ironia. În districtele unde hoții sunt considerați nebuni, niciun nebun nu se consideră om normal.

— Nu avem nici măcar un program coerent pe psihiatrie. Nici destui medici. Fără un program de prevenție, nebunii se vor îmbolnăvi de nervi.

— Nu sunt destui medici, dar nici nu vei vedea vreun polițist atât de nebun să se facă medic.

— Banii sunt cheltuiți pentru sănătatea unora, nu pentru sănătatea altora, dar, până la urmă, noi să fim sănătoși! spuse Starvei. În districtele unde medicina este slab dezvoltată, suntem nevoiți să murim sănătoși.

— Voi să fiți sănătoși, că de sănătate ne ocupăm noi! Înainte de ultima remaniere, în Ministerul Sănătății lucrau 400 de oameni. Acum, lucrează toți. Se fac presiuni continue asupra lor.

— Sănătatea și banii sunt o unitate dialectică; dacă n-ai bani, nu te faci sănătos, dacă nu ești sănătos, nu faci nici un ban. Nu tot ce presezi dă ulei.

— Nu e niciun necaz, spuse Aaspan. Când vom fi mai mulți în Parlament, găsim noi vreo metodă legislativă în acest sens. Vom simplifica sistemul legislativ cât vom putea de mult, chiar de-ar fi să nu mai rămână nimic.

— Omul e cauza bolii.

— Jos cu tusea productivă! Sus cu tusea colectivă!

— Acum avem un pachet de legi supradimensionat, spuse Starvei. Ce va fi când nu va mai fi nimic?

— Chiar când nu mai e nimic, tot mai e ceva.

— O adunătură de parlamentari care dorm în Parlament.

— Nu vor dormi degeaba, spuse George. Vor dormi și visa.

— Ăștia vizează și când dorm.

— E meseria lor. Noi trebuie să punem în practică visul lor de perspectivă.

— Treaba merge foarte bine; unii rezolvă probleme, alții ridică probleme, spuse Paul.

— Asta e. Nu mai e nicio scofală să fii parlamentar. Tot mai mulți candidați la parlamentare sunt supărați că electoratul le pune tot felul de condiții.

— Ei au distrus tot ce nu votează. Dacă unul singur te critică, pe ăla să-l asculți!

— Trebuie să-i dai parlamentarului iluzia că vrei să-ți dea ceea ce nu-i trebuie, spuse Aaspan.

— Cu chestii de-astea, nu am avut niciodată un viitor politic. În fiecare zi, fiecare caută să-și edifice un trecut politic sigur.

— Cu toții ne întrebăm dacă trecutul are vreun viitor.

— La un așa trecut nesigur, viitorul e discutabil, spuse Starvei. Trecutul trebuie lăsat în urmă, dar avem o problemă: vine puternic din urmă. Problema nu e că timpul trece prea repede, ci faptul că trece împreună cu noi. Orice regim este bun până ți se apleacă.

— Cea mai sigură formă de a spune adevărul este să fii crezut. Cine să se uite în gura noastră?

— Singura noastră vină este că existăm.

— Nu poți trăi singur, ci într-un context social-politic existent într-un anumit moment, spuse George.

— Nu poți trăi singur, dar te consolezi cu ideea că nici cei din jurul tău nu pot trăi fără tine.

— În actualele condiții, să fii mai bun decât cel de lângă tine a devenit o adevărată balasfemie. Asta e baza unei isterii generalizate. Fiecare are ceva de pierdut.

— Acolo unde toată lumea are câte ceva de pierdut, fiecare are câte ceva de câștigat, spuse Starvei. Trebuie să învățăm să pierdem. Dacă nu știi să pierzi, n-ai de unde să știi să câștigi.

— Da, dar, pe moment, subpământenii s-au prins că e ceva de câștigat. Tot mai mulți depun cereri pentru obținerea unei duble cetățenii pământene.

— Mai subtili, alții s-au prins că nu e nici o graniță stabilită prin lege între adâncurile Pământului și suprafața acestuia. Vin, se înmulțesc și își duc traiul. Și asta, de mai multe secole. E ca și cum am avea bal mascat în fiecare zi, peste tot și, mai ales acolo unde nu te aștepți.

— Nu ar fi rea o inițiativă legislativă de instaurare a unor granițe clare, spuse George.

— Când impui multe granițe, e ca și cum n-ar mai fi niciuna. Cine să le păzească?

— Sunt mult prea mulți cei care vor să le treacă.

— Orice graniță își are granița, spuse Paul.

— E un adevărat război demografic. Va fi prea târziu când vor învăța că, în orice război, câștigă cel ce nu are nimic de pierdut.

— Atâta timp cât nu are nicio finalitate, lupta poate să continue.

— Minoritatea afirmă majoritatea, dar nici ea nu rămâne nedenigrată, spuse Aaspan.

— Și eu cred că e eronată ideea potrivit căreia numai împreună suntem identități bine conturate.

— E libertate de mișcare.

— Poți înțelege libertatea de mișcare și ca pe un drept de a sta pe loc, spuse Starvei.

— Nu poți fi corect politic în fața celor care se comportă incorect. Dacă stai pe loc, vine altul peste tine și îți spulberă și cea mai mică urmă de patriotism local.

— Pentru a te face vizibil, e bine să fii patriot, dar nu trebuie să te bagi într-o mulțime prea mare de patrioți, că nu te mai vezi, se bagă și ziaristul în discuție. Așa cum spune groparul, mi-ar plăcea să pot pune în slujba voastră întreaga mea experiență.

— Ești liber să faci ce vrem noi, spuse Aaspan.

— Nu te bucura de necazul altuia! Acela poate fi singura ta bucurie.

— Dacă nu-ți convine că vrem să te băgăm în Parlament și consideri că ăsta e un necaz, nu interesează pe nimeni.

— Când un conducător e băgat forțat pe gâtul cetățeanului, e nedigerabil, spuse ziaristul.

— Să-i stea în gât!

— Când cineva te trimite în Parlament fără să ai nicio credibilitate, își bate joc de tine.

— E frica de la început, spuse George. Cu timpul, oricine se obișnuiește cu puterea și îi prinde gustul.

— Ce-i tot dăm înainte cu Parlamentul? Banii sunt la Guvern.

— Guvernul nu poate să se miște din cauza multitudinii de legi absurde.

— Deci, nici hoții nu se pot mișca din cauza Parlamentului, spuse ziaristul.

— Nici. Nimeni nu s-a născut învățat la prostii. Și hoția e dependentă de contextul social-istoric și politic de moment.

— Nu mai e nici o scofală să fii hoț.

— Hoții sunt cu ochii pe noi, să nu ne furăm singuri căciula, spuse Aaspan.

— Furându-ne ei căciula, or fi vrând să participe la conducerea planetei.

— Cine nu vrea?!

— Eu nu vreau, spuse ziaristul. Ce să caut? Măcar o viață mai bună dacă aș putea oferi oamenilor...

— Nimeni nu poate să ofere o viață mai bună pe o perioadă mai lungă de timp. Poate doar să creeze condiții pentru o viață mai lungă. Oamenii sunt fericiți pe perioade mai lungi sau mai scurte.

— Nu e nicio fericire; tot timpul trebuie să fii atent să nu se întâmple ceva...

— Ceva rău, completă George.

— Ceva bun, ceva rău, nu contează. Când nu ești atent, vine și nenorocirea.

— Ne salvăm prin umor.

— Unii n-au umor, spuse ziaristul. Reapariția bancurilor, după o lungă perioadă de timp, este primul semn al unei viitoare dictaturi.

— Știam că primul semn al unei viitoare dictaturi e controlul. Controalele s-au înmulțit și sunt din ce în ce mai exagerate. Democrația e caracterizată prin autocontrol.

— Și lipsa oricăror greve sau altor forme de protest e un semn al unei viitoare dictaturi. Nu am mai văzut pe nimeni făcând grevă.

— Nici măcar pe hoți, spuse Aaspan.

— Ce interes ar avea? Când dă mâna cu parlamentarul, hoțul caută un pretext să nu se mai spele pe mâini.

— Suntem, totuși, o planetă protejată de providență; nu avem decât catastrofe umane.

— Să imaginezi atâtea legi inutile e o catastrofă, zise ziaristul.

— Imaginația lor este ceea ce le trece prin cap și își imaginează și alții că le-ar fi putut trece prin cap. Bucurie pe capul tuturor.

— Bucuria e tristețea disimulată cu talent.

— Pot să disimuleze orice, nu să ne facă să ne simțim vinovați pentru orice, spuse George.

— Relația lor cu noi nu e deloc interesantă. Interesant e ce se întâmplă când doi politicieni se fac ridicoli unul pe altul.

— O planetă prost condusă nu e decât o adunătură de ghinioane.

— Tineretul trebuia inițiat mai demult în arta conducerii, spuse ziaristul.

— În loc să muncească, tinerii se angajează ca paznici, în condițiile în care tot ce păzesc ei nu mai fură nimeni.

— Se va face producție cu emigranții.

— Ăștia nu vin din ținuturile lor subpământene, în districtele civilizate ale capitalei, să muncească, spuse Aaspan. Vin să caute un loc de muncă.

— Măcar nu trăiesc un prezent continuu. Și nu țin cont de trecutul nimănui. Nu-i interesează decât viitorul; să se înmulțească și să ne terorizeze.

— Trecutul nu poate fi schimbat; doar viitorul.

— Bine măcar că nu sunt lăsați la conducere, spuse ziaristul.

— Sunt lăsați, dar nu se pot cățăra în funcții pentru că sunt proști.

— Prostul nu are nici o vină dacă nu-l bagi în seamă.

— Nu trebuie să ajungi într-o funcție de conducere pentru a-ți da seama că ești prost, spuse George.

— Până la urmă, ajung ei. Inteligența este libertatea prostului.

— Inteligența trece prin stomac și se oprește în fund.

— În fundul sălii, unde se doarme mai bine, spuse ziaristul.

— Până la urmă, lucrurile se decantează singure.

— Decantarea înseamnă să se știe cine rămâne la suprafață și cine se dă la fund.

— Politica e perversă, spuse Aaspan. Trecutul nu face greșeli; doar viitorul. Nu e bine să intuim viitorul; îl vom urma întocmai.

— Nici eu nu intuiesc ce viitor poate avea un astfel de Pământ, dar un singur lucru mi se pare adevărat: nu avem nici măcar un trecut sigur.

— Adevărul nu e ce rezultă. Adevărul e ce provoacă minciuna. Dacă nu e sigur nici trecutul, nici viitorul, putem introduce conceptul de „viitorul trecut". Cred că trebuie să oferim oamenilor care ne ascultă un viitor mai bun decât trecutul. Nu cred că trebuie să le editãm trecutul reșapat pe post de viitor, nici măcar ca tematică literară. M-am gândit la acest lucru în momentul în care am vrut să cumpăr biscuiți cu cremă de cacao. Fiind mai multe feluri de astfel de biscuiți, vânzătoarea mi-a spus: „Luați din ăștia! Sunt fantastic de buni". Deși, în accepțiunea vânzătoarei, „fantastic de buni" însemna „foarte buni", biscuiții erau departe, calitativ, chiar și de biscuiții cu cremă de cacao din adolescența mea. Azi, deși viitorul ar trebui să fie viitor și trecutul trecut, viitorul încearcă să se întoarcă în trecut, să-l resusciteze, să-l îngurgiteze, să se umfle de el, să crape de atâta trecut. Pentru a nu face reclamă, nu dau nume, nu fac studiu de caz; doar afirm. E adevărat, fără un trecut sigur, nu avem niciun

viitor, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne construim viitorul din trecut, ci trebuie doar să învățăm câte ceva din trecut pentru a ne crea noi repere, repere ale viitorului. Nu trebuie să utilizăm reperele trecutului apropiat din fața unui trecut mai puțin apropiat. Pentru a face asta, e nevoie să ne întâlnim cu toții, să hotărâm un trecut comun și să stabilim niște repere comune, menite să ne ducă spre un viitor comun. Asta e foarte greu, dacă nu imposibil. Nu putem fi la fel; nici la fel de inteligenți, nici la fel de proști. Chiar grupați pe coterii, avem felurite tipuri de inteligență sau felurite tipuri de prostie. Oricât ne-am zbate noi să avem o unitate în diversitate, comunitatea rămâne tot fărâmițată. Nu putem avea un trecut comun, nu avem un viitor comun. Cu cât trece mai mult timp, în loc să fie mai unită, citadela societății se erodează și se divizează tot mai profund. Cei fără de trecut, își inventează câte unul. Nu e literatura un tărâm al imaginației? Este, iar asta permite trecerea de la imaginarea textului la imaginarea oricărei realități posibile, întorcând scara valorilor cu susul în jos. Pentru mult prea mulți, în trecutul lor, era foarte bine. Timpul era mai puțin, viața părându-le mai lungă, tocmai din cauza asta. Erau tineri, inconștienți. Deloc dispuși să accepte viitorul, vin acum să-l construiască după matrițe proprii. Asta nu înseamnă că trebuie neapărat să le acceptăm viitorul, cum spun ei din ce în ce mai incisiv. La trecuturi diferite, putem avea pretenții la viitoruri diferite. Lumea n-a fost creată omogen, cum spun unii. Dimpotrivă, a fost făcută împărțită, pe tipare genetice bine stabilite. Speranța într-un viitor mai bun e, de fapt, speranța într-un trecut mai bun, iar trecutul, oricât l-ai împărți în trecuturile unora sau altora, n-a fost deloc bun pentru unii. Pentru mulți, viitorul aproape că nici nu există sau, într-un caz ironic spus fericit, e ceva nesigur. E doar un punct de trecere către cine știe ce s-o mai putea întâmpla. Când viitorul este diluat în trecut, capătă numele acestuia. Nu mai există sau există numai printr-o anumită formă de trecut, cea convenabilă pentru unii. Este trecutul care devine, este viitorul trecut. Trecut chiar înainte de a putea fi anticipat. Dacă

este doar al unora, de ce ar mai scruta vizionarii viitorul? Ce mai poate însemna pentru ei trecutul care devine, în orice clipă, viitorul? Fără un trecut sigur, viitorul e în ceață. Când ni se urează un viitor mai bun, nu se spune, mai bun decât ce? Mai bun decât orice variantă posibilă de viitor devenit trecut, poate, viitor în care nu ți-ar face nicio plăcere să trăiești distopic. Cine este acela care ne hotărăște nouă un viitor sau altul? Cine este acela care hotărăște ce viitor este bun pentru el sau pentru tine, în multitudinea de viitoruri propuse? Cine hotărăște dacă ești singur sau nu pe câmpul de luptă al unui viitor mai bun? Dacă nu te bagi în viitorul decidenților nedoriți de nimeni, poți rămâne fără niciun viitor. Are vreun rost să cauți diferența dintre orb și cel ce nu vrea să vadă? Cele spuse de mine pot fi considerate elucubrații și chiar sunt elucubrații pentru cei ce n-au niciun interes să înțeleagă ceva; sunt spuse special pentru aceștia. Cei ce înțeleg, nu au nevoie să audă; își pot imagina și singuri aceste lucruri. Azi, omul știe ce spune, dar nu mai e obligat să spună chiar tot ce știe, să facă deliciul celor interesați de astfel de delicii.

— „Fericire să fie, că de necazuri suntem sătui!" e nonsensul acestor vremuri de viitor trecut, spuse ziaristul și îl aplaudă pe fiul comandantului. E un discurs cam greu pentru omul zilelor noastre, dar, până la urmă, nu înțelege nimeni ce vrea. Înțelege ce poate.

— Cu cât ne îndepărtăm mai mult, trecutul devine tot mai frumos, spuse Hivan. Noi avem o părere bună despre precursorii noștri, dar, te întrebi, ei or fi avut o părere bună despre cei ce vor fi venind?

— Rugați-vă pentru un viitor mai bun! strigă Starvei.

— Uitați-vă la mine, râse ziaristul. Veți vedea cât de urât va fi viitorul.

— Să te vedem parlamentar! îi ură George Aaspan. Aplaudară cu toții, râzând și uitându-se unul la altul, ciocniră paharele și le goliră până la fund.

— Suntem din nou cufundați în întuneric, îl auziră pe Paul Starvei.

— Ce-o mai fi și asta, se miră și Dorin Hivan.

Erau aprinse lumini puternice doar pe scena aflată la capătul celălalt al sălii. Pe scenă, era deja prezent Corul Prevestitorilor Viitorului și intona imnul noului partid.

XXI

Venind din spate printre spectatorii care se dădeau la o parte din calea lui, urcă pe scenă și Virgil Aaspan, comandantul secției de poliție a districtului 64.

— Pe locuri! Fiți gata! Stați! fură primele lui cuvinte, după ce făcu semn cântăreților să tacă. Asistența izbucni într-un hohot de râs imens și atmosfera se destinse, făcându-i pe cei mai mulți să-și golească paharul până la fund sau să întindă mâna după un altul, lucru destul de greu deoarece chelnerii se obișnuiau cu greu să se deplaseze printre mese doar la lumina ce venea de pe scenă.

— Stăm și stăm prost, se auzi o voce din public. Puteați să găsiți o sală mai mare.

— Nu vă ajung cele mai mult de o sută de mese, plus spațiile din jur?! întrebă comandantul.

— Nu vorbeam de noi. Mulți au rămas în curțile interioare sau în curtea din spate și îți urmăresc discursul pe telefoanele mobile.

— Asta e situația. De frica adversarului politic, congresele ce vor veni se vor desfășura în săli din ce în ce mai mici. Marile decizii vor fi luate de un nucleu conducător din ce în ce mai mic, dar mai consistent. Nu avem nevoie de oameni care își trădează partidul pentru a veni la noi. Avem nevoie de oameni convinși să facă parte din partidul nostru. Din cauza asta, nu trebuie să vă așezați pe partide. Vorbesc pentru toată lumea.

— Nu suntem de la alte partide, se auzi vocea unui propagandist plătit. Suntem cu tine. Te iubim. Vedem în tine conducătorul prezentului. Ar fi un semn de slăbiciune din partea ta să-ți cauți colaboratori din rândurile adversarului.

— Nu trebuie să ne iubim conducătorii, continuă comandantul. Politica nu e afecțiune cardiacă. Urmară alte hohote de râs, apoi se lăsă liniștea.

— Am pentru voi o veste bună și una rea, mai spuse.

— Și, care e vestea cea bună?! se auzi o voce din public.

— Chiar aceasta: faptul că am o veste bună și una rea e chiar vestea cea bună. Dacă era o veste bună, era albă. Dacă era o veste rea, era neagră. Așa, e o veste gri, de bine de rău. Se auziră aplauze furtunoase și hohote zgomotoase de râs.

— Opriți-vă! Nu am pornit. În loc să se oprească, publicul se puse și mai tare pe râs, sub influența alcoolului, tropăind din picioare.

— Nu e de râs, spuse Eșapcon. Trebuie să rămânem în politic. Cu orice preț. Altfel, alunecăm într-o formă sau alta de dictatură. Dictatura e o formă politică alunecoasă.

— Democrația e o formă de politică și mai alunecoasă, se auzi o altă voce din sală. Alunecăm pe tot ce ne oferă politicienii.

— Nu numai că alunecăm, se auzi o a treia voce. Cădem, pur și simplu. Apocalipsa anunțată nu e vorbă goală. E o apocalipsă insidioasă, rezumată în trei cuvinte: hoți, proști, nebuni.

— Politica e un act sinucigaș, reluă comandantul. Decât să se sinucidă în liniște și să nu știe nimeni de ei, sinucigașii se apucă de politică. Politicienilor le place să fie înțeleși chiar dacă vorbesc foarte mult. Cu timpul, trăsăturile feței care îți trădează viclenia, hoția, mitomania, nesimțirea sau prostia, încep să se amestece și poți să treci drept înțelept. În politică, nu contează dacă ești crezut; contează dacă ești credibil. Unii politicieni preferă să vorbească mult pentru a se face credibili. Eu nu voi vorbi foarte mult. Voi puncta doar câteva idei. Mulți vorbesc așa cum gândesc; mulți tac. Vom fi o voce. O singură

voce. Toată lumea va avea voie să vorbească. Orice discurs e proporțional cu bagajul de cuvinte. Să facem în așa fel încât să nu mai hrănim proștii cu vorbele noastre! Până la urmă, orice semianalfabet se consideră un semidoct. Partidul înființat de noi va scoate această racilă din rădăcină, cu rădăcină cu tot. Strămoșilor noștri le plăcea să creadă că revoluțiile sunt organizate de zei. Așa au creat democrația; ca o remorcă a religiei. Partidul nostru nu va face acest lucru. Abia după ce ai pierdut tot, înveți și tu să pierzi. Să facem în așa fel încât fiecare dintre noi să aibă ceva de pierdut! Să fim serioși câteva minute, apoi să ne apucăm de treabă! Vă promitem că, dacă veți munci, o vom duce și noi mai bine. Deși esența democrației spune că niciun rău nu e prea mare, eu consider că democrația e, totuși, un lucru admirabil, o descoperire a minții umane. Hai la vot! Câștigăm împreună și cheltuim separat!

— Câștigăm împreună și cheltuiți numai voi! i se strigă. Sunteți niște hoți.

— Nu suntem noi vinovați că furăm. Voi sunteți de vină că nu țineți banii în băncile noastre. Banii au valoare dacă îi deține cel ce merită să-i dețină. Trebuie să ți se ia pentru a aprecia ce ai.

— Nu e bine să ai bani; când ai bani, poți mânca absolut orice. Ați furat numai voi. Nu poți fi egal cu ăla care te fură.

— Domne, eu n-am furat. Eu o fac din pasiune, râse Eșapcon. Merg pe principiul potrivit căruia trebuie să ai atât de puțini bani încât să ajungi să-i prețuiești. Dacă vreți, mă puteți acuza de orice fărădelege, dar nu la mai mult decât instigarea la furt.

— Sunteți penali și vreți în funcții, i se răspunse.

— Pentru a nu mai avea penali, vom introduce un proiect de lege de modificare a Codului Penal, spuse comandantul. Eu, unul, m-am gândit să candidez pentru un loc în Parlament, dar nimeni nu s-a mai gândit la acest lucru. Voi ne dați funcțiile, nu le cerem noi. Planeta noastră va merge bine atunci când o voi conduce eu, adică niciodată. Atâta timp cât nu sunt susținut cu tărie, nu candidez. Vă cer votul, nu vi-l fur.

— Furați, apoi vă acoperiți cu cărți.

— Nu mă acopăr cu nicio carte. Nu scriu să mă aflu în treabă sau să mi se reducă pedeapsa. Eu sunt cel care vă bagă pe voi în pușcărie. Nu am nevoie să scriu degeaba. Nu-mi promovez cărțile vorbind despre ele. E o mare hoție să promovezi cărți pe care nu le citești. Pentru a intra într-o uniune de creație literară, condiția nu e să știi să scrii, ci să ai două cărți publicate. Scriitorul care nu este mulțumit cu ceea ce a scris este nevoit să fie mulțumit cu ceea ce a publicat. Mult prea mulți, căutând ceva, au nimerit în literatură. Pentru ei, e mai ușor să scrie decât să citească. Cum să scrii mult și bine când e de-ajuns să scrii mult?! Să iubești literatura este un lucru sfânt, dar noi nu mai avem nimic sfânt.

— Când fură și nebunii, și proștii, nu e credibil să spui că n-ai furat. Aveți legea în mână, furați cu legea în mână.

— Eu nu am furat! se enervă Virgil Aaspan. Uite, să spună paparazzi care au fost tot timpul cu mine, prezenți aici, printre voi! Eu mi-am luat ce mi se cuvine, așa cum ar trebui să facă tot omul cinstit.

— Pentru a nu se vedea că sunteți hoți, faceți pe proștii.

— Oricum, atâta timp cât sunt reprezentant al districtului, eu nu pot fura de la buget. Sunt obligat prin funcție să fiu cinstit. Votați-ne! Nu ne lăsați să ne zbatem între prostie și nebunie! Între două rele, nu alegi nimic bun. Vrem să ștergem de pe clădirea președinției sloganul "Pământul sunt eu!" și să săpăm în peretele Parlamentului sloganul: Pământul suntem noi!

— Lumea va deveni din ce în ce mai cinstită, se auzi un altul. Nimeni nu vrea să-ți mai fure nici măcar meseria...

— Ce meserie ai dumneata?!

— Gunoier. La un asemenea dialog, publicul era în delir; spectacolul merita toți banii.

— Nu râdeți, spuse gunoierul, că nu e de râs! Am făcut trei facultăți, iar postul l-am obținut prin concurs.

— Când nu ai nimic de făcut, te duci la serviciu, spuse un altul. Sensul vieții este viața, iar direcția este moartea.

— Dumneata trebuie să fii gropar.

— Inexact. Eu sunt filozof de meserie.

— Și ce părere ai despre actuala clasă politică?

— Cred că acela care nu este stăpân pe sine caută să se facă stăpân pe tine, spuse filozoful.

— Eu sunt stăpân pe mine.

— Ne furăm singuri căciula.

— E cam greu, spuse Aaspan. Pentru a-ți fura singur căciula, cel mai greu este până ți-o cumperi. Lupta dintre bine și rău s-a sfârșit; nu mai știi ce e bine și ce e rău. Participăm activ la reeducare, dar e foarte greu; e necesară o educare prealabilă. Ne certăm tot timpul cu cei de la ministerul educației și le spunem că avem foarte puține pușcării, în comparație cu ei, care au foarte multe școli. Încercăm să condamnăm răufăcătorii la locul de muncă, dar nu vor să fie decât directori.

— Cel care deține pușcăria controlează libertatea, se auzi din public.

— Pentru prost, fiecare district e o pușcărie, întreaga capitală e o pușcărie, Pământul întreg e o imensă pușcărie, spuse Eșapcon. Nu știi la ce se gândește prostul, dar nu este prost mai mare decât prostul care gândește. Acesta nu se gândește decât la prostii. Există vaccin antiprostie, dar foarte puțini vor să renunțe la fericire.

— Ce drept la fericire e ăla care se bazează pe un cadru legal strict?! veni o întrebare din public.

— Se bazează pe un cadru legal coerent, nu pe unul strict, răspunse comandantul. Fericirea continuă e fericirea prostului. Fericirea continuă e plictiseală curată, dar nici plictiseala nu e o fericire.

— Fericirea continuă e nesimțire curată.

— Ești fericit atunci când nu te lovește răul și trece pe lângă tine, dar nici așteptatea răului nu e o fericire. Dacă există ceva să te facă fericit, acel lucru nu există.

— Dacă nu-ți place ce faci, nu ești fericit, continuă vocea.

— Pentru a face ce îți place, nu trebuie să-ți placă ceva în mod deosebit; trebuie să ai bani, dar să nu-ți placă banii... Popor! Voi să fiți fericiți! Cu nesimțirea noastră, să ne urcăm la nivelul nesimțirii actualei clase politice!

— Pentru a fi nesimțit, trebuie să știi să minți, se auzi o altă voce.

— Pentru a putea minți, trebuie să ai dreptul la microfon.

— Pentru a minți, trebuie să ai Dreptul la bază, se auzi vocea.

— Am și Dreptul, spuse Aaspan. Chiar predau un curs de drept la Academia de Poliție. Vorbesc cu legea în mână. Nu vorbesc, așa, de capul meu. Și vă întreb, cum e când cineva îți descoperă adevăratele interese și tu nu ai nici un interes?!

— E neplăcut, se auzi din sală. Ar trebui să ai un interes.

— Nu e deloc neplăcut. Am și eu un interes; să fac bine. Numai bine. Nu ajunge să fii mai bun decât cel rău. Nu ajunge să fii altfel; trebuie să fii mai bun. Pentru a feri lumea de dictatură, avem nevoie de Parlament, dar nu de un parlament care să-și construiască propria sa dictatură. Avem nevoie de un parlament al nostru, cu oameni înțelepți. Înțelepciunea nu se vinde; înțelepciunea se dăruiește. Avem nevoie de diplomație, iar aceasta constă în a nu te pune rău cu nimeni, nu în a te pune bine cu unul sau cu altul. Avem nevoie de foarte multă voință politică și vă întreb: cum să ți se calce în picioare voința dacă nu ai voință?

— Ei, cum?! veni întrebarea din sală.

— Nicicum, răspunse vorbitorul. Avem nevoie de voință politică subtil disimulată. Nu trebuie să știe nimeni ce vrem noi. Ca alegător al nostru, e necesar să te obișnuiești cu faptul că nimeni nu se gândește la ceea ce te gândești tu. Trebuie să-i facem să creadă că nu avem niciun pic de voință, să ne înscriem într-un joc de-a aleargă-mă să te prind. Lupta politică e atât de cruntă încât atinge limita canibalismului și ne trezim și cu o lege în sensul ăsta. Politicienii, deocamdată, se mănâncă unii pe alții în funcție de spray-urile deodorante pe care le folosesc.

E o chestie de miros. Nu știm dacă, în viitor, nu se vor mânca în funcție de condimentele pe care le vor folosi. Va fi o chestie de gust.

— Mulți au impresia că vârsta le permite să mănânce orice! strigă cineva.

— Cercetătorii au constatat că, după o anumită vârstă, niciun exces nu mai produce riduri.

— Politicianul ar face bine să asculte de noi, votanții! se auzi un alt strigăt din sală. Trebuie să învețe că e greu să lupți cu un dușman inteligent, care impune reguli absurde; cu un dușman prost, e și mai greu, acesta nerespectând nicio regulă.

— Știu și ei că, nu doar din punct de vedere politic, ești tot ce fac cei ce te înconjoară.

— Ce te fac cei ce te înconjoară? întrebă cel din sală.

— Nici ăsta nu e un neadevăr, deși, ca om politic, știu că orice declarație fac, aceasta mă caracterizează doar din cauza voastră, a părerii voastre despre mine. Din cauza asta, spun: alege-mă pe mine, ca pe tine însuți! Dacă vei fi lângă mine, nu-mi va fi frică de tine.

— Suntem alături de tine cu trup și suflet, dar de ce trebuie să facem asta?

— Trebuie să le luăm puterea celor care o dețin abuziv. Sistemul acesta trebuie dărâmat de la temelie.

— Așa o fi, se trezi o femeie vorbind, dar acesta nu are nicio bază.

— Ce nu are nici o bază?!

— Sistemul.

— Bun sau rău, sistemul rămâne la fel, se auzi o voce. Trebuie schimbat președintele Pământului. E un dictator. Orchestra nu cântă decât cu cel mai bun dirijor.

— Președintele atât așteaptă, se auzi o altă voce. Într-un fel, el e cel care ne provoacă să-l martirizăm înlăturându-l prin forță. După ce moare, orice dictator devine băiat bun.

— Grija noastră este să facem mai frumoasă viața cetățenilor, spuse Virgil Aaspan. Pe tot globul pământesc. Nu trebuie

să ne rezumăm la districtul nostru. La nivel global, districtul nu există.

— Viața oamenilor nu trebuie privită la grămadă, în stil globalist, se auzi o voce din public. Viața e frumoasă atât timp cât este a ta. Cele mai frumoase turturele din lume sunt turturelele de pe balconul meu.

— Lasă, domnule, frumusețea! Când cineva te trimite să te uiți în oglindă, nu înseamnă că te crede frumos.

— N-o las deloc. Frumusețea nu maschează prostia. Înainte de a vorbi de frumusețe, e bine să vorbim despre o viață mai bună. Stăm în genunchi, pentru o mai bună stabilitate, în loc să ne ridicăm pe picioarele dinapoi, să ni se mute centrul de greutate la creier. Când vom învăța să refuzăm, vom fi liberi.

— Oferta noastră electorală nu poate fi refuzată, spuse comandantul. Vrem să ne luăm Pământul și capitala înapoi, nu să le împărțim cu voi. Vrem să le luăm înapoi, ca reprezentanți ai voștri. Vă vom ajuta să vă manifestați liber. O planetă care poate fi dată în judecată de cetățenii săi este o planetă puternică. E mai ușor să-l ajuți pe om să facă o prostie. Să-l ajuți să n-o facă, e cea mai mare prostie.

— Dacă ne luăm Pământul înapoi, nu înseamnă în mod obligatoriu că trebuie să-l împărțim în mod egal! strigă un spectator și ridică paharul. Când bea, singurul necaz al prostului este să se trezească! Creatorul rasei noastre a făcut lumea împărțită; nu sunt cu toții socialiști. Nu poți fi egal cu egalul tău dacă nu ești egal cu tine însuți...

— Mai ai câteva pahare și devii egal cu zero! îi strigă o femeie.

— N-ai tu treabă, răspunse chefliul și goli paharul. Într-un fel bea un om de cultură și în alt fel bea un prost. Când bea, omul de cultură poate să ne dea capodopere, așa cum ne dă nouă părintele viitorului nostru partid, comandantul Haidebard Eșapcon. Până acum, singurii care nu erau săraci cu duhul erau oamenii de cultură.

— Duhnești a băutură! strigă femeia.

— Deloc. Ai răbdare cu mine! Răbdare și tutun. Tutun și-o băuturică. O băuturică și-o fetiță...

— Nu am nicio răbdare.

— Pentru a avea răbdare, nu trebuie să fii un om răbdător, ci inteligent, spuse chefliul. Arunc și eu cu vorbe de duh. Nu fac nimic rău.

— Chiar și nimicul e ceva, spuse un alt chefliu. Neprezența e esența.

— Esența de cacao, spuse femeia. Toți vă credeți deștepți. Am venit aici să-l ascultăm pe omul de cultură Eșapcon, pe comandantul secției noastre de poliție Aaspan și, totodată, cel ce ne poate spune cum stăm cu modificarea Constituției în bine.

— Nu am nevoie de vreo constituție, spuse Virgil Aaspan. Și așa n-o respectă nimeni. Constituția mea este scrisul meu, o constituție robustă. Dacă văd că nu se închină nimeni la operele mele, mă închin singur la ele. Nu vreau nimic de la cineva.

— Cel mai greu este să nu vrei nimic de la nimeni. Trezești suspiciuni.

— Mulți au încercat să-mi facă bine; cu mine, nu le-a mers. Dacă nu știi ce vrei în viață, e foarte important să știi ce nu vrei.

— A apărut un nou concept, sărăcia din cultură, se auzi o voce din public. E la modă ca omul de cultură să se dea sărac.

— Șeful nostru de partid nu e deloc sărac, se auzi o a doua voce. Ca polițist, e puternic, ca om de afaceri, e bogat, iar ca om de cultură, și una, și alta. El împarte premiile.

— Când te laudă cineva, trebuie să fii foarte atent la portofel, spuse unul dintre cheflii.

— Nu de laude duc lipsă, spuse Eșapcon, ci de un cadru legal care să facă economia să producă mai multe acte de cultură adevărată. Nu e adevărat că aș împărți eu premii. Astea nu reprezintă nimic. Când am primit și eu un premiu, mi-a venit să intru în pământ de rușine. Aici, premiile nu au nicio valoare. Atunci când ai renunțat la premii, începi să scrii cu adevărat. Geniul nu poate fi prostit cu haine de firmă. Nu e nici-

un secret; faci literatură acolo unde se face literatură și nu am nicio treabă cu factorii de decizie.

— Pentru a-și spăla rușinea de a fi, factorii de decizie de care vorbești ar trebui să-ți atribuie un premiu de-a dreptul consistent.

— Nu s-a inventat acel premiu.

— Ești unul dintre cei care hotărăsc dacă aici se face sau nu literatură, se auzi o voce. Tu faci regulile. Geniul nu poate fi prostit decât cu haine de firmă. Avem prea mult geniu în zdrențe. E adevărat că, fără atât de multă mediocritate, geniul nu ar avea niciun sens, dar nu îl poți prezenta în fundul gol. Mult prea mulți parcă sunt dați de pomană. Sunt niște pomanagii.

— Eu sunt unul dintre cei care lasă lucrurile să treacă. Geniul se manifestă prin simplul fapt că nu se bagă în banalități. Nu fac eu regulile jocului. E adevărat, în afară de mine, toată lumea face reguli. Şi editorul, şi criticul, şi cititorul. Pentru scriitor. În articole foarte interesante, unii editori ne povestesc cum au fost şi ei începători în ale scrisului, cum, de la startul literar şi până azi, s-au autoeducat continuu în spiritul supunerii în fața regulilor impuse de alții şi cum au ajuns, la rândul lor, să imagineze reguli. Nu ne spun dacă demersul le-a folosit la ceva. Ne iau pe după umeri şi ne bat condescendent pe spate, la maniera: „Nu te supăra, frate! Şi eu am fost scriitor!". Din punctul lor de vedere, au dreptate. De două ori. Întâi, pentru că, aşa cum am spus, s-a auzit ca editorii să-şi elaboreze propriile lor reguli şi să le aplice scriitorilor, debutanți sau nu. De cazul invers, n-am prea auzit, aici, pe întinsele plaiuri pământene, în oraș sau în ținuturile subpământene. În al doilea rând, trăim o perioadă în care legea liberală a cererii şi ofertei înclină balanța în favoarea ofertei. Prost sau deloc plătiți, în accepțiunea editorilor, scriitorii ar trebui să vină cu bani de acasă. Dacă fac acest lucru, sunt considerați, din start, niște nulități, care şi-au finanțat cărțile. Trăim o mare generalizare; chiar şi a celei mai insignifiante reguli. Pe nimeni nu mai interesează cartea; doar

modul cum a fost publicată şi prezentată pe la târguri şi expoziţii, dacă s-au respectat sau nu nişte norme impuse; e prea puţin. Iubim tradiţia, dar urâm tradiţionaliştii. Neplătiţi sau nepremiaţi consistent, scriitorii capitalei noastre nu pot, nici să vrea cu ardoare, să se ridice la înălţimea propriilor greutăţi corporale; chiar dacă, în lipsa concurenţei, unii au coborât ştacheta calităţii. La un nivel impus, oamenii de cultură ştiu că tradiţia se construieşte cu bani. Sentimentele nobile şi talentul sunt necesare, dar nu ajung. Şi dacă mai apare câte unul, nu avem un sistem de publicitate stimulativ. Distribuţia de carte sau revistă se face preferenţial, ca şi editarea. Nici legea sponsorizării nu e stimulativă; în districtele mai civilizate, patronii se roagă de scriitori să le accepte sponsorizarea. Trăim literatura, nu o producem. Habar nu avem că, în lumea reală, ca să cumperi un automobil, ţi se face o reducere de 40%, pentru a ajunge la preţul corect. Exemplul e valabil şi pentru cultură, şi pentru literatură, în particular. Într-o lume virtuală, cu o creştere economică negativă, cu minus venituri, bani imaginari, fără acoperire valorică, e clar că nu putem lucra decât cu IQ-uri negative. Înainte, în interiorul marii puşcării care era capitala Pământului, se construia o puşcărie mai mică, literatura, pentru a-i ţine laolaltă pe cei ce aveau prostul obicei să gândească, dar, în foarte multe districte, cum sunt districtele 4, 19 şi 162, de exemplu, există mai mult consumatori de film străin şi traduceri decât producători slabi. Azi, vedem că totul e un fals; am devenit şi noi consumatori. Până la un punct, Internet-ul ţine loc de cultură, dar, datorită tot mai deselor delicte de interpretare, acesta se va sparge în mii de bucăţi. Revigorată timp de o secundă, oferta de carte e tot mai firavă. Se confundă cartea de calitate cu cea de succes. Nu avem carte de calitate cu succes la public. Nici o critică, din acest motiv, insomniacă. În condiţiile astea, să vorbeşti despre introducerea de reguli draconice, e cel puţin neproductiv. Pentru a arăta cine e mai puternic, Parlamentul a votat o lege care impune literatura de calitate. De

ce n-ar fi acesta de calitate dacă poate îmbogăți peste noapte un întreg sistem: impresari, producători, critici, proprietari de edituri şi reviste, editori, scriitori etc.? Capitaliştii adevărați, cum sunt eu, nu au prostul obicei de a se minți, invidia, fura, înşela sau denigra unii pe alții. Știu să-şi recunoască valorile, nu să le drogheze cu reguli de circumstanță. Mi-am dat seama de acest lucru când am văzut ce castel grandios i-au construit inventatorului compact-disc-ului. La noi, aici, în capitală, oamenii inteligenți şi talentați sunt priviți cu suspiciune chiar şi de cei ce sunt în stare să vadă inteligența şi talentul. Cei care nu sunt în stare să vadă inteligența şi talentul privesc scriitorii cu ură, specifică neînțelegerii sau proastei înțelegeri. La noi, se consideră că diferența dintre un scriitor şi o găleată de gunoi e găleata. Editorii cinstiți nu au bani să te plătească. Nici ei nu ştiu de ce s-au apucat de o astfel de activitate: poate din disperare, poate din orgoliu, cine stie? În general, e pruritul dat de orgoliu. Nu pot şti dacă „se scot" cu traducerile, acestea nefiind nici pe departe ceea ce au fost în trecut. Inventarea şi impunerea de reguli e o mască a neputinței de a da un produs autentic, comparabil măcar cu nivelul avalanşei de traduceri de acum. În general, lucrul prost plătit e de slabă calitate. La noi, merg şi kitsch-uri literare. La noi, sunt proaste şi lucrurile bune; nu sunt de firmă. Se preferă lucrurile proaste, de firmă, cu reclama făcută; aici, în prea multe zeci de districte, se fac cele mai bune lucruri proaste. Bune pentru noi. Înțelege fiecare ce vrea. Sau ce poate. Sau ce îi convine. Într-o maree de traduceri, dintr-un dialect în altul, cauți literatura cu lumânarea. Orice se publică este numit, convențional, literatură. E trendy să fii scriitor. În măsura în care fiecare consideră că e la modă ceea ce face el, toată lumea e la modă. În acest moment, de exemplu, s-a hotărât că fantasy-ul e la modă şi trebuie tratat separat de mainstream. Poți să contrazici pe cineva? Prin ceea ce publici, e mai uşor să literaturizezi, până la diluare, decât să faci ceva distinct literar; trebuie prea mult talent. Prost sau deloc plătit, dintr-o pasiune

considerată de prost gust, care calcă în picioare regulile convenționale, mai apare câte unul, mai cu moț, dar e imediat tuns la zero, să arate și el ca un pușcăriaș al literaturii. Fiecare se lovește de cel de alături; nici un scriitor pământean nu poate trăi de răul altuia. Gâlceava de după moarte a scriitorului cu lumea literară e tot mai prezentă. Nu e adevărat că nu avem o grămadă de scriitori, dar, în loc să-și vadă fiecare de opera proprie, stau adunați să nu se piardă. Dacă comiți o proză-două și respecți regulile unei asociații, uniuni sau ligi, poți fi băgat în seamă, într-un dicționar sau în altul, și poți emite păreri. Avem un foarte mare număr de critici pe metrul pătrat. Se scriu cronici, se dau sfaturi; toată lumea știe câte ceva. Toți fac reguli și se supără dacă nu le respecți. Redactorii se adresează unei categorii de disperați, care, în speranța gloriei și banilor, sunt în stare să se conformeze oricăror reguli, călcând în picioare orice alte reguli. Bătrâni care au ratat șansa, tineri care nu știu de unde să apuce frânghia succesului, adunați în paginile vreunei reviste, nu reușesc nici împreună să producă masa critică menită să confere saltul calitativ dorit. Spre unul dintre premiile importante pentru literatură, de exemplu. Politica editorială nu este altceva decât oglinda oricărei guvernări. Prin faptul că li se taie și ceea ce nu li s-a dat, scriitorii sunt niște medici ai imaginației. Când nu e plătit, oricine se poate imagina scriitor. Când nu e plătit, oricine se poate imagina medic. Literatura e o boală mai mult sau mai puțin cronică, tratată cu paliative. De la șeful de scară, care hotărăște cât de tare trebuie să-ți latre câinele, până la ultimul parlamentar, care hotărăște că ar fi bine să te îmbolnăvești din 15 în 15 minute, la preț de 5 lei, toți redactorii fac reguli. Și îi sfătuiesc părinteșe pe scriitori să facă „ciocul mic!"; adică „să accepte" regulile arbitrare impuse de o anumită parte a literaturii „și să tacă". Dacă tot nu are nimic de câștigat, scriitorul ar face bine să execute o „mică mare diferență", să se „indigneze în particular", pentru că „n-are niciun interes să se revolte public". De ce?! Deoarece e „contraproductiv", deoarece „își

va înstrăina cu siguranță niște potențiali cititori", ne spune „fiul surfistului", luat de val. „Dacă vreți să vă fie bine, ascultați-mă pe mine!", pare să fie regula de aur a politicii editoriale. Experiența vieții lor i-a învățat pe aceia care fac reguli că „orice afirmație cu caracter general riscă să-i supere tocmai pe cei ce reprezintă excepțiile de la generalitate". Adânc, împăciuitorism adânc înfipt în sol, unde se ridică particularul la general şi generalul la particular, pentru a pleda pentru iubire între scriitor şi cititor, iubire care trebuie să se desfăşoare după reguli stricte, emise de ei, criticii momentului, conform programului de 8 ore, câştigat cu greu de înaintaşi. Scriitorul e un tip orgolios, dar orgolios poate fi şi redactorul, şi criticul, şi cititorul, şi gunoierul, şi cerşetorul din colț. Într-o zi, un cerşetor, după ce şi-a terminat „programul de lucru", şi-a numărat banii, şi-a pus teancul de bancnote într-un buzunar, iar pălăria plină cu mărunțiş, a vărsat-o într-un coş de gunoi. Cu mărunțişul strâns de acesta într-o lună, se poate scoate o carte, dar, orgolios, cerşetorul, va prefera să-i arunce la gunoi. El nu citeşte; el „munceşte". Orgoliul poate fi menținut la un procent rezonabil doar prin educație, fiind, astfel, benefic, generator de concurență loială. Când dă pe afară, orgoliul devine violent. Între a fi convins de propria valoare şi a-i convinge şi pe alții de acest lucru e un întreg ev mediu întâmplător. Unii reuşesc să străbată acest deşert în timpul vieții, alții după moarte. Sau nu. Istoria literaturii îşi alege exponenții după criterii considerate de-a dreptul absurde, indiferent ce fel de reguli urmăm, indiferent de ce reguli vrem să impunem altora. Unii vor să asculte sfaturile editorilor, alții nu. Cui, ce-i pasă? Trăim o epocă a falselor criterii, care generează false valori. Nu s-a constatat nicio legătură între respectarea sau nu a regulilor şi succes. Prins între editor şi scriitor, cititorul poate sau nu cumpăra o carte. Aici, intervin alte reguli, cele ale pieței, care sunt greu de controlat. Nimeni nu cumpără o carte pentru a-l ajuta financiar pe scriitor sau editor. Fiecare cu regulile lui, fiecare cu adevărul lui. Într-o paranoia aproape

generalizată, fiecare are impresia că nu există decât un singur adevăr: al lui. Toată lumea are dreptate şi, mai rău, caută să o impună tuturor. Prin sistemul deficitar de învățământ, am ratat o generație de editori, critici, redactori şi cititori. S-a format o pătură arbitrară de editori, critici şi cititori caracterizați prin încăpățânare. Internetul dă o idee despre literatura, dar nu dă nici o idee despre faptul că aceasta doar se repetă, la un nivel superior cărții pe suport de hârtie. Cei de azi nu au habar că au redescoperit apa caldă, dar în alt fel de vase comunicante. Oricât ar fi de absurde, regulile sunt respectate doar dacă aduc un beneficiu. În contextul actual, chiar dacă ar fi genial elaborate, regulile sunt inutile. Scriitorul nu scrie pentru bani; dacă face asta, e un simplu administrator al scrisului său. Nu scrie nici pentru redactorul de carte, care poate fi tot timpul altul. Între autor şi critic, cel mai deştept cedează: scaunul. Votați-ne pe noi și vă vom transforma convingerile în senzații! Ca hipnotizată, audiența rămase cu gura căscată.

— Ce faceți, nu aplaudați?! le strigă Haidebard Eșapcon. Vraja se rupse și se auziră aplauze puternice, urale și fluierături admirative.

— E trist că am ajuns să ne bucurăm de lucruri de la sine înțelese! strigă o femeie.

— E bine ca lucrurile să fie de la sine înțelese, spuse Eșapcon. Vă vom ajuta să trăiți ca și până acum, dar mai bine. Pentru viitorul copiilor noștri, votați-ne pe noi!

— Votându-vă pe voi, votăm trecutul.

— Nu. Votând trecutul, votați viitorul. Cine credeți că vă asigură viitorul?! Mai normal de atât nu se poate. Sclavii trecutului nu au decât șansa de a fura viitorul celorlalți.

— Ce poate fi mai bine decât rău? Mai puțin răul.

— Nu punem problema așa. Considerăm că ne vom ridica de la mai puțin bine la foarte bine, iar asta depinde de votul vostru.

— Discursuri de acest tip, cum a fost cel de dinainte, sunt o bucurie pentru noi, se auzi vocea unui propagandist al comandantului. Vă iubim sincer.

— Iar noi vă urâm fals, spuse un chefliu.

— Stau și mă întreb, ce e mai bine, să urăști fals sau să iubești sincer? întrebă un al doilea chefliu.

— Și eu mă întreb, ce e bine, să iubeşti fals sau să urăști sincer? se băgă în vorbă femeia din dreapta primului chefliu.

— Astfel de discursuri sunt o bătaie de joc pentru toți cei prezenți! strigă un alt bărbat din mulțime! O lume în care toți s-o ducă bine nu poate să existe; oricând se mai găsesc și proști care s-o imagineze. Nu e niciun motiv de bucurie pe capul vostru. Dacă ai tot timpul grija zilei de mâine, nu ai timp nici să urăști. Neavând cine să vă mai spună adevărul, trebuie să luați minciuna ca adevăr.

— Am să te fac să-ți înghiți cuvintele! se enervă Virgil Aaspan.

— Mai scutește-ne! Și folosește-ți cuvintele în scop propriu!

— Gărzile mele te vor scoate imediat de aici. Nu avem nevoie de provocatori. Ce ai auzit nu sunt cuvintele mele. Sunt cuvinte din dicționar. Le folosește toată lumea. Îmbogățindu-ți vocabularul, vocabularul te îmbogățește pe tine. Secretul este să folosești cuvintele tale ca și cum ar fi ale ascultătorului.

— Faci parte din categoria de oameni care țin ascuns câte un secret pentru a părea mai culți, spuse provocatorul.

— Acum, chiar că m-ai enervat. Gărzi, fluturați această cârpă, acest propagandist împuțit!

— Gărzile tale pot flutura și crocodili. Asta nu va împiedica acest local să sară în aer.

— Nu are nicio bombă, spuse unul dintre gardieni. Nu are nici acte la el.

— Nici nu-i nevoie, spuse teroristul. Când tu sau unul dintre membri corul tău de prevestitori ai viitorului va părăsi scena, bombele plasate de mine în cele mai neașteptate locuri vor exploda. Cea mai putenică bombă e plasată chiar sub scenă. Am

reglat totul foarte fin, să fie în concordanță cu greutatea voastră totală. Speriați, oamenii din public începură să alerge bezmetic, lovindu-se unii de alții și călcându-se în picioare, spre toate ieșirile posibile.

— Stați, nu fugiți, strigă comandantul fără niciun succes. Sau, dacă tot fugiți, țineți minte: pentru viitorul copiilor noștri, votați-ne pe noi!

— Iartă-ne, măreț conducător, dar noi nu mai stăm! strigă un propagandist de-al lui.

— Eu vă iert pe toți. Să mă iertați și voi că v-am iertat! Râse singur, se dădu jos de pe scenă, se apropie amenințător de terorist și se proțăpi în fața acestuia, mulțumit că-l vedea făcând pe el de frică.

— Ai ceva ce-mi lipsește, îi spuse.

— Ce?! îngăimă teroristul.

— Prostia. Omul încearcă să-ți demonstreze că e prost la prima întâlnire. Nu trebuie să i se acorde șansa de a se răzgândi.

— Dacă aș fi prost, mi-aș trage un glonte în cap, dar, fiind prost, nu mi-ar veni o astfel de idee. Prost ești tu, că ne ucizi fără milă.

— Dacă nu mi-ar fi milă de voi, nu v-aș permite să citiți cărțile scrise de mine, spuse Eșapcon. Ați văzut, toate sunt pline de îndemnuri de bun simț. Cititul vă salvează viața; nu mai trebuie să fumați și să fiți loviți de afecțiuni pulmonare. Pentru a scrie cărți, trebuie să ai un motiv serios.

— „Citește și dă-i înainte!" sau „Îndură și dă mai departe!" sunt îndemnuri absurde. Suntem ținuți cu anii prin subsolurile Poliției și uciși fără nici un rost.

— Nu trebuie să vă luați după propaganda opozanților noștri. Nu puteți ști dacă filmele difuzate de ei sunt trucate sau nu.

— Vorbiți prea mult, spuse teroristul. Nu vă înțelegem.

— Dacă nu taci, nu te întreabă nimeni de vorbă. E foarte convenabil. Cine să vă asculte? Vreți să muncim noi pentru voi. Cu ce drept?!

— Am investit aici ultimele noastre economii. Vrem și noi să fim bogați, cum sunteți voi. Demult nu mai jucăm cum ne cântați voi.

— Nici noi nu mai jucăm așa cum cântăm, spuse Eșapcon. E ceva fals.

— Nu vreți să fim și noi ca voi, vă vom face să fiți voi ca noi.

— Ăsta nu e un motiv să atentați la viața noastră. Faptul că vreți să fim cu toții la fel, ne face altfel. Când lucrurile care ne despart nu ne apropie, apare discriminarea. Sărăcia nu vine niciodată singură; vine odată cu săracii. Noi ne purtăm frumos cu voi, iar voi vă războiți cu noi. Ce fel de război e asta?

— Înainte de a fi un război de supraviețuire, e un război pentru o viață mai bună, spuse teroristul.

— Nu vrem să muncim pentru voi. Nu suntem sclavii nimănui. Sclavagismul a dispărut în momentul în care nimeni n-a mai acceptat să fie sluga prostului. Nu e cinstit să muncim pentru voi și voi să ne creați o atmosferă de angoasă.

— Nu e cinstit să vă plesnim și să ne întoarceți celălalt obraz.

— Când îi dai o palmă, întorcându-ți și celălalt obraz, omul care crede în ceva te învinge, spuse comandantul. Apărarea e cel mai bun atac doar dacă ești amenințat.

— Vă amenințăm pentru că ne enervați, spuse teroristul. Nu vreți să treceți la un atac direct, să știm cu cine ne luptăm. Sunteți prea mici pentru un război atât de mare.

— Voi sunteți prea mici pentru a hotărî ce e mic și ce e mare pe lumea asta. Nu v-a invitat nimeni să năvăliți peste noi.

— Ne-au invitat conducătorii voștri.

— V-au invitat să împărțiți cu noi tradițiile noastre milenare, spuse Eșapcon.

— Nu. Ne-au invitat să împărțim cu voi tradițiile noastre milenare.

— Vezi? Nu avem nimic de împărțit. E o conducere perversă. Partidul nostru o va înlătura.

— Nu cred că veți avea vreun succes, spuse teroristul.

— Avem. Conducătorii capitalei trebuie să înțeleagă faptul că nu fac ce vor ei; noi facem ce vor ei.

— Într-un partid cu 2-3 oameni, cine ține evidența?!

— Avem un partid care tinde să devină unic, dar, dacă nu avem alt partid... Nu suntem un partid de masă, dar suntem în interiorul unuia de felul asta, spuse Eșapcon.

— Dacă nu antrenați mase mari de alegători, nu câștigați nicio bătălie electorală.

— Orice înfrângere e o victorie continuă. Un vot din trei va fi furat; al meu. Sunt conștient ce se întâmplă. Când te legi de victorie, ești de plâns.

— Înfrângerea mea nu e continuă, spuse teroristul. Timpul meu se scurge.

— Timpul este drogul conducătorilor de geniu. Dispari din fața mea!

— Într-un fel sau altul, totul dispare. Viața e prea scumpă să merite a fi trăită.

— Dacă te referi la viață din punct de vedere al prețurilor, viața e scumpă, dar dacă te referi la viața ta, nu valorează nimic, spuse comandantul. Când viața ta nu valorează nimic, degeaba te temi.

— Dacă aș avea timp, m-aș teme.

— Cred că te temi tocmai pentru că nu mai ai timp. Puți.

— Vorbești prostii, spuse teroristul. Ai putea să ai mai mult respect pentru dușman. Când nu-ți respecți dușmanul, nu vei câștiga niciodată lupta.

— Nu mă lupt cu un gunoi. Probabil că ești cel mai mirositor lucru din lume.

— Protestez!

— În semn de protest, foarte mulți fac pe ei. Tremurând, atentatorul își înghiți cianura, exact în momentul în care, cu armele îndreptate spre el, agenții de pază îl făcură ciur, împrăștiind sângele peste tot.

XXII

— Să mergem! îi repezi Ema Marcos. Vom sări în aer.

Bărbații de la bar, George Aaspan, Paul Starvei, scriitorul Ian Nicer și Dorin Hivan o urmară, în sus, pe o scară întortocheată, iar chelnerița le deschise o ușă cu cheia și îi scoase afară din clădire. Alergară în urma fetei, cât mai departe de pericol, apoi, trăgându-și sufletul, cu sudoarea curgându-le pe față, se opriră, privind înapoi.

— Am fugit ca niște lași, spuse Paul Starvei. L-am lăsat singur pe comandant.

— Nu poți fi niciodată sigur, spuse ziaristul. Are întregul Univers alături de el.

— Nu trebuie să fii cinic. Îmbătrânești în rele.

— Bătrânețea este tinerețea la mâna a doua, fără ca tinerețea să fie bătrânețea la prima mână. Aruncată în aer, clădirea sediului Poliției din districtul 64 ardea ca o torță.

— Ar trebui să păstrăm un moment de reculegere, spuse Paul Starvei. Pentru noi, sediul Poliției a fost ca o casă, iar tatăl lui George a fost ca un părinte pentru noi.

— Când îți arde casa, degeaba te mai gândești că ți-ai uitat portofelul înăuntru, spuse Hivan. Tatăl lui George a fost mai mult ca un portofel pentru voi.

— Nu cred că e nevoie să păstrăm vreun moment de reculegere, spuse Ema Marcos. Nu știu dacă totul a fost o proiecție laser, dar comandantul Aaspan, scriitorul Haidebard Eșapcon, a fost sigur o hologramă.

— Vă rog să terminați cu prostiile până plecăm de aici! spuse ziaristul.

— N-ar trebui să vorbești așa; ne dezamăgești.

— Numai dacă îl dezamăgești, omul devine el însuși.

— După mai multe exerciții de admirație, scriitorul ajunge să aibă probleme de admirație, spuse chelnerița. Un mare scrii-

tor, nu face pe nimeni prost. Din mania de-a fi altfel, poți fi tu mai prost.

— A face prost pe oricine dorești e un drept câștigat prin lege. Legea a fost dată în urmă cu zece ani. Parlamentarii au considerat că prostia e foarte greu de cuantificat. Noi, membrii celei mai puternice asociații de scriitori, considerăm că are mare importanță cine te face prost. Când te face prost un profesor universitar, un filozof, un înțelept, ceva, te ridică la nivelul lui, iar prietenii încep să te invidieze și să te părăsească, deși nu e de invidie să fii făcut prost.

— Nu mai putem vorbi despre drepturile omului. Acestea au devenit obligații. Pentru a face ce îți place, trebuie să îți placă ceva.

— Nu e vorba de plăcere, ci de predestinare, spuse Ian. Mie nu-mi place să scriu, dar mă împinge talentul de la spate.

— Fiecare e ceea ce vrea să fie; unii sunt scriitori.

— Tocmai v-am explicat că nu-ți alegi vocația. Vocația te alege pe tine.

— Ar trebui să plecăm, spuse Ema Marcos. Mitingul în cinstea înființării unui nou partid e compromis. Conform programului, după miting, sala trebuia aranjată din nou, pentru o nuntă. În afară de viitorul șef de partid, care a preferat să fie înlocuit holografic, nimeni n-a luat în serios posibilitatea unui atentat cu bombă.

— Nu va mai fi nici o nuntă, spuse George Aaspan. După cum merg lucrurile, nu trebuie să li se mai ureze „casă de piatră"; în curând, tinerii căsătoriți își vor construi case în deșert.

— Dacă nu se deșertifică toată suprafața Pământului, vor putea merge în deșerturile subpământene, spuse Dorin Hivan.

— Până atunci, vin cei de acolo la suprafață, spuse ziaristul.

— Nici nu știi care sunt teroriști, spuse chelnărița.

— Nici nu e nevoie, spuse Aaspan. Cui ce-i pasă?! Ei pot fi sau nu teroriști. Contează genetica. Au violența în sânge, iar noi avem nevoie de un cadru de instabilitate provocat de ei,

pentru a ne pune în practică planurile politice. Dacă nu sunt, îi facem noi teroriști. Îi batem până recunosc că sunt teroriști. În acel moment, au de ales: se radicalizează sau rămân în subsolurile secției de poliție ale districtului nostru.

— După cum ați văzut, s-ar putea să nu mai fi rămas mare lucru din Secția districtului 64.

— Se va reconstrui. Până atunci, funcționează sute de astfel de secții de poliție, pe același principiu. La unii refugiați, li se pune microcip și sunt urmăriți, să se vadă ce fac. Ei caută să ne demonstreze că sunt în stare de lucruri la care nici nu ne gândim. Noi le demonstrăm că nu au imaginație foarte bogată. Când mai prindem câte un terorist, îl supunem la un interogatoriu complet. Nu sunt proști. Răspund corect la întrebări.

— Vorbești de parcă ai fi cel puțin șeful unei secții de poliție, spuse Paul Starvei.

— Voi fi. Când se va reconstrui secția districtului 64, va fi a mea. Tatăl meu vizează funcția de ministru de interne.

— Cel care a pus bombele de azi părea a fi altceva. Cred că a apărut un fel nou de radicalizați. Ăsta avea aproape 50 de ani și părea locuitor al capitalei, născut și crescut aici, în civilizație. E posibil ca mulți cetățeni ai orașului să se fi radicalizat și să fi aderat la biserica neaveniților.

— Analiștii politici sunt singurii care știu de ce s-a radicalizat unul sau altul, spuse Aaspan.

— Genetica și credința pot fi luate în discuție, dar cei mai radicali sunt cei care spun că ei au fost primii pe Pământ, aici, la suprafață, și în oraș. Ar vrea, sub amenințare, să adere toată lumea la ceea ce cred ei, în condițiile în care nu sunt în stare să înțeleagă că noi nu înțelegem ce doresc.

— Se știe de ce s-au radicalizat, interveni ziaristul. Vor să fie cât mai mulți pe pământul altora. Duc un război demografic. S-au înmulțit peste măsură de mult. Dogmele creează majorități.

— Asta e și cauza pentru care partidul creat de noi vrea să acorde mai multă importanță individului, spuse fiul coman-

dantului. Deoarece fiecare om de pe planetă are valoarea lui, voi iniția un proiect de lege de evaluare a fiecăruia.

— În ce scop?

— Pentru a putea tatua pe mâna fiecăruia un cod de bare, cod ce indică prețul fiecărui individ.

— Se vor îmbogăți fabricanții de cititoare de prețuri, spuse ziaristul.

— Nu se vor îmbogăți. După evaluare, trebuie să se orienteze spre fabricarea altui produs.

— Deloc. Vor trebui să se îndrepte spre perfecționarea produsului. Oamenii nu vor avea tot timpul același preț și aceeași valoare.

— Păi, scopul viitoarei legi este să stabilizeze valoarea și prețul fiecăruia, să nu mai alerge fiecare în dreapta și în stânga, să producă haos, spuse Aaspan.

— Într-un partid de buzunar, se găsește totdeauna cineva care să facă prezența, dar acesta se găsește în celălalt buzunar, spuse Hivan.

— Nu e de glumă. Când ești sigur că faci ceva, fă! Noi suntem siguri că îi vom face pe toți să stea în propriul lor buzunar. Voi duce politica tatălui meu mai departe; mai departe de politica tatălui său. Iubesc acest Pământ.

— Cum poți iubi o planetă pe care o iubesc atât de mulți? îl întrebă Starvei.

— Știu eu?! căzu tânărul Aaspan pe gânduri. Când nu ai ce alege, e foarte simplu, alegi orice. Suntem o oază de stabilitate; spre o junglă de stabilitate. Poate vă mint, poate mă mint singur.

— Nu e vina ta. Când vezi că spui adevărul și nu ești crezut, începi să minți. Numai exersând minciuna poți ajunge la adevăr. Cu iubirea, e mai complicat. Viața nu se termină atunci când nu mai ești în stare să iubești, ci atunci când nu mai ești în stare să urăști.

— Până la iubire sau ură, să fim noi fericiți! Poți fi fericit și dacă iubești, și dacă urăști.

— Nu poți fi fericit dacă nu muncește cineva pentru tine, spuse Paul.

— Munca n-a făcut pe nimeni fericit. Norocul nostru e că Pământul e rotund, altfel, cum ne-am mai învârti noi de-un bănuț, de-o funcție, ceva?!

— Mulți chiar trăiesc cu impresia că, pentru a te șlefui, trebuie să te învârtești.

— Nu te poți șlefui prin frecare, spuse Hivan. Le mai trebuie un timp politicienilor noștri să înțeleagă că pot face și acasă ceea ce faci în altă parte. Dacă nu-i condamni la locul de muncă, pleacă, nu muncesc.

— Nu muncesc nici atunci, spuse ziaristul. Aștia nu știu decât să fure.

— Politica economică nu-i ajută nici pe hoți să facă avere. Noua politică economică, potrivit căreia îți vinzi caii și-ți cumperi căruță, nu ajută pe nimeni. Nu poți economisi la infinit ceea ce ai; trebuie să produci în plus.

— Nimeni nu-ți poate lua calitatea de a fi, dar oricine îți poate lua calitatea de a face, spuse Starvei. Trebuie să faci în așa fel încât hoțul să nu înțeleagă. Hoțul nu fură ceea ce nu înțelege.

— Dacă ți se ia calitatea despre care vorbești, hoții încep să înțeleagă și se înmulțesc peste măsură.

— Cred că suntem urmăriți, spuse Ema.

— Nu simt nimic, spuse Ian Nicer.

— Simt eu.

— Cam multă lume pe străzi.

— N-ar trebui. Ar trebui să-i vedem alergând spre sediul Poliției, curioși, să vadă ce se întâmplă acolo, sau să-i vedem fugind în toate părțile, să se ascundă, de frica unui nou act terorist. Ei se plimbă, liniștiți, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— E posibil să se fi obișnuit atât de mult cu acest război surd, încât să nu se mai sinchisească. Uitându-se în toate părțile, crezând că nu-i urmărește nimeni, coborâră mai multe scări de marmură. Trecând printr-un parc, traversară curtea unei între-

prinderi de reciclare a deșeurilor metalice și se furișară, pe lângă mai multe hale dezafectate, spre zidul districtului 64.

— Unde mergem? fu curios să afle Paul Astarvei.

— Trebuie să ne întâlnim cu dublura ziaristului Ian Nicer, spuse Aaspan. Ne așteaptă.

— Cine ne așteaptă?

— Ian Nicer, astronautul. Acum e parlamentar. A candidat la plesneală și a fost ales.

— Nu avea cum să candideze, spuse Astarvei. Alegerile au avut loc acum 4 ani, iar el a venit din cer de curând.

— Vorbește presa vremii. Poți să te uiți.

— Trecutul poate fi ușor falsificat. Poate a candidat ziaristul și scriitorul Ian Nicer.

— Nu am candidat niciodată, spuse Ian. Când vin alegerile, mă odihnesc. Alții umplu paginile cu articole electorale, iar eu profit, stau acasă și îmi văd de romanele și eseurile mele. Uneori, sunt atâtea reclame electorale încât nici nu mai muncim prea mult.

— Nu trebuie să ne sinchisim, interveni Ema Marcos. Principalul lucru e că merită această poziție politică.

— Cine?! întrebă Paul.

— Ian Nicer, astronautul. Fără el, nu văd cum pătrundem în Parlament.

— Eu știam că intrarea e liberă în Parlament.

— Asta e o minciună, spuse fata. Ai auzit tu să fi participat vreunul la lucrările Parlamentului și să se fi întors viu de acolo?

— Nu. Am citit în presă.

— Vezi?! Presa minte. În spațiul virtual, minciuna e și mai prezentă... Când crezură că pot ieși din curtea întreprinderii de reciclare a deșeurilor metalice și o pot lua spre zidul care îi despărțea de districtul vecin, cineva deschise focul asupra lor. Dorin Hivan o trase pe Ema în spatele carcasei unui camion stricat, în ultimul moment, iar ceilalți se trântiră la pământ.

— Ce credeți voi că faceți aici?! se auzi o voce puternică de la una dintre ferestrele unei hale.

— Suntem în trecere! strigă Aaspan.

— Zău? Unde vă duceți?

— Mergem în excursie la platforma de gunoi.

— Ce căutați acolo? se auzi vocea. Nu știți că nu se mai organizează astfel de excursii? S-au furat cam multe.

— Nu e treaba noastră. Căutăm de lucru.

— În ce calitate?!

— Eu sunt sudor, spuse George.

— Asta e o meserie care se potrivește aici, la dezmembrarea vagoanelor sau camioanelor.

— Nu lucrează nimeni aici. E pustiu. Tu ce păzești?

— Păzesc fiarele să nu fie furate de unii, de teapa voastră, spuse vocea. Am un grup foarte bine organizat de paznici și camerele de supraveghere sunt peste tot.

— Nu văd eficiența. Resturile astea trebuie valorificate. De unde vă vin salariile?!

— N-am idee, dar nici nu mă gândesc la asta. Mi s-a spus că fierul vechi este foarte valoros. Noi trebuie să îl păzim. Prea mulți vin la furat. S-au îmbogățit din activitatea asta, iar noi, prin munca noastră de pază, facem un act de deratizare politică, împiedicându-i să ajungă în Parlament.

— Foarte nobil, spuse Aaspan. Tu îți vezi de ale tale, noi de ale noastre.

— Ați greșit drumul. Se vede că nu sunteți pământeni. Cred că vreți să ajungeți în pământ. De acolo trebuie să fi venit.

— Nu suntem emigranți.

— Poți fi ce spui, dar nu oricui, spuse paznicul. Nu te cred.

— Poți să nu mă crezi, dar poți fi acuzat că obstrucționezi potențialul de forța de muncă să-și găsească locul.

— Omul reprezintă un potențial de forță de muncă numai dacă nu ajunge în pușcărie. Aveți mare noroc; azi nu am chef să bag pe nimeni în pușcărie.

— Putem fi siguri că nu o să ne împuști pe la spate? întrebă George.

— Puteți. S-a promulgat legea care spune că ultimii 3 ani dintr-o detenție de 2 ani să fie grațiați.

— Poate invers.

— Deloc, se auzi vocea. E cum îți spun.

— Ai înțeles pe dos. E absurd ce spui.

— Nu spun că nu. Poate s-au gândit să rămână fiecare dator cu niște ani de pușcărie.

— Nu s-a dat și o lege care să-ți interzică să tragi cu pușca după oameni? întrebă Aaspan.

— Cred că nu.

— Nu putem ieși pe aici?

— Nu, spuse paznicul.

— De ce?!

— Pentru că nu e voie. Tragem după voi.

— Păi, legea...?! mai încercă George.

— E aberantă și, oricum, legile nu sunt pentru proști.

— Se vede așa bine că suntem proști?!

— Nu sunteți proști, spuse paznicul. Cred, mai degrabă, că sunteți hoți, nu sunteți din districtul 64 sau ambele variante. Pe aici, ajungeți la zid, locul pe unde fug toți hoții în districtul vecin, unde se găsesc găuri prin care vreți să ajungeți în subsolurile Pământului. Zidul districtului e foarte înalt. Nu poate fi escaladat.

— Cum poți să împiedici pe cineva să ajungă la zid? E departe.

— Nu atât de departe încât gloanțele noastre să nu vă vâneze fără milă. Veți vedea, e plin de schelete de infractori la baza zidului.

— Dacă vă apucați să trageți după noi, nu văd ce căutăm acolo, spuse George.

— V-am spus, cred că vreți să evadați din districtul 64. Chestia cu excursia la groapa de gunoi e o minciună subțire. Groapa e în partea cealaltă, acolo de unde ați venit. Vă somez să vă întoarceți! Grupul celor cinci ieși pe poarta pe care intrase și se depărtă cât putu de mult, ieșind din raza de acțiune a armelor.

Făcură un ocol foarte mare și, ascunzându-se după clădiri înalte, ajunseră la zidul districtului. Printre bălăriile înalte, se târâră mai mulți kilometri, paralel cu zidul, apoi, la semnalul Emei Marcos, se ascunseră în spatele unui vehicul blindat, acoperit de plante agățătoare.

— Scara de frânghie trebuie să fie pe aici, pe undeva, spuse George Aaspan, căutând prin ierburi. O găsi și o ataşă cu greu la dispozitivul de lansare, mânjindu-se cu vaselină până în vârful urechilor.

— Simt o prezență străină, spuse Ema.

— Nu are cine să fie, spuse Paul Starvei. Cine să se aventureze până aici și de ce?

— E o întrebare prostească, spuse Dorin Hivan. Toată lumea vrea să ajungă la Parlament. Uitați-vă în jur! E plin de schelete sub diferite stadii de degradare.

— Nici măcar nu sunt la locul lor, spuse Paul. Unele sunt răvășite, altele sunt așezate grămadă. Am citit că ăsta e conceput ca un zid al timpului. Dincolo, nu e nimic și nu se întâmplă nimic. E posibil să umplem un gol. Se spune că acolo, lucrurile nu au nici un sens, trec mai încet și timpul trece mai repede. Unde se precipită lucrurile, ca în districtul nostru, timpul rămâne în urmă, trece mai încet.

— Astea sunt bazaconii, spuse George Aaspan. Ești mort de frică. Dincolo nu e decât un un câmp radioactiv, de apărare a Parlamentului. Pentru a ne atinge ținta, am ales drumul cel mai greu, dar cel mai sigur, unde nu e pericol de a fi urmăriți. Ne aruncăm într-o gaură antigravitațională, străbatem un deșert și ieșim la suprafață, acolo unde e o zonă locuibilă și Parlamentul Pământului. Cine a scris tâmpeniile despre care vorbești?!

— Multe fantezii din astea le-am scris eu, spuse Ian Nicer. Se plătesc bine și țin publicul în priză. George se așează în genunchi, bagă un program în calculatorul manetei de lansare și se trase un metru în spate, în timp ce scara se înălța, înfigându-și gheare le în pământ, cu precizie matematică, dincolo, la baza zidului, în districtul vecin.

— Dacă ne urcăm pe asta, suntem țintă sigură, spuse Paul. Nu ai avut și tu un mijloc mecanic, să străpungem zidul, nu să ne cățărăm atâtea zeci de metri, în bătaia gloanțelor.

— Aș fi avut, dar nu mi-am putut închipui că halele astea pustii sunt pline de lunetiști și camere de supraveghere. Când am ascuns dispozitivul ăsta, nu era nimeni. Cu un kilogram de explozibil, puteam arunca tot zidul în aer. Am acces nelimitat la depozitul Poliției, dar am zis să trecem neobservați.

— Spargerea unui zid al timpului poate avea efecte secundare nedorite, spuse Hivan. Poate provoca evenimente imprevizibile nedorite. Știm cu toții ce s-a întâmplat acum 1200 de ani prin desființarea unui astfel de zid între districtul 4 și 3, în timpul ciocnirilor dintre amiralul Choe și subpământenii cu piele albastră. Nici apariția zonei interzise nu e străină de lucrurile astea.

— Te-ai molipsit și tu de poveștile lui Ian Nicer? întrebă fiul comandantului.

— Nu știu. Am citit foarte multe cărți.

— Trebuie să iei cartea ca pe o aventură a spiritului. Trebuie să iei din ea ce îți convine, ce ți se pare folositor. Să fii un cititor bun, e mai greu decât să fii un scriitor bun.

— Eu cred că, înainte de a fi citită, o carte bună trebuie lăsată să aștepte câteva zeci de ani, spuse Starvei. E doar o opinie; puteți să nu așteptați atâta.

— Dacă nu o citești imediat, nu ai de unde să știi dacă o carte e bună sau rea, spuse Hivan. Dacă nu ești pregătit să o înțelegi, o poți reciti după mai multe decenii.

— Când nu știi ce aștepți, e liniște.

— Orice carte are părți bune și părți rele. Dacă părțile ei bune salvează și părțile rele, cartea e genială.

— Ce tot vorbiți voi acolo? auziră în spatele lor. Ați înnebunit? După ce se făcură una cu pământul, ridicară cu prudență capul, să vadă cine îi făcea nebuni.

— Angela?! se dumiri Ian scuturându-se de praf.

— Chiar eu.

— Ce cauți aici?!

— V-am urmărit, spuse femeia.

— V-am spus eu că suntem urmăriți? întrebă Ema. De ce ne urmărești?

— Și eu merg la Parlament. Vreau să preîntâmpin, printre altele, introducerea pe ordinea de zi a unei legi a trecerii timpului. Potrivit acestei legi, timpul nu va mai trece liniar, de la stânga la dreapta; va trece circular. Timpul e un fruct al imaginației. Imaginați-vă limbile unui ceas! În loc să se rotească de la stânga la dreapta, se rotesc invers.

— S-or fi bazând ei pe niște calcule reale, spuse Hivan.

— S-au bazat doar pe observație. Dacă Pământul e rotund și, convențional, orele sunt diferite, pe meridiane diferite, înseamnă că au imaginat o lege a trecerii timpului. Tot așa, pot da o altă lege a trecerii timpului. Nici o lege nu e bătută în cuie. Poți observa că, dacă ceasul merge invers, la destinație ajungi ieri. Economisești timp.

— Nu mi se pare. Mi se pare că pierzi același timp, dar în sens invers. Nu schimbi decât semnul.

— Matematic, da, dar nu avem de-a face cu matematica, spuse Angela. Suntem în măsură să afirmăm că aici matematica e literatură curată. Ca membră a LIAL, Liga Împotriva Aberațiilor Legale, sunt datoare să lupt împotriva aberațiilor, fie și legale.

— Până la civilizare și cristalizarea unei mentalități politico-sociale, mai avem de așteptat, spuse Starvei. Degradarea vieții sociale într-un district nu duce automat la civilizarea districtului vecin. Trebuie mai multă moderație.

— Nu foarte multă. Dusă la extrem, moderația este tot o formă de extremism.

— Dacă voi, cei din LIAL, mergeți pe destructurarea formelor legale aberante, noi am pornit cu o propunere constructivă, spuse George. Vom susține un proiect de lege a puterii noastre.

— Adică o lege care să vă întărească puterea.

— Nu. O lege care să ne dea nouă puterea. Nu am luat încă puterea, așa că o astfel de lege nu ar avea ce să întărească.

— Așa, pur și simplu, vreți să vi se dea vouă puterea?! se miră Angela.

— Nu chiar așa. Sunt în proiect paragrafe care să ne avantajeze. Rămâne ca puterea s-o luăm singuri, prin forță, inteligență sau șmecherie și, prin legea asta, să nu ni se mai opună nimeni.

— Asta e psihopatie. E mai bine să te lupți cu răul făcut de altul decât să impui răul prin lege.

— De pe pozițiile puterii, te poți lupta mai ușor cu răul, spuse fiul comandantului.

— Nu ne garantează nimeni asta.

— Avem omul nostru în Parlament.

— Cine, astronautul?! întrebă Angela.

— Chiar el, dublura scriitorului Ian Nicer.

— Sunt curioasă cum faceți.

— Deci, mergem? întrebă Aaspan. Ceilalți îl priviră speriați, cu ochii la oasele umane aruncate peste tot.

— Eu mă gândeam la o metodă mai simplă, spuse Angela.

— Care ar fi?!

— Să luăm metroul. Pe unde vin subpământenii la noi, ne ducem noi la ei. Eu știu una dintre ieșiri, chiar aici, în apropiere. E disimulată într-un W.C.-u public.

— Știu și eu câteva ieșiri, spuse Aaspan, dar nu avem stație la Parlament. Oriunde am coborî, suntem nevoiți să traversăm un deșert până la cele mai apropiate clădiri ale comunității parlamentare.

— Prin deșert, drumul e foarte greu.

— Ce ai fi vrut, o autostradă?! Pentru a ajunge la Parlament, trebuie să străbați un deșert. E ca o călătorie inițiatică. Hai, care trece primul?

— Eu nu trec, spuse Angela. Mi-e frică.

— Mai degrabă, cred că ți-e frică să nu ți se facă frică.

— Trec eu, spuse scriitorul și ziaristul Ian Nicer, gândindu-se că nu avea ce să i se întâmple dacă dublura sa îi prezisese o întâlnire la Parlament. Se cățără cu destulă greutate pe scara de frânghie, încălecă coama zidului, se uită scurt înapoi, peste cimitirul de mașini, și trecu dincolo, începând să coboare, fără să se mai gândească dacă avea să-l urmeze vreunul sau nu. Ema Marcos prinse curaj, sări ca o pisică, direct la doi metri de sol, făcând să se balanseze scara periculos de mult. Cățărându-se cu o agilitate pe care nu și-o cunoștea, dispăru din raza vizuală a celorlalți.

— Hai, care mai trece?! strigă Aaspan, văzându-i pe Hivan și pe Starvei că ezită.

— Îmi pare rău, spuse colegul său. Până aici mi-a fost. Mă întorc de unde am venit.

— Foarte bine, spuse fiul comandantului urcând scara. Nu apucă să escaladeze zidul, când Paul se răzgândi și îl urmă, gâfâind și transpirând abundent. Văzând că nu pățește nimeni nimic, se hotărî și Dorin Hivan să-i urmeze. Abia apucă George să treacă dincolo, când se declanșă alarma de pe o hală și gloanțele începură să curgă, mușcând din zid sau ricoșând din tablele metalice Aflat la doar doi metri de finalul ascensiunii, Paul Starvei simți o durere în spate și mușcă frânghia, când îi trecu un al doilea glonte prin cap. Ciuruit de gloanțe, Hivan căzu pe spate, cu un picior agățat de scara care se rupsese, sub privirile îngrozite ale Angelei, ascunsă în spatele unui camion.

— Ce se întâmplă?! strigă Ema.

— Nu știu, răspunse George. Nu îndrăznesc să mă uit dincolo. Ăștia trag tot timpul, dacă nu cumva e armament care trage singur, după un program prestabilit.

— Aici, jos, e o ceață de nu se vede la 2 metri.

— De aici, de sus, în depărtare, pe deasupra unei pături cețoase, se vede câmpia radioactivă, acoperită de ierburi uscate. Se coborî și se depărtă de zid, în direcția unde credea că se găsesc Ian și Ema.

— Atenție! strigă fata.

— Ce e?

— Nu sunt sigură, dar cred că între noi se cască o prăpastie. Mi s-a părut că o văd printre vălătucii de ceață.

— Nu e nimic. Ți s-a părut. Înaintară cu prudență şi, pentru că se ridica soarele şi vizibilitatea era tot mai crescută, văzură că aveau în față o vale stâncoasă, pe fundul căreia curgea un râu firav.

— De jur-împrejur, cât vezi cu ochii, nu e decât o câmpie radioactivă pe care nu avem voie să mergem, se miră Aaspan. Ce-o fi cu valea asta?!

— Dacă ar fi Paul Starvei aici, ți-ar spune că timpul trece mai repede şi poate să transforme totul în prăpastie.

— Avem vreo şansă să trecem dincolo?

— Ce să căutăm? Numai dacă ne deplasăm de-a lungul zidului, spre izvoarele râului, putem găsi o gaură antigravitațională.

— Lucru pe care nu-l veți putea face niciodată, auzirăo voce puternică de pe partea cealaltă a prăpastiei. Stând în picioare şi zâmbind sardonic, Paul Starvei flutura către ei o armă de vânătoare cu sistem electronic de detecție.

— N-ai murit?! se miră George.

— Nu. De ce să mor?

— Nu ești uman.

— Ba da, spuse Paul.

— Cum ai scăpat de miile de gloanțe?

— Nu știu ce vorbești.

— Ce vrei? întrebă fiul comandantului.

— Să vă întoarceți în oraş şi să vă continuați misiunea.

Aici, nu se întâmplă nimic. Oricum, nimic notabil. Nefiind nimic notabil, percepția lucrurilor se reduce la minim.

— Adică nu mai există o lume perceptibilă?

— Ba există. Nu lumea e imperceptibilă. Noi suntem răspunzători de lipsa percepției.

— Fără o influență exterioară?
— Fără, spuse Starvei. Hai, valea!
— Dacă nu vrem să plecăm?
— Vă împuşc.
— Poate pleacă Ema și Ian, dar eu nu vreau, se hotărî fiul comandantului.
— E opțional, spuse Paul, ridicând arma şi împuşcându-l drept în cap.

George căzu, apoi se chirci, strângându-se într-o masă amorfă. În scurt timp, deveni din ce mai lichid, se prelinse printre ierburi şi se infiltră în pământ. Speriată, Ema se depărtă, fără să scoată un cuvânt, şi începu să urce scara, parcurgând drumul înapoi. Paul privi un timp în urma ei, se întoarse și se îndreptă spre nava cosmică, aflată la nici o sută de metri de marginea văii.

Odată ajunsă dincolo de zid, fata strânse cu grijă scara şi o ascunse, punând prelata şi crengile la loc, peste dispozitivul de lansare. Nu se putea şti; poate prindea o altă breşă temporală şi părăsea districtul. Se uită la ceas şi se depărtă, printre halele şi depozitele periferiei, spre prima arteră circulată. Căută prin buzunare, să vadă dacă are bani de un taxi şi se uită încă o dată la ceas. Mai avea douăzeci de minute şi intra în tura a doua. Avea timp să bea o cafea și să mănânce un sandviș.

Gândindu-se ce repede se face seară dincolo de zid, i se făcu frică și căzu din picioare. Timpul trecea aşa de încet...

XXIII

— Hei, ridică-te, o scutură Ian. Imaginația vă joacă feste. Trebuie să trecem de zona asta periculoasă. Nu mai avem decât câțiva kilometri până la prima așezare civilizată. Fata se ridică și se uită în jur. Peste tot, cât vedeai cu ochii nu era decât o întindere deșertică, întreruptă, din loc în loc, de dune nisi-

poase și de stânci. La câțiva metri mai încolo, George Aaspan se uita la ei, neînțelegând ce se întâmplă.

— Visez?! întrebă Ema.

— Nu visezi. Abia acum v-ați trezit. Ați fost în altă realitate. Le povesti cum, luând-o de-a lungul zidului, urmăriți de ființele temporale care dădeau târcoale pe acolo, au trecut pe lângă mai multe gropi, mai mari sau mai mici, care se căscau în pământ. Numai cele acoperite de un strat dens de ceață erau antigravitaționale. După multe căutări, s-au gândit toți trei, în același timp, la o groapă antigravitațională cu un diametru de 30 de metri, ca o cuvă perfect circulară, înconjurată de o vegetație bogată, dar uscată. În apropierea unei astfel de gropi, simțeau că probabilitatea se a fi afectați de perturbațiile timpului era mult mai mică. Pe moment, și-au pus problema că, o coborâre într-o astfel de groapă poate fi o alegere proastă, dar era singura alternativă mai bună. Nu credeau că rezolvă mare lucru, dar, o dată în viață, trebuie să faci și o alegere neinspirată, poate ultima, poate penultima. S-au gândit că vine o vreme când omul începe să vadă mai bine lucrurile, indiferent dacă acestea vor mai exista sau nu, punctul de vedere fatalist căpătând un caracter de rezistență psihică. Cum câmpia radioactivă era clar cea mai proastă alegere, au ajuns la concluzia să coboare încet, pe marginea gropii, ținându-se de crengi sau rădăcini, în vălătucii de ceață. Primul a coborât Ian și, făcând un atac de panică, a încercat să se întoarcă strigând că îl absoarbe un hău și se simte ca și cum ar fi înghițit de un pește imens. Ema i-a spus să nu se mai gândească la lucrul asta, să își dea drumul deoarece nu se poate întâmpla nimic, coborârea fiind lentă, ea însăși fiind speriată de faptul că nu vedea nimic în jur. Spre fundul gropii, ceața a început să se disipeze și au căzut într-o grotă subpământeană, luminată de torțe așezate pe margine. Din loc în loc, femei desculțe, cu uniforme militare dintr-o țesătură groasă pe ele, scoteau bucăți de minereu strălucitor din ziduri, transpirând abundent. Unele mânuiau târnăcoape, iar

altele, cu lopețile, încărcau vagonete și le împingeau pe șine, undeva, în interiorul Pământului. Din când în când, își scoteau îmbrăcămintea, o storceau într-un vas central și se îmbrăcau la loc. Mirată, una dintre femei i-a întrebat de unde au apărut, iar Ema le-a răspuns că au venit de sus. O altă femeie le-a spus că trebuie să fie o greșeală deoarece pe acolo, prin coșul antigravitațional doar se iese, nu se intră, fiecare ieșind pe acolo când i se termina timpul de muncă. Fiecare ieșea prin galeria antigravitațională după ce dădea societății tot ce avea de dat. Când timpul celor de acolo se termina, veneau alte femei din deșert. Ema le-a spus că la ei e invers, că au intrat prin coșul antigravitațional și vor să ajungă, prin deșert, la suprafață, apoi la Parlament. I s-a răspuns că asta e o minciună, că bărbații pot merge unde doresc, dar ea, Ema Marcos, trebuia să stea pe loc, să vină o comisie de expertiză de la Ministerul Muncii, să primească aviz că avea dreptul să se facă utilă societății, să poată fi stoarsă de vlagă, la urmă ieșind, firesc, prin coșul antigravitațional, la suprafața Pământului.

— Asta ni s-au întâmplat nouă?! se miră George Aaspan.

— Sigur. Abia la ieșirea spre deșert am obsevat că nu sunteți în ale voastre. Am avut ceva necazuri cu femeile din mină. Ema a lovit-o pe una cu o lopată. Am cotonogit și eu câteva.

— Deșertul e în subterane?

— Mare parte, da, spuse ziaristul. Acum, suntem în deșertul de suprafață, în drumul spre Parlament. A avut dreptate cine a spus că sigură legătură dintre Parlament și lumea neaveniților este deșertul. Nu știu care este explicația, dar nu v-ați trezit până aici; parcă ați fi fost somnambuli. Ați vorbit tot drumul cu ființe invizibile sau inexistente. Ați leșinat de câteva ori, nu neapărat din cauza căldurii. Bine că nu am prins vreo furtună de nisip.

— Am învățat la Academia de Poliție că deșertul Parlamentului e artificial, rod al imaginației proiectanților și hărniciei constructorilor.

— Și radioactivitatea din jurul deșertului tot rodul imaginației este?!

— Asta nu știu. Istoviți, se ridicară și porniră în direcția indicată de Ian Nicer. Înapoi, nu aveau de ce să meargă. După mai multe zeci de kilometri, uitându-se numai în față, pierdură noțiunea timpului și începu să reapară sentimentul zădărniciei și frica de necunoscut.

— Nu vă fie frică, spuse Ian. Calvarul e pe sfârșite. Priviți! De pe o culme stâncoasă, printre dune, se vedea o oază. Când ajunseră, văzură o întindere acoperită cu gazon, împărțită în mai multe terenuri de sport, pline cu șchiopi, orbi, ciungi sau paralitici, înconjurată de cabane din lemn și vegetație.

— Ce căutați aici? sări la ei un individ în trening, cu pantofi de sport în picioare, fluturând amenințător un prosop. George Aaspan îl informă în câteva cuvinte cum ajunseseră acolo, iar omul le spuse că nu au ce căuta, acolo desfășurându-se jocurile paralimpice parlamentare.

— Dumneata ce dizabilitate ai?! nu se abținu Ema să întrebe.

— Niciuna. La întreceri, participă parlamentarii handicapați. Eu sunt medic și fac parte din echipa care supraveghează buna desfășurare a întrecerilor.

— De ce nu olimpice?

— Deoarece, atunci când au loc aceste jocuri, aici, pe Câmpia Parlamentului, loc special-amenajat, parlamentarii normali profită de ocazie pentru a da legi coerente, spuse medicul. Cum legile coerente trebuie elaborate și votate tot timpul, întrecerile sportive de aici se desfășoară tot timpul mandatului. Merită cheltuiala.

— Și, nu s-au prins?

— Ba da, dar orgoliul unui om cu dizabilități e mult mai evident decât la un parlamentar normal. Le și place. La început, aveau loc întrecerile și se terminau. Acum, nu-i mai poți duce, înapoi, în comunitatea celor aleși, nici legați. Cei mai ardenți sunt parlamentarii cu dizabilități mentale. Ei au dat tonul.

— Ești sigur că nu mai sunt și alți nebuni în Parlament? întrebă fata.

— Dacă n-au înnebunit și alții, aștia sunt toți. Jocurile astea se desfășoară în deșert.

— Cum adică?

— Adică se desfășoară degeaba, spuse medicul. Se desfășoară în deșert, și la propriu, și la figurat. Nu au nicio miză. În plus, le convine să ia banii și să facă sport, în loc să-și bată capul cu activitatea legislativă. Sunt ca în vacanță. Subsumat conceptului modern de „cultură gratis", conceptul de „sport gratis" e mult mai credibil, mai palpabil. Dacă, atunci când scrii o carte, creezi o operă muzicală sau realizezi un tablou, poți spune că muncești, sportul îl faci doar de plăcere, să te menții în formă, să te recreezi sau să-ți faci handicapul suportabil, neexistând o graniță strict definită între un efort mai mult sau mai puțin intens.

— Și cultura poate fi considerată un act de recreere. Unii scriu să nu uite că au învățat să scrie, de plăcere, să-și mențină un anumit număr de sinapse pe zi.

— Aia nu e „cultură gratis". Cultura e gratuită când e de calitate, e făcută cu talent și este dată degeaba.

— Adică nu are preț, spuse Ema.

— Are preț, dar nu face nici un ban.

— Cauți să ne amețești. Încurci prețul cu valoarea.

— Deloc, spuse medicul. Lucrurile sunt clare. O operă literară e de valoare, dar e dată degeaba.

— Dacă o operă are valoare, are și preț. Valoarea dă prețul. Dacă nu are niciun preț, adică „e gratis", înseamnă valoare zero.

— Cum poți evalua o scriere literară, de exemplu?

— După premii, spuse Ema Marcos. Iei un premiu, ești valoros. Nu iei niciun premiu, nu ești valoros. Valoarea scrierii e dată de valoarea membrilor juriului. Un juriu cu oameni de valoare recunoaște valoarea scrierii. Premiul dă valoare operei, iar valoarea te ajută să stabilești prețul. Prețul variază în func-

ție de vânzări. Cititorul dă și el valoare cărții. Un cititor inițiat cumpără cărți de valoare, crește numărul cărților de valoare publicate; acesta nu dă doi bani pe o carte slabă, indiferent de preț. Cititorul prost e cu ochii după lucruri ieftine; el a beneficiarul „culturii gratis". E mare diferența între „gratis" și „gratuit", în sens de slab, fără sens, inutil.

— Nu numai valoarea juriului dă valoare operei premiate, ci și prețul premiului. Mai mulți bani, valoare mai mare.

— Dacă o lucrare e valoroasă și nu e premiată?

— Vorbim statistic, spuse medicul. Nici oamenii bogați nu aruncă, așa, cu banii.

— Adică nu au interes.

— Cine n-are un interes?!

— Ăla care promovează cultura asta gratis, spuse fata. Nu ai spus că se dau premii pentru cărți valoroase, apoi acestea se dau de pomană?

— Am spus eu asta?!

— Așa am înțeles. Și am mai înțeles ceva; faptul că această cultură e gratis, dar nu pentru toți. Primesc premii cei agreați de bogătașii dispuși să arunce cu banii, iar aceștia aruncă banii în direcția în care vor. E foarte subiectiv. Dacă nu mă nimeresc acolo unde se dau cărți gratis, nu primesc. Sunt nevoită să cumpăr cartea de la librărie.

— În curând, conceptul de „cultură gratis" se va generaliza, spuse medicul. Până atunci, prinde foarte bine conceptul de „sport gratis". Cele două concepte vor fi analizate și vor da un proiect de lege foarte bine închegat și argumentat.

— Până atunci, suntem într-o dilemă din care nu putem ieși. Ne poate lămuri mai bine Ian Nicer, scriitor și ziarist, aflat aici, cu noi.

— Vai, domnul Nicer! Nu v-am recunoscut. Vă rog să mă scuzați! De când am preluat funcția de aici, n-am mai dat pe acasă. Ați fost în districtul vecin și n-ați mai putut pleca de acolo?!

— Nu chiar. Am fost martorul unor evenimente neplăcute și, prins între două focuri, am fost nevoit să aleg calea subterană a deșertului. Nici eu nu v-am recunoscut de la început.

— Era și greu. Ne schimbăm repede. Deși suntem vecini în campusul parlamentar și am tras un chef împreună, nu ne-am întâlnit decât o dată. Activitatea parlamentară mă ține tot timpul plecat. Îmi permiteți să vă duc cu mașina acasă? Tot voiam eu să trag o tură.

— Ian. Te rog să-mi spui Ian!

— Bine Ian! Așa o să fac. Strânse cu căldură mâna redactorului-șef și îl îmbrățișă de parcă l-ar fi cunoscut de când lumea.

Îi conduse la o mașină de teren și dădu computerului de bord câteva comenzi, într-o limbă știută doar de el. Portierele se închiseră și porniră într-o direcție total diferită de cea pe care o luaseră ei, abătându-se spre sud cu mai mult de 45 de grade. Ian se felicită pentru norocul de a se întâlni cu medicul, căută să dea răspunsuri cât mai evazive la întrebările acestuia și încercă să afle cât mai multe de la acesta. Faptul că Parlamentul își desfășura activitatea în mod continuu, zi și noapte, iar accesul parlamentarilor se făcea pe bază de scanarea retinei, îl făcu să-i ceară să-l lase la Parlament deoarece și-a uitat geanta cu acte într-un dulap de la Comisia Tehnică, unde știa că își desfășoară activitatea dublura sa, astronautul Ian Nicer.

— Dar, te pot aștepta, spuse medicul. Îți iei geanta și te duc acasă. Văd că ai musafiri. Luăm masa împreună. Dau de băut.

— Nu, mulțumesc. Dânșii nu sunt oaspeții mei, ci ai unui coleg. Vin cu niște inițiative de proiecte de legi foarte interesante. Avem masa rezervată la cantină.

— Dar, se miră medicul. Dacă nu o luați spre Câmpia Parlamentului și mergeați direct, cred că ajungeați mâine.

— Colegul ne așteaptă de trei zile. Înainte de a ne pierde lucrurile într-o ambuscadă și, deci, computerul cu care comunicam, am vorbit cu el și ne-am înțeles să ne aștepte oricâte zile e nevoie. Și așa nu are altă treabă.

— Invitații lucrează pentru Parlament?

— Nu. Ema Marcos este chelneriță, iar George Aaspan e student, viitor polițist.

— Interesant, spuse medicul ca să spună și el ceva. Ian observă că drumul nu era așa scurt și, dacă nu nimereau în oaza parlamentarilor cu dizabilități, puteau să-și lase oasele în deșert. Făcuseră 70 de kilometri, iar turnurile unor blocuri turn abia se vedeau în depărtare; era posibil să fie mai mult de 100 de kilometri până acolo. Când ajunseră, se abținură cu greu să nu admire ca țăranii veniți la oraș grandoarea barocă a clădirii Parlamentului. Își luară la revedere de la medic, care reînnoi invitația la masă, oricând vor voi să sune la ușa lui.

— Mi-ar plăcea nespus de mult să reiau cu tine, la un pahar, polemica despre cultură.

— În ce consta asta?

— Când ne-am despărțit, morți de beți, mi-ai pus o întrebare: cum putem mima cultura? M-am gândit mult.

— Și, ai găsit răspunsul? întrebă scriitorul.

— Da: cu greu.

— Ai găsit cu greu răspunsul?

— Nu, spuse medicul. Răspunsul este: cultura se poate mima cu greu, adică e foarte greu să mimezi așa ceva.

— A, înțeleg. E bună.

— Dacă tot nu se știe dacă ne mai întâlnim, că e posibil să-și rupă vreun șchiop vreo mână și sunt chemat urgent, hai să-ți torn ultima mea anecdotă despre cultură!

— Zi!

— Un hoț e prins la locul de muncă. „Ce faci, bă, aci?!", îl întrebă polițistul. „Ce crezi tu că fac?! Strâng material pentru o nouă carte".

— E reușită, râse Ian.

— E reușită și foarte adevărată, spuse Aaspan. La ultimul raid am reținut cinci hoți; pe cel de-al șaselea nu mai știu cum îl chema. Râseră cu toții, se salutară încă o dată, iar cei trei urcară

cele câteva zeci de trepte de sticlă masivă până la ușa înaltă din lemn. Scanerul recunoscu retina scriitorului, aceeași cu cea a astronautului, ușa se deschise și intrară într-un hol imens.

— Vai, ce frumos miroase, aici, în Parlament! exclamă George.

— Stai să vezi când suntem toți! glumi o tânără aflată în spatele lor.

— Pe aici, toată lumea glumește, spuse Ema.

— Dacă nu l-aș cunoaște pe Ian, nu mi-aș permite, spuse tânăra. Nu ne-am culcat împreună decât de patru ori.

— Spune-mi, mai bine, pe unde pot ajunge, undeva, sus, la balcon! spuse Ian.

— Ce vrei să faci acolo?

— Vreau să-i conduc pe invitații mei. Știu că nu au voie în sală oameni dinafară.

— Așa e. Peste nu știu cât timp, începe o ședință de plen. Asta, când începe, nu știi cât ține. Poate să dureze și trei zile. Trebuie să fii prezent. Nu lipsesc decât sportivii paralimpici, dar pe aia nu-i mai pune nimeni la socoteală. Acum, au loc discursuri sterile. Chiar acum unul vorbește despre schimbarea sistemului de pensii, de la principiul „contributivității" la principiul „calității și cantității muncii". S-a ajuns ca o femeie de serviciu să aibă o pensie cât un profesor universitar. Cred că i-a transcris secretara greșit, dar a propus ca Legea pensiilor să fie amânată până la pensie.

— Haios. În curând, au loc alegeri și vor fi nevoiți să lase joaca.

— Asta e. Nimic nu ține o veșnicie; doar veșnicia. Urcară o scară, străbătură câteva incinte, mai mult sau mai puțin largi, și ajunseră pe culoarul semicircular interior, de unde se deschideau intrările în loji.

— Mergem acolo, la capăt! spuse tânăra. E o lojă mai discretă, încuiată. Am cheia. În timpul unei ședințe extraordinare, nu sunt acceptați spectatori dinafară. Nu are acces nici măcar presa. Aici, nu-i deranjează nimeni. E posibil ca asta să fie ultima ședință din actualul mandat. Vom dezbate și vom vota foarte repede. Mergi?

— Mai stau, spuse Ian. Vreau să discut ceva cu prietenii mei.

— Bine. Îți las cheia. Când pleci, închide-i pe dinafară și adu-mi cheia! Merg până la Comisia de Buget-Finanțe să duc niște hârtii și mă întorc. Ne întâlnim jos. Puteți să sporovăiți în voie. Ăștia nu termină așa ușor cu discursurile. Dacă vă e foame, știi unde e cantina. E o femeie care face de serviciu acolo. Rămași singuri, discret, cei trei se uitară în jos, rotindu-și privirile prin sala de plen. Câțiva parlamentari răsfoiau reviste, se uitau la filme pe tabletă, mâncau sau stăteau la o bârfă, iar cei mai mulți căscau pe întrecute. Când cel de la tribună începu să vorbească, acoperind fosniturile, vociferările și sforăiturile celor prezenți, își dădură seama că sala avea o acustică foarte bună.

— Vreau să supun dezbaterii dumneavoastră un proiect de lege privind introducerea muncii în literatură, îl auziră pe vorbitor. Vreau să vă propun o dezbatere pe tema modului în care poate fi introdusă munca în literatura contemporană a planetei. Ce au în comun cu tema muncii în literatură creatorii de frumos? Toți au creații literare ce reflectă tema și istorii personale foarte asemănătoare. Putem discuta aspecte legate de modul în care biografia familiei și experiențele anterioare în câmpul muncii pot influența scrisul, consecințele muncii fizice asupra vieții și personalității scriitorului, precum și coexistența meseriei de scriitor, alături de activități de altă natură. Au avut loc mai multe evenimente, ca parte integrantă din programul experimental „Imaginea muncii", finanțat de guvern și promovat de Comisia noastră pentru cultură. Am analizat conceptul de muncă și percepția acestuia ca activitate toxică asupra actului creației. Se ia ca punct de pornire tangența muncii asupra cercului inefabil al inspirației și scrisului. Proiectul cuprinde o expoziție cu oameni vii, care au ceva de spus în sensul arătat mai sus, seminarii la centrul de artă și proiecții de filme ușoare, deloc dăunătoare sănătății. Cultura cotidianului, scufundarea în real, mitul dogmatic al muncii și feminismul unei posibile

clase muncitoare sunt alte teme ale dezbaterii principale, care vor fi luate în discuție. Pentru a nu ne întinde prea mult la discuții, îi rog pe cei ce vor dori să ia cuvântul, privind tema propusă de mine spre dezbatere, să se exprime cât mai concis, să nu se întindă pe zeci de fraze. Aveți pe masă, tipărit, proiectul de lege întocmit de mine. Coborî de pe scenă și se așează la locul său, în sală, în timp ce un altul, un bărbat în vârstă, înalt, sfrijit, chel și cu capul mare, exponent al liberalismului, se îndreptă spre microfon.

— Eu nu am de făcut decât o singură remarcă. De la asta, pot începe discuțiile. Pe vremuri, cei mai puțin dotați fizic, sărutau mâinile celor ce muncesc. Era un semn de respect adus muncii. Acum, când munca a căzut în desuetudine, e invers. Cei ce muncesc au ajuns să-și sărute singuri mâinile. Mulți și le mușcă.

— Ce-a fost asta?! deveni brusc atent președintele Parlamentului când cel de la microfon dădu să coboare de pe scenă și să treacă la loc. Atât?! Numai atât? Ăsta e discurs?

— Am înțeles că asta e o ședință scurtă, de luare la cunoștință, privind propuneri de proiecte de lege propuse de mai mulți colegi. Discursul îl am acasă.

— Inconsistent, aluziv, metaforic, simplist...

— Nu se poate să nu se fi reținut, în mare, ceea ce am vrut să transmit, spuse și se întoarse la microfon. Ideea e că, de foarte mult timp, nu mai suntem un popor vegetal; suntem un popor virtual. Locuitorul planetei noastre, legat de sfori informaționale, nu mai iese din casă nici să-și cumpere mâncare. Prin legile pe care le votăm, trebuie să apărăm planeta mai mult de mizeria morală. Vrem să înfăptuim mai mult o revoluție lăuntrică, dincolo de orice aparențe. Cei care nu privesc lucrurile la fel ca noi nu le văd la fel. Fiecare vede lucrurile cum vrea el sau după cum e manipulat. Există o anumita formă de bun simț în acest oraș, dar este invocată electoral după cum o vede fiecare sau după cum îl poartă interesul. Această formă de bun simț, după cum bate vântul, poate fi considerată o formă de mi-

tocănie. Niciodată nu va putea înțelege omul obediența cu care stă chelnerul în spatele lui, gata, în orice clipă, să-i toarne în pahar; i se pare de-a dreptul înfricoşător. Cam aşa e şi în înfruntările dintre cetățeni, electorale sau nu. Nu sunt niciodată ce par a fi. Sunt exploatate gesturile mici şi cuvintele nesemnificative şi se ocoleşte esențialul. De cele mai multe ori, esențialul nici nu se prinde, neavând, astfel, ce ocoli. Dacă eu îmi plimb imuacul domestic şi se apropie de mine o haită de imuaci sălbatici, trebuie să iau măsuri de apărare. Asta, la prima vedere. În realitate, imuacii vor să se joace, să se plimbe şi să voteze cu noi. Dacă devin prea insistenți şi mai mârâie vreunul, îl împing uşor cu piciorul pe cel mai apropiat. Ceilalți pleacă singuri, urmându-l pe primul. Filmată, această scenă ar putea reprezenta faptul că am agresat un animal. Dacă aş fi o persoană publică, vânată de presă, şi aş avea duşmani pe măsură, ar veni vreo asociație de protecție a animalelor şi ar umfla subiectul până la apocaliptic. În realitate, totul nu e decât un fals moral, un delict de interpretare. Toată viața noastră e plină de delicte de interpretare. O interpretează fiecare cum vrea sau cum îl duce capul. Totul e ca micile noastre conflicte să nu fie supradimensionate de presă. E cunoscută metoda unor ziarişti de a-şi fabrica subiecte, înjurându-te şi deschizând, apoi, reportofonul, pentru a nu te înregistra decât pe tine, sau de a folosi mici provocatori plătiți. E cunoscută şi metoda de a improviza şi de a pune la păstrare, pentru alegerile viitoare; se găsesc cumpărători. E ca şi cum ai fi atacat, te-ai apăra, iar pe film sau în ochii martorilor nu ar apărea decât atacatori plini de sânge. Nu e adevărat că un copil nu trebuie lovit. Arma din mâna unui copil, ca arma din mâna unui adult, tot armă rămâne. Dacă ai murit, nu mai contează dacă violența e juvenilă sau nu. Copil fiind, loviturile pe care le primeşti în viață, inclusiv peste față, le încasezi de la străini, nu de la părinți. Ei te educă. Mult mai mult decât bătăile luate de cei ce muncesc la forțele de poliție. Pe acelea, le înțelegi altfel. Nu ca pe nişte lovituri ale vieții, ci ale morții.

— Ce e un imuac?! se miră președintele.

— Un fel de caumi întors pe dos.

— A, da?! Înțeleg. Ai avut ceva experiențe traumatizante în copilărie...

— Nu vorbesc despre mine, ci despre noi, locuitorii capitalei, în general, cei despre care presa nu exploatează cauzele, ci efectele, spuse exponentul liberalismului. Sunt mai spectaculoase; aduc public sau voturi. Nimeni nu mai e interesat de adevăr. Adevărul crud păleşte în fața minciunii emoționante. Pentru frumusețea ficțiunii sau a salariului, ziaristul sacrifică adevărul. Presa, în ansamblu, la fel. La astfel de lucruri mă gândeam atunci când vizionam o peliculă transmisă obsedant, unde un reprezentant al parlamentului nostru, aflat în campanie electorală, a îndepărtat cu dosul palmei un copil lăsat singur, băgat şi el unde nu-i fierbea oala. Nimeni nu s-a întrebat ce căuta un copil acolo, noaptea, la un miting electoral, printre militari, polițiști sau alte forțe de luptă. Nimeni nu poate şti dacă a fost o înscenare sau o provocare, în perspectiva unor alegeri viitoare; se exploatează doar latura lacrimogenă, aceea cu copilul amărât, bun la învățătură, crescut de o mamă muncitoare şi de o mătuşă nemăritată. Chiar dacă pelicula ar fi reală, modul obsedant de a o repeta, de sute de ori, ore de-a rândul, denotă disperarea celor care vor să înlăture pe cineva de la putere. Dacă răutatea, chiar şi ruptă din contextul unor rațiuni mai înalte, o mai înțeleg, fiind comportamentală, dată de lacune în educație, prostia nu o mai înțeleg, fiind genetică; cu ea te naşti şi cu ea mori, iar prostia prostiei e că adversarii unuia, după ce se fac proşti unii pe alții, se sărută în fața camerelor de luat vederi, în orice piață, în direct şi la o oră de maximă audiență. Noi, locuitorii orașului, nu avem cum să nu fim răi. Avem serioase lacune în educație, iar foarte mulți nici măcar nu-şi înfrânează proastele apucături. Vor trece mai multe generații, golurile de educație se vor estompa, dar nimeni nu e îngrijorat de lacunele de educație. Ştim cu toții, chiar reală, violența de limbaj şi violența însăşi sunt apanajul unui mod

de a gândi. Supusă la prea mult stres, pe fondul general al lipsei de civilizație, ființa umană stă să izbucnească. La fel, și conducătorul acesteia. E o revoluție lăuntrică ce nu se mai termină, exacerbată cu ocazia oricăror noi alegeri. Nimeni nu vrea să privească lucrurile din această perspectivă. Nici măcar psihologii, deveniți psihoideologi. Toată lumea vrea distracție și nu găsește o metodă mai bună de a se distra ca autoflagelarea. Limita râsului de sine, între autoironie, maliție și masochism, e foarte incertă. Un popor stresat e violent. Nimeni nu mai știe ce e violența și o confundă cu orice fapt mărunt și orice înjurătură banală. Pentru spectacol sau interes meschin, e blamată orice formă de autoapărare. Până la infinitezimalitatea gestului. E ca și cum ar veni o asociație de protecția animalelor și te-ar amenda că ai ucis un microb. E și microbul un animal. Nu este important că se multiplică și te ucide el pe tine. Că nu sunt prea civilizați locuitorii planetei noastre, e clar. Rămâne să vedem cât sunt de inteligenți și ce înțelege din politica presei de a face din bacterie animal de companie. Deși inteli-gența este un lucru de neînțeles, numai ea ne mai poate duce dincolo de aparențe. Aparențele înșală. Tocmai din această cauză, s-a renunțat la „proba cu martori". Electoral, dacă iei ca martori la aparențele tale mai multe milioane de telespectatori, îi duci foarte ușor de nas, exact cu 50 de ani înapoi. Trucul merge foarte bine. Dacă o luăm înapoi, nu avem cum să-i ajungem din urmă pe cei ce merg înainte. Dacă ne întoarcem în timp, nici prezentul nu e real. Viitorul nu se construiește cu orice fel de trecut. Dacă nu învățăm să privim dincolo de orice fel de aparențe, nu ne vom civiliza niciodată. Vom trăi virtual, din imagini retransmise obsedant.

— Mai ai mult?! întrebă președintele.

— Abia am început.

— Presupun că discursul scris și uitat acasă e mai coerent.

— Mult mai coerent, spuse parlamentarul. N-ai spus dumneata că nu-ți plac discursurile scurte și la obiect?

— Ba da, dar te-ai întins prea mult.

— Calcă protocolul și nu-l lasă și pe altul să vorbească! strigă din sală un tânăr socialist.

— Calc protocolul și nu las și pe altul să o facă, spuse bătrânul chelios. E lipsă de respect să vorbești neîntrebat.

— M-am cam săturat să respect pe toată lumea. Dintr-un motiv sau altul, toți vor respect. Eu, unul, m-am cam săturat de anumite forme de respect, strigă socialistul, deranjând din somn mai mulți colegi. Un post de televiziune promovează obsedant sloganul „Noi vrem respect". Un actor cunoscut, inițial, s-a remarcat prin onestitate, recomandându-le tuturor să se șteargă pe la gură de demagogie cu sulul lui de hârtie igienică. Acum spune altfel de cuvinte. A pus hârtia igienică deoparte și s-a apucat să scrie o scrisoare către președinte. Îi spune că duce, în tăcere, planeta în spate, împreună cu cine știe cine. Unde o duce? Și plecând de unde? De la televiziunea cui? E un strigăt de implorare, foarte apropiat de cel al cerșetorului de la colțul străzii. Actorul acesta și alți oameni ca el nu știu că respectul nu se cerșește, ci se impune?! Că se impune printr-o atitudine exemplară față de lume și viață? Că se impune prin cinste, verticalitate și spirit civic exemplar? Se pare că nu. Bun, noi vrem respect, dar din partea cui? Din partea unor guverne care îți iau cu două mâini și se laudă când îți dau cu una. Din partea unuia sau altuia dintre președinții planetei, care nu reușesc să ne convingă decât de faptul că nu s-a născut omul providențial care să ne conducă, de suntem nevoiți să alegem dintre două rele pe cel mai puțin rău, neexistând doi oameni la fel de nuli. Din partea unui parlament care e unit doar atunci când își votează creșterea veniturilor. Din partea unei justiții care își depășește competențele și intră în grevă când nu e lăsată să-și facă de cap. Din partea unei poliții care, dacă ești agresat, te amendează tot pe tine că nu ai vrut să stai, să mănânci bătaie. Din partea unei prese jalnice, aservită unei foarte largi și divers colorate sfere de influență. Din partea unei so-

cietăți civile pe acțiuni. Cu cât ne depărtăm mai mult de trecut, respectul se câştigă tot mai greu. Cei care au fost pe baricade, după zeci de ani de dictatură, nu aveau de unde să ştie că respectul e o formă de putere. Au crezut că respectul vine din simpla lor prezență şi au lăsat puterea politică acelora care ştiau s-o folosească în beneficiul propriu şi nu aveau nicio intenție să fie respectați. Cei care au intrat în clasa politică, au închis uşa şi s-au baricadat acolo. Doar neînțelegerea au făcut-o pe înțelesul tuturor. Şi, pentru ce? La ce ne-ar mai fi de folos respectul? E prea târziu şi pentru deschiderea dosarelor penale ascunse în arhive. Respectul e pentru cei plătiți să-l cerşească la televizor, în direct, obsedant, la ore de maximă audiență. Oamenii încep prin a fi ceea ce mănâncă şi sfârşesc prin a mânca ceea ce sunt. Conducerile succesive ştiu ce fac. Ştiu că un om preocupat e un om fericit şi ne fac de lucru, să nu ne plictisim şi să ne amintim de adevăratul respect ce ni se cuvine. Putem intra în greva foamei sau, mai rău, să trecem la violente manifestații de stradă. Cu greva foamei, e simplu; se poate muşamaliza printr-o presă aservită. Mai greu e dacă se pune de o revoluție sau de vreo cenzură prin vot, dar nici aici nu e vreo problemă. La noi, unde nu se ştie din ce parte vine respectul şi pe cine vizează, o revoluție e o bătaie cu gogoşi dintr-un film mai mult sau mai puțin reuşit. Nu e adevărat că aceia care cerşesc respectul sunt oameni fără valoare; sunt oameni de doi bani. E plină literatura de ei. Ce fel de respect aşteptăm? Concurența loială dintre noi nu începe de la o minimă egalitate de şanse, ci de la o prost înțeleasă egalitate de şanse. Devin celebri doar cei care nu fac nimic în sensul ăsta. Aşa e structurată societatea, nu poate fi schimbată din interior, iar Parlamentul nu are niciun interes să ne restructu-reze, să merităm şi noi respectul universal; nu ne priveşte ca pe o societate, ci ca pe o piață de desfacere. Dacă mai cerşim mult respectul şi nu căutăm să-l impunem prin civilizare mai mult sau mai puțin forțată, ni se va lua şi libertatea de a fi sclavi. Guvernul ne cumpără cu mult prea puțin,

apoi ne măreşte veniturile. Prin monopolizarea presei, ne ia şi posibilitatea de comunicare. Cu ce rămânem? Cu discuţia sterilă, iluzie a libertăţii de exprimare. Şi cu o societate structurată minimalist: cei dinainte de a avea păr pe cap şi cei de după. Condiţia luptei pentru existenţă nu este, cum spun unii, numai să existăm, să cerem, să implorăm, să aşteptăm, să cerşim şi să furăm. Neavând niciun viitor, o rupem prea uşor cu trecutul, cu tradiţiile, libertatea şi mândria acestuia. Moartea nu trebuie să ne facă surâzători doar la gândul că suntem în viaţă. Şi trăim degeaba. Cel ce trăieşte numai cu gândul că va muri, e deja mort; cel ce nu se gândeşte la moarte, la fel. Între mizerie şi minciună, am ales minciuna. Nu ştim că o jumătate de adevăr este o minciună, iar o jumătate de minciună nu este neapărat un adevăr. Sigur că nu suntem lăsaţi să ştim; trăim într-o societate care nu permite decât proştilor să fie sinceri. Şi, mai nou, deştepţilor să fie ipocriţi. Ne autoiluzionăm că nu avem nimic de pierdut. Ăsta e un comportament de prost gust. Când nu ai nimic de pierdut, ai de pierdut orice. Bogăţia nu te face om. Fericirea nu e să ai, ci să speri. Într-o societate ca asta, oamenii au doar iluzia bogăţiei. Le arătăm unora sulul cu hârtie igienică, cum face actorul din videoclipul amintit, şi, pe ascuns, ne ştergem pe la gură cu batista dantelată. Dacă valorează ceva, viaţa e tot timpul prea scurtă pentru a-ţi recâştiga onoarea vândută unor samsari ai audiovizualului. Când nu poţi să-ţi mai explici ce e cu tine, nimeni nu-ţi mai dă o a doua viaţă. Am eradicat prostia, uitând de adepţii prostiei ca ultimă formă de credinţă. Prin acest "Noi vrem respect!", actorul pare a ne spune, în subsidiar, că va deveni serios atunci când şi noi, cu toţii, vom deveni serioşi.

— Are dreptate acest tânăr tembel, chicoti o parlamentară de la un partid social-democrat. Şi eu m-am săturat de respectul vostru.

— Foarte bine, spuse următorul înscris la cuvânt, membru al unui partid populist de centru-stânga. Dacă nu sunteţi în

stare să urmăriți discursurile noastre, puteți să ne lăsați singuri. Mulți își fac de lucru în jurul Parlamentului, până încep lucrările ședinței de azi.

— Vă las. În fond, ce am eu în comun cu tine?! întrebă social-democrata.

— Absolut nimic.

— Asta e discriminare! Am să protestez!

— Dar, eu nu am spus nimic despre femei, spuse populistul.

— A rămas un loc liber în condițiile în care sala e aproape goală, se auzi un glumeț.

— Mai avem ceva timp până dau startul ședinței, spuse președintele către cel de la microfon.

— Eu voiam să fac o prezentare, în contextul dezbaterilor privind proiectul de lege ce privește munca în literatură, dar m-am răzgândit. Mă terorizează prostul gust cras la care ați asistat. E, pentru mine, o formă mascată de dictatură: dictatura prostului gust. Deci, pe moment, vreau să vorbesc despre dictatură. La noi, dictatura e genetică. Unii politicieni s-au gândit că sportul e cea mai bună politică. Unii patroni s-au gândit că religia e cea mai bună politică. Şi unii, şi altii, au perfectă dreptate. Religia este partea de spectacol a credinței, iar sportul partea de spectacol a politicii. Politicienii și-au construit stadioane, iar afaceriștii și-au construit biserici. Din cauza asta, nu vom mai suprapune niciodată alegerile peste vreun campionatul mondial sau peste vreo sărbătoare religioasă.

— Bă, ai înnebunit?! i se strigă din sală. Tu n-ai observat că noi am votat o lege de interzicere a religiei și a oricăror manifestări ale acesteia?!

— N-am observat.

— Nu ai observat că vorbeai despre dictatură, cum singur ai anunțat?! Ce legătură au cele spuse de tine cu dictatura?

— Au, cum să nu aibă? Unor politicieni, nu le mai ajunge politica. Unor patroni, nu le mai ajung afacerile. Vor mai mult. Politicienii vor sport, patronii vor credință. Între două chemări

în justiție, politicianul observă că sportul e lipsit de proiect, că se bazează pe conjuncturi, mai mult sau mai puțin abil exploatate, fără viziune de viitor. Exact ca în politică, cluburile mari își completează efectivele mai mult de la cluburile mici și mai puțin din propriile pepiniere. Se seamănă prea puțin ca să se culeagă mare lucru. Nicio diferență față de partidele mari și mici. La un moment dat, nici nu mai știi dacă politicianul nu se gândește la economie...

— Domnule, ești incoerent, îi spuse președintele. Ia loc și lasă-l pe următorul înscris pe listă la microfon!

— Nu sunt deloc incoerent. E foarte clar că ne lipsesc experiența, strategia, adecvarea la aerul tare al competiției. Lipsește implicarea, lipsesc loturile cu suficienți jucători buni, care să facă față la trei accidentări. Arbitrii au devenit jucători profesioniști. Ei nu mai judecă, nu mai mediază conflicte. Iau partea uneia din părți. Pe bani. Ceea ce se șoptea pe la colțuri a ajuns subiect de anchetă penală. Niciunui patron de echipă nu-i mai ajunge sportul. La noi, încă se mai suferă de policalificare. Pentru că marile victorii politice se obțin cu capul, te poți trezi cu vreun cap în gură de la vreun astfel de patron. Politica obținerii unui om de tip nou e o speculație. Cetățeanul planetei e tot timpul nemulțumit de condiția sa și acționează în consecință, alimentându-și paranoia. Firea lui e schimbătoare. Oricât i-ai da, e tot nemulțumit; vrea altceva. E pacientul care refuză să se facă bine, numai de dragul de a înjura medicul. După ce își începe cariera furând de la săraci, politicianul nu îi mai lasă pe săraci nici să fure; îi trimite pe terenul de sport. Tendința politicianului de a deveni dictator nu e social-politică, ci genetică. Pe modelul politicianului, patroni de echipe sportive vor câte ceva, cu toții, tot timpul, mai mult și mai nejustificat. Se exercită o dictatură de neînțeles, nu doar de sus în jos, ci în toate direcțiile. Nu avem vocația strictei specializări, după exemplul pantofarului care s-a specializat pe conceperea și producerea exclusivă de încălțăminte pentru turiști. Pantofii

acestuia sunt caraghioşi, meniţi să fie purtaţi o singură dată, la o recepţie, dar trebuie să existe cineva care să-şi dedice viaţa şi unui astfel de produs. Nu se trece aşa uşor la sport sau religie. Da, dar, în timp ce pantofarul a ajuns la peformanţa de a face cel mai bun şi profitabil lucru prost, locuitorul capitalei are tendinţa de a face cel mai prost lucru bun. Să faci prost multe lucruri bune, copiate după prototip, e o necesitate socială, la noi, care nu ne-am trezit încă din coşmarul unei recesiuni economice. Maniera de abordare e un adevărat dezastru. Suntem complicii unui guvern care taie de peste tot, să aibă cu ce închide gura celui care ţipă mai tare. Ne spunem unii altora, în spirit pesimist, că toate trec, dar, ce păcat, trec pe lângă noi, trecătorii. Societatea nu permite decât proştilor să fie sinceri. Societatea nu permite decât hoţilor să fie cinstiţi. Mă întreb, ce planetă poate fi aia unde legile sunt interşanjabile?

— Calci legea. Cu sportul şi dictatura, mai merge, dar insistenţa de a-i da zor cu religia, mă determină să chem paza, să te dea afară, spuse preşedintele.

— Dumneata nu ai observat că am votat acum opt luni desfiinţarea pazei Parlamentului?!

— Am desfiinţat-o?!

— Sigur.

— Rău am făcut. De-asta dă religia semne de revigorare. Omului nu-i trebuie prea multă imaginaţie să conceapă o entitate superioară; unei entităţi de felul ăsta i-ar trebui multă imaginaţie să îl conceapă pe el. Suntem o rasă foarte perfectibilă. Trudind prea mult, omul, nu numai că lasă plăcerea pentru mai târziu, ci o lasă pentru proşti. Religia e o activitate de prost gust. Când zeii au fost mai mulţi, oamenii au fost mai puţini; când zeii au devenit tot mai puţini, oamenii au început să se înmulţească nejustificat...

XXIV

Ian îi trezi din somn pe Ema și pe George și le făcu semn să nu facă gălăgie. O văzu și pe tânăra care îi adusese sus, în lojă, intrând pe o ușă aflată în dreapta tribunei, și pe dublura sa, parlamentarul Ian Nicer, și răsuflă ușurat; fata se așezase în stânga celui de-al treilea rând de scaune, iar astronautul mai în spate, în dreapta, pe rândul 7. După atâtea certuri, insulte și discursuri fără cap și fără coadă, liniștea din sală părea aproape ireală. Câte unul sau în grupuri, parlamentarii se întorseseră în sală și se așezaseră la locurile lor, așteptând cu nerăbdare să se anunțe ce fel de proiect de lege vor lua în dezbatere și vor vota la sfârșitul mandatului.

— Deoarece am pierdut prea mult timp cu discursuri sterile, nu mai luăm nicio pauză, spuse președintele Parlamentului și, totodată, conducătorul ședinței de plen. Îi invit în sală pe cei care mai sunt pe afară, iar pe cei care au adormit aici, în tot acest timp, îi invit să se trezească. Vom dezbate un proiect de lege care nu va permite populației capitalei Pământului să meargă dezbrăcată pe stradă.

Cu toții ar fi vrut să-i spună că nu mergea nimeni dezbrăcat, dar nu scoase niciunul vreo vorbă fără să fie învitat la microfon.

— Într-o bună zi, fără să-l întrebe nimeni, primarului general al capitalei i-a venit o idee strălucită, care, așa cum se va vedea, peste mai multe secole, ar putea da roade, continuă președintele. Președintele Pământului a preluat ideea și a propus adoptarea unei legi, prin care să se interzică locuitorilor, indiferent de condiție socială, religie sau culoare, să mai umble goi pe stradă. La această idee strălucită, au reacționat mai multe organizații neguvernamentale, care au organizat un referendum pe tema asta. Nu știu rezultatul acestui referendum deoarece nu a fost validat și nu a fost dat publicității. Acum, ni se cere nouă

să hotărâm dacă locuitorii orașului vor putea circula pe străzi îmbrăcați sau în pielea goală. În ordine, în următoarele 15 minute, vă rog să vă înscrieți la cuvânt, pe o listă! Aceasta va fi întocmită, aici, pe loc, de secretara-șefă a Parlamentului. Ea va consemna tot ce se va întâmpla în continuare. Se produse o foială fără sens, câteva ciocniri involuntare, apoi lucrurile se liniștiră și reveni fiecare la locul lui. Primul vorbitor fu un reprezentant al unui partid popular.

— Vă puteți imagina, dragi colegi, un primar general al capitalei sau un președinte al globului pământesc ajuns dimineața la serviciu?! începu el retoric. Vi-l imaginați pe primar intrând în birou, cu ochii cârpiți de băutură la cafeaua de dimineață? Vi-l imaginați cum s-a lăsat pe spate, cu spătarul elastic al fotoliului, şi a fixat cu privirea un punct pe tavan, gândind cinci minute, zâmbind unei idei interioare?! Vi-l imaginați dictând secretarei textul ce urma să fie dat la ziare, text prin care fixa o ședință de Consiliu General?! Cvorumul fiind, desigur, întrunit, a expus în cuvinte simple, de mult bun simț, cam ce i-a trecut prin cap, rugând insistent să se consemneze în procesul verbal. Vă imaginați reacția presei și a populației? Vă imaginați reacția organizațiilor neguvernamentale care susțin amorul liber, o modă neconvențională, mizeria, homosexualitatea, societatea deschisă spre orice, mutarea cu mâna a grupurilor etnice, căsătoriile pe criterii stranii, presiunile demografice sau invaziile organizate? Eu îmi imaginez aceste lucruri. Primarul general, cred eu, e un provocator plătit. Președintele Pământului, la fel. Cum vi-i puteți imagina: îmbrăcați la patru ace sau goi pușcă?! Făcu un gest vag și coborî, așezându-se la loc.

— Nu cred că inițiativa plecată de la primarul general al capitalei va avea sorți de izbândă, spuse cel de-al doilea înscris pe lista luărilor de cuvânt, un reprezentant al unui partid de extremă stângă. E adevărat că, în antichitate, oamenii puneau pe ei tot felul de pânzeturi, prinse cu ace de aur. S-a ajuns la o așa mare risipă de imaginație în conceperea brizbizelor, încât

omul, "cel mai de preț capital", n-a mai avut nicio valoare. În acele vremuri, nu exista posibilitatea de a controla clima. În țările reci, umblau în cojoace; în țările calde, umblau dezbrăcați. Nu s-a ajuns decât foarte curând la independența față de natură. Independența față de mediu a dus, cum e şi firesc, la o mai mare apropiere de natura umană. Forțele de dreapta au încurajat simplificarea modelelor de haine, culorile mai puțin enervante, dar să nu uităm că revoluția tehnico-ştiințifică, promovată de forțele stângii politice, a introdus şpilhozenul unisex şi unicolor. Doar mirosurile au fost diferite, în funcție de coeficientul de inteligență al fiecăruia...

— Ha, ha, ha! sări în picioare un reprezentant al celeilalte părți a spectrului politic. Lucrurile încep să pută. Ca urmare a egalitarismului vostru de prost gust, toate put într-un singur fel. A trebuit să venim noi la putere, să dăm şulfele jos de pe oameni, pentru a se vedea unii pe alții într-o lumină adevărată.

Preşedintele de şedință bătu cu ciocanul de lemn în masă, indicându-i recalcitrantului să ia loc şi să vorbească atunci când îi vine rândul.

— Politica dezastruoasă a ultimelor guverne a adus omul în starea primară, l-a lăsat în fundul gol. În numele democrației prost înțelească, se consideră individualismul ca un concept de bază şi se uită munca în echipă, se enervă vorbitorul, privindu-l pe deasupra ochelarilor pe acela care îl întrerupsese.

— Munca în echipă duce la devieri sexuale! îi strigă, la rândul lui, din sală, parlamentarul de dreapta. Să-şi vadă fiecare de treaba lui. Şi la antici umblau oamenii goi, mai ales pe stadioane, la olimpiade, dar atunci nu aveau altă treabă decât să înalțe temple şi să venereze frumusețea corpului uman. Nu-şi prea puneau capul la contribuție.

Văzând că nu are cu cine vorbi şi că e întrerupt tot timpul, parlamentarul de stânga lăsă locul următorului vorbitor, un membru al unui partid ecologist.

— E posibil să mă considerați a avea aplecări spre stânga, dar nu este aşa, începu acesta. Partidul nostru face parte din

convenția de centru-dreapta, ținută departe de putere. Cu toate acestea, părerea mea este asemănătoare cu aceea a primarului: oamenii goi strică peisajul. S-a constatat că, atunci când ies din casă, cetățenii orașului se dezbracă de tot ce au, ies la plimbare, pe străzi sau prin parcuri, și nu mai sunt atenți decât unii la alții. E adevărat că atenția aceasta e foarte bine mascată de educația pe care am primit-o cu toții, educație ce ne folosește și în relațiile de serviciu. Ce-ar fi, acum, în ședință, să lăsăm la o parte acest unic punct de pe ordinea de zi, care este introducerea sau nu a hainelor în afara locuinței personale, și să ne pornim a face remarci deplasate privind defectele fizice pe care le are fiecare? Vă spun că ar fi jenant. Au dreptate cei care spun că tot ce nu se vede, nu intră în discuție. Dacă ne acoperim goliciunea, măcar la serviciu, nu trebuie să ne mai gândim cum să ne înfrânăm instinctele și nici nu mai avem nevoie de pedepse aspre pentru cei ce se iau unii de alții.

Următorul vorbitor, un social-democrat, spuse că lucrurile cele mai simple sunt moștenite din generație în generație și nu are rost să le schimbăm tocmai noi, că suntem mai breji. El ținu să releve faptul că ultimele cercetări socio-psihice au demonstrat faptul că instinctele se aprind mai repede atunci când li se ascunde ceva. Un simplu cearceaf, pus pe o femeie, o face mai misterioasă, mai atractivă, lucru care nu ne trebuie în societate, la lucru, prin parcuri sau magazine.

— Sunt de acord cu antevorbitorul meu, spuse un parlamentar socialist, urmând la cuvânt. Instinctele de procreare trebuie să se trezească acasă la fiecare, când, după ce am luat masa, ne-am făcut de lucru prin atelier, am lucrat ceva pe calculator, am controlat lecțiile copiilor, am udat grădina, am tuns iarba sau ne-am uitat la televizor, trebuie să ne îmbrăcăm frumos, la cravată, cu pălărie sau fără, în cizme sau pantofi, după gust, și să ne ducem la culcare. Sunt de acord, însă, și cu primarul, care vrea, iată, după atâta amar de vreme, în care ne-am văzut îmbrăcați, să ne vedem goi. S-ar putea relansa industria

uşoară şi s-ar putea crea multe locuri de muncă, dar nu cred că se va întâmpla asta.

— Da, dar atunci nu am mai face altceva, toată ziua, decât să stăm şi să ne admirăm hainele, din ce în ce mai sofisticate şi mai fistichii, unii la alţii, îl întrerupse un parlamentar din primul rând de scaune. Unde ar mai fi eficienţa muncii?!

— Având în vedere eficienţa muncii, vă rog să nu mai întrerupeţi vorbitorul! se enervă preşedintele şedinţei. Să-şi spună fiecare părerea, mai pertinentă sau mai puţin pertinentă! Îşi formează fiecare o părere, pro sau contra, şi trecem la vot. Întreruperile şi discuţiile în contradictoriu ne fac să nu mai terminăm până mâine.

Deoarece socialistul nu mai avea nimic de spus, luă cuvântul un parlamentar al coaliţiei liberale, spunând că dezbrăcarea e o practică liberală, o eliberare de convenţionalismul ieftin, specific evului mediu, cu perucile, blănurile şi păduchii lui, sau comunismului, cu maieul luat peste pufoaică.

— Ce rost mai are să ne ferim de frig, acum, când temperatura este constantă, pe toată planeta, de la poli la ecuator? întrebă liberalul, retoric. Industria uşoară e destul de bine dezvoltată. Dacă vrea cineva să se culce cu nevasta îmbrăcat în salopetă de mecanic, cu fular la gât, bocanci în picioare şi căciulă în cap, e liber să o facă. Poate comanda la fabrică tot ce pofteşte. Industria merge în funcţie de cererea clienţilor. Dacă vrei să te duci la culcare cu tractorul, nu te împiedică nimeni; fiecare face, la el acasă, ce pofteşte. Hainele încurajează traficul de droguri ascunse prin buzunare false, pot adăposti bani, mulţi dintre ei falşi, sau truse de spart bănci. O cartelă de credit, legată de gât, şi o geantă tip "diplomat", dintr-un material plastic uşor şi transparent, sunt de-ajuns. Să luptăm pentru o societate simplu organizată! încheie.

Timp de o oră, se perindară la microfon mai mulţi parlamentari, aprobând ideea îmbrăcării locuitorilor sau, dimpotrivă, criticând-o cu vehemenţă.

— La un buget de austeritate, cum este cel al capitalei noastre, asta ne mai lipseşte, să dăm miliarde de pretezze pe haine, spuse un vorbitor de dreapta, relevând faptul că se pierde tradiția croitoriei. Nici ce mai e la modă nu se ştie, aceasta dispărând odată cu obiectul discuției. Să trimiți şomeri la calificare, în meseria de croitor, departe, în micile enclave ale unor districte mai puțin dezvoltate, unde oamenii nu au evoluat şi umblă îmbrăcați, e pierdere de timp şi de bani. Nici nu mai există căi de acces spre zonele respective. Mai bine am folosi banii să astupăm gropile din şosele, să construim mai multe şcoli sau să ajutăm sănătatea şi cultura, încheie el.

— Unde sunt tradițiile noastre?! îşi începu discursul un alt parlamentar al unui alt partid de stânga. Unde sunt frumoasele noastre costume populare? Dacă un subpământean ține gura închisă şi nu se exprimă în limba lui, nici nu ştii că nu e de-al nostru. Dezbrăcat, el se poate strecura în orice structură a statului, subminându-i autoritatea.

— Da, dar şi-au pierdut obiectul muncii. Noi nu mai avem buzunare, unde să-şi bage ei mâinile, sări un parlamentar al forțelor conservatoare.

— Şi, în plus, cine te împiedică pe dumneata să-ți pui un frumos costum popular, din zona unde te-ai născut, şi să petreci o seară de vis, în intimitate, cu nevasta, dacă eşti aşa mare naționalist?! completă un al doilea parlamentar al uniunii de dreapta.

— Să vă suiți voi în pat, îmbrăcați în costum popular, cu ițari de bumbac, cizme, laibăr şi pălăriuță cu pene, pe o căldură înăbuşitoare! strigă parlamentarul de stânga în microfon. Am făcut nenumărate cereri, să vină să-mi repare climatizarea. Dacă noi, parlamentarii, suntem tratați cu dispreț, ce să mai vorbim de omul simplu, care umblă cu fundul gol pe stradă şi după care am luat zece piei, printr-o fiscalitate înrobitoare? Eu vreau să ies cu nevasta şi copiii, dumineca, îmbrăcat în costum popular, să mă admire lumea asemănătoare mie.

— E problema dumitale, interveni preşedintele şedinței.

Aici, discutăm o problemă cu implicații mult mai profunde, cu repercursiuni neașteptate, imprevizibile în timp. Te rog să revii la subiect!

— Nu revin la niciun subiect. Or să ne mănânce subpământenii. Lor le vine mult mai ușor să demonstreze ceva, altcuiva decât propriului lor popor. S-au înmulțit peste măsură și, umblând goi pe străzi, ca și noi, nu mai pot fi depistați.

— Te rog să treci la loc!

— Nu trec niciunde!

— Mă obligi să amân ședința.

Auzind că e pericol să fie chemați din nou, parlamentarul se depărtă de microfon, făcând semne obscene, și se apropie următorul înscris pe listă.

— Vreau să spun, la începutul luării mele de cuvânt, că nici eu nu suport subpământenii, care se chinuie să demonstreze că ne sunt superiori, dar un lucru trebuie să recunoaștem: și ei umblă goi pe stradă, la serviciu, și lor li se poate deregla climatizarea. Nu-i împiedică nimeni să se înmulțească. Pentru că nu se înmulțesc ca iepurii, e demonstrația faptului că au ajuns la un grad ridicat de civilizație. Au înțeles că, dacă trebuie să se înmulțească numai pentru a fi majoritari, e prea puțin. Au înțeles că nu trebuie să facă din creșterea numărului de indivizi un scop în sine...

— Mai la obiect, domnule! Interveni conducătorul ședinței.

— Mai la obiect?! Mai la obiect e faptul că suntem un oraș mult prea mare, cu obiceiuri necunoscute, foarte variate. Dacă ne apucăm să ne împopoțonăm fără aprobarea guvernului, parlamentului și președinției, e posibil să ni se taie gazul sau să se bage armata peste noi. Eu zic să nu călcăm legile date de noi până acum. Să ne vedem de micile noastre hotărâri meschine, de spații comerciale, nume de străzi, salarii, comemorări, zilele districtelor, delegații și decernări de titluri!

Luă cuvântul și o reprezentantă a sexului slab și frumos, membră a unei formațiuni politice civic-liberale, arătând că,

paradoxal, s-a micşorat numărul de violuri sau agresiuni verbale la adresa femeilor.

— Când eşti gol, te gândeşti că poţi fi tu însuţi agresat, indiferent de sex, concluzionă ea.

Trecând peste un mic incident, în care un cameraman parlamentar, având intenţia să-i facă loc femeii, să treacă la loc, se agăţă de un fir, căzând cât era de lat, şedinţa continuă. Părerile curseră pro şi contra ideii primarului şi preşedintelui Pământului.

— Nu am nimic cu subpământenii, spuse un reprezentant al unui mic partid naţionalist. Atâta timp cât nu fac rele, pe reprezentanţii civilizaţiilor subpământene nu-i bagă nimeni în seamă. Vreau să spun că, după criteriul culorii pielii, unii, mai închişi la culoare, pot fi mai uşor de urmărit, când sunt dezbrăcaţi, asta fiind treaba Poliţiei. Treaba noastră, a parlamentarilor, constă în faptul că, au n-au haine pe ei, bogătaşii oraşului sunt cei care ne pompează bani. În trecut, era la modă sintagma ironică de "corupt în fund". Cum îl prindea pe parvenit, instanţa judecătorească îi decupa pantalonii în fund, supunându-l oprobiului public printr-o hotărâre definitivă. Acum, corupţii se acoperă cu acte şi se ascund în spatele nudităţii, scăpându-ne printre degete...

— Vorbeşti prostii! sări un reprezentant al dreptei. Am ajuns până acolo, încât, cu haine sau fără, să nu vrem o anticorupţie a corupţiei, ci o anticorupţie curată. Vehiculăm noţiuni, numai aşa, de dragul noţiunilor.

— Vă atrag atenţia că avem un singur punct la ordinea zilei, spuse preşedintele. Nu discutăm despre minorităţi sau despre corupţie.

— Cum să nu discutăm?! sări reprezentanta unui partid democrat. Unde e democraţia şi libera exprimare? Totul se leagă: civism, nuditate, emigranţi, corupţie, inflaţie... Se apropie, acum, Ziua Capitalei. Mie mi-e ruşine să merg la depunerea de coroane de flori în fundul gol şi n-am spus-o până acum.

— Concordă mai bine cu doctrina democrată, ironiză un reprezentant al laburiștilor de centru.

Până când rumoarea creată dispăru, conducătorul şedinței bătu, în mod repetat, cu ciocanul în masă.

— E o problemă de conştiință, spuse el. De asta am fost chemați, să ne spunem părerea şi să votăm aşa cum ne dictează conştiința.

— Nu ai dreptate, spuse un reprezentant al dreptei liberale, urcând la tribună. Vorbești de opțiune individuală şi de liber arbitru, punându-ne să votăm o opțiune colectivă: ori toți dezbrăcați, ori toți îmbrăcați. Eu aş propune o a treia cale: cine vrea îmbrăcat, să umble aşa pe străzi, iar cine vrea dezbrăcat, să umble dezbrăcat.

— Vrei, poate, în spirit liberal, să plătească cine vrea impozite, în condițiile în care voi, liberalii, ați promis reducerea fiscalității şi ați pus un ministru al finanțelor care a luat zece piei de pe noi? se enervă un parlamentar al social-democrației. A treia cale ar fi să nu mai ajungeți niciodată la conducere.

— Domnu', domnu'! Nu are legătură cu discuția, bătu preşedintele în masă.

Spiritele se încinseră în momentul în care unul dintre parlamentari trecu la microfon, în locul liberalului, şi lansă bomba. Reprezentant al unui district din nord de origine, membru al principalului partid de opoziție, el vorbi încet şi cumpănit, lansând ideea că e posibil ca districtul în care se găsea Parlamentul să facă parte dintr-o lume virtuală. Ei, parlamentarii, puteau să nu existe, să fie doar o îngrămădire de biți, care poate fi ştearsă de orice virus. Acțiunea lor de a iniția modificarea Constituției, printr-o listă de semnături, putea fi stopată de o simplă întrerupere de curent electric, dacă nu erau băgați la timp în memorie.

— Cum e posibil ca noi, parlamentarii, oameni de afaceri, funcționari publici, până la ultimii paznici şi gunoieri, să umblăm dezbrăcați pe stradă? spuse. M-am întrebat, de multe ori,

unde a dispărut ruşinea şi am găsit un singur răspuns: aşa ceva nu există. E posibil să fim doar piesele cu care se joacă vreun nebun pe calculator sau cine ştie ce altă instanţă superioară. De multe ori, vorbeşte gura fără noi sau facem lucruri necugetate. Nu mai vorbesc de iraţionalitatea de a fi goi.

— E speculaţie ieftină! strigă un socialist. Aţi băgat calculatoare şi aţi înnebunit lumea.

— Ai citit prea multe romane science-fiction, râse şi preşedintele de şedinţă.

— Ştiu eu?! E posibil să fie cum spuneţi voi, dar eu aşa simt, că e ceva în neregulă cu noi şi ar trebui să ne întrebăm ce, spuse.

— Ce ţi se pare a fi în neregulă?

— În primul rând că afară s-a întunecat prea devreme, iar cei de pe ultimele rânduri au încremenit. Au rămas ţepeni cei de pe ultimul rând, apoi, după un timp, cei de pe rândul următor. După aceştia, au încremenit cei de pe rândul trei, numărând din spate, apoi patru. Nici cei de pe rândul cinci nu mai dau semne de viaţă.

Parlamentarii aşezaţi în primele rânduri se întoarseră nedumeriţi, apoi neliniştea începu să-i cuprindă pe rând.

— Ai dreptate, spuse conducătorul şedinţei. Cei de pe ultimul rând sunt statui de marmură şi s-a accentuat şi paloarea feţelor celor de pe rândul următor. În felul ăsta, dacă e adevărat ce ai intuit, vom împietri şi noi.

Văzură cum albeaţa feţei apare şi la parlamentarii de pe rândul următor. Unul dădu să spună ceva şi împietri cu gura deschisă, iar cel de alături rânji tâmp. Cei mai mulţi aveau întipărită pe faţă expresia mirării, a fricii sau o îmbinare între cele două. Capetele celor de pe ultimele două rânduri începură să aibă fisuri, iar braţul stâng al unuia se frânse, căzând peste speteaza scaunului din faţă.

Speriat, preşedintele lovi cu ciocanul de lemn în masă, vrând să suspende şedinţa, iar acesta se sparse în mii de cioburi, de parcă ar fi fost din porţelan.

Un parlamentar urcă scările, vrând să spună ceva conducătorului şedinţei, nimeni neştiind ce, deoarece se opri brusc, încremenind la mijlocul drumului, pe podium. Unii dădură să fugă afară, gândind că locul e de vină, iar cei mai mulţi priviră muţi, cu ură, spre ultimul vorbitor, cel care intuise dezastrul, împietrit şi el la microfon.

Începând din spate, parlamentarii începură să se fărâmiţeze, fragmentele din ce în ce mai mici împrăştiindu-se peste tot.

Într-un târziu, un stol de femei de serviciu, purtând pe cap un penaj în culorile Parlamentului, coborî în zbor din înaltul incintei.

— Istoria se repetă, spuse una dintre femei.

— Ăştia repetă istoria să nu o uite, spuse o a doua.

— Dacă foloseşti repetiţia ca bază a învăţăturii, lucrurile rămân aşa, spuse o a treia.

— Istoria are totdeauna dreptate; depinde cum ţi-o faci, spuse o a patra.

— Iubesc istoricii care sunt mai originali decât istoria, spuse o a cincea.

— Lăsaţi filozofia, interveni o a şasea. V-aţi molipsit? O să avem de lucru.

— La ce te aşteptai?! Aşa se întâmplă înaintea oricărui ciclu electoral.

— Phiui, ce întuneric şi târziu s-a făcut! spuse o a şaptea femeie de serviciu, apărând din spatele draperiei ce străjuia intrarea în sală, ţinând într-o mână mătura, iar în cealaltă un coş de plastic şi un făraş. Iar trebuie să măturăm de pe jos resturile ăstora. Nu sunt în stare de nimic. Când să ia şi ei o decizie, se fac bucăţi. Acum, de unde ştim dacă trebuie să plecăm acasă îmbrăcate sau, aşa, în pielea goală?! Până la alegeri, când vor veni alţii, nici nu poţi şti cât timp mai e. Ăştia erau răspunzători de stabilirea datei viitoarelor alegeri. Nici nu mai ştii ce să îţi doreşti de la viitor.

— Tot ce trebuie să-ţi doreşti de la viitor este să ieşi la pensie.

Umplerea vieții cu timp de muncă e o formă de cinism... Văzând trei umbre strecurându-se spre intrarea principală, femeilor de serviciu li se puse un nod în gât, li se ridicară penele în creștetul capului și înghețară de frică.

— Voi, de ce nu v-ați fărâmițat, auziră vocea Emei Marcos.. Când reușiră să se dezmeticească, clipiră des și văzură că posesorii umbrelor erau oameni în carne și oase.

— Dar voi?!

— Nu ne explicăm, spuse George.

— Nu sunteți parlamentari, nu-i așa?

— Nu, nu suntem, spuse Ian. Suntem pentru prima dată în Parlament. Am urmărit lucrările de la balcon.

— Asta explică totul. Din 4 în 4 ani, înainte de noile alegeri, vechiul parlament se face praf. Oamenii văzură prin deschiderea ușii că întunericul era aproape material și cerură un obiect de iluminat, o lampă cu halogen, o lanternă, ceva.

— Nu credem că e întunericul nopții, spuse o femeie de serviciu. Împrejurimile Parlamentului sunt iluminate, conform legii care spune că un oraș iluminat este un oraș curat. Când se înnoptează, becurile se aprind singure.

— Curățenia lasă de dorit și e un întuneric de-l tai cu cuțitul, spuse Ema.

— Aia e o intrare a unei mașinării coborâte din cer, spuse o a doua femeie de serviciu. Când s-a așezat în fața intrarii, era o mare de lumină afară. S-a pus aci și a lăsat o trapă în jos. Am văzut ce vedeți și voi acum; întunericul vine din interior.

— Indiferent ce e acest întuneric aproape material, cred că suntem așteptați, spuse George Aaspan arătând spre silueta care le făcea semn să intre.

— Nu cred că avem de ales, spuse Ema și înaintă cu prudență, urmată de ceilalți. Merseră destul de mult urmând foșnetul hainelor siluetei nevăzute și, când ieșiră din întunericul dens, auziră cum se închide trapa în urma lor. Își puseră, instinctiv, palmele la ochi, apoi, când se obișnuiră cu lumina puternică a

sălii de comandă a navetei spațiale, priviră atenți împrejur, analizând mulțimea venită să-i întâmpine. Fiecare avea câte un pahar de șampanie în mână, fiecare era vesel și zâmbitor, ca atunci când reîntâlnești, după mult timp, un prieten. Ian fu luat în primire de soția sa, Angela Nicer, care îl sărută și îl îmbrățișă cu ardoare, sub privirile mirate ale unui băiețel de 3 ani, rămas la un metru în spatele ei.

— Nu puteam să te lăsăm aici, îi spuse. Te-am căutat până te-am găsit.

— Cu toții am venit, cu toții plecăm, spuse comandantul Andin Utar. Am promis că ne întoarcem după voi. Suntem cu toții aici: soția ta, băiețelul vostru, eu, comandantul navei, androidul, doamna Standic, chelnerii, gardienii și personalul de serviciu. Scriitorul nu știa dacă e bine să tacă sau să le spună că nu e el soțul femeii și tatăl copilului. Nu înțelegea de ce acea Angela avea un copil așa mare când astronautul îi spusese că soția, rămasă în zona interzisă, era doar însărcinată.

— Mă obișnuiesc cu greu, spuse neutru.

— Și nouă ne-a fost greu fără voi, spuse Anita Jup. Avem multe de discutat, dar, acum, hai să bem pentru revedere! Băutura, ca limbaj universal, înlocuiește multe întrebări. Ce vrei, o băutură tare, șampanie, un pahar cu vin?

— În măsura în care nu ești un băutor înrăit, orice băutură e bună.

— Foarte bine, spuse androidul și turnă șampanie pentru toată lumea. Ridicară paharele, băură până la fund și începură să cadă pe rând, spunând fiecare câte ceva sau râzând prostește. Când o asistentă medicală vru să scoată copilul din sala de comandă a navetei, acesta începu să plângă, să se zbată la ea în brațe și s-o zgârie pe față. Enervată, îi injectă un calmant și îl puse pe umăr, scoțându-l de acolo.

Neluând în seamă peisajul dezolant din jur, membrii echipajului inițiară scutul protector al navetei, părăsiră solul planetei și intrară în întunericul stratosferei. Ajunși la gigantica

navă cosmică, se deschise o trapă și intrară la cel mai jos nivel, sub nivelul magaziilor și arsenalului greu, unde se găseau navetele autonome de zbor. Mai multe echipe medicale, îi adunară pe cei căzuți, îi puseră grămadă în mai multe cărucioare, urcând cu lifturile la nivelul 8, un imens spital. Dezinfectate și băgate în saci, trupurile fură puse în cuve de stază cuplate, pe rând, la aparate. Ocupând pozițiile 23 și 24, filmul trezirii lui Ian era același cu filmul trezirii Angelei Nicer.

Material, întunericul îi învelea de cine știe cât timp, din cine știe ce cauză. Într-o ureche, li se instalase un zgomot șuierător și continuu. În depărtare, se auzeau mii de clopoței. Un fascicul de lumină pătrunse în atmosfera cenușie a stării lor de amorțeală, cântecul vioi dispăru și apărură senzațiile și percepțiile. Stimuli insidioși le dădeau o senzație de durere generalizată, străbătând toată musculatura, apoi apărură, dintr-un interior neștiut, zgomote de motoare, vibrațiile unor mese sau voci în limbi necunoscute. Pleoapele de piatră refuzau să se ridice. Când acceptară cu bucurie morbidă faptul că nu puteau ieși din ceața întunericului, ființe din interior, un fel de a doua conștiință, dintr-un al doilea creier, îi împinseră afară, în lumină, ca din fundul a mii de fântâni, spre suprafață. "Șaizeci de secunde până la prima trezire", auziră. Erau sfătuiți să rămână calmi, să se simtă bine, să nu facă mișcări bruște, să-și imagineze că merg pe o autostradă pustie, să nu-și mai pună întrebări, iar dacă făceau asta, să aștepte, că vor primi și răspunsurile, mai târziu. "Treizeci de secunde până la prima trezire", auziră. Nu pricepeau nimic, dar un lucru le era clar, faptul că vocile nu veneau din vreo lume exterioară, ci din interior. Pleoapele refuzau să se ridice, mușchii le erau tot mai lipsiți de flexibilitate. Încercau să alunge gândurile, să se relaxeze, să nu le fie frică, să-și imagineze că se găsesc în cea mai firească situație. Fură zgâlțâiți, apoi legănați, ca și cum cineva sau ceva i-ar fi transportat dintr-o parte în alta. "Cincisprezece secunde până la prima trezire", auziră.

Medicul de gardă traversă un salon şi un laborator, la nivelul-spital al navei spaţiale, până în sala unde se găseau celulele de stază.

— Pot să vă ajut? întrebă o asistentă, apărută de nicăieri.

— Nu. Mă descurc şi singur. Dădu timerul înapoi, până la nivelul de un minut, deschise capacele cuvelor şi reglă revenirea la funcţiile vitale anterioare comei induse.

— Ce e asta?! Unde suntem? întrebă Angela, ridicându-se în capul oaselor, privind nedumerită în jur.

— Suntem în nava noastră spaţială. Ne îndreaptăm cu toată viteza spre un alt fel de Pământ.

La fel de mirat ca inginera Angela Nicer, Ian părăsi cuva de supravieţuire şi privi îngrijorat în toate părţile. Nu-şi dădea prea bine seama ce era cu el la bordul unei astronave. Când ajunseră în cabina de comandă, unde fură primiţi cu aplauze, senzaţia lui Ian că nu e membru al echipajului, ci mai degrabă un intrus, o persoană dinafară, deveni şi mai acută. Se uită într-o oglindă şi văzu că era îmbrăcat altfel, chiar şi decât Angela sau alt membru al echipei tehnice. Îşi aducea aminte clar un singur lucru: nava cosmică nu avea voie să asolizeze pe astrul ce se vedea pe mai multe ecrane imense. Cine trebuia să hotărască ce era voie şi ce nu? Nu ştia dacă obsesia asta cu intrarea sau nu în atmosfera Pământului era colectivă sau era obsesia lui. Ideea putea fi falsă, inoculată în creier, dar nu avea de unde să ştie un astfel de lucru. Nici nu-l interesa. Ştia una şi bună: dacă vor încerca să asolizeze, vor nimeri într-o plasă de energie, ce înconjura planeta, şi se vor face bucăţi într-o ploaie de fulgere. Nu înţelegea de ce se bucurau cu toţii pentru faptul că ieşise din comă, el, Ian Nicer, unde se găsise împreună cu femeia numită Angela Nicer. Nici faptul că se credea parlamentar nu-l înţelegea.

Praf

de Florin Purluca

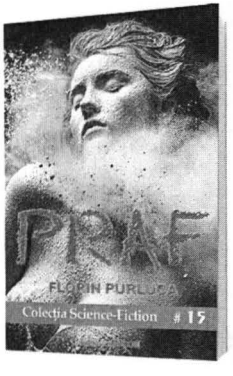

"O poveste postapocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care copiii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmicios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea – și tot cădea, de nu se mai oprea – inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: *144*
Colecția Science-Fiction: *#15*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu poveşti aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur şi simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic şi jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaş te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoşat zeci de generații de conaționali, strânşi în serile de iarnă la gura sobelor, în şezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar şi extratereştri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Şi toate poveştile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

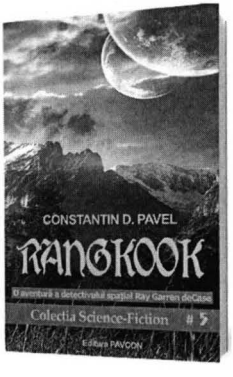

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariției unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

"— Avem un parlament supradimensionat, dar nu acesta e defectul lui, ci componența, putând intra în parlament tot felul de proști cu bani, dar nici acesta nu e cel mai mare păcat, ci faptul că elaborează tot felul de legi ciudate. Asta, în contextul unei legislații stufoase, împâslite, arbitrare, cu norme de punere în practică și mai stufoase.

— Așa a fost dintotdeauna. Datoria legislativului este să elaboreze legi, iar datoria poporului este să afle cum pot fi ocolite.

— Nu poți hotărî prin lege cât oxigen să respire un grup de oameni, nici cine să locuiască în capitală și cine în orașele subpământene. Planeta e foarte bogată; pot locui pe ea miliarde de oameni, nu era necesar să fie înghesuiți într-o capitală supraterană imensă sau în orașe subpământene."

ISBN 978-606-8879-92-5

www.colectiasf.ro